

ספר הבדאיים והסכינים חלק א'

**מיهو הבד"ץ האמיתי שגורם לשחיתת
היהודים עם סכינים פגומים במידה בוגרת מידה**

במזה שאמור הצדיק הקדוש רבי אהרון מבעלזא ז"ע, שאמור: כל כוחו של הרשע הגרמני ימה שמו בא על ידי שאכלו מאכלות אסורים שהיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, וזה היה במידה בוגרת מידה מפנוי שלא השחיזו הסכינים כדי עמלק, השחיז את החרב של הבעל דבר, שהוא שר של עמלק, ועל ידי זה היה בכחו לשחוט מיליוני יהודים רח"ל.

חשוון תשע"ו לפ"ק
מפעל הזוהר העולמי בת ים

לקבלת ספרי זהור
ירושלים בית שםש בני ברק
אצל הרופא קירופרקטו
ד"ר איתמר ברימן
ירושלים: 054-8441423
מפעל הזהור העולמי
050-4116923 1191567250
/050-4134669 / 050-4133475

**על ידי עיון عمוק בסודות התורה יכולם לפקד עקרות
ולרפאות חולאת חזק.** (ספר המדות אותן סוד, למורה ר"ן ז"ע)

מי לה' אלוי - משה רבו שואל וمبקש למי ישו את הזכות
לקrab את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף
בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והMASTER
5 חלקים, תורה הזהור י"ח חלקיים דהינו כל הזהור
הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים
אלף בתים מדרשיות ויתר, להצלת עם ישראל, יזכו
 לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשיות
תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשב את
הזכות הגדולה שיוכלים לזכות בכספי קטן ? התורם
משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

ha-zohar.info-ha-zohar.com-ha-zohar.net-allzohar.com-
dafzoharyomi.com-dailyzohar.com-unityzohar.com-israel**613**.com

התוכן

- **הקדמה 1**
- **פרק א':** מכתב עדות על ה-43 מכשולות אצל השחיטה מרובהשקין (מסודר ומודיקת) [מכتب / 14 עמודים] - תשמ"ט] 5
- **פרק ב':** שאלות ותשובות מהגאון רבי יצחק לוי לה"ר בנות הראשות" בארץ, [שחיטה ברובהשקין] טענות עם מקורות מחז"ל - [מכتب / 21 עמ' ראה את השחיטה שיש שם 6 פסולים - תשס"ה] 17
- **פרק ג':** הבדצ"ם = הריטר ודא"ש - הסכינים הפגומים: [פעם אמורים: יאכלו עזנים ויבנעו - עכלו אומרים יאכלו עזנים וישקטו ח"ו] - מה יותר גrown הבדצ"ם המאכילים נבלות וטריפות הלב ודם או 11/9 - מה יותר גrown הבדצ"ם המאכילים נבלות וטריפות הלב ודם [שהרגים את הנושמות] או היטלער ימ"ש שהרג 6 מיליון יהודים [את הגופים] 49
- **פרק ד':** בעיר קראקה / הרה"ק רב אהרן רוקח מבעלוא זי"ע/ כל כוחו של הרשות הגרמנית ימ"ש בא על ידי שאכלו מאכליות אסורת שחיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, והיה במדה כנגד מדה מפני שלא השוויזו הסכינים כדבעי השחizi את החרב של הבעל דבר שהוא שול עמלק ועל ידי זה היה בכוחו לשחוט מיליון יהודים רח"ל (ספר דרישות האגר"ש שויצער שליט"א - זי"ע) 51
- **פרק ה':** שאלת איך אפשר לומר על גודלי ישראל שהם לא יודעים שאוכלים נבלות וטריפות הלב ודם? תשובה: בזמןו של הגאון הקדוש מילנא צצ"ל נכשלו כל העיר באיסורי חלב [וכך היה בקרואה לערך 30 שנה שאכלו בשור חזירים וחמורים ובשר שלא נשחט - וכן היה בכל הדורות ראה לערך 1500 ספרים בספר שחיטת ואכילת בשור כהכלתה שככל הדורות הס"מ העמיד שוחטים ורבנים וסופרים מסטורי דליה וכך שחתו את כל העיר]. ראה הספר הקדוש לחם שערים. 57
- **פרק י':** מכתב לכבוד כ"ק אדמור"ט מהאלמן שליט"א: קנטרטס קי יאכלנו בשר: **תשובה על התפקיד לאחד מאנשי המהנו"ט** בנקרא בשםacci דוד הערשאקווייטש.
- **פרק ז':** השם חלי"ף שקוראין לסיכון השחיטה - כי עלולה להחליף השוחט גם האוכלים משחרתו שימירו דתם ורחל"ל - ומהליף אכסיינו של אליו הنبي צור לטוב עם להבדיל מלאר המות. 99
- **פרק ח':** סוד השואה - להזהר ממאכליות אסורת. 105
- **פרק ט':** אנחנו לפניו מלחתת עולם!!! מלחתת גוג ומוגог בפתח רוצים להנצל??? הבחירה האמיתית - ובורחת בחיים. - השואה האומה - פגעה בעם ישראל גם ללא האינטראקט והפלאפונים - זה היה בכלל השחיטה הטריפה - ובכלל זה היו כל הנושרים!!! - פגימה אחרות מגיפה!!! 111
- **פרק י':** סוד מלחתת גוג ומוגוג - ואיך להנצל: ידווע שהמלחמה האחורה שתהיה בקרוב - תהיה בין אדום לישמעאל. (אבלבנאל, מלבים ועוד) תיבות אדו"ם ישמעאל הן גימטריא תק"ב [502] - בש"ר הוא גם כן גימטריא תק"ב [502] (קב היישו) - לא הם הביעו! הביעה היא צרת סיר הבשר. הבשר הטמא והטרף שנכנס לפה... ועל ידי זה מתגברים ח"ז אדום וישראל - והדרך להנצל מהם - להזהר בשמירת כשרות הבשר!!! - חלב - ישמעאל דם - אדום. אמר רביינו הארי הקדוש ז"א בספר לקוטי תורה - פרשת ויקרא - "כל חלב וכל דם לא תאכלו - ובוחינת ינית ישמעאל מאברהן מזרען ימין דז"א מסינו והוא בחינת הלב העטמא דנוגה. - ווניית עשו מיצחק זרע שמאלי דז"א בסיום בחינת דם טמא בסוד הוא אדום ומأكلו אדום וללבשו אדום וכל עניינו דם לנו נאסר חלב ודם אבל בהקרב לאכלה יכול נוגה בקדושה ולא ינקו שם והבן. ע"כ ומובה עניין זה גם בפרתקט"ז תפילו לרמח"ל. - רואים מכאן שישמעאל הוא בחינת חלב ואדם בחינת - דם. והת恭נותם עלינו כשאינו נזהרים באכילת חלב ודם. ועל כן להנצל מהם צריכים להיות מאר זריים שלא לאכול חלב ודם. - והגאון הרידבי"ז אמר שלא יהיה בהמה כשרה עד ביאת המשיח. ואי אפשר

- להשיג בשור בהמה כשר עד ביאת משיח צדקנו. (כ"ק האדרומי'ר מקאשי זצ"ל). 115
- פרק יא:** שאלת למה לא שומעים מכל הרבנים שיגידו לנו את האמת על כל דבר, ורק מדברים מאמונה, ללמד תורה, كانوا כל זה הבעה שלנו, שאמ אוכלים באמות נביות וטיריות לאיפה נגין? - וראה בספר שער התוכחה מהרה"ק רב היל מקאלמיינז"ע. - ואעמיד בשער מוכיה.
- פרק יב:** איך יכול להיות שצדיקים עושים עבריות? 117
- פרק יג:** - שער הספר נפש ישעה משנת תשכ"ו- תשכ"ח - פרק ח' מספר נפש ישעה על מאכלות אסורות - הסכנות מבד"ץ עדה החרדית ועוד. 131-142
- 4 מכתבים: 1. בית המדרש גבוה להכשרת רבנים ודיניים בחתיות מרכז הגה"ץ עובדיה יוסף זצוקללה"ה. (ז' אייר תשמ"ז). 2. בית המדרש "יחוה דעת" בנשיאות מרכז עובדיה יוסף שליט"א א' זצוקללה"ה. (כ"ו חשוון תשמ"ט). 3. בית המדרש חזון עובדיה בנשיאות מרכז עובדיה יוסף זצוקללה"ה. (ז' אייר תשמ"ז). בחתיות בנו הרашל"ץ שליט"א. 4. בית המדרש חזון עובדיה בנשיאות מרכז עובדיה יוסף זצוקללה"ה. (ד' ניסן תשמ"ז). בכתב יד בנו הרашל"ץ שליט"א. ומוסיף "אם אפשרי הדבר, וניקל הדבר לעשותו אם אפשר לשלווח טעם נוסף למרכז הראשון לציוון אמרו"ר הגראי"י יוסף שליט"א שהוא ראה את הספרים ואמר שאין לו אותן". 143-146
- העתקה פרק ח' מספר נפש ישעה על מאכלות אסורות עם הוספות חדשות - תשובה להאברר ששאל בთוך הדרשה שדרשתי אצל הצדיק הקדוש המזוכה הרבים האגדול מרכז רב אימן יצחק שליט"א וחיד בדורו במצבות תוכחה ומגדולי המחזירים בתשובה. - השאלת: איך אפשר להגדיר שהבשר טרפ' הלא עד אחד נאמן באיסורים? - תשובה שכটבנו בשנת תשכ"ו-כ"ז לערך עם הוספות חדשות: - ממושלי ההשגה וסמכותה - בו יבואר העזיבה האגדולה בענייני ההכשרים וההשגה, ואיך שבוננותינו הרבים גם שומר תורה ומצוות ותמיימי דרך נלכדים בפח מוקש דיצרא דמאכילות אסורות, מסיבת אי ידיעה וחסרון התבוננות, ד' ירחם. 147-162
- פרק יד:** מספר נפש ישעה פרק כת קרייה וזעקה אל הרבנים שליט"א 163-172
- פרקטו:** העתקה מספר נפש ישעה פרק כדי על חומר איסור השוגג גבול בשחיטה ששחיתתו נבילה 173-205
- פרק טז:** סדר קליפת הסירכות חלק א 205-210
- פרק יז:** סדר קליפת הסירכות חלק ב ממון עובדיה יוסף זצוקללה"ה 211-212
- פרק יז סדר קליפת הסירכות חלק ב ממון עובדיה יוסף זצוקללה"ה 211-212
- פרק יח:** דין בשור חלק ג ממון עובדיה יוסף זצוקללה"ה 213
- פרק יט:** סדר קליפת הסירכות חלק ד איסור סירכות לאשכנזים ממון עובדיה יוסף זצוקללה"ה 214-218
- בשור חלק ה ממון עובדיה יוסף זצוקללה"ה 219-220
- שולחן ערוך אורח חיים מחבר עם רמ"א - ממון רבנו יוסף קארו 221-226
- בן עולם הבא - יוסף הוא השליט 227-229
- תערוך לפני שולחן 230-234
- וישוף הוא השליט 235-239
- ובני ישראל יוצאים ביד רמ"א 240-244

ספר

הבדאים והסכינים

הקדמה

בְּתוֹב בְּסֶפֶר קַבָּה הַיְשֵׁר (פרק קב) : **בָּשָׂר** בְּגִימְטְּרִיאָה מִנְנָן הַשְׁנִים שְׁחוּיָה הָאֲבוֹת אֶבְרָהָם יַצְחָק וַיַּעֲקֹב בַּיחֶד עֹלָה תְּקִבָּב בְּגִימְטְּרִיאָה בְּשָׂרָא שְׁהָם בְּקָדוֹשָׁה, כְּנֶגֶד הַקְּלָפָה שְׁפָתָה בְּפֶסְוֹק (שמות כב, ל) וּבָשָׂר בְּשָׂדָה טְרֵפָה לֹא תַאֲכֵלו, (וַיָּעִין עַז

אִיתָא בְּגִמְרָא מְגַלָּה (ז' ע"ב) : "חִיב אָדָם לְבָסּוּמִי בְּפָורְיאָה עַד דְּלָא יַדַּע בֵּין אָרוּר הַמַּן לְכֻרוֹךְ מְרַדְכִּי". וְהַעֲנִין הָוּא שְׁעַל יָדֵי שִׁישְׁתָּה יַיִן, יוֹכֵה לְצַאת מְגַשְׁמִיּוֹת הַדּוּת, וְלַהֲכֵנס לְרוֹחָנוֹת הַדּוּת - הַדּוּת הָאֲמָתִית וַיַּחֲבֹר לְהָלָן.

הקליפה של חמור בסוד (זכריה ט, ט): "עַנִּי וּרוּכֵב עַל הַחֲמוֹר", ומישיח בן יוסף אַיקְרִי "שׂוֹר", כמו שאמר

הכתוב (דברים ל, י): "בָּכָר שׂוֹר הַדָּר לִי". וולגה איתה בזוהר (עיי' חלק ג' ד' קיד"ב עמוד ב', וזהו החדש רות, דר' ק"א ע"ב), כי מבין שתי הקליפות המוכחות לעיל, דהינו מקלפות שור וחמור, יצא קליפהacha התנקראת "צְפָעָ", כי "מִשְׂוָרֶשׁ חַחַשׁ יָצַא צְפָעָ" (ישעיה ז, כט), וצְפָעָ יְגִמְטְּרִיאָה "עַמְלָק" - ר"מ, וכן צרכין אנו לכתוב בספר תורה במני עפץ (עיי' גיטין ד' יט עמוד א') שהוא ואותיות צְפָעָ בחירוף אתוון, ובזה אנו מכיניען הקליפה של צְפָעָ, מה שאנו וותביין הספר תורה במני עפצין. ונחיש הוא ראשית תיבותו: נוח, חמור, שור - שהן שלוש קליפות הראשונות שבשביעים אומנות. וקליפות "שׂוֹר" "חֲמוֹר" יְגִמְטְּרִיאָה "צְרָעָתָה". וכך אמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית ורבה פ', ז) והני סלעין דנחש היא צְרָעָתָה, ולפי שהנחש דבר לשון הרע, נלקה בצרעת.

והנה קליפת צְפָעָ בן אליפז, בן גבאי העור מצד בשור, שהשר שלו הוא טמא"ל ולילית הרשעה, עשוי בקטורתם חורבן גדול, בארץ פולין וליטא כמו שכתבתי לעיל (בד"ה והנה העלם), ולקחו השוואנים בעונותינו הרבימ הספרי תורה שנכתבים בקדושה על גבי העור מצד בשור, שהוא שוכן גימטריא תק"ב, ולא על גבוי דוכוסטוס, שהוא מצד גימטריא תק"ב, והוא על גבוי דוכוסטוס, שהוא מצד העלם, ובזה נרמז גם דברי המשנה (סוף סוטה), פני הדור העלם, וככלב, ולתקן זאת מוכרים להינצל ולהזהר את הרבים על הכספיות.

והנה זה ידוע, ש"ראשיות גוים עַמְלָק" (במדור כד, ס, מזוער עשו הרשע, ויש לו אחיזה באלו אחר, כי "עַמְלָק" הוא גימטריא ר"מ - מבנין "אל אחר" (שמות לד, י), פולני היה נשופרים כמה אלפים ספרי תורה, שאוותיהם פרחה, והקלף העפץ נשוף. והשונאים אינם יודעים, שמכח זה אין להם שום אחיזה בקדושה, כי התורה חייה" (שפיטים יא, כט). והנה כנגד שתי קליפות שור והחמור, יש בקדושה משיח בן דוד, וזהו יתגבר על

א. והנה כתובנו לעיל, דמכח חטא אדם הראשון נעשה מן אותן אל"ף אות עי"נ, וזהו בתיבות "כתנות עורה", שהיא ציריך להיות "אור" - באלא"ף, ולכך מפיריד אל"ף" (משלי ט, כה), כמובא רענן זה בכמה ספרי מקובלים (עיי' שליח ח"א, מאמר בית דוד, דר' טז), והאבות תיקנו חטאיהם ופם זה על ידי שלוש תפלות: שחוריין, מנהה, ערבית - שון ראשית תיבות "שמע". והנה ידוע (עיי' זוהר חלק א, דר' קס"ז עמוד א), ותיקנו וזרה בסופו. תיקון קליפות: שור והחמור, וממזור הוא קליפת ישמעאל, ושור הוא קליפת אדים, ותיבות "אדום", "ישמעאל" הן גימטריא תק"ב, כמנין השרים שהיו האבות חיים בעולם הזה, כי אברהם היה קע"ה שנים, יצחק - ק"ב שנים, יעקב - קמ"ז שנים, קע"ה וק"פ וקמ"ז - צרפים יחד - היוו תק"ב שנים, כי האבות הן בקדושה נגד הקליפה. וזהו הסוד (שמות כב, ל) "ובשר בשדה טריפה לא תأكلו", כי "בָּשָׂר" הוא גם כן גימטריא תק"ב, وكل להבini. נויש להוציא דקליפת עמלק הוא נקרא "כלב" ומדתו חצוף וצע פנים, וחשב המילים "כלב עז פנים וחצוף" בגימטריה עם ד' תיבות 503 = בשור עם הכלול 503, שכាតר חס ושלום נכשלים בבשר טרפ, זה כוח עמלק. ובזה נרמז גם דברי המשנה (סוף סוטה), פני הדור כפוי הכלב, ולתקן זאת מוכרים להינצל ולהזהר את הרבים על הכספיות.

והנה זה ידוע, ש"ראשיות גוים עַמְלָק" (במדור כד, ס, מזוער עשו הרשע, ויש לו אחיזה באלו אחר, כי "עַמְלָק" הוא גימטריא ר"מ - מבנין "אל אחר" (שמות לד, י), פולני היה נשופרים כמה אלפים ספרי תורה, שאוותיהם פרחה, והקלף העפץ נשוף. והשונאים אינם יודעים, שיש בקדושה משיח בן דוד, וזהו יתגבר על

לבּוֹסְוִמי בְּפּוֹרִיאָ עד דְלָא יַדַע בֵין אֲרוֹר
הַמַן לְבָרוֹךְ מְרַדְכִי, וְהַדְבָרִים נְפָלָאִים.^ב
הַגָּהָה בְּזַהָר הַקָּדוֹשׁ מִזְכָר 172 פָעָמִים
שֶׁלְפָנִי בִּיאת הַמֶּשֶיחַ, אֲרִיכִים
לְהַזָּהָר מְהֻעָרָב רַב וְאֵין עוֹד עַנִין אֶחָד
שִׁמְזָכָר כֹל כֹךְ הַרְבָה פָעָמִים בְּזַהָר
הַקָּדוֹשׁ, וּמְתַלְמִידִי הַבָּעֵשׂ טִי הַקָּדוֹשׁ
יְדוֹעַ שְׁבָעִיקְבָתָא דְמִשְׁיחָא רַוב הַרְבָנִים
יִהְיוּ מְעָרָב רַב, הַיִם. וּמִפְנֵי זֶה בָא מִשָּׁה
רַבִינוּ בְגַלְגָול פָעַם אֶחָת לְחַמְשִׁים שָׁנָה.
וְאִמְרוּ חַזְוֹן לְ(סְנָהָרִין צ"ו ע"ב) "מַבְנֵי בְנֵי
שֶׁל הַמַן לִמְדוֹת תּוֹרָה בְּבָנֵי בָרֶק" וּבָאָר
בְּסְפַר מִצָּא חַן בְּמַדְבָר: כִּמוֹ שָׁאָפָר
לְפָרָשׁ לְשָׁבָח, שְׁתָהְגִירָוּ וּנְדַבְקָו
בְּקָדוֹשָׁה, גַם אָפָר שׁ לְפָרָשׁ לְגַנָּאי, שָׁגַם
בְּתוֹךְ לְוֹמְדִי הַתּוֹרָה חַדְרוּ וּנְכַנְסָו
עַמְלָקִים, הַיִם.

וּבְפּוֹסְקוּם (בְּאָדָר פרק כה) "וַיְהִי
הַמִּתְיָם בְּמִגְפָה וּכְיִ
פִינְחָס בֶן אֶלְעֹזֶר בֶן אַהֲרֹן הַכֹּהן הַשִּׁיב
אֶת חַמְתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקָנָאוֹ אֶת
קָנָאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כָלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּקָנָאָתִי" הַיְנוּ שְׁפָנָחָס מִסְרָא אֶת נְפָשׁוֹ עַל
מִנְתָה לְעֵצֶר אֶת הַמִּגְפָה. - וּמִקְשִׁים
הַמִּפְרְשִׁים מִדּוֹעַ דָוָקָא עַל יִדִי פְנָחָס
נְעֵצֶר הַמִּגְפָה, וְהַבָּא אוֹר בְּכָךְ הַוָּא
שְׁהַרְבָשׁ עַד רָאָה אֵיךְ שְׁכָלָל יִשְׂרָאֵל

חַיִם שַׁעַר מ"ט פ"ז). - וּמְאִידָך גִּיסָא "אֲרוֹר
הַמַן" גִימְטְרִיה 502, וְכֵן "בָרוֹךְ
מְרַדְכִי", גִימְטְרִיה 502 בְגִימְטְרִיה
חַקְבָ, שֶׁהָוָא סֶך "בְשָׁר", הַיְנוּ שַׁעַל יְדִי
אֲכִילָת בָשָׁר אָפָר לְעַלוֹת לְבָחִינָה
הַנְּשָׁגֶבֶה שֶׁל "בָרוֹךְ מְרַדְכִי", וְאָפָר
חַלְילָה לְרַדְתָה לְשַׁאֲול תְּחִתָּה - "אֲרוֹר
הַמַן". וּמִפְנֵי זֶה אָנוּ רֹואִים הַיּוֹם שֶׁכָל
כֹךְ הַרְבָה בְּחוֹרִים וְאֶבְרָכִים יוֹצְאִים
לְתַרְבּוֹת רַעָה רְחַלְל, כְּמוֹ אֲרֹור בְּאָנוֹרָ
דְּפָרָקָא (אֹות קְכָא, וְעַד, עַיִישׁ). - בָאָר
הַדְבָרִים, שַׁעַל יְדִי אֲכִילָת בָשָׁר כִּשְׁר
וּמְהֻדר, זֹכְרִים לְעַלוֹת מַעַלה מַעַלה,
וְלִתְקֹן אֶת כָל הַגְּנַזּוֹת, בָחִינָת "בָרוֹךְ
מְרַדְכִי", וְאָם חַלְילָה אַוְכְלִים בָשָׁר
טְרָפָה מַקְלָקְלִים הַכָּל, עַד שְׁמַגְיעִים
לְבָחִינָת "אֲרוֹר הַמַן". - וְעַל יְדִי
שְׁשֹׁוֹתִים וּמַתְבָּסִמים בֵין בַּיּוֹם הַפּוֹרִים,
מַגְלִים מֵהָוָא הָאִישׁ אָשֶׁר זֹכָה לְאַכְול
מַאֲכָלוֹת כְּשָׂרִים, וּמֵהָוָא שְׁחַלְילָה
נְכַשֵּׁל בְּמַאֲכָלוֹת אֲסּוּרִים וּבְפְגִיגּוֹלִים,
בְּסַוד "נְכַנֵּס יִזְאָ סּוֹד", כִּי לְפָעָמִים
נְרָאָה עַל אַדְם מִסְקִים שָׁהָוָא נְזָהָר
מַמְאָכָלוֹת אֲסּוּרֹת וְעַל יְדִי שְׁשָׁתָה יִזְנָן
הַבָּאִישׁ רִיחָו וּנוֹדָע שָׁהָוָא אִינוּ נְזָהָר
מַמְאָכָלוֹת אֲסּוּרֹת וּמְגַנְּאֵל אֶת נְפָשׁוֹ
בְּפְגִיגּוֹלִים. וְזֶה הַעֲנִין שְׁחִיבָ אַדְם

שְׁל תּוֹרָה מְפִיגָו, שְׁזוֹת הַסּוֹד שְׁהַלְמֹד וּהַזָּק
מְקַבֵּל יָרָאת שָׁמִים וּאוֹמֵץ וּוֹתָר דָקְדוֹשָׁה], וְאֵז, יְדִע
בֵין אֲרוֹר הַמַן לְבָרוֹךְ מְרַדְכִי, שִׁשְׁ הנְרָאָה כְּמַרְדָכִי
וּבְאֶמֶת הוּא אֲרוֹר הַמַן, וַיְשִׁשְׁ הנְרָאָה כְּהַמָן וּבְאֶמֶת הוּא
בָרוֹךְ מְרַדְכִי, וְעַל יִדִי הַיִן לְאַיוֹר מִפְנֵי וַיֹּאמֶר
את האמת, (מה"ב).
ג. 172 גִימְטוֹרִיה - עַקְבָ לְרָמוֹ שְׁהַמְצִיקִים בְּזַמָּן
הַעֲקָב, וְהַמְעַכְבִּים הַגָּוֹלָה, וְאֵם זֹכְרִים ל' - כְלָמָר
יִרְאָת ה' זֹכְרִים לְתַחַן אֶמֶת לְיַעֲקָב - וּמְגַלִּים אֶת כָל
הַאֶמֶת מֵשִׁיר לְעַרְבָ רַב וּמֵהָוָא מַצְדִיקִי הַאֶמֶת.
בְתַרְאָ), פָחֵד קַשָּׁה יִן מְפִיגָו, [אָפָר עַד לְפָרָשׁ יִנְהָ

בָאֲכִילָה הָוָא אָסָר, אָבֵל מוֹתָר לְכַתּוֹב עַל גַּבְנִילָה
וְטְרִיפָה, וּבָזָה הָיָה לְהָם אֲחִיהָה בְקָדוֹשָׁה, וְאַחֲרָ שְׁנָשָׁרְטוּ
הַסְּפִרִי תּוֹרָה - מְאֹתוֹ הַיּוֹם נְתָמָעָה כָחַ הַקְלִיפָה
הַנְזָהָרָה לְעַיל, וַיְפַרֵּח כָח שָׁוֹר וְחַמּוֹר שְׁבָקְדוֹשָׁה,
שִׁבְיוֹא תְרִין מְשִׁיחָן: מְשִׁיחָה בָן דָוד וּמְשִׁיחָה בָן יוֹסֵף,
וְהַמְּקַדֵּשׁ שֶׁל מַעַלה רַד לְמַטָּה.
ב. וְעוֹד אָפָר שֶׁלְפָרָשׁ: חַיִב אִינְישׁ לְבָסְמוּי עד דָלָא,
כְלָמָר שִׁיקְיִים בְעַצְמוֹ אֶת הַלָּאוֹ דָלָא תְגַוּרְוִי מִפְנִי
אִישׁ, וְזֶה אָפָר עַל יִדִי יִן כָמּו שָׁאָמְרוּ בְגַמְראָ (בְּבָא
בְתַרְאָ), פָחֵד קַשָּׁה יִן מְפִיגָו, [אָפָר עַד לְפָרָשׁ יִנְהָ

עוד מסופר על הצדיק הנ"ל: שבענות השוואת התחנו אליו פמה אנשיים ובקשו שחתאמן לבטל את הגזורה הנוראה, ואמר שפל האזהה באה בגל הלחיתה הטרפה, והרשע הגרמני הוא קלפת עמלק בעצמו, וכמו שבמלחמת עמלק כתוב (שם פרק י' ט'יא) ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשיים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלים בירדי. ויעש יהושע באשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומה אהרן וחור עלו בראש הגבעה. והיה באשר ירים משה ידו וגבר ישראל ובאשר ייתמך ידו וגבר עמלק. וידי משה בבדים ויקחו אבן ויישמו תחפו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בירדי מיה אחד ומה אחד וייה ידיו אמונה עד בא השם. ויהיו שם ג' צדיקים: משה ואהרן וחור שהתפללו ונלחמו מלחמה רוחנית אך גם היום צרייך ג' צדיקים כדי לבטל את הגזורה, וחפשו ומצאו רק עוד אחד [נקד החותם סופר], ולא נמצא הצדיק השליishi. וכך לא עלה בידיו. [ועכשיו אנחנו במצב כוהה לע"ע שמחפשים צדיק שלישי שיוציא נגד הגזירות הקשות של הבודדים הרוצחים ועושים כל המעשין המכוערים בריש גלי וגורמים שיורקו על ארץ ישראל פצחות אטום ח'ו].

עובד עברות וכל הנשיאים שתקו ולא מהו, ופינחס מסר את نفسه בקנאו את קנאתי, זה גרם נחת רוח להקב"ה ועל ידי כן עצר את הפגפה. מוכח מכאן שיש מצלבים בכלל ישראל שפל הנשיים שותקים ואינם מוחים, מכל מקום צרייך לקום ולמסר את הנפש, ולעוזר קול עזקה ומאהה על הפירצות שיש בדור.

ידעו המעשה שהבעש"ט הקדוש נסע לגרמניה, וראה שיש גורה נוראה על היהודים, וקרא לתלמידו שיבוא ביחיד עמו לבטל את הגזורה, משום טובים שנתקרא אושפץין שם היה אחר המיקום שנתקרא אוושוויין. וכיודע כך למחנה ההשמדה אושוויז'. שעל רכבות ההשמדה היה כתוב 'הובלת בשר', וזה היה הכתוב מאותם שנים, ה'י. - ובספר דרישות הגרא"ש שוייצער שליט"א מביא מהצדיק הקדוש רב אהרן מבעלוא זי"ע, שאמר: כל כוחו של הרשע הגרמני יmach שמו בא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים ומה נולד עמלק שהיה השהי והיה במדה בוגד מדה מפני הגרמני, והוא השהי הטענים כדבאי, השהי שלא השהיו הטענים כדבאי, השהי את החרב של הבעל דבר, שהוא שר של עמלק, ועל ידי זה היה בכח לשחות מילוני יהודים רח'ל.

سلمן מוצפי זי"ע, שהיה עושה תפילות ותיקונם ויחודים אצל קבוע צדיקים כדי לבטל את הגזירה הנוראה ופעם אחת כאשר הרבה להתפלל ולכון בקבור רחל אימנו, הראו לו מן השמים נש בעל כמה ראשים שרצה להרגו, וכשהשאל את אחד המקבילים הגודלים אמר לו שהרשע ימ"ש הוא קליפה מאד קשה, ושאל יסתכן בנסו.

ד. וכיודע האחים הקדושים רב אלימלך ורבי ר' זושא זי"ע הלו ותוירו את כל מקומות היהודים עד שהגיעו לאושוויז', ושם נגלה עליהם השטן רחל'יל ואיים עליהם שם לא ייחיל מכאן – אז יהופר את כל העולם לחסידיהם שלהם, ומה פחדו שהחסידים שלהם היו שליחים של הסמ"מ מ"ס, וממי יודע מי באממת חסיד של אמרת. ה. ומסופר על הצדיק הקדוש המקובל האלקי רבי

פרק א'

מכבת עדות על ה-34 מכשולות אצל השחיטה מרובאשקין (מסודר ומדיווחת)

בג"ד

בולעטין וועד הכשרות

ארגון מוקדש לתיקון מצב הכשרות
באמצעים של בירור, חקירה ודרישת התיעוזות, הדעה, והצעה
חדש תשרי תש"ז

עד متى נחשה ?

מכבת א'

על הביעות הגדולות אצל השחיטה מרובאשקין

מכבת עדות ממשגיח חסיד חב"ד שכותב
להגה"צ מהאלמין שליט"א
ולהבית דין של חב"ד
אודות הכשרות אצל רוביASKIN

בג"ד, שלום וברכה,
מכין שכבודו עוסקים בשמירה בענייני כשרות המאכלים, בנוסף על שאר עיסקי צבור, מצאתו, לנכון
להעיר אתכם בהמצו"ב. המדוור – AGRI – RUBASHKIN – AARONS ETC.

allo שנשלחו הדברים להם לא הודיעו אותו שום דבר על כן קשה עלי להבחן כוונתם על זה. לפ"י
ד"יעות היותר קרובים נמצא מצב המצוי שם, עוד. כמובן אין התהילה מוגדר רק בהקשר א'
אשר שם.

מה שכבודו יכולים לעשות בזה לא ידוע לי, ומכל מקום לאפרושי מאיסורי (אף שבתחנה נמצא מקום
היתר) הינו לידע שאפלו אצל יהודים שמורי תורה ומוצות צרייכים חזק בזה וכן אכן כדי ההכרח?
לכל אחד לחתת לב בכגן דא, וה' יעדור, באתי.

בכבוד

יוסף גראסביץ

גב. להעיר ששולחים עכשו בשר בשם [הכתב אינו ברור]

ר"ח א"יר, תשמ"ט

אל כבוד הרבנים
חברי הב"ד דק"ק
קראוון הייטס

- 1 אחד"ש רציתי להעיר נקודות חשובות מתחלה העובדה בבית המטבחים של רובאשקין "אגרי ראסעסורה ע"י הנסיון שלו בשתיות שמה נראה שרוביינשקין רוצה לסדר הנסיבות על פי דעתו מבלי לשנווע לדעתכם _ הוראותיכם בפרטיות.
- 2 ע"ד "סקורט" שמעתי כמה פעמים מר"ד לברטוב שי' שצרכים לקולפו מב' צדדי. בהיות ר"ד שי' "באגרי". הערתתי אותו שרק קולפים מצד אחד. הוא מסר שצרכים לקולפו מב' צדדי.
- 3 רצ"ה הלוי רובאשקין שי' מסר את זה להנקרי הממונה אל הלה אמר הרי יפריע לעובdetינו יותר מזאי.
- 4 רצ"ה רובאשקין שי' אמר עשה כהוראות הרב רק שהיומם שהרי הוא נמצא פה. כsisע למחר נחזיר למנגיני לקלוף רק מצד אחד.
- 5 הנה אני נכנס בהוראת דיני ניקור וחלב וכו' וההיתר בקהלוף מצד אחד רציתי רק להביא להכרתיכם דאיינו (רובאשקין) חשלהוראותיכם ומבין מבנית וכו' וכן נהוגים שמה.
- 6 בסימני חשיבות על הלשונות יש (ה') קצת בלבול דהינו על מי חל האחריות לרשםם.
- 7 ה' נהוג שהשוחט רשם המספר, על פי הפטק שעושים הנקרי על הראש והגוף, על הלשון.
- 8 בזמן שעזבתי את אגרי חדל השוחט לרשום. אולי יוכל להיות זה מכשול בחלוף לשונות בין טריפות וכשרות וד"ל.
- 9 רוב מסירת ה"סוויט בעד" היא על ידי הנכrichtה שהיא מצפה על הלוח ומוסרם על פי זה.

- 10 הבודק עסוק בהסרת רירם וסירכות כנ Hog ואיל אפ Ser ל, ואינו מעין מאין היא חותכם (מלקטם).
- 11 גם המשגיח עסוק בתליית הפטקאות. אין פנאי לחכות עד שתחחות ה"סוויט ברעד" היא אינה מחייבת עד שיבוא יהודו לראות מאין לקחם.
- 12 הינו שהנכירות שחותכת בשר שמולחלח, כשבאה לחלק ה"סוויט ברעד" חותכו ומוסרו ואינה מחייבת יהודו שיה' שמה לראות.
- 13 נקור גידי דם הלשונות נעשה על ידי נכירות ואין משגיח על עבודותה בעשיתה וגם אחר כך. וכך נשלם ברוב הימים שהייתי שמה.
- 14 מצאתי לשון רשום בסימן דהינו נבילה, בין אלו שכבר נמלחו והודחו. שמתהו אותו על הצד ומסיבות הבלבול ש(ה') ביום וא"ו והלחץ מצהיר"ש [מצבי רובהשקי] והקשה להתקשר אתכם לא בררתי בפרטיות דין שאור הלשונות שנמצאים שמה.
- 15 ה. כפי מה שראיתי מיד' יום ביום, הנכירות משיירים מקומות פנויים מליחת הבשר. ישנים מקומות בשטח הבשר וכן יש חתומים גדולים, ועמוקים שאינם שמים לב למולחים כראוי.
- 16 וכן ראיתי משגיחים שאינם משגיחים לראות שהנחת הבשר יהיה באופן שאינו כל' קובל, וכן אין משגיחים שנתקב ה"טנק" יהיה פתוח (הברaza שייזוב הדם, והטנק מתמלא עד שכשפותחים הברזה יצא הדם בזרם חזק).
- 17 והנה מכיוון שהטנק מלא וגודש אי אפשר לראות בהבשר שנמצא למטה, אם נתמלא הדם ועולה למעלה מהדף הנמצא שם על הבשר והבשר שורה בתוכו או לא, אבל נראה לי שכדי לעורר על זה.
- 18 זה ברור שמספר בת רבוי העבודה לפי ערך הפעלים, והפעלים כבר שעובדים כמעט בכל יום יתר על הנתדר, כשתים ושלוש, רצים

לפטור ולגמר ולוузוב בהקדם הכי אפשרי, וכן דרישת רובהשקין בגלי ובסתור. ואין פלא שימושים מקומות בלי מלה.

19 וכן ראיתי כמה וכמה פעמים שהמשגיח אינו עומד על יד הפעלים ולפעמים עמדו ברחוק ארבעים רג' (40) שכל דף שמננו נעשה הקיר בת ד' רג' ועשרה דפים במתינות. לפי זה בשכל יש סדר המיליכה ירד במתנותו בפרט שהלחץ חזק מרובהשקין למהר ואין שם לב על הנעדר זהה כלל שהרי יש מלח בכל חלקandi בזה.

20 בעצם שמעתי מהרב מרלא שי בהיותו **באגרי בפאסטוויל** שאשים לב להשיג לפזר המלח על הצדדים הדקים.

21 הנה הכוונה בזה אי אפשר להבין שהרי אין רצונם לשימוש זהה כלל וכלל. שכן הענן שעל פי רוב נהגים כהוראה, רק לפעמים נחסר (ע"ד מש"כ בש"ר סוס"ט ס"ק כ', פתחי תשובה ס"ק י"ד). אלא נהגים כן בכלל פעם (לכתחילה) אולי רבוי העבודה עשו בדייעבד ומכל מקום אם כן מהי הזרירות בהצדדים הדקים?

22 עיקר החסרון בזה הוא שאינם שמים לב להוראות הרב, וועושים רצונם, וגם זה לא בשבייל שמצוין הוראה שנייה בכתב או בע"פ.

23 הנה בהיותו כהוראה ר"ד לברטווב איך צריכים להסיר קром דק שנשאר על ה"ריבאי" בין צלע י"ב וו"ג מתחת החלב וצריכים להסירו עם החלב. המשגיח שיחיה אינו שם לב לזה תמיד.

24 למה משתמשים בפטקיות של ועד רבני ליבורויטש האים אגרי תחת השגחתם?

25 ח. כמשמעותם בסימן חתום בחותם גומי הרוי ברובה דרובא אי אפשר לקראות אף אותן מהחותם אחרי המיליכה וההדחה, וכבר הראיתי את זה ללו"ט שי ור"ד לברטווב שי מבלי מענה.

26 לכואורה חותם זה אינו שווה לכלום. ועודין משתמשים בזה מפעם לפעם.

27 ט) לפעמים שלוחים בשר בעלי סימן לעילו אלא מלאים קופסה "קמבו" ושמיים חותם באربع פנותיו. לבוארה צריך עיון בהה שהרי ראייתי **שבקל** משנים הנמצא בקופסה בעלי הזרת החותם כלל ואי אפשר להכיר שניי.

28 י) נתנו פתקאות הקשורות לידי הנכרים בעלי פקוח לכמה ימים.
29 יא) בהיותי שמה לא היה מספיק מושגים לפעול כפי ה叙述. لكن קשו המשגיחים לבשר שיש הפסד אלפי דולרים.

30 על פי ראות עיני קשה לצייר שהמשגיח יעבד כפי הדרושים כמשמעותם עליהם כל כך עבודה יתר מהנדרש.

31 אמרו שדורשים רק ט' שעות עבודה ומכל מקום אי אפשר לגמור לפני י"א שעות ולפעמים י"ב ו"ג. וכן התדברו שיתנו לעזוב בעבר שבת באופן שיוכלו להגיע הביתה כשתים וג' לפני שבת על כל פנים. זה יש כמה רמאיות.

32 להציג הרוח מהגאלגים ב' שבועות.
33 להניח מכונית אחורי המכונה וכו'.

34 חותם החוטים בפלומבא "כשר ונמרמים ב-1 ROOM SUPPLY" והחדר תחת יד נכרים, דברתי עם הר"מ שי' ואמר שהוא יסדר את זה.

36 אריזת הקופסאות נעשה על ידי אינה יהודית בעלי השגחה, ונחתם אחר הסגירה כ證明ים שמה בזמן.

37 דברתי על דבר זה עם רד"ל שי' יאמר شيئا'ן.
38 בחלק ה"צאק" אצל בית השחיטה נוצרה הרבה דם שיוכלים לראותו ואינם חותכים אותו ממנה לפני המליחה ומצאים חלקים גדולים גם לאחר המליחה כשלפיהם את עבודתי.

39 וגם מצאתי הרבה פעמים הרבה דם יבש על הצלעים מבפנים גם לאחר הרשי' המליחה והדחה.

40 שמעתי מהרב מרלא ש' של שחיתת מארגארעטן יה' יום מיוחד או על כל פנים חצי יום שלם בשביים, וחצי תחת הב"ד דק"ה ב כדי למנוע הבלבול בבשר.

41 כמו וכמה שבועות בהיותי שמה וגם לאחר שעזבתי הייתה הסדר שמארגארעטן שחת כת"ו בהמות ואח"כ ק"ה ט"ו וכך חוזר כל היום. (מפני השמואה עד היום נמצא הסדר ככה).

42 על דרך ההוראה שיהי שני שוחטים במקום השחיטה בכלל עת הנה כמו וכמה שבועות אינו כן, למשל שבוע פרשת נשא תשמ"ט.

43 כל הנ"ל כפי הראות עיני בהיותי שמה ושמעתי שעד היום נהוגים ככה.

בכבוד ובברכה,

יוסף יצחק גראסבייך

**רצוף בזוז הכתב יד של מגהיה חב"ד חשוב מאוד, שמתאר את כל
מצב הכספיות אצל רובאשקין בדיק נפלא**

لے کر

190126 2023 31209

2221 8/8

רְמֵזָה בְּרוּגִילָה וְעַמְּדָה בְּרֵבָה

The main idea of

הוילטן ג'יימס גולדמן סטודנט בוגר אוניברסיטת תל אביב, ת'יזלטן 2021.

תְּמִימָנָה בְּעֵבֶד אֲלֵיכֶם וְאַתֶּם בְּעֵבֶד
תְּמִימָנָה בְּעֵבֶד אֲלֵיכֶם וְאַתֶּם בְּעֵבֶד

בנין גתתא וגדת, דנערת נישת פון, אונטן גדי

הנתקה מהתפקידים הפליליים. במקביל, נזקק לשליטה מושלמת על כל אחד מה队员们.

(δ_{ext}) robust pipe size (mm) \approx 3' PE110

בכדי שמיינן מילויים נספחים לשלב ה-הנתקה (הנתקה) (הנתקה)

(3) תְּמִימָה גְּדוֹלָה מֵאַמְּרָה כִּי תְּמִימָה וְעַמְּדָה

• גַּם אֵלֶיךָ יְהוָה כָּלִיל וְאֵלֶיךָ יְהוָה כָּלִיל
(בְּכָל-כָּלִיל)

הבדאים והסגנים

61076

• 265 3

הסבב מושבם ומי ישב
על כסאו מלך כל הארץ

ל-120 מטרים רוחב 375 מטרים גובה 45,000 מ"ר פירוט הרכבת
הנורווגית ב-120 מטרים רוחב 375 מטרים גובה 45,000 מ"ר פירוט
הנורווגית ב-120 מטרים רוחב 375 מטרים גובה 45,000 מ"ר פירוט

121nd Street near 3rd Avenue " 5¢
Avenue " - ½¢
" " - ½¢
73rd " - 1¢

ס. 10.48 P.M.
ס. 10.48 P.M.
ס. 10.48 P.M.
ס. 10.48 P.M.

עמ' 20

- 3 -

לע' 20

ה' 11.11.1938. אמצע שבועות נרחב מ-10 ל-15 ימים. מימי
ה' 10. בבורג שטן וטולר לא הופיעו רואין חום
בנ' (לפ' יומן ירושלים)

בכ' ה' 10 "ו' ואחד פגיעה

בBORGER דצ' לר' פוליך גולדמן

ב' 11. ב' 7 עז' גראם עיר טבריה

ב' 11. ב' 10. גראם עיר טבריה

(ב' 11. ב' 10. גראם עיר טבריה)

புதிய கால நூல்கள் போன்ற புதிய நூல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

מכתג ג' מכתב מהגה"ץ רבי יוסף יצחק זצ"ל
שכתב לרי אברהם אהרן שי' רובאשקין נ"י
ג' תקלז

ג'תקלו

ב"ה זי מנ"א תש"ט
ברוקלין

ידידי וו"ח אייא מוהיר אברהם אהרן שי' רובאשקין
שלום וברכה!

במענה על כתבו מכ"ז תמוז העבר אודות היסודות חנות בשער עם
בית חרותת לווארושט עם שוטפן יודען מלאת עשיית וואורשת, הוא
דבר נכון במאד, ועדת חסידי חב"ד נזהרים בתקינה מסודרת מהוד כ"ק
רבינו חזקן והחמרי בהנאה זו הו כ"ק אבותינו רבותינו הק' כל אחד
בזמן נשיאותו אשר העוסק במכירתבשר או בתעשיה של בשר מעשן
ובוואורשת, אשר גם אפילו המוחיק לירא אלקים ידוע תורה ובעל
מדות חסידות צריך למשגיח תמידי, ובודאי ישמרו לקיים הנאה
מסודרת זו, והשיות יחזק את בריאותם כולם ובני ביתם יחו ויתן
לכלם פרנסה טובה בהרחבה.

ידידם הדו"ש ומברכם בגשמיות וברוחניות

יוסף יצחק

ג'תקלו

נדפסה ביגודיל תורה חד ע"ח. נפק ישער ע' פב. והנאה ע' הפקה המוכירות.

פרק ב'

שאלות ותשובות מהגאון רבי יצחק לוי

להרבות הרשות" בארץ, {שחיטה ברובאשקין} טענות עם מקורות מוחלט

ב"ה

לצחיק ל'ו שז"ב

בעמ"ס ברכת יצחק על י"ד חלק א.

יום א' לסדר טריפה לא תאכלו"ו שנת תהא שנת סוף הטריפות לפ"ק

שלום וברכה לכבוד הרבות הרשות לישראל הי"ו וככל אשר לכם שלום.
אחדשה"ט באתי בזה בדבר אשר היה ואני שוי"ב בארצינו הקדושה, ועבדתי בשחיטה בהרבה מקומות
בארכיות הברית ועוד, ושאלו אותי ליתן חוות דעתם בענין השחיטה של רובהשקין אשר השואל רוצה
להתגזר לממרי מאכילתבשר בהמה היהת שראה בוודיא סדר השחיטה הנ"ל וראה בזה שאינו כפי
ההכללה רוצה שאענה לו בזה על פי הנטיון שיש לי בזה כבר הרבה שנים אם נוכנים הדברים עליה בדעתו
הקפוקים בשחיטה זו. והיות ואמר לי שהרבנות הראשית נותנת היתר להביא השחיטה הזאת לארכינו
הקדושה, על כן אני שולח לכם התשובה הזאת, ואם כבודכם רוצים יותר ידיעות פרטיות מיה שוחלך
בשחיטה בארכיות הברית אני מוכן לגלות לכם פה אל פה ולא בחידות.
ואנו ואומר:

1. שחשותת אינו בודק הסימנים לאחר השחיטה כדי מוחמת מהיות השחיטה.
2. וכן ראיתם, שהנכריו חותק מיד לאחר השחיטה את כל הקנה והוושט לפני זיניק הדם
לגמריו.
3. וכן, מחרות השחיטה לפי מה שחשבתם הוא לערך שקלים ושבעים בהמות לשעה.
4. וגם, לא ראה בודק סכינים.

5. גם, תמייה ליה במלעת כבוזו שעד היום לא נתרפס דבר כזה ורק על ידי הנכרים שעוסקים
בענין צער בעלי חיים לדעתם פרסמו זאת, ומאי טעמא לא זיכינו שהרבנים הגדולים הנוטנים
הקשרים יעשו טעלעוויזען סייטעס ווידיא וכו', שככל אחד יוכל לראות מצב השחיטה
באינטערנט, ולא שיכמכו לנו נגילות וטריפות לא רק בתור כשר, אלא גלאת שר להדרין מן
המהדרין. ורצה מעת כבוזו לראות מ庫ור הדברים בכל הניל' בשולחן עורך ובאחרונים, וחות
דעת גודלי הרבנים בענין שחיטה הנ"ל

6. וגם שמעתי שהרבנים המכשירים מקבלים מיליון דולר עד מיליון ושמנה מאות שנה עברו מזמן
ההכרה, ואם נכון הדבר האם הם נאמנים על ההכרה שנותנים?

הנה כל אלו דברים כבר היו לעולמים בענויותינו הרבים וראיתי במזו עניין לדאובניינו הרב לא רק במקומות
אחד אלא הרבה מקומות.

על כל פנים בנידון דין מכמה שראייתם על הוידיא בזודאי צרייכים אתם להתגזר מכל וכל משחיטה
הנ"ל, וכמו כן משאר השניות שלא רואיתם כי כל מה שכותבים שהחכר הוא גלאת שר הוא יכול
כלו שקר.

ואשיב לו על ראשון ראשון ועל אחרון עס Katz מראה מקומות, הגם שהייתי מאיריך בזה בהרבה
מוראה מקומות, אבל לעת עתה איינו מצד היושר לעכב המכתב כי הדבר נגע לו לכל יום ויום ובפרט
יש לנו קצת בעיות במשפחה שחטיך יכול בשר, הגם שהוא יואש מים, אבל לפי דעתו אצל הכל כשר
וישר ואומר שיש לטעוך על ההכרה לפי דעתו עד שיראה בכתב רב או שוי"ב יכתוב לו בירור
שהשחיטה אינו כשרה.

אקווח בעזרת השם יתברך להוציא לו כהנה וככהנה.

כבוד רב!

יצחק לוי שוי"ב

בעמ"ס ברכת יצחק על י"ד חלק א'

ב

תשובה על שאלה א' - שהשוחט אינו בודק הסימנים לאחר השחיטה כדי מחתמת מהירות השחיטה.

אשלח לו צלום מה שכתב בשמלת חדשה סימן כ"ה כל הסימן - ומטה אשר שם.

סימן כה

שצරיך לבודק אחר שחיטה

ובו ה טעיפים

א) בשולחת ציריך שיבדק בסימנים אחר שחיטה אם נשחתו רבן, או [א] שיראה בשעת שחיטה שהם נשחותין רקן, ויאנו ציריך (ט"ז) למשמש ביד, להגשים על ידי מושבש שניים לב. ועין מה שכתבתי סימן א, טעית לה.

(ש"ד ופר' חדש) גם ציריך לבודק אם לא [ב] געקרו הטעינים. ונראה, שתוקף אנדרל על השפוי-פוגע, וממודך נתקיק יקלטו הטענים לחוץ, ורואה אם נשחותים [ו] קרב; ואם אין

מטה אשר

[א] שיראה, ודוקא שבורר לו בראיותו שנשחתו רובן, אבל עפ"י רוב א"א להחבירו ריק אחר שיגוח הדם מלזון וכמ"ש במחורי'ל שהביא בטוויז, ועין לעיל ס"י כ"א אותן ג'. ובבדיקות, לא מהני מה שרוואה בשעת שחיטה, כי בכל יטעה בדמיונו מחמת זינוק הדם, רק שציריך שירוגיש ע"י משמרוש נשחת כולם או יוכלו, ומהיות טוב, יבדוק ג"כ אחר הגרמה, כי שכיח שחמת מוריידים הסימנים לצד הגוף קצת. וכתב בתשובות נחם טופר יורה דעתה: בבדיקות החוויב לבדוק ג"כ אחר עיקור, דהיינו שmittת הסימנים.

[ב] געקרו. ר"ל, בעופות דשכיה בהו שמותה שייערכו הסימנים מהלחי, ועין לעיל סוף אותן א'.

[ג] חרוג. והיכא דהעוף שזה למות והוא ספק אם נשחת רוב הסימן, יכול לקורע עור הצואר, להבחן — אם נשחת הסיסי, כדי שלא יצטרך לשומרו העוף בשעת פרוכוס שלא יקרע וישלים רוב הקנה ע"י קרע ואין בזה חשש צעב"ת. ויוזה שלא יקי' חשש שע"י המשמור יבא לידי הרחבה חיתוך בסימנים (דעת קדושים; דר'ח).

רמח שמלות וום סימן כה כה חדשה

[ו] תזוזים לפנים, בידוע שהם [ה] עקרים. (ולחיצות) ולפעמים הჭיקן יוצא דרך פיו, ובשר, דמיה נראית שלא היה שנות בשעת שחיטה.

ולענין תגנומה נראית לי, אם שחט באמצע הצואר, כמו שבתבתי סימן ב, סעיף א, או סמוך לו — אין צורך לבדוק אחר הגנמה; אבל שחט למעלה או למטה, פשיטה צריכה בדיקה.

ב אם זו לא בדק אם שחט הרבה — הרי זו ספק נבלה ואוריתא; דהיינו קחנות אינה שחוטה עומדת, ואי אפשר להוציא מהזקפת משפק. זו ויש אומרים, דאין אלא אפורה דרבנן, הרבה שחיתות הם הרבה הסימנים; [ח] ויש להחמיר.

ואם לא בדק — לענין עkor אפשר בדיעבד, דבזה סמכיין (ש"ך בשם פוסקים) ארבע סימנים שאינם עקרים. ולענין מגנמת, חיקא דעתך בדיקה, כמו שכתבתי סעיף שלפני זה — נראית לי, הכללי עלמא היה ספק נבלה ואוריתא, דהוה ספק.

מטה אשר

[ד] חזורים. ולפעמים הבית השחיטה קצר מאד ואין יכול להחזיר הסימן, מותר לקרוא מעט העור כדי שיחזור מעצמו ולא יעכב את השיפוי כובע, דכרוראי הסיבה המונע לחורה אין לחוש (מנחת הובח).

[ה] עקרים. אבל כשרה היטב ובודק במקום חיבורן וראה שהסימנים מעורדים שם היטב, כשר אף כשהלא חזו (דרת קדושים; מנחת יוסף; דר"ת). [ו] לא בדק. ואם השוחט נסתפק אם בדק או לא, יש להזכיר (מהרי"א; דר"ת).

[ז] ויש אומרים. זה דעת התוס'.

[ח] ויש להחמיר. לענין אותו ואת בנו שאין לשחות אחריו, משום דלשית התוס' שרי מדאוריתא, וגם לכטות בלי ברכה (taboo').

שמלה יומם סימן כה כח חדש ומט

השורה. וכל הדינמים אלו (רmb'ס), אפלו בשוחט זריין וויהיר תרובה.

ג' סבידקה הנוגרת, אורייך שחתיחה מיד אמר השחיטה; (ט'ז) דשמא ישבח מלבדך אמרך. וכל-שגן בעוף, שאם לא יבדק מיד, יש לחוש שנעשות הרבה אחר שחיטה, הואיל ודרבו לפרבס (ט) ולקפקץ אחר שחיטה. ובידייעך, שבדק אמר זמן: בבהמה — פשרה; ובעווף — אם מצא שחחות כל הופיעים, פשר, דין לחוש כליהiani, שנקרו עלייך פרפוס ממוצע עד חפל. אבל אי ליקא כי אם רוב פימן, נראה לי דין לתקל, כי אם ברוב גודול כמו שני שלישים, ובמקומות בו הפסד מרובה ודקא. ובכל זה אין חלוק בין קנית לרושט.

ד' הבודקים על-ידי שתותגים (א) נזחה דרך חפה לתוכה תפימנים (הג'א וווקח) — תפח רוחם, שמאכילים נבלות לישראלי; ואפלו לא היה רב, הנזחה קורעת. (שם) ואסור (יב) להתחנק בקבורתם של מאכילי טרפות.

מטה אשר

(ט) ודקפו. ואף כשתולין אותו לא מהני, רק כשהשוחט אווז בידיו והחנפים תפוסים ג'ב' בידו, או שקשרו עד שמת (חbow'ש; דעת קדושים). (י) הפסד מרוובח. ולכן אם הב' שלישים הם בבי מקומות ע"י צירוף, כמוו, דהוי ב' קורי בהפסד מרובה דלא מקלין (דעח קדושים).

(יא) נזחה דרך חפתה. נראה, כי אותם שבודקים בנזחה סוברים: דבר שללא נחתך רוב הס' הנווצה אינה יוצא מקום חתני הס' לצד חוץ, ואין זו הוכחה (פרי תואר).

(יב) להתחנק. בקבורתם,גדאמוין בירושלמי תורות פ"ז ה"ג: מעשה בטבח בעיפוי שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין בע"ש, ועליה על הרגג, ונפל ומת, והוא חכלבים מלקיים את דמו. אותו, שאלו ליה חיננא. אל' : כתיב (שמות כב, ל) : "זובשר בשורה טריפה לא תأكلו לכלב תשליכון אותו" וזה הוי גוזל לכלבים, ומאכיל לישראל, ארפינון! דמן

רנ שמלת יום טמן כה כה חדש

ח נשחתה קראוי — חרי היה ונ בחזקת יותר, עד שיקודע
לך במא נטרפה. אבל כל ספק שאורע בשחיטה פטולה,
ואם בא זאב ונטל בני-מעיים וחמיון נקיים — לא חמישין
שמא במקומ נקב נקב. וען שרטוי דין זה בסייען לו
ובסייען לו.

מטה אשר

דידחו אפלין! והובא בילקוט אמרו (משפטים שנב) ושם איתא: שאירע זה
בערב יום המכיפורים.
(ונ) בחזקת יותר, מכל מקום צוריך בדיקת הריאה בהמה וחיה, כדברמן
טימן ל"ט.

הלכות שחיטה

סימן ד

חלבה סורה

יוכלו לנעוץ רגליין בקרקע או בכוח כלל, ראמ לא עשה כן יארע בנקל עיקור סטמי (ימ' ענת דז קכ"ח, ווועט"ע סטי' כ"ד נחה"ג זס ותבצ"ז ס"ק ד"ז).

בט. כבר מבואר לעיל סעיף ב' שאם לא שחת לפחות רוב סימן אחד מעות ורוב של כל אחד מהשני סימני בבחמה והיה נבלה, על כן אחר שחיטה צrisk לבורך בהסימנים כדי לידע בברור גמור שהחט שעירום הנברים, ואם לא ברך הוא נבלה בין בכחמה וחיה, בין בעוף, ואפיו היה השוחט וויו וויה (יענ"ס פ"ה), ולא יסמרק בברוקה זו על מראה ענו לבך, אלא יעכיד גם את זה במקומות החחק כדר' שירגש גם במשימוש היד ששחט רוב הסימנים, ועל משמשו בך לבך בלבד מראה העין גם כן אז לטעמך, ועל כן יעשה שחזהן, והיינו שיראה בטעמך ויבורך גם בירוי (ט' סימן כ"ב ותבצ"ז סימן ס"ק ס"ז עיט"ק ודרכיו צע"ח סימן כ"ג נ"ע) אבל הבורקים בחחיבת גזעה לראות אם נשחט כשבוער טועים הם ומואיכין נבלת (צ"ע ז"ז); גם צrisk לבורך אם לא נעשה שביטה, והיינו שלא נערך אחד מושמעים באחר מימי עיקור הנבקרים לעיל בסימן זה (עו' ז"ד ס"ק ז'), ונוהגים לבורך בורק שנכאה, והיינו שחזקה אנדול על שפוי כובע, ומוחק הרוחק יפלטו הסימנים לחוץ ואנו יכול לראות אם נשחטו רונב, גם יראה על ידי זה אם נעשה שמיטה או לא, כי אם לא יכנסו הסטמינים לפנים לאחר שחורי אצבעו הו שטפה וטרפה (ע"ג). ולעון אם צrisk לבורך גם אם עשה הגרמה, או אין צrisk בדיקת אחר זה, זה חלוי כמו שנכאה, והיינו: אם שחת באמצע הظואר כאשר יש לויהר לכהחה (כטול לשלט צי"פ כ"ג) או אפילו רק סטוק להאמצע או בוראי לא עשה הגרמה וכן צrisk לבורך אחר הגרמה, אבל אם שחת למלחה או למטה קשת, או צrisk וגם לעין ולבורק כדר' לראות שלא עשה הגרמה, עיין לקמן בסעיף הסטוק לעין רענדו כבוח (כז' צאס לר"כ ווועט"ח עמחאליס טפלן דילינטל וככליית בצע"ח סני"ף ה' ותבצ"ז צז).

ל. בסעיף שלפני זה מכוiar על איזה דברים צrisk לבורך אחר השחיטה לאו אם נעשו כהלה או לא, אונטן לעין דיעבר, והיינו, שלא ברך אחריהן, אין נל הבדיקה הנבראות שם שווה, ראם לא ברך לידע ששחט רוב סימן אחד בעוף או רוב של כל אחד ואחד בכחמה וחיה, או אפילו בדיעבר אותו רעל והבחמה והחיה הם נבלה (ס"ע וכלה"ב) וכן אם שחת כאופן שצrisk בדיקת גזע אחר הגרמה (כטול לעיל נשי"פ סטוק) גם בויה אם לא ברך הו נבלה (ע"ג ב'), אבל אם ברך אחר שני דברים הללו ומצאן כהלה, אלא שלא נדק אם נעשה שמיטה או לא, בזה יש לספוק בדיעבר להכשיר רמסחמא לא נשמע (ע"ד ותבצ"ב), אבל לכחלה צrisk ליוהר מאור לבורך גם אחר שמיטה, ואם אין שום ריעואה שיש להסתפק בעוברה גם לעין שמיטה, פשיטה שאו אפילו בדיעבר אסורים אם לא ברך גם אחר שמיטה ומצא וראה בברור שלא נעשה שמיטה וכן בכל ספק שישחט בחיטה צrisk בדיקת לבירר, ואם אי אפשר להחמיר שהוא מוחר, עריכין לאוסרו, דהילל הוא, כל ספק בשחיטה אסור מיין עוד לקמן בסטוק.

הלכות שחיטה סימן ה' חלכה סדרה 29

לא. למחילה צריך לברוק כל הבדיקות הנכירות תקופה אחר שחיטה (^{טז ס"ק י'}) לא ברוק חפה לאחר השחיטה אם שהות בעוף רוב הזמן או לא אלא ורק העוף לא, אף על פי שהאחר שורקו מיריו ברוק ומזה שנהתקר רוב הזמן, מכל מוקם בין אופנים שיש לחוש שעל ידי הפרקום נחרחח החתק, ועל ידי זה נראה היה נשחת הרוב, אין השחות רשאי להכשירו, אלא צריך לעשות שאלה חפס לא ה (בנ).

סימן ה'

ענינים חשוייכים לומין, כגון שחיטה בלילה או נים במקום אף, או בתקוד שבעה ימים לירידת ובמה, ולענין עופות מה שישיך לגבייהו, ואמור אחת ואת בנה והשוחט ביום טוב, ובאייה מקום אסור לשוחוט.

א. אין שחיטין כי אם לאור היום או בלילה כשאבקה כנורו, ושתי נרות שמןocabוקה, בין אם הן קלועים יחר או לא (^{ט"ע ס"ק סימן י'}) אבל אם אין שמי שמש אלא שהרכבת חוטן יחר מחווף בשעה או בתלב, זה מקרי רק נר אחד [פרלי"ג צפ"ל ולム ככ"ג] אבל بلا אבקה או שמי נרות לא שחיטות בלילה ^{ט"ז ס"ק ז'}, במקומות אף, דיש לחוש שהוא שולחן ולא ירע (^{שין ר"ז וטכ"ט ס"ק ז'}), ועוד אם שחיט בלא נר וירע כברור שלא שחה ולא דרום ולא החליל, וכן ניק את הסימנים לאור היום או לאור הנר לידע כברור שנשחת הרוב כהכלת פאום שאין לחוש שעל ידי פרוקום נעשה הרוב וכמכוואר בסימן ד' סעיף ל"א, ועל ידי

חוספה סימן ד' חלכה

(בנ) אקלת חכס על זה. סיון לנט"ט כתם נט"ט כו"ז טרפה מלאן גלענדג, גס ^{ט"ז} גס ^{ט"ז} וככ"ט ס"ק ל' וככ"ט סעיף ג' וע' תכ"ט ס"ק כ' יט קרנה מלוקן ליניס זה על כן פטעל ^{ט"ז} עקלת חכס וככ"ט נטהן ולחק סיון ג' ס"ק ט"ז וע' מילך לאט לאט.

(ג)

90

شمלה חדשה סימן בר בת

בר כהר נקבע טעיף כ"ב רכל ספק בשחיטה פסול ולבן אם נמצא אחר שחיטה טבעה נפרש מהגננות וספק אם נעשה קודם נמר שחיטה או אה"כ ה"ז אמרה, וכן בין נמצא על החראי ובין על השפין בין חתו ובן שלם או שני צדי החותך מונחים על שני צדי הסדין וחותוכו עלייו בין באורך המבעת בין בריחבו הכל הוא ספק בשחיטה ואין לך בו שום צד להיתר כ"א בנסיבות מייעוט טבעת ושאר הגננות דיא שלם ואם אין הגננות לפניו וספק אם הוא מייעוט או רוב עיני ליקמן ס"ס ק"י בס"ד :

כח השוחט תרנגול או תרנגולת ציריך לויור שרוחוק רגלי העוף בקרקע או יגביינו שלא יניע הרגל בקרקע או בנתול ויעקור הסינים (ג'ס ק"ל) וכן ציריך לויור בשחרת ואוואר ובדומה ע"י שאחר אוזו הסינים מכאן והוא ימשכו אילך ואילך בחוקת יבואו לירוי עיקור :

כ"ו (הו') צלוי מטייט צפ"מ תס"ד (ז) טבח השוחט בשכר ע"פ שהוא אומן וקלקל להשחיטה באחת מהחומרות דנהוגו השחאה ע"פ שמאדרויריה התוර נמור ס"ט כיוון שספק יש בשחוות לאסור חריפת שלם :

כח שעיריך לבודוק אחר השחיטה .

אל השוחט ציריך שיבודק בסינים אחר שחיטה אם נשחטו רובן או שיראה בשעת שחיטה שהם שחוחין רובן וא"צ (פ"ו) למשמש ביר להגנש ע"י שימוש שיש לרוב עם"ש סימן א' טעיף ל"ת (ס"ך ולפ"ר) גם ציריך לבודוק אם לא נעקרו הסינים ונחנן שתוקף אנודל על השיפוי כובע ומתחך הדחק יפלטו הסינים לחוץ ויראה אם שחוטים הרוב ואם אין חווורים לפנים בידועו שתם עקרות (טלת יתק) ולפעמים הסינים ייצאו דרך פו ובשר רמות נראה שלא היה שמות בשעת שחיטה, ולענין הגharma נ"ל אם שחט

תקוני הזבות

תוליוין לשלוחם דס וקלעת מקה מסקומוןן תזון לממת צזה (דעת קדוקות ס"ק י"ד) :

(בר) **אם** מפיקת טבעת לדוקס ומוחכלה בקנס יט לתקל כי אין כפוך כלחט ספليس צפס ט"י שקדול מלכוטיו וכן ממען לנון האמ"ת פכת נפלת מלגנרטה ולען זכל לחהר כמוחכלה וכן כפכלה ותגנט טה צלה מגנגול כסינים (מנס"ז כלל י"ט ס"ז) ומיין גטפו"ל מ"ק ס"י ל"ו פמיין ג"כ כספסד בדין זס ג"כ :

סימן בר

(א) **אין** סמוך על הרכוש בצד בקבועת בקסוס לסחטו כל כסmins כסmins רק לסחטו כל כסmins הצל הס נ"מ נסחטו רק רוכן לה ימוך טל סרחות בצד כי ממשם כבוי קדס לה הפסל לכהן כרלה בצד (מנס"ז כלל י' ס"ה) :

בעניין ממות כסmins לדעת הס נסחטו לדין למסכת כסmins תנאים הצל לטעביה ידו טל מקום ספחית ולא מסכת גמפרקם

ערין חמץ ס"ק ל"ס מהלך טל בט"ז סמיין צחים יט ספק לס יוכז עין נסחטו כסmins ס"ק י"ז סמפלטן לתקל צזה ומשיס לדיניה ללחמייל ומיין גדר"ק ס"ק נ"ז טאלגע לסתור דברי קמאניות סמפלטן לתקל וופסוק לאחכ"ק ט"ק :

(כח) **יעין** במנס"ז כלל יט מעת י"ז בקளה ניגר טל כסmins לאווג והווג מהווג מה ניגר ווועזין חומס כנואר וכל

טו

שלמה החדש סיון בה

שהת במאצע העוזר כפ"ש סיון ב' מעוף א' או סמוך לו א"צ לברוק אשר הנרמה אבל שhort למלعلا או למטה פשיטה דצירך ברורה :

ב אם לא בודק אם שחת הרוב ה"ז ספק נבלה דווריתא דביהוח בחוקת אינה שחותה עומdot וא"א להוציאת טספוק ויא ואינה אלא אסורה דרבנן דרוב שחותות הם בירוב הסיטנים ויש להחמיר ולא בדק עוקור בשער בעדרך דרבנן סטמיכן (ס"ך בסוף) ארבע סיטנים שאין עוקרים ולענין עוקור בריהקה כמ"ש סעיף שלפ"ז ניל דלב"ע זהה ספק נבלה דוורייתה ספק השותה וכל הידניים אלו (ומכ"ס) אף בשותה ורו וחוור רבתה ג' חבירת הדנו' רדרו שהחותה מדר אחר השחותה (ע"ז) דושטא ישכט מלבודוק אה"ב וכ"ש בעוף שאם לא בודק מיד יש לחוש שנעשה רוב אחר שהחותה הווא ודורכו לרפרנס ולקפזון אחר שהחותה אחר זמנו בבחמה ובערבר שבדק אחר זמנו אם מצא שחות כל חסיטן בשער דיאן לחוש כלוי האי שנקרע ע"ז פרכים ממיעוט עד והל אבל אי ליכא כ"א רוב ס"י ניל דאן להקל כל' כ"א בירום גדויל כמו ב' שלשים ובתקום הפת' דוקא ובבל וה אין חליק בין קנה לוושט :

ד תבוקים ע"י שותחים נזאת דרך הפה לתוך הסיטן (אג"ג וווקט) חוף רוחם שמאנולים נבלת לישראל דאפי' לא היה רוב החותה קורעת (פס) ואמור להתעסק בקבוריהם של מאכלי טרפות :

נשותה

תקוני הותח

צמפליקת ג' מליי טט למhot טסיטומינס דרכפו אל גולדיס ויק לסתמיך ולסכתלה פיטעל טולון למזרע ע"ז ט"ס (רט"ק ס"ק ב') וט"ק טקטא טולס דורך גמאמוט טט טנטוי טטמינויס נטחטו כוסס י"ל דקיל כוועטשרווקס צויס טולן מפאס מוחבל ט"ס ומולין צקכ"ש טויזן מהסנץ למזרע ט"ס ומולין צקכ"ש נטחט וולסנץ למתקומות למזרע צויל להוישן טין וולטל ג' זוקק כ"כ גמאמוט טין

טס ולידיך טוין :

אלא טס חמטע מעף יילע מטחט ידו גאלכט וויה"כ ג' גמלו טטחטן גטרכין הקטט חיין לרעכיוו מלהמם זה כי כתאב הראמ"ה ויט מי קהויל טוליך לרטוט טס קומוטיס גמוקוט חייטט כלל הארמלה מטחט דדעט טרמ"ה יט מטהוד גוון דק נחלוק לטס כבוד ג' ג' ט"ל קן זה אטיגל כל מוקוט טקטוב מטה"ז וליה ימיין עניטה ולמוו הולטיטה ומוד דללו ט"י דק טפק טריטה וטמול נטחט טקאט פטלה פ"ק טטפלל צו"ט (פאנטם פל"ל מיס כסן ס"ג) :

אלא טקחטו אטוקט טקטובים טנטבם להן

ולג' מוקילין (רט"ק ס"ק וו"ז) :

(ג) **עיירין** צדע"ק פק"ס טהפטל ג' ודק לטוף מידי פליין דק טסקינס מולס ווורד יט למhot טע"ז נטלהט סטטוק ואיריך כ' טלטיס וט"ס כס"ק ו' טמנור נטהקל כו"ה :

יעיון צודע"ק סק"ק טהפלו יט חתק כטמונת סטטוק ג' כ' טקח טמאלט טמאלט טקאנט פטלה פ"ק טטפלל צו"ט (פאנטם פל"ל מיס כסן ס"ג) :

טין

ג

תשובה על שאלת ב' - : וכן רأיתם, שהנזכיר חותך מיד לאחר השחיטה את כל הקנה והוושט למגררי לפני זיניק הדם למגררי.

אשלח בז' מה שכותב השמלת חדשה סימנו כ"ג סעיף ה'.

ריח שמלת يوم סימן נג כה חדשה

אחר שחיטה רב שניים בבחממה או רב אחד בעוף, לא יבשירו בשחיטה, [...] כי אם בהפסד מרובה.

ה אם אחר ששחט רב שניים בבחממה ורב אחד בעוף [ח] שזקה הבחממה או העוף למות — לא גחו וישחט דקווה שהיה במעוות בתרא; (ש"ר) ואפלו בסכין פגום לא ישחט, דקווה דרכו שחיטה ופסלה בו שחיטה, וגם דקה עקרו במעוות בתרא. עין סיון כד, סעיף ב. (שם שם טמ"ק) וגם לא בקדומים מהאי טעמא; רק יכנה [...] על ראהה ופדרמה. ועל-ידי עפני טרי, דחתיקת העופות לא מקרי דרכו שחיטה, כמו שכתוב סיון ב, סעיף ב. רק גראה לי, דיש למנע אפלו על-ידי עפני טרי, דאין חבל בקדומים, וסבירו: מי עדיף על-ידי עפני טרי יישראל? ! ויבואו לעשות על-ידי ישןאל.

מתה אשר

[ג] כי אם בהפסד מרובה, עין בפתחה אותן ח'.

[ח] שודת, ולפעמים שודה למות יומם או יומיים, וכחוב עלות יצחק: דמנע לאכלו ולא מן הרין רק מטעם אחר (לחם הפנים). לענייןبشر שרשותה בג' ימים בלבד מליחה אין לחשוב רק משעה שמת הבע"ח למגררי דבריו שאול ווסף רעה. ועפ"י רוכ בא זה עיי' שלא נשחטו הורידים, שכן טוב לקורוע הורידים וימות הבע"ח מהרה, ולא יתגוננה עיי' ההכא על רואשו. וגם דמגונה הדבר בפניו המון. ואין בזה מושם צער בע"ח, דעת' מקרוב מיתה הבע"ח שלא יצטער בפרקוסו (דעת קווושים: מנוח הנוכח). ועין לקמן סי' כ"ד אות י"ד: דכל בע"ח אחורי שנשחט, אפסו כל הרשותו.

[ט] ע"ל ראהה, ומיריר, שכבר יצא הדם מה שיש לצאת בזינוק, רק שעדרין חיו, דאל"כ אסור משום רמבייע דם באיברים (טויז סי' ס"א). ואפשר לדוקא לשבר מפרקתו או לחתוב סכין בלבד כדי לקורב מיתה א Soror, אבל להכות על ראהה מותה, דאין הדברים נגורין כ"כ אחר הרוש (ש"ק שם). ועיי' תבוך' ש'ק י"ב: שלמד זכות על שבירת מפרקתו ג'כ.

שמלה يوم סעון כה חידשה ריט

ועופ שקורין "אינדריך", נוהגין זו להתינו ראשו בקדומים מיד אחר שחיטה — יש למחות בקדם, ואסורה קעדי, אפלו [יא] דיעבד, בקדינה אלゴ, מעתען הנפר, אם אין יודעים בברור שכבר יצא נפשו.

ו אם נמצא אחר שחיטה תוך תושט או הקנה גמי או אפלו (ש"ז ופר"ח, דלא כב"ח) [יב] עשב דק מאד, [ו] ונחתך בשחיטת הסימנים — טרפה; ודודאי שהה משחו בשעת חתיכתו, פיוון שאינו [יר] מתיים פמו מסימנים, אינו נחתך בשעה עם השיקנים. ונראה לי, ודודוקא בעות, אבל בהמה יש לחקל קיה במקום הפסד מרובה, אם לא שהיא דבר קשה שעודאי

מטה אשר

[ו] להתינו ראשו, שמעתי בילדותי, שאומרים: שיש ארוס בעור הצואר שלו שקורין קרעל"ין, וכשנואר מהובר או מטופש בכל הגוף, ובמודה לי שהוא שיחת נשים (חכמה אורם).

[יא] דיעבד. ר"ל: אם ברור שנשאר מיעוט הסימנים אסור מעתען הנובך, ר"ל משום שהיה במ"ב, וכ"כ בדר"ת ס"ק ע"ט, ובנפש אדם ולוטה בשמלת פירשו: דאף בספק אסור בדיעבד, ולא משמע כן. ובספק שמא היו כבר כל הסימנים שחוטין, אין לחוש עוד במקום הפסד, ובפרט באומדנא שהשוחט משער שרוחק שנשאר מהסי', ודאי דין חשש. וכל ספק שיש בעניין זה הוא לקולא (דעת קדושים; ר"ה). וכתחב עוד שם [הסמן] — הביור ב"ז]: דאפילו שחוט כל הב' סימנים לא יחוון המפרקת קודם יציאת הנפש, דזמיןין דשייר מידי מהסי' ולא אדעתי'. ולא מצאת חומרא זו בשום א' מהחרונים (חבו"ש).

[יב] עשב דק. בעופות הגיטים בעשב דק מאד, ואין לו חלל — בהפ"ם ישאל לחכם. ובשער אדם — מתייר בדר"ת (ס"ק מ"ג) אליבא דכו"ע. [ו] ונחתך. ואם לא נחתך הגמי לגמרי, וגם לא נחתך כל הושט, יש להכשיר (מנחה יוסף; דעת תורה; דר"ת).

[יד] מרות. אם נמצא בחוץ הקנה מכח עגולה חלקה כמין הגרגורות ממש, ונחתך לב' במקום השחיטה, יש להכשיר (דעת קדושים).

הבדיקות והסכנות

7

תשובות על שאלת ג' - : וכן, מהירות השחיטה לפי מה שחשבתם הוא לערך ששים
ושבעים בהמות לשעה.

בעניין שחיטה המהירה מכשול זה בעונותינו הרבים הוא בכל התפוצות ברוב המקומות,
ובזה שברו וחרשו כל יסוד הנסיבות והרבנים אשימים על זה כתוב בספר "שער תשובה
לרבינו יונה" צ"ל וזה לשון קדשו: אם הרב אינו מmag'ich על השוו' בראוי וסומך עצמו על חזותו הוי
הרוב בכלל מאנל טריפות לישראל חס ושלום נטפס בעונו, עד כאן לשון קדשו. וישוד כל השחיטה
הוּא שאצ'יך להיות מתון ובכונה גדולה כמו שתותם בשלה חדשה סימן י"ח סעיף ז':

שמלה יומם סימן יח כ חודשת קמן

ו סכין שפייה חלק, שאין בה שום פגם, רק שאיננה תקינה
לשחת מהר — עין לקמן סימן כג.

ז בדיקת הפטין: [טו] אבשרא — פנגד תפוח, ואטופרא —
פנגד הקנה, ואחתלה רוחטה דפסין. פרוש, שייעביר חד

מטה אשר

הקלת המשחזה, הוא בכלל רווי'ן הנ"ל. ועוד גורע מנו, הן שעומד על קו
החוור ביישור, הן מחוץ שקורין איברלי'ג ואסור לשחוט בו מדינא, (מנחת
יוסף).

והנה בדורות הקודמים, לפני מהות המחות של סכיני שחיטה שלהם
שהיו מלוטשים בכשל וכילפות, כי קשח מאד להעמיד סכין של שחיטה
שיהי' חד וחילק שניהם גם יחד, יש מהגרולים שבחרו בסכין חד דוקא
אף שלא הי' חלק כ"כ, ורק שלא יהי' בו חשש פימה, ורצו להנצל מהחשש
דרסה בסכין שאינו חד, ויש שבחרו דוקא סכין חלק היטב מהחשש שמא יש
בו הריגשת צפורה כ"ש, ואין מי שיחזין היטב, וזה הי' מנהג ירושלים וובי'ב
כמ"ש במנוחי ט"י כ"ד סק"ב, ובדרית ט"י זה ס"ק מ' האריך בזה. ועתה
הרוחיב ד' לנ', ומהות שעשוני מתקן סכין ש"ש שלנו, הם מבחרו הבלתי
שקורין שטאה'ל, והמיין היותר מובהר הוא ענגלי'יש שטאה'ל, והם
מהותכים, וחוקים אף שהם דקים, ומקבלים השוחזה דקה בתכליות הדוקות.
יוכל להיות חלק מאד אף שהוא חד, עין דרי'ת הנ"ל.

ודע אחות: שהכל ולמי באגן המשוחזה, لكن חוב גמור לבחון היטב עם
כח אבניים כח, אויה אופן יוכשר לו כפי משקל ידו ותוכנו, כי לא כל
האצבעות שוות, ואו יצא מתחז'י סכין מתקון הדק היטב.

[טו] אבישרא. וראיתי האידנא, מעולם לא ראיתי מי שבודק בביישרא, כי אין
אדם מרגיש בה כל עיקר כו'. ואפשר לחות טעם למןago שרואל, עפ"מ"ש
למעלה ובס"ב, שאין לך פגימה שהיא נרגשת לבקי בבדיקה הצפורה,
ובבדיקה הצפורה סגי לנו. ומאי דמציריך תלמודא בישרא וטופרא, יש ולמר
כי סוברים בעלי מנהג זה כי יש ב' מינימ בבדיקה הצפורה לטעם כי הצפורה
הוא עב וגס, הא' שבודק בעובי הצפורה, והכ' מוחוד בעובי (ור"ל בחוד)
הציפורה, ומה שאנו אומרים שאין לך פגימה שהיא נרגשת, היינו שבבודק
בחור דהyi דק כחות השערה ועוד לו לזר היותו בעל חי שירוגש בפגם
והגם שלא יכנס בתוכה יוציא בכו' דקה מן הדקה, ובבדיקה בפגם
מצרכין בישרא. ובבדיקה האחורת דבעובי טופרא, בה מيري דקאמרו

קסד שמלת יום סימן יב חדש

הפקין על בשר אצבעו בהולכה וחותבא, וכן שני צדי החדר, ועוד יעביד החדר ושני צדדים בהולכה וחותבא על אפננו — בין הכל שתים-עשרה בדיקות (טור ומהרו' ושאר פוסקים); ורמן: "ושחתתם בזיה" (שמואלי יד, לח) — [טו] "זה" גימטריא שתים-עשרה. ובין מעדני מלך ושאר אחרים) שיעביר הפקין על האצבע, ובין [^ז] האצבע על הפקין — שפיר דמי, כל אדם לפि שהוא [^ז] מרגיש יותר.

מטה אש"

אביישרא ואוטופרא, בבדיקה זו בעי תרתי ולא מהני בישרא לחדר וטופרא לחדר. ועתה לדין בדקין בצד הפונה בדיקה מובהקת ועצומה, חור לא צריכנא אביישרא (פר' תואר). ומה שמסתיק להחמיר בבדיקה בישרא, כבר חברו: דחזר בו, והיעדו: שהה או כל בשור ועופות מshallית שוחטים דלא בדקון כלל אביישרא, הובא בדור"ת ומנתה יוסף. ומה שכתבו המנתה יוסף והמנחת הזבח להחמיר, הנה הדור"ת חילק בין חדוד סכינים שלהם לסכינים שללו, ועוד לית דחש כלל לבדוק אבראה בזמנינו.

[טו] זה גימטריא י"ב. לעיל סימן ח' סעיף ב' דריש נ"ב גימטריא דבזה על אורך הסcin, שהיה כאורך י"ד רחבי אגודל, וחшиб גם ב' השימוש, וכך הניה הב' ולא דריש רק זה גימ' י"ב? ואפשר לומר דברם כל הבדיקות המכובבות, והיינו י"בDKודם שהיתה, וב' דלאחר שחיתה, ואחוי כהן פוסקים דסביר דלאחר שחיתה אין ציריך רק ב' בבדיקות, עיין לקמן אותן ל"ט. או ואחוי אליבא דכ"ע, וד"ל: ב' זה, הדינו ב' פעמים י"ב בבדיקות, כמו שרמו בקרוא (ויקרא ז, ז) "דוכסחו בעפר" ד"ל: ב' עפר — דלמטה ודמעלה.

[ז] האצבע על הפקין. ונганו להוליך היד על הסcin, כדי לעורר כת החינוי. ומטעם זה נהגו: דחבודק בעצמו מחזק הסcin בעת בדיקתו, ולא אחר (דעת קדושים; מנחת יוסף). וקבלתי משוחות מומחה: שם אחד מחזק אצבעו של הבודק בשעה שמוליכו על הסcin, אז הוא מרגיש קצת עיכוב בסcin, בעצמו. ובחנתי, ומצאתי בדבריו. וMouseEvent כשייש לפעמים קצת עיכוב בסcin, פעמים נרגש ופעמים אינו נרגש, ועייז' יוכל להתרoor היטוב. ולא ידוק בחזק אצבע הבודק רק יחזקו ברכfine.

[יח] מרגיש יותר. ואני חורתני והשגתني בחוש המשוש שלי, שידבק שני

קסד שמלת יום סמן יח כ חדש

השפין על בשר אצבעו בהולכה וחוּבאה, וכן שני צדי חוד, ועוד יעבר תחוד ושני צדדים בהולכה וחוּבאה על אפרנו — בין הפל שטימים-עשרה בדיקות (טר ומחריו) ושאר פוסקים; ורמזו: "ושחתתם בזח" (שמואלא יד, ל"ה) — [טו] "זה" גימטריא שטימים-עשרה. ובין (معدני מלך ושאר אחרים) שיעבר השפין על האצבע, ובין [יז] האצבע על השפין — שפир דמי, כל אדם וכי שהוא [יח] מרגיש יותר.

מטה אשׁר

אבישרא ואטופרא, בדיקה זו בעי תרתי ולא מהני בישרא לחוד וטופרא לחוד. ועתה לדין בדקין בעדי האצפורה בדיקה מובהקת ועצומה,תו לא צריכנא אבישרא (פיו מואר). ומה שמשיק להחמיר בבדיקה בישרא, כבר בחבו: דחור בו, והעידו: שהיה אוכל בשור ועופות שחיתת שוחטים בלבד ברקו כלל אבישרא, הובא בדר' ר' ומנחת יוסף. ומה שכתחבו המנתה יוסף והמנחת הזבח לחומר, הנה הדר' חילק בין חדוד סכינים שלהם לסכינים שלנו, וע"כ לית דחש כלל לבזוק אבשו אבשו זומנינו.

[טו] זה גימטריא י"ב. לעיל סמן ח' טעיף ב' דריש ג' כ' גימטריא דבזה על אורן הסכין, שייח' כאורן י"ד וחבי אגודל, וחшиб גם ב' השימוש, וכאן הניח ה'ב' ולא דריש רק זה גימ' י"ב? ואפשר לומר דבא לרמזו כל הבדיקות המעכבות, והיינו י"ב דקדום שחיתה, וב' דלאחר שחיתה, ואתאי' כהנץ פוסקים דסביר ולאחר שחיתה אין צrisk רק ב' בדיקות, עיין לקמן אותן ל'ט. או ואתאי' אליבא דכ"ע, ור' ל': ב' זיה, דהינו ב' פעמים י"ב בדיקות, ובמו שרמו בקרוא (ויקרא י, י) "דוכשׁו בעפר" ר' ל': ב' עד — דלמטה ודלמעלה.

[יז] האצבע על השפין. ונганו להוליך היד על הסcin, בכדי לעורר כת החינוי. ומטעם זה נהגו: דהבודק בעצמו מחזיק הסcin בעת בדיקתו, ולא אחר (דעתי קודשים; מנחת יוסף). וקבלתי משוחות מומחה: שאם אחד מחזיק אצבעו של הבודק בשעה שמוליכו על הסcin, אז הוא מרגיש יותר מהבודק בעצמו. ובחנותי, ומצאתי בדברין. ומרעיל כשייש לפעים קצת עיכוב בסcin, פעים נרגש ופעמים אינם נרגש, ועי'ז יכול להתבחר היטב. ולא ידוחק בחזק אצבע הבודק רק יחזיקו ברפין.

[יח] מרגיש יותר. ואני חזרתי והשגת הטעש שלו, שידבק שני

קטו שמלה يوم סמן י"ח כ חדש

ולא ירגע בפגימה דקה, ואחריך (כד) ימצענת, כי מכין לבו באחרונה. ובחינת חיש המשוש — כפי פונת הלב (ובטעינה בשערית השבה, שער שלישי, אות צ).

ולבן אין למנות על זה כי אם יראים שמים ביותר (כח) וחידושים על דבר ח', ואינם נבלים ונחותים בדעתם (עליח'ז'ק) ולאין משפטרים; שהמשפטרים, אפלו שלא בשעת שכנות איבריהם פבדים עליהם. וארכיבן הממן לחקר אמר כל

מטה אשר

(כח) ימצענת.ומי שבודק הסדין בכוונת הלב ואינו מרגיש כלום, אף שיש מי שמרגיש אחריו אינו מרגיש פגימה האוסרת מדינה (ש"ע התניא), וענין הרוגשה אין לה סוף, וכן הסכימו כל השוחטים: שאין סוף להרגשה, כי לפעמים נראה שכמה וכמה שוחחים אינם מרגשים כלל, ואח"כ יבא שוי"ב אחר ובירקנו עוד וימצא בו פגימה דקה מן הדקה, וא"כ נאמר שה"ז המכשלה הזאת היא בכל שוי"ב! וכל עמיינו ב"ז אוכלים ח"ז בשור נביילה ח"ז כו'. וכיון דלא ניתן תורה למלאכי השרת, אין על השוי"ב מוטל לעשות רק כפי הרגשותו, רק שהשו"ב מחויב להיות זורי וקיים על השורה ולא יחתא ח"ז, וצריך להיות בעל הרגשה טובה. וכל היד חמורה לבדוק ה"ז מושובח. וגם ארייך להדר שיהיא גוף הסדין מבוזל טוב ויפה, והוא יעשה מה שעליו לעשות כו' (מהרא"ל צינז; ר"ח).

(כח) וחידושים על דבר ד'. וצריך השו"ב להתחנה בטכיס ת"ח, שלא יהיה בכלל "המשנאים" כמה דאמירין בגמ' (שבת קיד, א): כל ח"ח שנמצא ובבב על בגין חייב מיתה, שנאמר (משל ח, לו) "כל משנאי אהבו מות", אל תקרי משנאי אלא משנאי. וכותב רשי זיל': שצרכי להיות חשוב והגון לכבוד תורתנו, וכמ"ש הרמב"ם פ"ה מה' דעתך: דמלבוש ח"ח צרכי להיות נאה ונקי, ואסור לו שימצא בגבגו כתם או שמנונית. ולכן צרכי להיות נזהר, להחליף בגדיו כשליך בין הבריות, ולא לך בהבגר שהוא מלובש בו בעת השחיטה, כיון שהוא מלוכלך ונסורה. ומ"ש ברמא" (או"ת ס"י ג, סעיף כה): דהקפidea הוא על ש"ז שהוא שו"ב, מסתבר העניין: כיון שכל ת"ח צרכי ליזהר בו שהוא שיילא יהיו בכלל "המשנאים", מכ"ש ש"ז שצ"ל יר"ש, בודאי צרכי ליזהר בו (ובחי וצון; מנחה יוסף; ר"ח). יראו השוחטים: שימעטו בהילכה בשוק מה דאפשר, ודבר לא יהיה להם עם אדם, רק יהיה שונה הלוות בכל יום הלכות השיעיכים לו, שייהיו שגורין בפיו (מהרש"ק).

שמלה יומם סימן ז ב חדש קמו

זאת, וגם לברקם אם יש להם הרגשה טובת בשאר בני-אדם משלמים בדעתם. וכל (כו) המרבה לבדוק אמר השוחטים בענינים אלו, הרי זה משבח.

ח' לא יבחן (טו) אפשר ואשופרא (כו) באחד; שאי אפשר לתרגיש (כח) בטוב בדרכו זה. וכן נראת לי,adam עשה כן, אפללו בדיקת אמת איננה עולה לו, וצריך לחזר ולבחן

מטה אשר

(כו) המרבה ל לבדוק, ובאופן שלא יטה מדרך האמת, ולא יתרוין להונאות חבירו בדברים, או להתכבד בקהלן חבירו, ועובד על לאו (ויקרא כה, י) "דלא תונו איש את עמיתו ויראת מאלקון". ובפרט בענין ההרגשה, כשהברק סדין של חבירו ולצערויה קמכין, נקל מזווד לשופך דם נקי חנם, כי אף אם כמה לא חלי ולא מרגיש שום פגימה, יתעקש הוא ויאמר: שמרגיש, ובבעל הסדין נרעש ונפחד, אולי באמת סר כה הרגשו, וגיהנום פתוח מתחתיו! וודאי אין לך (ויקרא יט, טו) "לא העמוד על דם רעך" גדול מזה.

(כו) כאחד. עיין לעיל אותו ט"ו עניין בדיקת בישרא וטופרא, ומשכחת לה שיבדק בשניהם כאחד, כגון שכופף אצבעו לתוכך פסת ידו, או מסמיך צפורן של אצבע אי לבשר של אצבע השני.

(כח) בטוב. לא יבחן הסדין בשעה שהיד קור ומצונן, או חם מאד, או שהיד טופח הן מחמת משקה או זיעה אפי' טופח שלא על מנת להטפיח, כי בדוק ומנוסה אשר בכל אלה לא ירוגש. גם יקנח הסדין שלא יהא בו שום לחלוות. גם בעת שהרוח מנשבת בעולם, לא יעמוד בחוץ ל לבדוק, כי הרוח קשה לזה (מכהב אלוי; פתמי משובה). ולא יבחן הסדין תיקף לאחר השזהה, רק ירגע וינוח זמן מה, כדי שלא יהיה אכניו כבדים עליו מחמת השזהה (אור ורועל לצדק; דרכו חשובה). קבלה מגאנוני ארץ אנשי מעשה: כל מי שיש יראה ה' בלבבו, יבחן סכינו מידי יום ביום בברקו קודם חפלת שחירת, שאו דעתנו זו ואני מבולבל, יוכל להרגיש בפגימה כ"ש, (אהל יצחק). וכחט דרמי חשובה ס"ק ס"ה לעניין אם בדק ביד מצונן, אם יש לאסור בדיעבר, דלא מצא בדברי האחرونנים מזה. והכל לפאי ראות עני המורה, לפי העני והקור, והאדם, אם ה' יכול לעכב הרגשו ע"כ. ואפשר וזה"ד לעניין שאור דברים דלעיל.

ג

תשובה על שאלה ד' - לא ראה בודק סכנים.

תדע ידידי: כל השחיתות הגדולות אם אין שלש בודקי סכנים שמחלים ובודקים הסכניםים כל הזמן כמעט לא ימלט שהיו הסכניםים כשרים, ואם נמצא הסיכון פגום הרי כל השחיטה נבילה כמבואר בשולחן ערוץ יורה דעתם י"ח וזה דבר ידוע לרבים המפקחים בענין זה, ועיין בספר שחיתתبشر הלכה למשעה, ובספר שחיתת בשר כהלכה להגאון האדריך אבדק"ק האלמן שליט"א באורך מה שכותב בה, ועיין בספר ברית מטה משה: מביא שם שדבר זה מעכבר הגאולה ובנין בית המקדש. ואדרבה תצלצל להגאון הניל' ותשאל אותו!

גם ראיתי מה ששלח אליו המודעה של הרוב וייסמאנדל שכותב שם שהשחיטה הוא שחיטה מותונה ולא ממחרים השחיטה והשותפים יש להם זמן. מי שיש לו עיניים לראות יכול לראות שהרב המכשיר הזה הוא שקרן גדול וכל אחד יכול לlecture להקארט (אחר שלחו לו ג' הזמנות מבית דין) ולעשות לאיו סוט על מיליון דולרים על הרוב המכשיר ועל הקאמפאנאי איך שהם מוכרים דבר שאינו כשר בתור כשר, ומשקר את הקונינים, וכל האמת הזה נתגללה לדאכוני רקס על ידי חברה של צער בעלי חיים, ולא על ידי רבנים חרדים.

(ב) בברית משה מבואר כי כל האוכל מאכלות אסורות מעכבר ביאת משיח צדקינו - מי החريب את ביתינו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשבינה בגלות עדין בעונינו? - מודיע לא בא בן יש' גם המול גם היום? עברו שוחטים טריופות נביולים וטריפות (ברית משה על הגודה של פסח). אין לו טהרה עולמית ומאביד חלק הזה ועולם הבא (יש שכיר עמד מ'). געשה מין ורשע (הארץ"ל). מיליון יהודים נהרגו בשנת ת"ח עברו שוחטים קלים (קב הישר פרק קב), שלשה חצי מיליון יהודים צאו מן הדת בגרמניה עברו שוחטים קלים ש"ת דברי חיים. הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטה (ברכת אברהם). אכילה נביולים וטריפות חמוץ יוצרת מיחיל שבת קודש (חפץ חיים).

זהו לשון הספר בברית משה: בספר "ברית משה על הגודה של פסח בדף האחרון [נדפס לפניו ד' מאות שנה] וול'ק: וככשוו שאיתרעו חזוקותם [של השוחטים] ראיינו למפרע שדרב וזה החريب את ביתינו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשבינה בגלות עדין בעונינו. וכאשר נמצוא במה קלקלים אשר אין להעלה על הספר כי קוצר הירעה מה השתרעו, וכו'. ובפרט בשחיתות הכבשים מהמת צמרו קרוב הדבר לפשוע ולקלקל ומהמת שיש להם לשוחות הרבה הרבה איןנו מודקדים כל כך וממהרים לשוחות וקרוב לוודאי שמאכילים נביולים וטריפות כאשר נתרבר...ומי שייה' מותם' בדבר ולומר מה גבר בגבורין ומה יומם מיום ויקל בדבר הזה בודאי מנגג בבותיהם בדים ששותחים את דבריהם לאמר מי יין לנו לאכול בשור ואל תקרי ישועתו אלא וישחטו שהוא שונאים של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשור תאואו הינו בשור נהירה ואבותינו חטאנו ואינם אנחנו אם נשעה כמעשייהם לא טובים להזות נלבדים בעונם חס ושלום, ואוי לנו מיום הדרן ואוי לנו מיום התוהחה: אין לנו פה דבר וכי יכול להגיד ולספר מה שעבר עליינו עד כה שגמרו לנו השוחטים כמה רעות לא ידעו שהחטו לעצם פגומה כמו קני היה מיתתם בכל נבילה טרפה לכל הוא הקליפה רוח"ל תשליק אותם, ומוכרא להיות מגולגל בכלב וכו' עי"ש בארכיות גדול.

10 הלכה סהורה סימן ג' הלוות שהיתה

או על גבי הoor, אבל באמותה וזה טעם נמור וקלקל גROL והעושה כן הוא מאכל נבללה, כי לא עלי ידי אבן המשחזה לבר פגימה מוסחלה, כי אם גם עלי ידי עוז או בשאר או שאר דברים יכול היה היא שתחטלך, וכיון שהויה ספק או חשש מונע בסכין ואחר העברתו על העור או הוד אין הפגימה מורגשת עורך וראי שחוורה עלי ידי עניין ונזכר והשוויתה היהת בסכין פגום ורהי היה נבללה (ח' חט"מ סי' ג' סמ' ק"ה).

ו'. השותה לרבה בהמות; חייה או עופות וה אחר זה צרייך לבדוק הסכין בשולחן עשרה בדיקות (מכילות נעל) בין כל אחת ואחת, ואם לא נדק בינהם ובאהלונה בדוק ומצא פגימות, כלן אסורים ואפילו הראשונה, ואפילו אםaira שתחז באהלונה החזק עצם המפרקת, לא אמרין מוסחה בעצם המפרקת האחרון נפם, אלא אמרין טמא בעור של אהוה שתחט בראשונה נפם, ועל כן כלן אסורים, והיש הראשונה וגם כל האחרות ששחט אהירה, ואפילו אם מה שתחט בראשונה היה עט (ויהי על פי עניהם לך, מכל יוקס חיטין עט זו כנס) (ע"ז ס"ק ג'); ואפילו אם ייריצה השותה להכנים את עצמו בספק, דוחינו שלא לבrok בין כל אחת ואחת ואמנם ממצא אה"כ פגימה שריף את כלן אינו רשאי לעשותה כה, אלא צרייך לדקון כל אחת ואחת בשיטים עשרה בדיקות הנוגרות, בתכלית העין ושלמות הרכמה (כרכבתן, מוסליין, ב"ח וטמ"ח ועינן חכ"ב ס"ק כ"ג.).

۱۷

הלו

פִּזְבָּחָן

ח' ספ' ח

(ל') ומי קי' נסלהה. כך מודענו נס' חכמה ה' לס' כלג' ג' טניע' י' וטס מפואר ה'לט
טנס צפאות על קו' קי' נסלהה ג'ס בת' חתס טופל סוי' טז' מסיק כן עניינ' ס' וכט' מטען
טולמה ס' ב' פ' ק' י' ז' ס' וחזרה ב' מה' כהן מוקוט לטבשות ניל'ץ ח'ך לס' וו' כי פונומ
לטבשות ניל'ץ ח'ך לס' מוכח עלי' דבר מה', ח'ך זלט'ה וא' פטיטו' ג'ס ק'ו' מוחיר וכט' מיל'ו.
לטבשין ס' לפדיין' ו'ה' כט'.

ח^לכוֹת שׁוֹחֵטָה ח^לכוֹת סִימָן ג' ח^לכוֹת סְפָרוֹת

וְאֵם שחת ברכה או עופ נטרף בשחתה כונן שעשה שהיה או פסול אחר מה מבוארם לסתון בסימן דל"ת ורוצה לשחות תיקף ברכה או עופ אחר לנדרק והסכך קודם שהיטמת אותה בהמה או העוף האחר בשחיטה עשרה בדיקות לאנרגיות, וכך על פי שיטות הברכה או דעוף שנטרף לא היה צריך לבדוק, כוון דבריו, מטרפה הם, מכל מקום צריך לנדרק שתים עשרה בדיקות הללו מושם הברכה או שורתה לשחות עתה [מג"כ ס"ק כ"ז].

וב' שער הסכין יבואר בסימן דל"ה, ואם יש בו פגימה אפילו אם היא כקצחו
היא ארוך מארך באופון שוגם מהפגימה ולהלן יש בו השער המבואר בס"י הונבר, והוא
זה לבסוף שלא יועכ' בפנימה, אפילו הכל אסור לשוחות בו; אמנם ביום טוב (לו טליתו
בשעת סלטקה) נהוגין רוחר לרברך מטליה על הפנימה כיון שאינו יכול להזחיה,
ובמגואר בס"י ה' (ט"ע סי' י"ח טעיף י"ד) אף ציריך ליזהר שלא ברכך עלי ריק דבר כל
תפלתו או הרומה לו,adam לא כי יש חשש דרשה, כמגואר בהלכות לרסתה, בסימן
זה וכן ציריך ליזהר שיכרכנו עליו באופון שאין בו החש חלהה, וכמגואר גם כן בס"י
זה; ובמ"ז לא ידע בשעת שחיטה שזכה פגימה בקצת הסכין אף על פ' שהחר
שחתה אמר שיעורו בודאי שלא השתמש בקצת הסכין כלל בשעת שחיטה, אפילו הכל
אתה, וכל שכן אם הפגימה עומדת במקום אחר מוחסכן שלא בקצחו (ט"ז סיון ו' י').
מן שיש בראשו עוקץ אין לשוחות בו, ובוים טוב או אפילו בחול בשעת הרoke, תוחכין
ושאש כסם או לפת או הרומה לאלה ושוחתין בו, וגם בוים ציריך ליזהר שלא להחוב
ונזר בבד מהש דרשה וום נאוף שלא היה בו החש חלהה כגון לעיל בסמוך
בבב"ה סי' ו' טעיף ג' ו').

וְגַם רוֹשֶׁם שָׁעִים הַאֲוָנִים בֶּצֶר הַסְּכִינִי, כִּי־זֶה שְׁחוֹא רַחֲקֵךְ הַרְבָּה מִן הַחוֹדֶשׁ מִשּׂוּם חַשְׁשׁ פְּגִימָה מִן הַצָּר (ט' סִיעַ ט' וּסִיעַ י' ח' נְסָס מַכְלִיט' ל' וְלִיל' מ' סִיעַ ט') גַּם מִקְומֵם אֵם י' לְהַשׁוּׁת סְכִינָה שְׁוֹם בְּתוּכֵם וּפְנֵים, וְאֶחָד מִרְמָה י' שׁ לוֹ עָרוֹת עַלְלָה שָׁאן כֵּן רוֹשֶׁם מִן הַצָּר הַגּוֹכֶר, פְּשִׁיטָה שְׁטוֹבָה לְבַחוֹר בָּה, הַוְּאֵיל שְׁבַסְפֵּר, בְּבָבִי,

בכל סדר, וככונן לה גס הילר ז"ל ממכרים (מלבדי הכהני ט"י) "יח' ס"ק טו"ג" נס
השאלה האם ספדי ישותם יעקב כתוב צולמה למכיר דעתן כמשמעותו או שטח סמס לגביה.

ומלבד הקצתה בגדרות פמוניות על נסוך יט שול חכם חיטויים גלולים מהריס נסחף לכנה עותם ציחל לפני הקצתה ע"פ מה ארכז'ר ללקון בסכלוח בז'יקס ס' קי'ת דבאי הרואה שצמקה דקיינו שחטר לחצון גזאום או שוע נמי שעף או נסחף מלחמת צבאי טעריס, קלחן מואס לענ' געל' הייס, ועכ'י מזקס חכם בלוקון סדרה זאט' טרפס כבנולע זס, עיין עלי', וכטמאנ'יס הרגש שוטט יהל' קלחן גאנטן נקל' ווילג אטהחה וליה דקאניטן האין, וויה כהה מואס גאי' היסודיס כוכבאים נסוך. ועל כן יט להיר מוח' מוח' כל גאנטן זין גער' יוס הקפיטויים זין זאלר יוות' גאנטן. וכוכבאים זיאנו כואר הרכיקען, וועל'יס טו' הגוים יופיע.

8 הלכות שחיטה סימן ג הלכה סודורה

אמת, או שוטר את האנודל לאצבע הסמור לה וברוק באצבע (ולא נאצבע י"ח) והבל שיעשה באופן שיתור מוגש ו邏輯י בו. וכן אין חלק איזה מה'ב בדקה (סוכנות לערל) מקרים או אחר. ריש מהשותפים שנוהגין שאחר שברוקו שיש בדקה (סוכנות לערל) צפורה נגב מושפע לברוק עוד שש בדיקות צפורה מלוחך ברוק. מען חריה הבדיקה באופן היורר ברור וטוב, וכן ראיו ונ Kun לעשות (מלול יתק ז"ק ז"ט).

ג. בדוק במחינות ובכוונה גדול, בלב פניו מכל מחשבות אחרות, ורבה שן הרעת מטרך לבדיקה, כי הנסין מעיד, שלפעמים בודק אדם פעמים ושלש ולא דרש בפיגמה דקה ובשידוך עוד ימאננה, ומזה נמי, כי לא הוכח לבן כראוי בפעמים הראשונים, כי בחינת חוש המשוש כב' כוונת הלב, על כן ישם יראה שם אל כל יברוק באופן היורר מעולה (עמ"ח נכס לכטיו יוסה וטניאולוגס כת"ז ט"ח ועין מסכת לנט ס"י ז' ס"ק ח'). יש מאנשי מעשה שנוהגין שאחר שברוקו שתים עשרה בדיקות הנקות לעיל רואים עוד על חור הסכין לאור השימוש, ואם מוצאים איזה הפסק על החרור, ואפלו רק כמו נקודה לבנה או שורה אינם שוחותים בו עדין עד שחוריים ומתקנים אותו עד שיוסר גם חשש הנוכר וחוקן באופן היורר טוב ומעולה, וונונג בן חבוי על ברכה (מלול יתק ז"ט ז"ק י"ג).

ז. לא בדוק את הסcin תקף אחר הבדיקה, בעוד לחוליות ההשחה עין כי יש לחוש שיש בו פגימה ואינה נרגשת מפני שנתמלאה מלהולאות אבן ההשחה, על כן אחר הבדיקה ישטוף הסcin החיט במים וקחנה יפה יפה, ואח"כ יברוקנו (ול יתק ז"מ ס"ק י"ג וטמי וכז ס"ק כ' וטאסטמי ועו ח' זחמי טקסטם לטו; וכט מלל נביי סילב"ל סענתי קלאט"מ נמס"ב קומעתיקס להן נטעה); וממשם זה ומאחר השחיטה שיש לחוש שע"י חרם נהמלאה הפגימה ואינה נרגשת לא בדק עד שהדרחו במים חלה (פ"ק ס"ק י"ל נכס לטכ"ט ונכס לרתק"ל ועין זמ"ח טענ"ח ומכ"ט) (ג) ס"ק י"ט ועין ח"ה. גם יהיה נזהר שהרו צפרנו חלקיים חמי, ולא בירוק.

חולכה סימן ג חומפה

סלדיין ונגד סכין אחר העמידה חומפה זו שער הסכו, כ"כ פרמ"ג נמ"ז ט"ז ס"ק ח' ומיאג על הקלי"ט וכל אבן אלה מל דלק לך סלדיין ולט חזה לפטיטם סכו טפיט בזוס נס קלי"ט מודה ותימה על ספר נית הדריס סענתי קלאט"ז ס"ק י"ח לדרי למ"ט כל ומל האגט הפלטי"ג עלה.

(ג) ומכ"ט. מה שללה כתוב"ט לוט' לרתק"ל לטנטימה חoil וטעכל"ל לחויו, נלע נלע טויל, לנכ"ל לעג' חטל וכטט"ט סרכט"ט סרכט"ט נמס"ב (ל"ז וו"ע מ' ווינט) בזוש ס"מ' דלק ספכין' לח' ט' וגעלחת וכז' קפאנן ווילר דנטה נטעה נטעה, ועוד חוויח לרתק"ל לסוגר נמ"ט מה' כה'ג' נטענין צליקס זל"א, חנול לרבק"ט לפלאג הארט'ה וויפ"ה ענטיק להקיון לרתק"ל. נטען חלקיים לממש להפטיט נטען לטנטיטה מירוי וטנטיטה לאן כת"ג.

הלוּכוֹת שְׁחִיתָה סִימֵן ג' הַלְּכָה סְדוּרָה 9

תפקידו בעה שtier קרה ומיצוגנו או חמה ביחסו, ולא יבדוק הסכין ברוחם בעה שהרהור
משבצת יי'ר מהנהג כי הרוח קשה לו, גם לא יבדוק בעה ששומע קול רעש עגלות
או הרומה לו, גם לא יבדוק בטקסים שחוק או קולות אנשים רבים, כי על ידי אחד
טלאה או הריםיהם להם אין הבדיקה עולה יפה. גם יי'ר שלא היה יד שלו טופחה
ונז מהמת משקה זו מלחמה ויה, ואפי' אם היה טופחה רק מעט, כי בדוק ומונסה
על כל אלה לא ירגע בראוי (אבל ימוך צ"א ס"ק י"ג, סמץ וכן ס"ק כ' וס"ק ז' צבצ'
אף), יש אומרים שכשבבודק הסכין בחולכה והבהאה הרבה פעמים רצפים זה אחר זה
טבללה רעתו קצת, לכן טוב מאד לתנין הסכין מידיו ומן מה עד שינו וירגע
וחשוב הבדיקה רעתו לאחנה, ואחר כך יטלנו עוד ויבדקנו במתינות כדי שיריגש היבט
(ס"א ומכאן צפטע).

ח. וּמְאַחֲרָה שְׁחוּתָה צָרֵךְ לִכְדוֹק הַסְכִּין בְּשָׁחִים עֲשֶׂרֶת בְּרוּקִים הַנִּכְרֹת לְעַל מַעֲפָה ד' (לִמְדָם רַצְבָּמָן וְצָבָמָן סָפָ"ק ט"ז וְצָבָמָן סָפָ"ק ט"ז) וְצָבָס לְרַכִּי מַטָּה וּמַהְלָעָז וְחַמָּן וְעַיִן דָּלָגָה צָבָמָן סָפָ"ק ק' לְמַלְדָּת סָפָ"ק ט"ז וְצָבָמָן סָפָ"ק ק' כ"ט). וְאַם נִמְצָא פְּנִימָה בְּכֶסֶן, הַשְּׁחוּתָה וְהַאֲנָגָה נִכְלָה, וְאַפִּילָו אַם יָדוֹ שְׁחַחַת חֻקְּתַּת הַמִּפְרָקָת. (ד') לֹא אִמְרָעָן שְׁכָמְפְרָקָת וְנִמְצָא אַלְמָנָה חַיְשָׁנָן שְׁמָא בָּעוֹר נִגְמָן וְאַפִּילָו בָּעוֹף, וְעַל שְׁעוּרוֹ רַךְ וְהַיִן נִכְלָה (א"ג סְעִירָה ט"ז וְא"ד סְעִירָה כ"ט) וּצְרִיךְ שְׁיִמְצָא הַסְכִּין אַחֲרָה שְׁחוּתָה טֻוב וַיְפָה גּוֹלִי שְׁוּם סְפָק אוֹ חַשְׁשָׁ פְּנִימָה כָּלֵל וּכָלֵל מִכָּל גְּדוּלָה וּמְפּוֹרֶשׁ הוּא כָּל סְפָק בְּשְׁחוּתָה אָסָר, עַל כֵּן צָרֵיךְ שְׁיִמְצָא הַסְכִּין טֻוב וַיְפָה בּוֹרָא גָּמוֹר בְּלִי שָׁוָם וּפְקָדָק כָּל.

לו. יש אנשים טועים שכמוציאים איזה ספק פגימה אחר שחייטה הם מושבשין הסכין על עור או על נבי היד וכשלא נרגש אחר כך אותו ספק פגימה הם מכשרים אותו, כאמור אילו התחה פגימה לא התחה סרה על ידי העברתו והסכין על נבי העור לא.

הוספה סימן ד הלכה

(ד') חוץ גלמייקת. כן עולמה ה' (ולמל' סדרה נק' קטעין טס) וכן עולמי צ'ע' וגסמתה ורמאוניס וחדרוניים וכ' גסמי גנול כיון הגעה מונעט נק' פילוג וגאותינו לר' ג' שיל'ל ה' טס וג' ג', ובם' ח' ז' סי' י' יח' ס' ק' כ' כתוב בסס מ' מלהר קליין סטמיכל כה' אה' עולמי טרומת. וזה כ' צד'ת צנ' עוקח ח' צ' סי' ג' לעכין ס' טע'ן צח' נק' פ' סדרה נק' פ' ספ' ז' בסס נל' לכוו ס' ס' מוקס קווקס ודכברט דעל' א' בסס לר' נספמו א' ז' וחוויון צל' פטרומ' גענין ספּיקָה דליכו האג' דאומ' לאל בפ' מ' ט' ס' פּוֹגֶר כה' מ' ז' חי'ו ווּסְכָס כמ' ט' ז' לרג' ד' עזיז'ל הייר פִּוּן ל' גענין ז' כה' פְּלַמְגֵת דלטוח' וככדו סהיליך גענין זה נב' גלטם יוסי מהמו ג' עיון ד' וווער למטי מ' ק' ק' ס' וס' פ' גענין מגעה קפה לאך' ו' ואט' פ' מ' ע' ג' פְּלַמְג' דערזין גענין.

(四)

תשובה על שאלה ה' - וגם, תמייה ליה למעלת כבוזו שעד היום לא מתפרנס דבר זה ורק על ידי הנכרים שעוסקים בעניין צער בעלי חיים לדעתם פרסמו זאת, ומאי טעמא לא זכינו שהרבנים הגדולים **הנוטנים הכהרים יעשו טעלעוויזשען סיסטעם ווידיא**, וכו', שככל אחד יוכל לראות מצב השחיטה האינטערנט, ולא שימכו לנו נihilות ועריפות לא רק בתרור כשר, אלא גלאט כשר למזהדרין מן המזהדרין. ורضاה מעלת כבוזו לראות מקור הדברים בכל הניל' בשולחן ערוץ ובאחרונים, וחות דעת גודלי הרבענים בעניין שחיטה הניל'.

ראה איך שהשולחן ערוך מחמייך וכותב "ומכל מקום **למד מזה**, שהמוראה אסורה לו ליקח אפילו דבר מעט, כגון כרכשתא, מההוראתו, רק טעימה בעלה מא בברר הוראתו, ואם הרוב המכשיר מקבל מיליאן דולר או מיליאן ושמונה מאות אלף דאלער לשנה זה נקרה דבר מועט?"

ונואמת כל יהודי פשוט לא היה מוכר את נשאו بعد הכספי לירץ ישן לגיהנום ולהיות נדחה מב' עלמות רחל', וזה הוא חורבן הדור שהאנשים פשוטים להרבענים שנמכרים بعد בצע כספ'. היש לך רבנים מערב הרבה יותר גדולים מזה? [ראה בקובץ ייח' חלקים על הערב רב, ותבין את הנטיון האחרון שאנו עומדים כתע פנוי הגואלה שלימה]. ועיין לקמן תשובה על שאלת זו.

ashlich b'zeh ma scetov shemla chadsha

סימן ייח' סעיף כ"א וסעיף כ"ב

קעה שמלה يوم סימן ייח' בא חדשה

הוה תלמיד-חכם בזמנ' זהה, בכורו מחול למן נינים אלו. ומה טוב היה בדורות אלו להזכיר דבר לישנה, למנות אחד (ט) מגזרי העיר, שאלו יובל הסכין לבדוקו. ועין מה שבtabbi לעיל סעיף ז.

כא אין לטבח לטל שבר, כי אם מכשיות וטרפות בשונה; שם גוטל מפשיות ולא מטרפות — הרי נוגע בדבר, ולגו יטנו להבשר בשבייל שכרו. ואפלו יודע בעצמו שהוא חסיד ולא יש, מכל מקום מיידי חסיד לא נפק. אבל יש מקומות שלא נהגו כן, רק שהטבח גוטל הרכבות מהבשות, וטרפות אינו גוטל שם שבר; ויש לזכור זכותם עליהם: פיוון שאין הטבח מורה שם הוראה בשחיטה ובזיהה היבא שיש נדנוד ספק, רק מביא הכל להחכם, ואם-כן, לא אדון הוא בדבר זה, ואין חשור בשבייל הונאה מועט להזכיר האסור המפרש או להעלם עיניו מפסק שלא להביאו לחכם.

ומכל מקום **למד מזה**, שהמוראה אסורה לו לפקח אפילו דבר מעט, כגון כרכשתא, מההוראתו, רק טעימה בעלה מא בברר הוראתו. וכן במקומות שאין שם מורה, והשוחט הוא המורה — אין לו (זה) לפקח מפשיות יותר מטרפות. (פרק' יח)

קעה שמלה يوم פינן בא חדשה

תוהה תלמיד-חכם בזמנ הזה, כבודו מחול למסננים אלו. ומזה טוב היה בדורות אלו להזכיר דבר לשנה, למנות אחד (ט) מגודלי העיר, שאליו יובל הסכין לבדוקו. וענין מה שבכתבתי לעיל סעיף ז.

¶ **כ**א אין לטבח לטל שבר, כי אם מكسرות וטרפות בשוה; שם נוטל מكسرות ולא מטרפות — הרי נוגע בדבר, ולבו יטנו להקשר בשבייל שבר. ואפליו יודע בעצמו שהוא חסיד ולא ישח, מצל מקום מידי חשד לא נפק. אבל יש מקומות שלא נהגו כן, רק שהטבח נוטל הכרכשות מהكسرות, וטרפות אלו נוטל שום שבר; ויש ללמוד זכות עליהם: פון שאין הטבח מורה שום חזראה בשחיטה ובזיהה היכא שייש גדרוד ספק, רק מביא הפל להחכם, ואם כן, לא אדון הוא בדבר זה, ואינו חשוב בשבייל הנהה מועצת להquier האסור המפרש או להעלים עיניו מפקך שלא להביאו לחכם.

ומכל מקום נלמד מזה, שהמורה אסור לו לקח אפליו דבר מועט, פון ברבשתא, מהזרתו, רק טיעינה בעלמא לבר הרוֹאתוֹ. וכן במקומות שאין שם מורה, והשוחט הוא למורה — אין לו (ו) לקח מكسرות יותר מטרפות. (פר' ח)

הוֹסְפּוֹת שָׁנִית

(ט'יך לפסוקות בפניהם למלון דע עט מז' ט'יך)

עוז ועוזה הדרים דל פמי ניזס צהוניה וילו נס הימיות ננטה
למעלה מספרון עצם ספקן לאדרום צפלויס פאכחים טס נפום וכיווען זומן
לעקייוס ווועס טס פאנל הלען פמקה נולטה וגיטה מלה פאייס ווועס גאנטער
(יעין כספרי גיטה פנרגעס מאין ליש צב'ס ק"ש גאנל'ס טס) ולעט פיאס עטלט צאנטער
וונגטני זומטס נטזידן ווועויס נס גיטס נספומס פיטען פאודס שיין גאנטער גוינט
לעט'ינו זומטס פאנל סטעט סאסיסט פאנל צול טולז זו וגיטט דורך בס כורום ונדחנה נס זו
כנייס וויס לפס רולטה רילטה מעט כווע טאלר סיילס וככטראטס זו ווילרט גאנטער גאנטער
וילט ייסה יועלט טוטס מפאנטס לפאנטער גאנטער פיטס גאנטער טיטס גאנטער גאנטער
כלפער פאנל לאס פתרט צלוי טאנטער ספקן פאנל'ס נטטיר ווינטראט מוקנעל טאנטער
וונטראט מגאנט גאנט ערלונט דיעין זומן צט'ל'ס טאנטער זומן
פאנטער זו מע'ס זטפּרַי זים לאדרס פיאן ליש' קעטער ז' מ' ייכן צט'ל'ס גאנטער זומן
צ'אנטער סס זאנטער פאנטס דענ'ג' נרלה נענ'ג' דאסס מקרוי נמי צדרכו ולעיגן זומטס זונז
זט'ל'ס ז'ל גאנט גאנטס מירט זטפּרַי פאנטער זוש מאקרי צדרו דלונטן ווילטן
לאטנטער יטראט עקאט ט'ק צט'ל'ס ק'ס מ' זו מקרוי פאלט גאנט גאנט זונז
לעטה פאנטער פאנטער גאנטער גאנט גאנט זונז פאלט זונז זונז זונז זונז זונז זונז
לעט'ינו לאגט זונז
יכמץ'ר עליו פטליס וענין זקוניטס יוסט מיט'ן ל'ס אט'ס זט'ט זט'ט זט'ט זט'ט זט'ט זט'ט זט'ט
ח' כהן נספּרַי פאנטער סיינן ק'ל'ס זט'ט
עריטוט טאטיטוט פאנל'ס זט'ט
סס גאנטעריס פיטען) כי פירלאט מאק'ט זו קיטס פאל זו זוק צ'ק ז'ק ז'ק ז'ק ז'ק ז'ק ז'ק
פאנל'ס זונז
לעט'ינו גאנט זונז
לעט'ינו גאנט זונז
ברוך ק'ר'י העולמים

אמ'ר המחבר במתה אקרם לר' אבא' לאלהי מרום. מי כל תגמולו הי עלי
לעכברתו עכורתן. אקורש ונתן ליש' חלק בטאה פון הים בתורתו הקדושה
והטהורה. מה אמי ומיה חי' אשר עשה עמי החדר הנדרול ההזה. כי לא לנדי^{לעט'ינו}
שיזבנני שספּרַי בית אברחות ונתחטו ונתקכנו בכל התפעות ישראל ובולם
בחללים ומשבחים אותו בוח השפה יוציאת כי אין כי לא חכמה לאלהחנות
ולא בשרון מעשה כ"א בחשוון הנדרול אשר חנן אותו מתנת הנז'ן : ולא לנדי^{לעט'ינו}
מן הולמריטים והשוב'ב' החטפלוויט. נס לרבות שכמה בגיןנו הדור ממערב
ומאשכני ופולין ורוסיא גונעו לי בראשם ושלחו אליו לבאן לנזרן את פריסת
שלומם ואברדו אל'י שספּרַי בית אברחות מצא חן בעיניהם : ולען אערזין
ובטשי' "ישר גברא ויישר חיל'י" נדרול ההמיאת שח'יא חן ותפארת לעשיה;
וולוגאנטס המיוליגטס ברודרוצ'שכדיגו בווח הטע שני איזורי הוהב' ועכדר' העילס,
אחד ה'יה הגאון הנדרול צ'ק המפורסם חפארות ישראל והדרו החכם השולט
הרוב והשייש הקובל החמוכת בכל המעלות שמנו הכתום צאדייקס' נר המערבי
זירק יטיר עילם בקש'ית מהורי' יאושווע' (צ'ל' ולא יהושע)

באס'ים ה'יו אבר' ור' דק' ר' תוגנים וחמדינה

בדורו גזרו זהדריו צדיק וענינו נ' ע"ה פ'ח' רשב'ג'הן כק'ש מהורי' יונט'ה

שאל' דקל'ז'ו אטחאנן ואהן בעמ'ה' כפרש' חיים ומ'ו' ומאירת

יע'יא : זאין לי איא לבך' שמו גאנטול בעל ל'ב.

ואהן בערבה ותלהה ואומר : הדרו לה' ביז' טוב ני ליעלום חפרו ; יהי שמו

הגורל מבורך מעולם עד עולם אמן ואמן

תט' ווילטער

ספר

אָוֹרֶה לְזַוְבָּחִים

כולל

הלכות שחיטה ובדיקה

נתקן לשני חלקים

שם האחד הלכה סדרורה שם השם חוספה הלכה

עומדי

הקטן יצחק דוב הלו באנטונגראד

הרבנן ווירצברג והניל יאנז

בעהמ"ח ספר מלאכת שמים אמיירה לבית יעקב יצחק ירנן.

מהדורא חנינה

נמלו אליה הקנים והוספות על מהדורא קמא.

פראנקפורט דמיין

שנה חרכ'ד לפ"ק

ה. ג. בראנגערד רוקעריאן

ט

תשובה על שאלה ו' - וגם שמעתי שהרבנים המכשירים מקבלים ממילוי דולר עד מיליון ושמנה מאות לשנה עבור מתן ההכשר, ואם נכון הדבר האם הם אמורים על ההכשר שנוטנים?

**ראאה לעיל בתשובה על שאלה ה' מה שכותב השמלה חדשה
סימן י"ח סעיף ב"א וסעיף כ"ב.**

וממילא כיון שמקבלים כל כך כסף אם כן אין יכולים לפרסם דבר זה, כי אז יראו האמת לאmittoo, כיודע, ועתיק לשונו החrif של השמלה חדשה בענין מאכילה טריפות, שהמאכילה לעם ישראל טריפות אסור לילך על הלוי שלו ולהתעסק בקבורתו: כמו דאיתא בטבח **שהאכילה נבילות וטריפות מות בmittah משונה וכלבים** **לקקו דמו, כדאיתא בירושלמי וזה לשונו:**

מעשה בטבח בציפורין שהיה מאכילה לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין ערבי שבת עלה לגג ונפל ומית והוא כלבים מלකין דמו, שאלו לרבי חנינא אי מותר להעביר המות מהם, אמר להם כתיב ובשר **בשדזה טריפה לא תאכלו לכלב תשילכו** אותו, וזה **היי גוזל הכלבים** ומאכילו לישראל ועל כן הניחו אותו שם כי משלhorniac אוכلين (ירושלמי תרומות פ"ח ה"ג, ילקוט פרשת אמרו).

וכן נפסק בהגחות אשר"י שמוכר טריפות ומית בלי תשובה אין מתעסקין בקבורותיו, וזה לשונו: **המוכר טריפות בחזקת שרויות ומית בלי תשובה אסור להתעסק בקבורותו** (הוג'ה אשר"י פרק גיד הנsha ס"י ט"ז). ואם רוצחים לדעת מה יהיה עם היהודי פשוט המאכילה טריפות לבני ביתו לאחר פטירתו, ובמה יגולגל, אפשר לראות **המעשה נורא שאירע בסלאוקי מקצב שהיא מאכילה טריפות.**

ידעו המעשה הנורא שאירע בתקופתנו לפניו ארבעים שנה בסלאוקי בישוב סמוד לויישניא, שהקצב דשם היי מוכר לאחד מחשובי בעלי הבתים ולבסוף נחלה במחלה מסוכנת ואז קרא לפניו גיסתו את הדין של הקהלה והודה לפניו שהרבה שנים מכר בשר טריפה לישראל ואמר שזה בשר כשר. ואח"כ מת. וכשהחברה קדישה התחלו לחפור הקבר נתמלא הקבר עכברים. ורצו להברית את העכברים ולא יכולו בשום אופן. וחפרו קבר אחר וגם זה נתמלא עכברים. וזרקו לתוך הקבר קש ועצים ועשו שריפה גדולה ושמו קולות בכ"י ומרוב פחד ברחו משם החבריה קדישה ואח"כ שוב המתלא הקבר עכברים ובאו לפני הרב ושאלו אותו מה לעשות והשיב שישכיבו את השחכיבו אותו בתוך הקבר התנפלו עליו העכברים ואכלו כולם רח"ל. המעשה הозאת נתפרשמה בכל הסביבה ורבים עשו תשובה. (שמעתי גם כן המעשה הозאת

מהרבה קעמעפער מוכר ספרים בויליאם סבורג שהיה נוכח שם בשעת הלוי וראה כל הניל'. (נעתק מספר נפש ישעי על מאכליות אסורות חלק א').

ובאמת הלהקה הזאת לא שיעיך רק על הבוטשuer המאכילד טריפות, כי אם גם כל איש יהודי המאכילד את בניו בביתוبشر בהמה טריפה הוא בוגדר אותו הטבח המאכילד טריפות, והוא ישלם על זה כפל כפלים, כי הטבח הבוטשuer הוא עושה ביזנעס מזה וזה כל פרנסתו, אבל איש יהודי פשוט האוכל היום בשר בהמה הוא בכלל המחתיא את הרבים וכל הדורות הבאים אחריו עד סוף כל הדורות ביל שיקבל מיליון דולר לשנה, רק ממש בשליל בשאר תאווה רחל', ועוד אומר על זה לכבוד שבת קודש, ואני מתבונש להזכיר לשעודה המלך בשאר טריפה!

ואם הבעל הבית אינו משגיח על בניו ביתו שלא להכנס דבר טמיון וסומך עצמו על הרבניים המכשירים הקלים שבקלים (שהחזקת הוא היום שהוחטים מאכילים טריפות לישראל, כי לא נותנים להם אופן לשחות כהונון, וכל הסיסטום של השחיטה אינו כשרה, ואפיו השוחט ירצה לשחות כשר איינו יכול, כיידוע להרוצים לידע) הוי הבעל הבית בכלל מאכילד טריפות לבניו ונכדיו עד סוף כל הדורות.

ראה מה שכותוב בספר "שער תשובה לרביינו יונה" צ"ל וזה לשון קדשו :

אם הרב איינו משגיח על השו"ב ברاءו וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכילד טריפות לישראל חס ושלום ונטאפס בעונו, עד כאן לשון קדשו. וכמו כן כל איש היהודי גם כן בכלל זה. ועל ידי זה שמאכילד טריפות בביתו גורם להביא חס ושלום גזירות רעות על עם ישראל כמו שכותוב בספר שו"ת מראה יוחזקאל האחרון (להגאון הצדיק מהרי"ח אבדק"ק גלייא צ"ל סימן מג') וז"ל : **כִּי בְּעִינֵינוּ רָאַיָּנוּ אֶת כָּל הַגְּזִירֹת קְשׁוֹת וּרְעוֹת הַמְּתְּרַגְּשׁוֹת לְבָא בָּעוֹלָם הָוֹא בְּעִונָּתוֹנוּ הַרְבִּים רָק לְמַעַן הַעֲוֹן הַזָּאת עכ"ל.**

ואעתיκ מה שרائيyi בספר לב יצחק, וזה לשונו :

הַשֵּׁם חֲלֵיָּר שְׁקוֹרָאֵין לְסִכְינָה הַשְׁחִיטָה - בִּי עַלְולָה לְחַלְיָף הַשְׁוֹחֵת וְגַם הַאֲכָלִים מִשְׁחִיתוּ שִׁימִירּוּ דָתָם רְחֵל' - וּמַחְלִיף אֲכְסִינוֹתָו שֶׁאַלְיהוּ הַנְּבִיא זָכוֹר לְטוֹב עַם לְהַבְּדִיל מֶלֶךְ הַמוֹת, וּמְצָאָתִי בְּסֶפֶר חַלְקַת חַיִם אָוֹת שִׁי עַד "שְׁחִיטָה" כִּי הַשֵּׁם חֲלֵיָּר שְׁקוֹרָאֵין לְסִכְינָה לְדֻעָתָו נִקְרָא כֵן עַל כִּי עַלְולָה לְחַלְיָף הַשְׁוֹחֵת וְגַם הַאֲכָלִים מִשְׁחִיתוּ שִׁימִירּוּ דָתָם רְחֵל' כְּמִבְּוֹאָר בְּתַבּוֹתָה שָׂוֹר וּבְשְׁוֹיִיט דָבְרֵי חַיִם (צאנו) יְרוּד' חֵי' אָסִי ז' - וּזֶה שְׁמַחְלִיף אֲכְסִינוֹתָו שֶׁאַלְיהוּ הַנְּבִיא זָכוֹר לְטוֹב עַם לְהַבְּדִיל מֶלֶךְ הַמוֹת, כְּמִבְּוֹאָר אֲמֹרִי צְדִיקִים, דָבְרֵי גָאָנוֹם (עַמּוֹד ה') דְכְשָׁחוֹת כְּשֶׁאָז חַשִּׁיטָה טֹב וְאַלְיהוּ בָעֵיר, אבל כְּשָׁמְאָכֵיל חס וְשְׁלוּם נְגִילּוֹת וּטְרִפוֹת גּוֹם שִׁיְהָיָה מֶלֶךְ הַמוֹת בָעֵיר, וּעוֹד

הבדדים והסכנים

יא

שמחליף נسمת האדם ממאמין בשם ותורתו, לאפיקורוסת כמבואר בדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם הרמב"ם, ועוד כי מוחליף טי"ת תחת דלי"ת פירוש שגורסין "בי השוח"ט יעור עני חכמים" עכ"ל.

עוד כתוב שם: ודבר נפלא אנו רואים בספר המפורסם אמריש"י שכتب: חז"ל (חולין קליט): שואלים המן מן התורה מנין? היכן מרמזו בכל התורה הענין של המן? ועל כך השיבו שהוא מרומו בפסוק "המן" העץ אשר צויתיך לבلتך אכל ממנו אכלתך". ואם כן מה השיקות של הפסוק בפרשת בראשית לעניין של המן?

התשובה: רואים לפעמים איך היהודי מאביד את כל האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהין נבע החשחה כזו אצל יהודי זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמט את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהאכל נהייה דם, והדם זורם ללב ומטמט אותו עד שהוא אוכל דבר ש"צוייתיך לבلتך אכל ממנו", ע"כ.

רואים מכך שהוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגוזר על היהודים גזירות קשות (pagella י"ב, כנ"ל).

ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, והוא נזהר שהיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, וכן הוא ישב בשער המלך לשומר שאستر לא תאכל אוכל שאינו כשר. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות ניצלו היהודים, וכך קראו להם "יהודים", כי אף אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

ולכן כתבנו לעיל בביורו ארור המן ובברוך מרדכי היהודי **ברוך מרדכי בגימטריה 502** **מן בshall** ואrror המן גם כן בגימטריה 502 **מן בשר** וצריך ביאור מה רצתה להשミニון בהז, ואפשר לומר בדרך פשוט דהנה, אם אנו רוצים לדעת על הרב או הרבי הצדיק אם הוא מהקדשה או מהערב רב לנו, צריכים לראות אם אוכל בשאר או לא, וזה דבר קל מאד, ששאלים את הרבניתizia בשאר הוא כשר, ותיקף תשמע מה שהיא אוכלת בבית, ואז יודיעם ברגע אחד איפוא הוא שייך, דהיינו אם הוא אוכל בשאר בהימה תיקף כי הוא מסטראה אחרת, ותברח מפניו. ואם אתה רואה שמדובר רק טיפת יראת שמיים. וכך להבין אז תדע שהוא שייך לקודשה לכל הפחות כמו יהודי פושוט שיש לו רק טיפת יראת שמיים. **ואנשי קודש** קצת את עניין הנסיבות בבלאי לדוגמה קטנה מה שבכתב בתורה הקדושה פרשת שמות (ג'): **תהיין לי, ופירוש רשיי:** אם אתם קדושים ופרושים מבניות וטריפות הרי אתם שלוי, ואם לאו איןכם שלוי, הפשט הוא כך: הקב"ה אומר ששיה יהודים יהיו קדושים, הם לא יאכלו נבילות וטריפות, ואז הם יהיו שלוי, וכשהם יאכלו נבילות וטריפות הם לא יהיו שלוי, ועל הפסוק **"לכלב תשליכו אוטו"** אומר רשיי: **שהכלב נכבד ממנו,** הכוונה שמי שאותו הוא יטור וווע מבלב.

ואיך איש יהודי שיש קצת לו יראה שמים לא יפחד מהצער הגלגול של מאכילה טריפות כמה שכתוב בספר הגלגולים של הארי"זיל (**דפוס פרנקפורט דף ל"ט ע"א ד"ה והמאדר**) כתוב שהזה המאכילה טריפות ליהודים מגולגל בעלי העצים, וכשהרוח נשבת ומכה עליה זה ער גדול, וסופו של העונש שהעליה נופל על הרצפה, והצער הוא בדיקן כמו המות, זה יכול לחזור על עצמו 100 פעם ויוטר, כל זה לפי כמה שנים שהוא האכיל טריפות (ועיין בספר נפש ישע"ע ר"ג, ובספר שו"ת זבחו צדק להגה"ץ מהאלמן שליט"א).

ג) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות (ב, יז) המן העז (ג, יא).

וכעת אין חידוש אצלי למה הרבנות התירו להכנס הבשר הטרף זהה כי מון הסתום שיחדו את הרבנים בהון תועפות (ואולי במיילוני דלארים ירוקים, וכסף מטהר מזורים כידוע מזו"ל קידושין ראה עין יעקב על מסכת קידושין אות (מד): אמר רבבי יהושע בן לוי, כסף מטהר מזורים. שנאמר, "זינש בענין זנץך ומטהר בפסני") ומה לא עושים بعد מפון. ונסיים מה שראיתי בספר בעל שם טוב והשחיטה ז"ל:

רבינו בעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיתות, שרוב השוחטים שחטו אז עם סכין פגום, והבעל שם טוב עשה והתקין סכינים חדשים, והיה מלחתה גדולה נגדו. (עיין שו"ע הרב יו"ד סימן י"ח מה שכטב בזה).

כתבו בספר של ר' יוסף שכטר ג"י, שבתתי הגז באושבץ באותו מקום שהרגו ששה מיליון יהודים, היה לפניו זה בית שחיטה גדולה שחטו בהמות לאלפים ולרבבות לכל מדינת גרמניה-ה ושאר מדינות, והמשחר גדל כלכך, עד שעשו שם ממש על ידי בית השחיטה תחנה מרכזית לרכבת מיוחדת בסיטונאות להביא ולהוליך בהמות (ובלשונות שלחים קעטיל טרעין - KETEL TRAIN -).

ובאותן הרכבות (וואגן - WAGON) שלקחו את הבמות לשחיטה לקחו במדה כנגד מדה את כל היהודים לשחיטה באוטו הקעטיל טרעין כידוע, וזרקו את היהודים פנימה הטרעין הרבה יותר וגורעו ממה ואיך ששמו שם את הבמות רח"ל.

וז肯 אחד סיפר לי איך שזכיר איז שבעסטריך עשו מבשר יהודים שניצל ומכרו השניצל הזה לאוכל לאנשים, וממי יודע כמה יהודים אכלו השניצל הזה שעשו מבשר חביריהם, וזה ממש מתאים למא שכתב השבט מוסר מספר הגלגולים, שאנשים מגולגים בבהמות.

עד מספר לי ששמע מהרבבי מקלוזנבורג ז"ל שבעל הדברי חיים מצאנז ז"ל כתוב בשווית דברי חיים" (ווייד ח"א סימן ז) על גרמניה, ובמבר שם שאין עבירה מכאלות אסורה שטומטם הלב היהודי, ובעה"ר ראננו על ידי זה כמה קהילות בארץ לועז'ן לערך ארבעה מיליון יהודים רה"ל שאכלו ונוטפמו בנבלות וטוריפות על ידי השוחטים ובודקים הקלים, ובבורו עליהם דעות זרות עד שנאبدو מן הקהיל (יעייש). ועל ידי עון השוחטים הקלים היה מלחמת העולמית הראשונה והשנייה. (ראה בספר תירוש יצהר הקול קוראיס סייצאו אז לאור מכמה בתים דינם בוארואה, איך שאכלו ונשלו אז בשנת כת"ר ובשנת תרטסי' בنبילות וטוריפות וחבל דאוריאתא וברשות חמורים רח"ל, ותבין).

נזהר קצת לשאלת הראשונה שהיא, השוחט אינו בזק הסימנים לאחר השחיטה כדין, מחות מהירות השחיטה. והעתיקתי לעיל דבר המשלה חדשה מה שכתב שם לא בדק כהוגן הרי זה שפק נבליה דאוריאתא, ובויזידיא רואים עין בעין כי כל בדיקתו הוא רק לפניים, וראיתי במו עיני הרבה פעמים שהשוחט אינו מעביר את ידו כלל לבדוק אם נוחות הרוב בגל המהירות, ובבמה מועברת

ד) חבל על דאבדין "ולא" משתכחין, שכן לנו בעל שם טוב הקדוש בדורינו שיבדק והסכינים שלו.

(משמעות פעם ביאור לו וה, "ולא" סובב על אלו שם בבחינת לא (כלומר זה משתכחין).

ה) ראה באנטיקילופדייה (מערכת אושנינציים) שהיטלער ימ"ש"ו הכנין בתו הגז ובתי שריפה לשרווק 10 אלפיים איש ביום אחד בדיקות במדה כנגד מה שמן רצה להת לאחזרוש 15 אלפיים שקלים כדי להשמיד להרוג ולאבד טף ונשים ביום אחד, רח"ל.

ו) תודה רבה לחבריו היוקר שמעון לוי נ"י חבר נאמן להאוניו-אוניברסיטה העברית בירושלים על שעור לי בהחקירות ובתמונה.

ז) ראה בספר OSHZOKIM מהמחבר ר' יוסף שכטר ברוך 215 שבאושפץן (אושוויטץ) היה מקום שחיטה גדולה מאוד, והוא על ידי בית השחיטה שתי הורות, גדולים מאוד, שתיכף אחורי השחיטה לקחו את עורות הבתים מבתי ושהחיטה הנדוללה.

עוד כתוב שם שהוא שם רכבת מיוחدة להמות (קעטיל טרעין), ובאותו הרכבת לקחו אחר כך את כל היהודים לאושוויטץ, והאנשים ששמו בהרכבתה היו מאות אנשים ברכבת אחד. (כפי הנראה מיהודי חיים היה כל זה במדה כנגד מדה).

ח) ובמו שכתוב בשבט מוסר בהמה אוכלת בהמה.

הבדיקות והסכינים

ג'

לבודק לא כל לדיעה ברורה שרוב הסימנים נחטכו. ועוד ישנו בעיה גדולה שאיש פשוט גם רב המכשר אינו מבין כלל את הבעיה רק השוחט בלבד, שהשוחט חייב לשוחט גם בגרון ליד הראש, כי אם לא יעשה זאת הוא גורם לבעל הבית הפסד ממש, וזה גורם הגרםות (שהכוונה שהוא אכן שוחט במקומות הנכון, כמו שכותב בשם"ח ובלemma סדורה סימן ד' דף 28 סעיף כי"ט וז"ל: אבל אם שוחט מעלה או למטה קצת, אז צריך גם לעיין ולבודק כדי לראות שלא עשה הגרמה, שהוא אחד מהמשה הלוות שוחטה שהוא הלבך למשה מסני).

ובעניין ראוי איך שוחט אחד חדש קרוב לאמצע הצואר, והבעל הבית בא עם הלשון של הבעה, וצעק על השוחט אם אתה תשוחט עוד פעם אחת כך אני שוחט אותך על המקומות, וזה היה הבירוק הבא של השוחט. וכך להבון היטיב למה צעק ועל מה צעק כל כך שהיה מוכן להרוג את השוחט? אבל לך קצת: הנה הכל בהתמה של לה לשון, והלשון בא עם כל הבשר של מקום השחיטה, ואם שוחט באמצע הצואר אז בא עם הלשון עוד קצת בשור והבעל הבית מוכן במחיר קצוב, לא חשוב כמה ששוקל הלשון, ואם שוחט באמצע הצואר אז לווק יותר בשור עם הלשון, וביום אחד שוחטים 500 - 600 ל"י יכול להיות שהיא הפסד לה בעל הבית 300 פונט בשור ליום, [ואם שוחט יותר מעלה לצד הראש, אז בא עם הלשון רק מעט בשור, אבל אז יש שאלות להגרמה, כמו שכותב בשם"ח סימן כ"ה סעיף א' אבל אם שוחט מעלה או למטה, פשיטה צריכה בדיקה, [אחר הגרמה] ומפני זה בא בкус כזה לשוחט].

ושם בסעיף ב' ז'יל: אם לא בדק אם שחת הרוב - הרי זו ספק נבייה דאוריתא, דבחיה בחזקתiana שוחיטה עומדת, ואי אפשר להוציא מהחזקת מספק. וכו'.

ובעניין זינוק הדם: שבשעת שחדם יורד הרבה אי אפשר לעיין ולראות היטיב אם נשחטו הסימנים ראה בשם"ח עם פירוש מטה אשר שער לעין ולראות טעיף קטן א' בדיבור המתחל שיראה, ז'יל: וווקא שבורו לו בראייתו שנשחטו רובו, אבל על פי רוב אי אפשר להתרבר רך אחר שינוי הדם מלזנק, וכמו שכותב במרהי"ל שהביבא בטורי זהב, ועיין לעיל סימן כ'א אותן ג'. ובודקתו לא מהני מה שראה בשעת שוחיטה, כי בקהל יטעה בדמינו מחות זינוק הדם, רך שצרכיך שיריגש על ידי שימושו שנשחטו כולם או רובו, ומהיות טוב, יבדוק גם כן אחר הגרמה, כי שכחיהם מורידים הסימנים לצד הגוף קצת.

וכתוב בתשובות כתוב סופר יורה דעה בבדיקות החיווב לבדוק גם כן אחר עיקור, דהינו שמיות הסימנים, עד כאן לשונו.

וזכל זה כתבו אז בשחיטת קטנות שהיו שוחטים 2-5 בהמות ליום, אבל כתע שוחטים 60-120 בהמות לשעה, אי אפשר בנסיבות כזאת לבדוק כמבואר בשולחן ערוץ].
وعיין בשם"ח עם פירוש תקוני הזבח סימן כ"ה סיק א'. וכמו שראיתי במו עיני אצל שוחיטה קטנה שהשוחט שחרט רק לערך 20 בהמות לשעה, ובשעת המשגיח שהוא גם שוחט שם את בפלאמבעס על הלשונות וראה כי 5 בהמות שホールך לשום הפלאמבעס כולם היו נבלות ממש כי השוחט שחרט מעלה ממקום שחיטה ועשה הגרםות 5 בהמות ובדוק בדיקן כמו שהשוחט הזה בודק ואולי יותר טוב, מזה אנו רואים שאין כאן כלום על מה לספוך.

כעת בא לידי הספר אכילתبشر הלכה למעשה מהנה"ץ מהאלמן שליט"א, וראיתי שمبיא רוב העניות מה שישנו בשחיטות אלו. ובסוף הספר יש שם קונטרסبشر גלאטCSR בזמן הזה, וממי שרוצה לאכול בשור בזמן הזה צריך ללקודם כל הספר הזה ואיזה בין מה ואיזה בשור שיכלול לקנות שהוא כשר להמדרין מן המהדרין, ורק אז יקיים ואכלתם אוכל ושבוע ... והלلتם את שם השם.

ובעניין בדיקת הסכין, ראה בהלכה סדורה סימן ג' ולפי זה אין שום בדיקה. ובספר אכילתبشر הלכה למעשה מעורר הרבה על זה. וכי מדובר מעין הסירכות והניקור שלפי ששמעתני מקור מוסמך אין במקומות הזה שום ניקור ואוכלים ממש חלב דאוריתא, ואדרבה שיقتנוו ויראו לנו מי הוא המנקר ומאפיה יש לו קבלה על ניקור, אפילו אם יש לו מנקר שיש לו באמות קבלה על ניקור, מי ווتن לו לנקר, הלא אם ירצה לנקר הבעל הבית זורק אותו ברגע אחת החזקה, כידוע, ואין כאן מקום להאריך כי כל זה כבר כתוב בהרבה ספרים, והיה אסיפה של התאחדות הרבנים ויש על זה

הבדצים והסכינים

מז

ד

טעיפ כי יכולנוأكلנו בארצות הברית חלב דאורייתא 50 שנים, ואף אחד לא אמר כלום, ולדאכונינו המצב כהיום הוא אכלנו ואוכל עוד רח'יל, ואין איש שם על לב.

ובזה אשים קנצי לעטיו וברכו שזכות הגדולה של שמירת הפה ממאכליים שאינם כדת של תורה כשרים ומהודרים זוכה לאכול מסעות של שור הבור ולויין מבואר במדרש רבה וקרא פרשה יג פסקה ג': אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק אריסטון עתיד הקב"ה לעשותות לעבדיו הציקים לעתיד לבא וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעולם הבא הח"ד (ויקרא ז) וחלב נבלה וחלב טרייפה יעשה לכל מלאכה ואוכל לא תאכלו בשבייל שתאכלו ממנו לעתיד לבוא לפיכך משה מזוהיר לישראל ואומר להם זאת החיים אשר תאכלו, עד כאן לשונו.

וזידכם הדשלה"יט באה"יר

יצחק לוי שו"ב

יד

פרק ג'

הבדצ"ם = היטלר ודא"ש

הסכינים הפגומים

[פעם אמרו: יאכלו ענויים וישבעו - עכשו אומרים יאכלו ענויים ויישחו חיז']
- מה יותר גורע הבדצ"ם המאכילים נבלות וטריפות חלב ודם או 11/9 -

הבדצ"ם = היטלר ודא"ש

מה יותר גורע הבדצ"ם המאכילים נבלות וטריפות חלב ודם [שהורגמים את הנשומות] או
היטלר ימ"ש שהרג 6 מיליון יהודים [את הגופים]

(בmdבר פרק יא-ז): ויהי העם כמתאננים רע באזני ה' נישמע ה' ויתר אפו ותבער בם אש ה' ותأكل בקצתה המחנה. ויצעק העם אל משה ויתפלל משה אל ה' ותסקע האש. ויקרא שם המקום הוה פבערת כי בערה בם אש ה'. והאספסוף אשר בקרבו התאנו תאונה וישבו זיככו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר!!!!

מי יאכלנו בשר = 669
רובה אשקיין = 669

פרק ד'

בתורה הקדושה כתוב: ואנשי קודש תהיו ליכך (שמות כ"ב). על המילים ואנשי קודש תהיו לי אומרים רשב"י הקדוש: אם אתם קדושים ופروسים מנbillot וטיריפות הרין אתם שלי, ואם לאו אתם של נבוכדןצר וחביריו, הפשט הוא כך: הקדוש ברוך הוא אומר כשהיהודים יהיו קדושים, והם לא יאכלו נbillot וטיריפות, אז הם יהיו שלי, יאכלו נbillot וטיריפות הם לא יהיו לכם, ועל המילים לכלב תשיליכון אותו אומר רשב"י: "שהכלב נכבד ממןנו, הכוונה שכמישחו ואוכל טיריפות הוא יותר גורע מכלב"

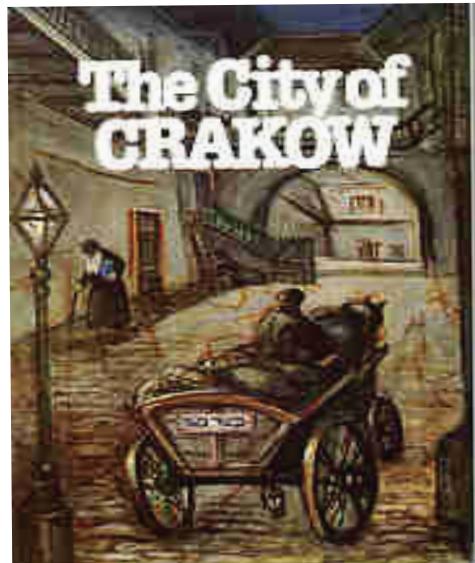
מרן בעל תולדות יעקב יוסף בפ' נשא

מערמת הס"מ שלא לפנות כל יחיד, רק מעמיד שוחטים בכל מקום מסיטרא דילי' ועל ידי זה הכל בראשותו עתה התהכם היוצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתחת ולכוד בראשתו כל יחיד וייחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו,

והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דילי' המאכיל טיריפות לרבים וכולם נלכדו בראשתו

**הבדחים והסכינים
בעיר קראקא**

במשך שנים רבות פיתמו את המטבח היהודי בבשר טריפה ונבליה, סיפורו מזעוז שairyע בעיר קראקא, בזמן כהונתו של הצדיק הקדוש רבי נתן נטע שפירא זצ"ל, בעל מחבר מגלה עמוקות

המגלה עמוקות נבלה

"רבי חיים הלברשטאם מצאנז ז"ע בעל "דברי חיים"

ידוע שעל ידי שוחטים הקלים שהאכלו בשור פיגול, יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבואר בשאלות ותשובות דברי חיים (יו"ד חלק א' ס"ז ז') שאין עבירה כמו כלות אסורות שמטממים הלב הישראלי, ובעוננותינו הרבים ראיינו דעתך זכייה יוציאו מן הדת כמה קהילות בארץ לוע"ז שאכלו ונחטפמו בנכויות וטריפות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעתות זרות עד שנאבדו מן הקהיל. (עי"ש דבריו החוצבים להבות אש

רבי אהרן רוקח מבעלזא ז"ע

כל כוחו של הרשע הגרמני ימ"ש בא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, והוא במדה כנגד מדת מפני שלא השחיזו הסכינים כדבוי השחיז את החרב של הבעל דבר שהוא שר של עמלק ועל ידי זה היה בכוחו לשחוט מיליון יהודים רח"ל (ספר דרישות הגר"ש שווייצער שליט"א - ז"ע)

על הנסיבות בשיקגו, כי זה היסוד הראשון שמלט על הרב לתקן, עד שהשוחטים והבוטשQRS הע' מלכים רדפו אותו והוצרח לבירה ממש, ועלה לארץ ישראל, ונתיישב בעיה"ק צפת, שם מנו"ב.

העולם אמרו שהחכם עצמו (רבינו משה חיים לוצאטו - הרמ"ל) למ"שיח. ושמעתה מפני מוש"ר הרידב"ז זצ"ל, שפעם אחת אמר לתלמידיו שיחפשו עליו שם עבר פעם אחת על דברי חז"ל, אדי אינו יכול להיות משיח, והזוכירו לו כי פעם אחת עבר על מהז"ל לעולם יצא אדם וכי טוב

(פסחים ב'), ואז הסיה דעתו מלאית משיח (ספר "עדן ציון" עמוד קמ"ה).

חלק מספריו: מגדל דוד – חידושים ופלפולים לתלמוד בבלי וירושלמי (וילנא תרל"ד). ב. חנה דוד – חידושים על מסכת חלה מתלמוד ירושלמי (שם תרל"ו). ג. תשובה רידב"ז (שם תרמ"א). ד. פירוש רידב"ז ותוספות ריד"ד – על התלמוד ירושלמי (פיטריקוב תרנ"ט – תר"ס). הראשון הוא פירוש הענין (דוגמת פירוש רשי"י בתחמוד בבלי), השני, הרחב ביאור (דוגמת התוספות בתלמוד בבלי), בפירושו אלה קנה לו את פרסומו הגדול כ"תנא ירושלמי". ה. נימוקי רידב"ז דרישים ופירושים על בראשית שמות (שיקAGO תרס"ד). ו. שו"ת בית רידב"ז (ירושלים תרס"ח). ז. קו"נטרס השמיטה – הלכות שביעית (ירושלים תרס"ט). ח. קונטרס הלכה למשה – בדין פירות שביעית (ירושלים תרע"ב). ט. שו"ע לשבת – בית רידב"ז – הלכות שביעית שהוציא לאור במצורף בספר "פאת השלחן" ירושלים תרע"ב. ועוד.

באות אחת בתוה"ק יש לו דין יחרג ואל יעבור, וראה שו"ת דברי יואל (סימן צ"ז) דהחייב להגיד האמת במסירות נפש ממש.

רביינו הקדוש מסאטמאר ז"ע היה מרגלא בפומ"ד דברי הימים של שלמה (ב"ק פ"ד ס"ט) והשללה"ק (מסכת שבועות): דתורתינו הוא תורה אמת ואסור לשנות אפילו אות אחת בדברי התורה"ק, וחיב למי سور עצמו על זה, והוא אומר על פטור חייב או על חייב פטור והוא ככופר בתורת משה דמה לי דיבור אחד ומה לי כל התו רה. (ועיין ויואל משה (מ"א אות ע"ו) שדיבור של כפירה

פרק ה'

שאלה איך אפשר לומר על גודלי ישראל שם לא יודעים שאוכלים נבילות וטריפות חלב
ודם?

תשובה: בזמןו של הגאון הקדוש החסיד מווילנא זצ"ל נכשלו כל העיר באיסורי חלב [וכך
היה בקרואקה לערך 30 שנה שאכלו בשר חזירים וחמורים ובשר שלא נשחט - וכן היה
בכל הדורות ראה לערך 1500 ספרים בספר שחיתת ואכילת בשר כהכלתה שככל הדורות
הס"מ העמיד שוחטים ורבניים וסופרים מסטרוי דליה וכך שחתו את כל העיר].

בעזרת השיל"ת

ספר הניקור

הפנימ — הקדמי

בירור מוקף על ניקור חלב הפנימים — הקדמי מהתלמוד
ושו"ע מהראשונים והאחרונים ומספריו ניקור

הלכה למעשה

מאט

הרבי מרדי גבריאל מלאכי

רב בbiham"ד דחסידיים "יבנה"
תל-אביב

וזאש ביהמ"ד הלכה למעשה
בנירברק

שנת תשמ"ה לבריאת העולם

יעאל אורי
בת מדרש
"הלכה למעשה"
רחוב אלישע 2, בני-ברק

משרדים: רחוב הס 7, תל-אביב, טלפון 294748, ת.ד. 4618
Office: 7, Hess Street, Tel-Aviv, Tel. 294748, P.O.B. 4618

ההכנסה מוקראשת לביהמ"ד

סדר הניקור הפנים והקדמי עם תМОנות הלכה למעשה

מאת הרב מרדכי גבריאל מלאכי
- רב בבייחמ"ד דהחסידים "יונה"
תל-אביב - וראש ביתהמ"ד הלכה
למעשה - בני ברק

ביאור מקיף על ניקור הלב הפנים - הקדמי מהتلמוד
ושו"ע מהראשונים והאחרונים ומספריו ניקור. - בזמן
של הגאון מווילנא צ"ל נכשלו כל העיר באיסורי הלב. -
יצא לאור ע"י בית המדרש הלכה למעשה בני ברק

הספר הזה יצא לאור בזמן של הגרא"א צ"ל, המנקר
הגאה"צ רבי משה מק"ק קיראן מצא שכל העיר ווילנא
אוכלים הלב דאוריתא, והגאון החסיד מוילנא ז"ע ליה
עשרה גדולי ישראל ובתוכם אחיו רבי שלמה זלמן צ"ל,
וישבו זמן רב וביררו כל מלאכת ההלכות הניקור ומצאו
שامت נכון הדבר שכל העיר ווילנא נכשלו באכילת
לב, וכל העשר רבנים דשם חתמו על קול קורא איך
לתקן העין של הניקור, (נדפס בקובץ ספרי ניקור ט' כרכים)

ושתי פרשיות נשארו סתוםות:
הראשונה היא: הפסיק שני של מהר"י סוראזינה בסוף שו"ת הרא"ש שכתב: אנחנו נהגים כרשי' שהחלב אשר תחת העור הדק מותר לפי שהוא סובר דחפי גמור הו. עכ"ל. אנו רואים להפר רשי' בחולין דף ט' ע"א ורשי' דף מ"ט ודף צ"ג אומר בדיק הפוך מזה. מה שאומר מהר"י סוראזינה. והשלה היא מאיפה מביא דעת רשי' כוז?

הפרשة השנייה היא: "שו"ת מшиб דבר" מהנציב בתשובה סימן כ"א שכתב: ראייתי בקונטרס "לחם שערים" משור"ב ומנקר א' בק' קידאן מגבב דברים לאסורה שומן שעל הצלעות אחורי חער הכבד ואומר שהוא חלב הכתלים וכל דבריו במח"כ אינו אלא שתוות ודברי הבעל, ובסוף מסים:

ובאמת ראיו אותו השוחט ומנקר לגעור בנזיפה שבאלחוזיא לעז על ישראל שאוכלים חלב חז'ז. אבל חיללה לנו לחוש לדבורי המברים הבלתיידי שם סמיכה ולקחות שינו אבותינו ח' ז' וכוכ' הקונטרס הנק' נודיר מאד ואיך אפשר למצוא בשום ספריה לא שקטתי ולא נחת ובעהשיות' מצאתו והנה מה שרואים עינינו שהగאנטס גודלי ישראל הסכימו אתו.

והנה הסכמה:

הרב מ' סעד'י במא' נתן נטע הנבהיר מבית הגאון החסיד דק' ווילנא להתווכח עימי והסבירו כולם שהחלב אשר על ראשי הדפנות הוא אסור.

בין ההסכמות אלו רואים מהרב המה"ג מהר"א ברודא אב"ד ור"מ דק' מסעדריא. בעל שם הגודלים השלישי (וילנא תר"ע) מזכיר את ר' אברהם ברודא מסעדריא, בתור חברו של הגרא"א מווילנא למלודים.

מהר"ב אר' ליב במא' אל'י, צ"ל דיין דק' קידאן והוא היה חותנו של הגאון מווילנא. מוהר"ר מאיר במוהר' שלמה ולמן אחיו של הגאון החסיד מווילנא ועוד הרבה הסכמות מהגאנטס בזמננו.

החלמתי להזכיר את הקונטרס ייחד עם התשובה סימן כ"א מה"מшиб דבר" בספריו, צלמתי דף הראשון ואחרון עם כל ההסכמות יראו גודלי התורה בישראל ובעולם כולו. וזה ברור שככלנו ציריכים להחפפל לביאת גואל במחורה בימינו, ככלנו מחכים בכליזון עיניים לאליהו הנביא שיאיר עינינו בתרותנו הדקדישה אמן.

אולם היהו שרבים שעוסקים כהיום בשאלת החלב בכוונות תחיליה להתריר את האיסור וקוראים לעצם ובנים ואם לשם התואר "רב" לא ייצרתו התואר גאון לא יסלחו לעלם, ובכתביהם בשאלת החלב מעדים על עצם כמה עדים שלא יודעים על מה מדובר ותולמים סברתם על אילן גדול הגאון בעל מшиб דבר ומשתמשים בחזרות לשונם כלשונו בתשובה "משיב דבר" סימן כ"א שכתב: ראייתי בקונטרס נקרא "לחם שערים" משור"ב ומנקר א' דק' קידאן — מגבב דברים לאסורה שומן על צלעות אחורי חער הכבד, ואומר שהוא חלב הכתלים ככל דבריו במח"כ אינו אלא שתוות ודברי הבעל ובסוף התשובה כתוב "משיב דבר" בעצמו ובמביא את הפסמ"ע מחער הכבד ולמטה מתחילה חלב הכתלים וחלב המעימים ושאר מינו חלב ומשם צרך ניקור. ומהלב האחורי יחש. החלמתי להביא "לחם שערים" במלואה עם כל הרבנים הגאנטס בזמננו שהסבירו אותו ויראו גודלי התורה וישפטו עמו כי הצדק.

פ"ו

הלכה למעשה

ספר "לחם שערים"

ויאמר שאל באתי לדבר אדורות השוחטים המנוקרים. משוטט היהתי מעיר לעיר ממדינה למידינה ימה וצפונה ורעות רבות מעצתי הנה והנה אשר לא יעשה בישראל כהנה במעשה ניקור הבהמה דון בחלק האחורי והון בחלק הפטנים ירי כולם יוצאים וממשמשים נשים ועבידים וקעיניטים דרך פקודה בעלמא בפקודי אבות על בנים ואבות פוננס אל היעדונים והמשים אינם יודעים מאומה לא חילוק ולא בילק בין גדיין האסורים משום דם או משום הלב אףיו כמלא נימא רק מילחא למלחא מדרמה ואחריו כי רעה ראייה ונגהלה ונשותומתו על היושבים על כסא הוראה הלכתי ושאלתי על מה וראי מכשולות באלה בישראל אשר מעצתי זה וזה מנקרים וחילופיהם בגולים. חותמים ומשליךם דברים המותרים ומאליכים דברים האסורים באין מוחה אין אומר ואין דברים ותשובת הרימה אליו שהتورה מכשה ואתה מגלה ואיך נחפש ונחקרו אחריו הדברים האלה כאשר באמתו אמרו על הלכות ניקור אי אפשר לכתוב ולפרט כליה רק איש עירך להיות בידו קובלחה וכל המצוין ניקור אומרים שכך זכר קובלנו ונאנחנו לא נדע על מי נשمر ואני כשמי כל אלה אמרות עת לעשות לד' להפר הוא שכך כתבו הפטוקים בהלכות ניקור שאי אפשר לפנות בכתב מעשה ניקור אלא בראשית עין אבל אין כוונתי להקל על מי שבא להיות מנקר אלא להחמיר ולהגדיג כי ישר הוא למוד כל הלכות ניקור מתווך תורה שבכתב וגם מרובייהם שבבעל פה אל תנה ידר.

ומאו אמרותי עתה ריאיתי על מה שכבר נצערתי מפני מה נשתניתי מכל בית אברתי ובני משפחתי שלא היה בהם שום שוחט ומנקר שהמה כולם חכמים כולם נזונים ומופלאים בתורה ובמצוות מלאים כרמנונים ומזובים את הריבים לגודלים וקעיניטים עתה אני רואה שהניחו לי מקום להונדר פרעה צדולה אשר עד לשמיים עוליה באשר שבמדינה הזאת דהינן מדינות זאמויש אין שום אדם שלמדו דיני ניקור אליבא דהילכתה ובגלו זה אורתי בגבור חלצי לגדור הפרעה הזאת להודיע המכשול שהעולם נבשלים בעזה באיסור כרת הרי דיוע שכבר הוזיר לנו בעל לחם הפנים כשמפרידים חלק הפנימי מן חלק האחורי שלא להניה הבשור שבין צלע י"ב לצלע י"ג לחלק הפנימי גם כשחיתוך למטה בכתלים שוחתו למטה מהטבחו שהוא שייך לחלק האחורי וכבשו העולמים אינם נזהרים בזה, כי שתי רעות עומדים שמיניהם הבשור שבין צלע י"ב לצלע י"ג לחלק הפנים וגם החלב אשר על ראש הדפנות אינם מנקרים וממושליים את הריבים באיסור גמור כמו שהראייתי לפני בי"ר דקהילתנו שהחלב הזה מוחור לחלב הכליות וגם בטפר לחם הפנים כתוב בפירוש: מן חצר הכבב ולמעלה שייך לחלב הכליות (הכוונה מן החצר הכבב ולמטה, המחבר). ואין משגיחין על זה ואף אם אנשים שכמוני מוכיחים להם ע"ז אין משגיחים באמרם מי שמרק לאיש, התורה חדשת אתה מביא עליינו ע"כ אמרתני גם ע"ז זכרה לי אלוקי לטובה על גילי וטימן טוב מילתה היא שיזוכלו הגוננים הרבענים להזכיר ולדריש אחורי הקעיניטים המנקרים אם עושים כהלה, משא"כ כשהלא היו בידם סימנים הניל לא יראו מאומה וגם לא היה בידם ליתן השגחה ע"ז מחתמת שלא בקיין במעשה חילוקים הניל.

אבל עתה אתם הרבקים בה' אלוקוי' עמדו וגדרו הפרעה הזאת, אשר לא יעשה בישראל ולא יזידן עוד וgom באתי להזהיר לכל מי שנגע יראת אלוקים בלבו שישגיח על ניקורי בני מעיים שהוא מסורה לנשים מאיין להם לידע מקום החלבים האיסורים מי אמר להם וממי הראה להם מקום באשר שלא מצאתי במדינה זו שום למון שיראה בעיניו מקום האיסור רק שלימד בספר ואינם מתאימים ומשתדרלים לראות כדי שיכירו בטבעת עין דבר האיסור אמרתי שגם הוא רק מעשה קליפה בע"ה כדי להכשיל את ישראל בטומאת איסור אכילה דזוקא, שלא יהיה חוץ תיקון לישראל שיפזר מן הגלות כי זה מגמותו: ובשל"ה הקדוש דמ"ח ע"א כתוב וזיל ומהו נבוא להבן ענן הטומאה כי בעובר אדם על מצוה א' מטורנתנו הקדושה באכילת הלב ודם וכיצא הרוי הדבר הזה למטה הוא גשמי ונראה לעובר עליו דבר מועט. אמונה למעלה היא טומאה כי שיעור כי כפי רוחניות עליית המזווה כן הוא שיעור וירית הטומאה בכמה מלאכי חבלה ע"ל. וגם הרב ר' חיים ויטאל הפלג באזהרת איסור אכילה בשערי הקדשו שלו עד מאד. ודי לנו בהערה זו והנבו יבין.

לכן אחינו בני ישראל חווים על עצמים ועל גלות השכינה שתהא למדכם לש"ש כדי לשמר ולעשות כי לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה ובפרט בלימוד איסור והירת שלא יהי למדדו רק מן הספר אלא שיראה בעינו ג"כ כדי שיוכל להזהיר את כל העם מן האיסור וגם מן הרואי להיות בכל עיר ועיר לכל הפחות אחד או שניים שהיה מומחה בלמידה ובמעשה כדי שיוכלו להשיג ולזהיר את העם מן האיסורים לבתו ייח ממנו נידח חי' ובזכות זה יוכלו לעלות לעין ברינה שיבוא הגואל והמשר ב"ב א' ס'.

הנה אחרי כתבי ההקדמה שעמדתי ברכמי דברי ועכשו הוכחה לפרש דברי באර היטב באשר בהיותו על מקומי ועל נקנני היו כל עיר ועיר וכנים לשם ועכשו שנדתמי ואסרו החלב אשר על ראשי הדפנות בחלק הפנימי כמו שהראיתי להם ועכשו שנדתמי ממוקמי והיותו נונדר בארץ זה שלוש שנים וכשבאת עלי מוקומי הראושון ומצאתי הפרעה הגדולה שאינם מנקרים החלב הזה ושאלתי מה זה ועל מה זה והשיבו לי שבק"ק ווילנא אינם מנקרים החלב הזה באמרים שהחלב הזה מותר ואمرתי לבני איך יכול להיות עיי' ואם בישראל שלא ישגיחו על איסור כזה חי' יכול להיות שהדין עליהם ולא האמנתי שמא טעות היה בידי ודרשתי וחקרתי בים התלמוד ובכל הפסוקים ראשונים ואחרונים ולא מעצתי שום היתר בעולם והעצתי דברי לפניו הרב הגאון הגדול אב בית דין וגילול וב"ד צדק דקהלתנו יצ"ו ויבחרו עשרה לומדים מביהמ"ד לחזור אחר דין זה והלכתי עליהם בבית המטבחים והראיתי להם איך החלב הזה מחובר עם החלב הכלויות ביחס לכך דהינו באותו קrome הרק המתפשט בכל הכתלים הז' החלב עם הכלויות ביחד ונתנו עידין והצדקו אותו ואסרו החלב הזה במקומינו וחקרו מניין יצא הטעות הזה בעולם שאינם משגיחים על החלב הזה לאסור אותו ומצאננו שהטעות היא שלא דקרו בדברי הرم"א ז' כאשר שבירה דעה סיינן ט"ד טעף' / כתוב הרכמי ז' ויל': וסדר ניקור אלו החלבים ערך ראי' מן הבקי בניקור ואי אפשר באר היטב בספר וכל אלו החלבים אין לחוש להם אלא באחרויים של הבהמה אבל בהמה של פנים אין בהם חלבים אילו רק קצת מן הקром שעל חלב הכתלים הנשאר בראשי הדפנות על הכתלים הנשאר שם וצריך להסיר אותו הקром שם ויש נזהרים ג' כל הפריד הבשר הנרבך שם וזה ולגרור החלב שביניהם ויש מתרים משום דמייחש חיפוי בשור וכן המנהג באשכנז ובעירנו'. עכ"ל.

הלבכה למעשה

והנה מפרשים רק קצת מן הקром של חלב הכתלים הקром נשאר בראשי הדפנות ולא החלב ואמרתי להם hari חלב תחת הקром בראשי הדפנות ואמרו לי זה החלב מותר שהוא חלב הדפנות מה שנדרש בת"כ.

וחקרתי מניין יצא להם טעות זה והבנתי מדברים שפירשו חלב של הכתלים שהחלב על גבי הכתלים ואנו רואים בחוש שאינו כן חלב על הכתלים פירושו החלב מעלה הכתלים ומהן הכתלים כמו שפירש רשי זיל נראה בגובה הכתלים תחת הכליות ולא על גבי הכתלים באשר שעלה גבי הכתלים תחת הקром הדק לא תמצאו שום חלב מרואהה לסתופה מן החזה עד היוכם. החלב הם בראשי הדפנות ובצלעות הקטנות עד עצם הנק"א שם מתחילה חלב הכתלים לא על הבשר והוא ראי' Hari בגמרא דף ח ע"ב בתוב ולא לישחו אינש כפלא אבשייד דראיב הרבא, ופירוש דהיינו הכתלים עם הכליות באשר שעלה הכתלים אין שום חלב רק מעלה הכתלים. וכן הוא פירשו ברמ"א רק קצת מן הקром של חלב הכתלים, היכן הוא החלב מעלה הכתלים על ראש הדפנות ומראה באצבעותיו עד הפעם מעלה הכתלים הנשאר שם בראשה דהיינו על ראש הדפנות באשר שעלה הבשר אין שום חלב רק הקром דאלתיה hei לו להרמ"א לבתו רק קצת מן הקром ולשתוק. למה הזכיר חלב הכתלים, אלא בודאי שהוא לאיטו הקром עם החלב והוא ראי' כתוב וצער, היה לבתו ציריך בלא זו, אלא הי"ז מוסיף על ענין ראשון — הסיר החלב והקروم אשר עליו מה שהוא מוזהיר על הקром כי הקром מתחפש על הבשר אודם ג"כ ואם לא hei מוזהיר עליו. דוקא היה משמעות האסור רק על החלב והקروم אשר עליו. ובאמת כל הקром הוא אסור, אף על הבשר האודם ועל החלב לא היה ציריך להזuir כי שמו מוכיח עליו שקורא אותו חלב הכתלים והוא מוגרג בפי כל ישראל שהלב הכתלים אסור לבך לא הזuir עליו.

ועכשיו מוסלחת תמייתו של מדעני יוט שהיה מתמיה על הרמ"א שלא העיריך להסיר החלב תחת הקром וזיל באשר"י כתוב: בלבד קром דק וקלוש המתחפש בכל הכתלים וכותב עליו הרמ"א בהגאה והוא בחלק האחוריים רק קצת הנשאר בראשי הדפנות בחלק הפנים על הכתלים הנשאר שם בראשם וצריך להסיר אותו הקром שם כי הרמ"א בהגותו וכתשובה להרשב"א סימן ס"ח כתוב חיל: אותו חלב תחת הקром דק הסמור למותנים ודי אסור ואין זה נקרא חור הכתלים אלא אותו שהבשר ממש חופה אותו והוא שעומד בין בפה בשער הכתלים אבל אותו שהקروم בלבד חופה אותו נראה הוא על הבשר ולא בתוך הבשר ואין לך מי שמתירו עב"ל.

וכתבו הבי' גם הרמ"א כד"מ שלו ותמייתני עליו שלא פי' כן בהגאה שכבתבי שציריך לקוף ג"כ החלב תחת אותו הקром עכ"ל. כך כתוב מדעני יוט. בדברי חמודות שלו. הרי מדעני יוט למד פ' ברמ"א שלא העיריך להסיר רק הקром ומתחיה עליו שלא הארץ להסיר החלב ג"כ אבל עבשו בשפירשתי וברוי הרמ"א אין שום תמייה עליו בעניין זה.

עוד ראי' ברורה שורת הרמ"א ג"כ על החלב שבראשי הדפנות לאסור אותו מפני שבביא הפלוגתא על החלב שחתה הבשר הנדק והלא וחוורם. מה החלב אשר למעלה תחת הקרוק לבן מותר החלב שחתה הבשר הנדק זה עגי' כ"ש שעריך להיות מותר כיון שהוא מחופה בשער, אלא דעתת הרמ"א לאסטור הקרים והחלב שחתתו ג"כ כי הוא מחלב הכסלים והחלב שחתה הבשר פלוגתא הוא, כי יש מתרין.

וחקשו לי מניין לו להרמ"א שקורא לחלב שעל ראשי הדפנות חלב הכסלים הרי הרבה אלף פירוש חלב הכסלים היאר דלייפון אטמאה אצל עצם התק"א שם החלב הכסלים? ואמרותיהם להם מה דעתכם על מה שאומר הרוב אלף חלב הכסלים היאר דלייפון אטמאה שמרורה ודוקא על מקום זה הוא ולא יותר. איננו כן אלא שם מתחילין החלב ומתחפשין עד חצר הכלב ומה שכחטו דלייפון אטמאה רק לסייע מפני מה קורין כסלים לשון כסיל ושהולן בן כתוב הרוב אלף בעצמו כל זמן שאין חפו בשער הכל נקרא חלב הכסלים. ועוד הרי הרבה אלף קורא לריבא דקלובשתא זה הוא חלב אשר על הכסלים.

וחקשה הרבה ובינו נסימ, וזה איני ווירץ הרץ כך הוא פירושו רבב אלף גם זה מן חלב הכסלים, והנה כך הוא הפירוש ברמ"א גם זה מן חלב הכסלים אשר על ראשי הדפנות כי הוא בקרים אחד עם חלב הכלויות וראוי להקרבה כי הוא נמשך עם הקרים הכלויות ביהר' כשתחתקן את היורתה עם אבעה הכלב או יישוך אותו החלב אשר על ראשי הדפנות עם הכלויות הכל ביהר' כמו שכחטו בת"כ סדר הקרה. ועכשו הוא מותרץ מה שהקשה לה'ז' חלב הדפנות?

הרי אנו רואין בחוש שהוא מן חלב הכסלים רק שהטעות יצא מדברי הרמ"א זיל כמו שפירשתי וגם מפני שקורא ראשי הדפנות וביד"מ שלו קורא זה ראש הכסל. חיל החלב אשר על ראש הכסל תחת הקרים לבן ודואי אסור שאינו מקרי חפי. וחלב הדפנות הם למעלה מהחצר הכלב לעצם והריא זה הhalb מותר שאינו ראוי להקרבה כמו"ש בת"כ, גם שלא נחחכו קורם הטרת חלבו דהינו מן המוחobar כך הוא בת"כ.

הרי מובואר שלא ינתחו בהמה קודם הקטורה בשביל שהוא ציריכים להסיר היורתה עם החלב אשר על ראשי דפנותם הע הכלויות והכסלים הכל ביהר. ואיך אתה יכולים להחזר החלב זה? ועוד איות בורותה לכל הדעות שאותו חלב אשר על-ראשי הדפנות, הוא מן החלב הכסלים שהרי החותין שבוקען הם ג' מימין וננים משמאם הם אסורים לפיטשומון לחלב הכסלים כמו שמדומה הבני בטור יו"ד בס"י ס"ד איסורן של חותי העוקען חותמי הטחול. חיל: איסורן של אלו ואלו ושווין אלו סמכים לחלב שעל הcars וαιלו סמכון לחלב שעל הכסלים הרי הב"י קורא אותם ג"כ חלב הכסלים ואמור לי מניין אתה אומר שחותי עוקען הם בחלק הפנים והוראיותיהם להם שפי' רשי' זיל גנמי' חולין דף צ"ג העוקען הוא פלאנקו והראה מוקומם של איל החותין שרואין אחד מחובר בשורה וראשי הפעצליין נרכבים תחת החותה בראש הצלעות וכותב הנות' ציריך להזוזיר, אותם שקונים חלק הפנימי. לחטט אחריהם. וגם

הלכה למעשה

הרמכ"ם זיל בפ"ז מהל' מאכליות אסורת סימן י"א כתוב ו"ל: ה' חוטין יש בכיסלים וכולם אסור חלב וכחוב עיי' הଘות מיימיינו הוא שבכיסלים סמוך לחזה עד קром הבשר שסביר חדפנות שחותכין כדי שכיניס שם יד הבורק הריאה הרי הם בחלק הפנימי ולא בחלק האחורי והחותין הם אסורים חלב ועליהם אין שם תלב רק אותו חלב אשר על ראש השיניים והחלב עיי' גם ווחחלב יהי' מותר, חיתכן? אלא זה טעות בעה"ר בידינו באשר אין שםMSG עיי' וגם ברוח ס"י תיש' בתבב ו"ל: ולובן הכליות צrisk לשרש אחורי וכל החלב שעל העצמות של הכסלים יעצמות החוליות מתחת הכסלים והחותין שבכיסלים ג' בכיסלים ייון שככל אחד נחלק לב, וב' שבכיסל שמאל שככל אחד נחלק לג' ויושרש אחוריים, שכן חלב שלא יהיה חוטט השערה עכ"ל. וגם בלחם הפנים הזהיר על אותו חלב להקביצים שידיקדו אחר חער הכבב, כי מן חער הכבב ולמטה מתחיל חלב הכליות ומחלב האחורי יחשב חיל: בחתחם הפנים שקרוין פרידק מחולק האחורי, דרכם של הקביצים לאחורי בשיטוף עד שמצרפים הבשר שהוא מודבק על צלע יג' להפנום ועריכים לנקר אותו תחיכת בשר כמו חלק האחורי. במקומות היודיעים למנקרי הבשר וגס דרכם לאחורי במקומות שכיסלים הצלעות בשיטוף בפלאנקין למטה עד הכתל ועד מקום שקרוין הירק שטעלין והוא שיר לאחורי חער וציר לנקרו ואין העלים מרגשיים בה, לבן ציריכים להזוחרים בויה שלא יחתחכו כ"א עד סוף הטבור שהוא מקום מוגבל ומשם ולהלאה כלל לא, וגם יש בהמות שיש להן עצמות גודלות שיש בהן מוח בכל צד י"ד או ט"ז ויש שאין להם אלא יג' וכן ידיקדו הקביצים אחר חער הכבב כי מן חער הכבב ולמעלה אין שם חלב ומהער הכבב ולמטה מתחיל חלב הכליות וחלב המעיים ושאר מיני חלבים ומשם צrisk ניקור ומחלב האחורי יחשב עכ"ל.

הרי אנו רואים בחוש שבעל לחם הפנים כיון לדברי הרמ"א שהחלב אשר על ראש הדפנות אסור. הרי הוא אומר מהער הכבב ולמטה מחלב האחורי יחשב. וכותב עליי בטל לחם יהודה לא ראוי ונוהגן כן אלא כמו שכתב משאת בנימין ויש מקום לטעת כאשר שיש מפרשים שכחוב הבית לחם יהודה חולק על לחם הפנים או רות אוthon חלב אשר למטה מהער הכבב וזה אינו הרי הוא מפלפל או רות הצלעות יתרות הרי מסיים דבריו כמ"ש משאת בנימין באשר שכ"ל: סבר שבשל הצלעות הזהיר בלח"ה לדריך אחר חער הכבב ואמר לא ראוי נוהג בויה והוא לא בשבייל הצלעות הזהיר בלחם הפנים לדריך אחר חער הכבב אלא בשבייל חלב אשר על ראש הדפנות. כמו שמשים דבריו מהער הכבב ולמטה מתחיל חלב הכליות ומחלב האחורי יחשב, היה לו לכתוב מחק האחוור יחשב אלא ודאי לא הקפיד רק על החלב ולא על הצלעות וכך פירושו בלח"ה כשמחלקים חלק הפנים מחלק האחוור צrisk להניח עלי אהות מכל צד לחלק האחוור והמ"ש לפעמים בהמות שיש להם בכל צד יג' או י"ג או ג' נ"ל או ג' ב' אין צrisk להניח לחלק האחוור רק על אחת מפני שהוא צלע יוצאת כלפי חוץ לחער הכבב רק היא אסורה מפני שהיא הצלע טמונה כולה בחלב הכסלים הכליות. עיי' זההו ג' ב' על אותו בשר של אותו הצלע

וגם על הבשר שלמטה מהטבור מפני שחלב המותניים מוחפשטים עד המקום הזה כמו שכabbת הבית יוסף חלב המותניים מוחפשטים עד העלע יב' ולויה צדקו ג' ב' דברי הרמ"א באמרו אין לחוש לאוטו החלבים מחלק הפנים כיון שאינו מוחפש חלב המותניים רק עד עלע יב' אבל מה שמשים דבריו רק קצת מן הקром הנשאר על חלב הכתלים בראש הדפנות להו כיון בעל לחם הפנים שהוא לזרק אחר חצץ הכבב כניל, מפני שהצר הכבב החלק שיפוע יורד מן הכליות עד החזה ונשארו בראש האצלעות כמו רוחב ידי חצץ הכבב לעד האחורי וחלב הכליות מוחפשטים על אותן ראשי העצלעות עד החזה בקרום אחד. וככשיהם צדקו דברי הרמ"א ודבורי להם הפנים שהחלב אשר על ראשי הדפנות הוא מן חלב הכתלים והוא ראוי אסור.

ואף שהקשו לי הא, הפרי חדש קורא לעוקץ זנב, ענייתי להם לאו קושיא כלל וזה של הפ"ח פ'': עוקץ החותן והוא בחצי של חלק האחורי והחותין נמסcin לחצץ חלק הפנים וזה מש"כ המחבר ואוטם ראשי הפטולין וכוכ' ולפיכך ציריך לחטוט אחריהם בחצי של פנים, ובכחץ האחורי של אחוריותם, והמחבר כאן ממש אחר פרישת' החותן שבעוקץ ה' חותוי דכפלי שאיסטרן משומש חלב. ולקמן בראש ס"ה החור יגבי חותין האסורים שם דם חותוי העוקץ, וכדעת סי' הרמב"ם בפ"ז. וא"כ פסק לחומרא שהם חותין אחרים, מלבד ה' דכפלי שאסוריין משומש דם אלא שם"ש כאן חותין שבעוקץ אינם מודוקדק.

והרשב"א סבר כדעת הרמב"ם שהם חותין אחרים, אלא שסביר שאיסטרן משומש חלב דומיא דה' דכפלי ויש להחמיר ולאסור חותין שבעוקץ משומש חלב ודלא כהמחבר לקמן עכל. הפ"ח, הרי לפ"י פרישת הפ"ח חותוי העוקץ הם באחורי איך אתה אומר שהם בהם בפנים? ורק למדור הפ"י בפ"ח.

אמת שראשי הפטולין בכפלי בראשי העצלעות הם אסורים משומש חלב כי הם באים מן חלק האחורי וחhalb אשר אליהם מותר, ואמרותי להם אין כן אלא, החלב אשר על ראשי החותין אסור, והחותין אסורי שבכפלי אותו חלב שמנוח עליהם ודלא כפ' הפ"ח שראש אחד באחורי אלא כפירוש רש"י זל. שראש אחד מהחותין מוחבר בשדרה וראשי הפטולין נרבקין תחת החזה בראשי העצלעות והקורסיה שהקשה הפ"ח על הוב"ח חותין שבעוקץ אינם מודוקדק, לא קושיא כלל שכאן בס' ס"ד כתוב לדעת רש"י שהוא קורא לכפלי עוקץ ואיסטרן משומש חלב ובסי' סי' כתוב לדעת הרמב"ם שקורא לנוב עוקץ, ואיסטרן משומש דם. ואין קושיא על הב"י מפני מה קורא כאן ובכאן, עוקץ משומש שיש לו על מי לסתמוך אדרבה הקושיא היא על הפ"ח מה שדחק עצמו לפרש שחותוי העוקץ הם בחלק האחורי ונמסcin לחלק הפנים זה ובודאי אין מודוקדק כי אין על מי לסמור לויה. לא מהפטולין ולא מן הגمرا. כי איך יכול להיות שחצץ החותן יהי' אסור משומש דם וחצץ השני משומש חלב? אלא מחוורתא כפי רש"י זל, וגם אין שום ראייה מהפ"ח להתיר חלב על ראשי הדפנות.

הלבנה למעשה

צב

ועוד ראי' לדברי, משני בעלי מחברים – בעל ספר טהרות אהרון שהיה שוחט ומנקר בק"ק פראג ובעל מחבר ספר זבח שמואל שהיה שוחט ומנקר בק"ק ליסא שפירושו על סדר ניקור של בעל העיטור ויל של בע"ה: ואח"כ מתחילה מקום ירים הגדי המוציא מן החזה ומקלף בידיו אותו הקром שעלה הכתלה. ופי' המחברים הנ"ל הוא הקרום האסור משום חלב שעלה הכתלים וכל הנגרר עמו דוחינו כל חלב אשר תחתיו והמשוך עמו הכל אסור הרי אלו המחברים כתבו ג"כ לקלוף החלב אשר תחתו אותו הקром.

וכשיו אחיו ורעד בוואו וכמה וחמשים נתנו כחיהם עם לומדים מופלאי תורה בכל מקום שידם מגעת בכל הפטוקים ולא מעאו שם סתייה לדרכי בעוזה"ת, אכן אחיו ורעד כל מי שיש בידו למחות ואינו מוהה בזודאי הקולר תליו בעזארו והחיזיב מוטל על כל איש מישראל להשגיה עץ שלא יכשלו עמו קדוש באיסור ברת חז"ז ודי לנו בהעשרה זו אלא השכחה באה לעולם בעוזה"ר שאין שום בעל תורה משגיח ע"ז' ואם המזע תמעא איש אשר נגע יראת אלוקים בלבד להשגיה או אין משביגחים בו, ועוד שהטהבחים פוערים עליו פיהם וירחקו עליו שניהם לאמר מי שマー לאיש עליון לפשפש מעשינו הררי וכמה מורים אשר עליהם האחריות ואין אמורים דבר, ואתה תורה חדשנה באחיה למזרנו. ובאותם הרכבים והמוראים מהה בקיאים בטיב הדין אך לא ראו מעולם מעשה הניקור וגם הרב הראמ"א בעצמו כתוב שאין להעלות הכל על הספר ודבר זה צידך ליום מן הבקי והאמון ניקורו לכן כל איש מישראל אשר יראה אלוקים בלבד ורוצה לדעת מקום החלביהם האסורים שילך בעצמו אל בית המטבחים לראות הכמה בשילמות וכבה משפטו, שיצעה על העבה לבן יעקו הכל'ין של ימי הדבקה בשדרה ממוקמה ועל החזק יצוז, לבן יחוות חער הכבד רק הקром לבד על היזמת ויקח הקром וימשוך למעלת את הקром או יתפרק הקром עם החלב אשר על ראשו ודופנות עם הכליות ביחס ואו יראה בעיניו ובלבבו יבין כי כנים דברי כמו שפרשתי בעוזה"ת.

ומידי דברי בו זכר אזכור מה שריאתו בעצמי במדינות זאמוט שהקביעים לזכחים התייכוبشر מחלק האחור בלא ניקור ואוכלים כן. אמרתني לחם אחוי, מאין למדת זה לעשות. אל תעשו כן כי זהبشر העיר ניקור וענוגו עזות, ולא בושים. הלא כל העדה כולם קרוישים, וכי אין כמוך בזוה, להאשים אורחינו בזוה ? ועל כי שפחחות פי' לפרש דברי כי כנים הם, רצוי לסקלני באבנים או ואובי על הדבר זה, והבשר שלוקחים מחלק האחור התייכתبشر הנקריא ברעטיל באותו חתיכה יש ג' גידים האסורים ממשום חלב גיד נששת, ולבר מה שעריכים לקלוף מוחלט הדזועה למנקרי אחוריים גם לוקחים חתיכתبشر הנקריא טריפה קאלנוויל ואותה חתיכאה איינו מועיל ניקור כלל כמבואר בפטוקים וגם חותכים האליה עד עצם והאנק"א עם תרבעא דקולבשטה ומשקלה יותר ער ז. ו.ח. לטירות וממשלים את הרבים באיסור ברת דאוריתא.

לכן מורי ורבותי שימנו לבכם על המכשלה הזאת בישראל וזה הוא כי מלאכת הניקור מסורה לכל לעמי הארץ ולבריות ואין שם בעל תורהMSGICH על זה. כי עיניו לא ראו הלהכה למשה כמו שכתבתני למעלה. ועוד על זה דוחה לבי שדברתי עט כמה אנשים שאין מן הצורך להזכירם לעיני על הדבר הזה, והשיבו, מהו לך להזכיר את עז עט עם קדוש שואכלים טריפות הררי המנהג עוקר הלהכה מנגך לנקר קר, ומנהגם קר. והוא כאשר שמעו אוזני את דבריהם, פלצות אהונני, דמווע תדעע עיני, וושיעיה נודהה מנני. על כי גבריה עליינו טומאתה הקלופה ר'ל כי כל מגמתה להכשיל את ישראל במאכלות אסורות דזא, כמ"ש בהקדמה, כי גם על הלומדים האלה הטומאה גבריה להחזיק ידי עובי עבירה. כי מה על ספק איטור חלב הזהיר הרב ב"י ס"ס ס"ה חלב וודאי לכ"ש. וכבר השיב ربינו אל"י חיים שאלה י"ב על החלב אין בו ממש הזוצאת לעז על הראשונים ע"ש. ובזה נשארה תשובתם, מה שהם אומרם — שמצויא לעז — אבiamo מה שראיתו בספר יסוד ושורש העבורה, שהוא מזהיר שם על מאכלות אסורות זו"ל: ואף גם זאת שיה האדם ירא שמים וגם נזהר בהם בשרם בכל אמצעי החקירה וכל היד המורבה לבדוק. עכ"ז לא יהיה נכון לבו בטווח בודאי שניצול מכל וכל; מאיסויים אלו, וביחור מספק איטור טריפה, וממייל"ן שמצוים במאכלים בקץ. אך חיבור גדור על האדם לששות המוטל עליו ואת אשר בכחך לעשות עשה לחזור עד מקום שידרו מוגעת ואו עכ"פ יהוה שוגג וה' ית"ש יהוה בכסלך יעציל מלך, ולא יאונה לצדיק כל און, אך מי שאינו חוויש ע"ז ואוכל ישוחה בלא בדיקה וחקירהגדולה בתקילה. אז תחולתו מוכיחה על סופו ואמך על הספק נקרה מיד וונשו גדור ר'ל ומה מאריך מפליג בזוזה^ק עונשי איטורים אלו שהרי הוא ככופר בעקי רpolit ולית לייה חולקה באלאך דישראל ר'ל.

ואתתיק לפניו מאמר אחד מזה"ק כדי לעורר לב האדם אל הויזות בזוזה, זול' הוזה^ק פ' שמיini דמ"א ע"ב: ת"ח כל מען דאכיל מאין מאכלות ואטורי איטרביק בסטרא אחרא וגעל נפשיה וגרמיה ורוח מסבאא שרייא עלי' ואחוי גרמיה דלית לי' חולקה באלו יישראל עלאה ולא אח' מטטרה ולא אתרבק ביה, ואי יפיק הци מהאי עלמא אחדין ב' כל אינן דחא חין בסטרא דמסאבא ומסביבן ל' בבר נש דאיו געלא דמרא' געלא בהאי עלמא וगעלא בעלמא דאי, ועל דא כתיב ונטמותם בס' בלא א' ולא אשתחח אסותה לגעולי', ולא נפיק מסאבותוי לעלמין ווי לן ווי לנפשיהו דלא יתרב肯 בעורא דחי' לעלמין דזה אסתאבו ווי לגרמייזו עלי'יו כתיב כי חולעתם לא תמו' והיו רואן כל בשר. ר' יוסי פתח ואמר כל עמל האדם לפיוו וכו' האי קרא בשעתה דדיינין ליה לב"ג בההוא עלמא כתיב כל ההוא דין וכל מען דסביל בההוא עלמא ונokin נקמתה מנ' דעלמא לפי' בגין פיה, דלא נטר ליה וטא ליה לנפשו ולא אתרבקו בסטרא דחי' בסטרא דימנא וגט הנפש לא תמלא ולא תשלים דינהא לעלם ולעלמי עלמין. ר' לא תמלא לא תשלים לסלק לאתרזא לעלמין בגין דזה איסטאבית ואיתרביק בס"א. ר' יצחק אמר כל מען דאסטאוב בהו, כאלו פלח ע"ז דאייה תועבתה ה' ר'א הויה יתיב וכו' עכ"ל.

הרי מבואר ממאמר זהה^ק שלא בא השמייה לאדם מן השמים אם לא יזהר בעצמו וידرك במצוותו מאר, אז מן השמים יטעהו כמאמר התנאו: הבא ליתהר מסיעין לו וככו. בכן אהובי אחוי ורייע וכו' אין ראוי לאדם לפול מלא קומתו ארצתה וליתין בעפר פיוו ופלגוי מים חרד עניינו יומט לא ישקט ולילאה לא יונח אם קולע השערה לעצמו שלא היה נזהר הייטב בעודו בחיים חיותו מאכלות האסורת אשר אוומץ עונשן חמוץ מכל עבירות שבעלם לפי הוזה^ק, ובוכרן כל הרברין האלה הלויך ולבכה תמיד לא יהשה על מיעוט

דילכה למעשה

צד

שנותיו. אם ישער כנ"ל, איןנו בטוח כי אם יlk חשבה לטרור על החוקה כהאומרים מה בחתמתם וכו', ומה לי עוד לזעוק ולדבר על לב ב"א האין די ביאור עליה לבאר ולהתלהב לבב אנוש.

עוד יש לי ראיות נזרלות שהאדם צריך לקודש עצמו מלמטה ואו מקדשין אותו מלמעלה ולא כדעת האומרים בזכור לעמלה. لكن איש אשר בשם ישראלי יכונה ויש לו ד' ושם בטורתיינו הקדושה ישמר וישמר עצמו ואחרים מדברים כאלה ואו נזכה לאכול מבשר זבח השלמים במהרה בימינו אמן סלה.

גם בקשתי מהגדוליים הרובנים הגאנונים כי מן הרואי היה לנגור בגירות ושמחות של לא לקרב לעבודות ניקור ורק למדון מופלג ולא להشمך בעבודה זו עמי הארץ והшибו לשאן גורין גוזרה על העיבור א"כ רוב הקהיל יטולים לעמוד בו בಗלן כן עליה בדעתו לכתוב כל הלחכות ניקור בלשון אשכנז אליבא לדינה. ותקבל עליו כל איש שלא לקרב לנקר דין חילק הפניות או בני המעדים עד שלמדו הלחכות ניקור להמעשה ואח"כ ניקר בפרט אכתוב איזה ב"א כדי שיכל בנקל להחצין כל המלאכה הנ"ל בדעת הבינה או יוסטו על דברי כהנה וכהנה. (כנראה שכחוב אל בניו).

וכל זה, אני מצווה עליהם בגורות כיבוד אב שאיל קילו בהם ותוורו בדברי אלה או יחו לראות בניהם ובניהם עולקים בחוראה ובמצוות ויזכו לעלות לציון ברינה ב"ב א"ס נ"ז מנאי אביכם החזן שאל במחורץ' משא, שוחט ובורק ומנקר יצ"ז.

ודע לנו שוגם לעדרים לא הורתה הבשור הזהיר רק בשמייה מעולה שם נעלם מן העין אפילו בשולחנו אין לאוכלו. וראי' ממה דשאיל החטם ואלא רב', היכא אכיל בשרא, אב"א דלא עדרים עינא מניה וכו' וממעשה דרב, הוות אללב רבי חנן בר אבא חתניתה ע"ש. עד לא אכל רב ההוא בשרא משות דערלים מזחען, בא וראה שהעדרים היה לחט צער גדול לאכול בשר. והכוונה כל כוחות הטומאה חלין שם כי האודם והבהמה שווים ושניהם עריכים שמייה מכוחות הטומאה והוא שאמרו מות עריך שמייה וכו' מכח הטומאה, ועל הבשר אמרו דלמא אחליפו מיחילך ועל ידי חותימה או סימן אין לטומאה רשות לחול שם.

כלל, העולה שלא הותר הבשר רק למי שהוא צעריך, דעתם אלקיטים על פניו, וכן, שחתאו ישראל בארץ וגלו העלו מלכוח הרשעה וכל החיזות מתגררים בהן, עד שננטלקו מדרמות העליון שעלו אותם הדמות אמר הקב"ה: וומראכם וחותכם יהי' ושבו כבהתם נדמו. גם ר'יל רומו בדבריהם שלא לאכולبشر, עט הארץ אסור לאכולبشر וause' שאמרו ר'יל מי שקרה וננה ולא שימוש ת"ח הרי הוא ע"ה, אפ"ה גבי אכילתبشر אפיקו למד ספרי וספריא ובו לא תלמודה ע"ה הוא לגביו ארדה"ר ועל שנחלהש עלמו נמשל כבהתה נאסור עליו. אויל לכט עם הארץות וגם לומדי המצוות לא עיקר דיזעה ומkillין בהם ואינם יראים לחזור ולהחזר ולחייבר אפיקו בחוט השערה שלא להכני מלחותינו ולהלות מלחמות הרשעה ע"ש יותר בוארך.

הא לך סימן מובהק איך שיתנהגו הקubits כশמלחקים הבהמה לשנים היינו חלק הפניות הנקרא בלשון אשכנז (פרעדיק) או (ויט) מחלוקת האחוריים.

מאות מדר ציריכים ת"ח הגודלים הרובנים נ"ז להזהיר את הקubits בעט שמלחקים וחותכים את הבהמה לשניים חלק הפניות וחלק אחוריים וכשמנחים הקubits י"ב עלויות בחלק הפנימי יהיו והידים שייחכו בשוה ולא ייזו את ידם לחותך לעמלה אפיקו כל דחו מבשר שבין צלע י"ב לצלע י"ג רק יוחזר על העצלע י"ב ממש כיהבש רבין צלע י"ב וצלע י"ג

שיר להקשולץ (מוותן וסינטה) וסיווע לדברי, בעל העיטור שכח לעל וגורר אותו חלב וכו'.

והוכחות לעיל לפרש דבריו שטעמו משומש שנחקר מהקשולץ (מוותן-סינטה) והוא בשר המתנינים. וכך ציריך לנקר מכל שכן הבשר שבין צלע י"ב לצלע י"ג ששיר להקשולץ עצמו שעריך לנקר אותו הייטב כנ"ל. וכشمגעו לסוף הצלע וחותר בכטלים בשיפוע ציריך להזhor מאד שלא יחוות למטה מהטbor כי אם, עד סוף הטbor ממש. כי הכתלים למטה מהטbor שייכים גם כן לחלק האחוריים וצריכים ניקור מבואר לקמן בעורת האיל. אבל לא ראייתי מן רוב הקubits. כי שתי רעות הנ"ל עושים שמניחים הבשר שבין צלע י"ב לצלע י"ג לחלק הפנים וגם חותכים בשיפוע בכטלים שתחת הטbor השיר לחילק האחוריים ג"כ לחלק הפנים ומכתלים את הרבים באיסור גמור כי שתי אלה מקומות הנ"ל הם מחלוקת האחוריים וציריך ניקור מן המנקר מומחה כמו שאר בשר מחלוקת האחור. ואנן מי המשגיח על זה ואף אם אנשים שכמוני מומכח להם על זה איןם משוגחים עליינו, באמרים מי שمر לאיש. עם כן אמרתי גם על זה יזכיר אלוקי לטובה, על גילוי וסימן טוב, מילתה היא. שיוכלו לחקור ולדרosh אחרי הקubits והמנקרים אם עושים כhalbתן. משא"כ כשהלא היה בידם סימנים הנ"ל לא ידעו מאמונה מהמת שאל היה בקיאים ממעשה חילוק הניל.

אבל עתה אם הדרקים בהם אלוקים עמדו וגדרו הפריצה הזאת אשר לא יעשה בישראל ולא יידoon עוד. וקצת מהז מצאותו בספר לחם הפנים שהועתק מקונטרס הסמ"ע. אבל ממש לא ישבע עין הרואה כי קוצר הדבר במקומות שהזיהה להאריך ואפשר שלא היה הצורך מפני שבימייו היו שומעים לכול המורה ולא היה מאכלים לישראל דבר האסור מן התורה אבל אחרי שראינו שרבים נכשלים בכך הרחבותי הדבר כל דבר על אופנו שיזהרו הגודלים באזהרה גדולה כדי להעמיד על ד"ת ותילה.

ספר

להם שעריות

זה ברכתי לך יתנו לך זבוב
בן זעיריך וצוקיך קן הרים יין
פְּלִינָה וְחַבֵּר הַמִּתְמָמָה חַלְוָא בֶּלְגָר
נְגָד אֲזֹזִי וְגַזְבָּר לְמַקְרָב אֵלֶיךָ
וְלִפְנֵיכָה כְּבָשׂ וְנָלָן כְּלָלָץ מִתְּבָשָׁס
וְקַלְלִיוֹתָךְ אַלְפָן חַמְבָּבָן זָקָן יְסָדָטָךְ
רַחֲמָנִיס וְעַזְבָּנִים אַלְפָלִיבָקָרִי דָּרָן פְּרָנָס
חַבְרָה נְבִינִים יְהִוָּן וְבָנָן יְעִזָּז לְבָנָן יְזָבָן
וְלָטָן גְּזָזִיגָן לְרִיבָּהָן וְלִבְנָהָן מְבָבָהָן
פְּרָזָקָרִיבָקָרִוָּהָן מְבָבָהָן
לְבָנָן יְשִׁיבָהָן וְלִבְנָהָן מְבָבָהָן
לְבָנָן כְּבָרָהָן מְבָבָהָן
וְמַזְרָעָהָן מְבָבָהָן

נדפס בדפוס ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר'

חַוְרָאָדָן

בְּהַבּוֹס בְּלָהָרָבָן דָּבָר בְּלָהָרָבָן
חַבְרָהָלָבָן בְּלָהָרָבָן אַדָּאָה אַדָּאָה
מְלָךְ פְּלִינָה דְּמָוֹת נְדָול
דְּלִינָה פְּנָרָה אַגְּדָה לְוָזָה :

כְּמָה דְּקָרָב חַנְפָּק

אָקָדָמָה

וַיֹּאמֶר שְׂהִיר וַיֹּאמֶר הַלְּךָ חֲנִיכִי אֶתְכֶן תְּחִרְחֵל מִי חֲנִיכִי נָזִין
וְחַדֵּל חַיְשִׁים וְסַפֵּל חַגְנִיכִי אֶתְכֶן הַלְּךָ עַל צַדְקָה עַב וְחַדְמָה
לְגַדְולִים וְלְחַמְלִים סְמַחְנִילִים סְפָרִים צָמַלְכָס יְזָהִי מִלְּלִין וְחַיְנוּ נִיעָנוּ
וְרוּקָה הַרְקָה תְּנַטָּה חֲנִיכִי הַרְוֹהָה לְחַחְכָּה כָּל הַמְעָטִים הַמְּלָכָר גַּעֲשִׁים חַחְמָה כְּצָמָמָה
וְתְּמַתָּה קָהָה הַכָּל וְרוּשָׁוֹרָחָה כְּחַדְרָה טְכָנָה כְּלָרְוֹן הַלְּלָנוּ תְּמַחְמָן
וְנוּדְקִים נְפָרִטִים מְנֻקְרִי הַכְּבָר טְהִינָּה נְכָרִי טְוָרָה כְּלָחָד מִן קָנוּתָה מְלָחָה
כְּמַחְזָן רָקָה טְמַכּוֹן בְּטַחְלָמָה הַטְּמִימָות וְחַקָּה הַזְּלָס וְטָחוּ עִיִּיסָּמָרָה
סְפָרִי לְקוּדָס רָקָה מְקָרְבָּרִי קַיְרָה וְנַמְמָן טְיִמּוּנָה כְּחַרְנָגָן בְּטַמְנָיוּ
וְלַכְסָט כָּל עַמְמָה הַזְּהַכְרֵל הַסְּסָס דָּוָן עַל בְּרוּיָה וְסָעָם מְחַמָּא
חַמְרָוָן יְדָעָה וְחַמְרָוָן הַגְּמָחָה צְלָיָן סְסָס מְטַגְּמָגָגָה זָעָוָה הַגְּלָל לְלָטָה
חַמְרָתִי הַקָּיָה כְּמוֹכְרִי לְגַדְולָה קַיְוָר הַיְלָה פְּרָגְנִיס סְוָזְנִיס עַל כְּמָן
אַזְּגָוּלָהָיָה זְדָעָחָי וְזָדִי יְמָחָדָר גַּדְולָה עַל זָוָה וְעַל נִיקָ�
אַזְּגָוּלָהָיָה זְדָעָחָי וְזָדִי יְמָחָדָר כְּקָדְמוֹנִי זְעָלִי מְמָדְרִיס אַמְּמָה גַּעַלְוָה זָס וְמְמָה
זְוָלָם נְהָרָה לִי רָקָה מְעַט מְוֹעָרָה לְהַמְגָדָר כָּו וְהָוָה דְּכָרָגָד
חַיְנוּרִי בְּפָנִים וְגַם הַלְּעַמְמָה דְּנָרִי לְפָנִי הַרְכָּבָה הַמְּלָהָר הַגְּמָה
הַלְּמָיָה וְרוּחָה דְּלַגְלָל וְכָדָה הַדְּקָה לְהַקְּלָחָה וְהַדְּקָה
יְמִיפָּס הַמְּרוֹחָה טְהָרוֹת נְגַזָּר גְּזָוִירָה וְטְמָחוֹת עַל כָּנוּ
דִּין הַהְתָּגִיחָה עַזָּה וְלְגַדוֹּר הַפְּרָקָה הַזְּהָם גַּגְלָיל וְזָהָמוֹת טָהָרָה
הַנְּעַזְוָר עַל חַיְטוֹרָה כְּהָרָה לְהַזְּבָעָה כְּמָהָה כְּזָהָה מְקוֹם
אַלְכָל כְּמוֹ טְהָרָה יְמִינָה לְזָהָס וְצָעִינָה לְזָהָוָה טְמָכְתִּילִים צְהִוָּתוֹ
גִּידְיָן הַקְּטוּרִים מְזָהָס הַלְּכָדָה וְדָס וְחוֹמָלִים כְּקָמוֹהָה כְּהַרְוָה
הַסְּמָחוֹת לְנַקְלָמָה וְמְקוֹם הַחַלְבִּים לְכָן חַרְמָה כְּגַנְוָר הַלְּבָדִי
הַחַלְלָה הַקְּרוּנוֹמָה הַפְּחִיבָה יְזָהָרִי קַוְלָחִי חַלְלִי יְזָהִי מְבָנִים וְיִזְהָבָה
הַלְּעַנְוָר וְבָנָה גַּבְעָנוֹר וְחַמְרָוָה מִיְּחַן מִילָּי וְיַוְלְחָבָה כְּעָבָה
הַגְּדָנָה רֹחִי חַוָּתוֹ לְקָכָה עַל מְזָהָם הַדְּרָפָט בְּדִי לְפָרָט
וְיַיְהָרָה נְגָע וְרֹחָח הַלְּקִים לְלַכְנָה הַהְתָּגִיחָה עַזָּה עַל

לְמַכְרִיּוֹת וְלְצַוְחָמִים :

אָרְכָמִי וְזָנָחָמִקְרֵךְ וְמַזְהָנָךְ כְּהַכְרֵל גְּזָמִיךְ וְנַמְעָרוֹה
אָרְכָמָתוֹה מְצָרָעָה בָּעָה בָּעָה כָּל דִּינִי טְמִימָת וְעַיִן
צָמָת צָזָה וְחַלְמָה וְנוֹרָה צָזָס עַזָּה פָּ. וּעַמָּה בְּנֵי שְׁמָלָה
עַמְמִים לְוַקְתִּים אַטְלָנִין נִידְרָמָה וְעוּמָדִים עַל גַּכְתָּמָה
הַגְּכָתָה מְוֹעָה וְנוֹעָה וְמוֹפָרָה עַזָּמָה בַּיִן כָּל כְּיָוָה
וְמוֹקָה

חומר זמה

אנו שוכנו לזרו מזיט בכחיהם הצלתו עניט בזקם
ונטליותיהם רלו שוני מרן בגודל טkol חמי כתמי' לטלוק נפנות
ויל' כרוחת הקחאים פיחוטם וצמיחת נטה ואלהו מכם
צטפר ט' ז' ומיחסרת נאלצותם רלו מגולחים ואעליה לר' הגודל
ט' א' אלה ימי' וכלה יחריך ימי' לט' דע חניות מעלהם לחתום אטפס
לחותם. כי הנט ורוחת כמה טו גודל רכינו מקלאן ועל דע' חט
נחווע ערל ווועל לו לך נירח ניסטר ניסורי קיטס וחולחו דע'
טיניש עלי' טולכ' ז' חטו מתחמי ערך חי' טריך בטומן להוים לדין
ערער צלע יטגוט צלט לאקטיס דעל' כנדמת בכחמת ונתמץ בחותם כבאות
לכטמת וווען דהצמת כלמי טקלור זו' זו' הו' צווינה נקרע לנדמת
עמיחל מונט מטה' כנולווא' נדיק הטון אונקרלהח מקון כי' ע' טייט'
צטכר ע' ז' נדיק מהקנת וועל' למדרינעם גע' ח' מדבל וונפרט ער'
ונגוליגל דה' או' זו' נטצ' דה' או' זו' קזחותים מושט' על' נפהוחיכ'
ועל' נפחות יטראעל צלע' לאפקטיל מ' ז' צלע' נטעור ער' גפל' שע' דע'
חנן מפטול ע' ל' :

אבחן נטס האתונות הסחות ווועהוועז ז' ימיגנג בע' זי'
חי' זיטי' נטומט מהן ערלן ומפלטן ונטרטט
ערליגיט טז'יב' ז' וויל' יטמוך על' האיגזר דיניט צונטן מוקט טהויר
אלעהיריך זיין רשו' לקד' וויזין זי'וניס וט'יניס ערל' צדייט טלע'ן
נטאל' וכדי' זוכות חט' לרכינס או'ט'ו רעו' זל' צדיקת קריולת וננקט
אכ'ול' ער'ו'ר' כט' פדיניס טס'ו' מיר'ו'ר' נטמוק בעבור חביבך נפש'ו'
נשרא' אטוח גו'ט'ר'יקון צונטור **ב' עז'**
ב' דזוק ז' ר' לא' מרכ'ן ח'ננה **ב' דזקה ר'הו'ה ב' נטוףט**
ז' פטומט : נטזי' גו'ט'ר'יקון ג'ערדה פ'נו'ו'ו' ש'ו' צב'ת' ירת' .
ט'ו'רט'ה' ח' **ב' וועה פ' ז'רדו' ר' ליין פ'ו'רט'ה'** ז'ומו' ר' ח' **א' ז'ו'ט**
ט'ל'ה' ז' ר' לא' ח'נ'ל'ע'יס' . ז'ל' ז' ר'מו' לנדייק פ'ר'יה'מן ז'מ'ר'ה' ז'ה'ז'
א'ל' נט' וו' ז' מ'ה'מ'ר ט'או' מ'ל'ד'ן וו'חר' ז'ל'מ'ד'ר' כ'ל' פ'ד'ינ'ס ס'ק'י'
ט'ג'ו'ר' צ'פ'יך וצ'ל'ג'ן' גע'ז'ו'ו' ד'ה'ל'ו' ז'ך' ק'ו'יכ' ט'ן' נ'ט'ז'ו'ו'ט'
ט'פ'ין' ז'ר'יך' ז'ו'מ'ן' י'ל' כ'ן' ג'צ'מ'יכ' ז'ר'יך' ז'ו'מ'ן' י'ל' וט'רג'ל' ג'ד'ל'ו' נ'ט'רט'
ג'ע'ינ'/'אַלְעִי' צ'ר'יה'ט' צ'ר'יה'ט' צ'ר'יה'ט' צ'ע'ינ'ו' וו'ל'י'ט'מ'ז' ער' ר'ט' צ'ו'מ'ל'
ול' ע' ט' ר'ק' ז'ו'ר'ו' ע'ו'נו' ה'ל'כ'ה' ל'ע'נ'ט'ה' כ'ל' ה'ל'י'ט' וו'ה'ר' צ'ו'ט' צ'ע'נו'ה'
ט'קו'ל'ט' ער'יך' וו'חר' צ'ל'מ'ת' כ'ל'צ'ר' ה'ז'ר'וח'י' ל'ז' ט'יט'א'ר' ד'ע'י'ונ' ז'ו'ח'ן'
מ'ז'צ'ט'ק' נ'כ'ו'ל'ט' פ'נו'ו' וו'ע'ק'ר' מ'ל'ק' כ'ל' ה'מ'ל'ו'ה' מ'ג'נו'ו' כ'ל' ז'ק'
א'ר' ר'כ'ינ'ו' ו'ו'יס' וו'ע'ל' נ'ג'ע'ר'ו' ה'ק'לו'ט' צ'ל'ו' . צ'ל' ז'ה' ס'ס' מ'ז'
מ'ג'נו'ו'

זהקנין

בְּהַזָּקָן וְחַיִ' מִוּלָה וּמוֹתָרָה כָּל מֵינִי חֲטִילָה וּמִרְיָאָה יֹמֶר אַלְלָה וְיַקְלָת עַל־יְנֻךְ דַּיְוָר לְךָ אַסְיָוָן כְּדִינָר בְּלֹעַ הַלְוָיָה דַּכְרָ מַזְקָן תְּלִם לְזֹוחַק וְסַמְחָה לְךָ יוֹתָח ע' כְּתַמְצָעָה שָׁלֹךְ מַקְדָּשָׁת לְצָחוֹן אָיוֹ וְעַמְזָא פּוֹלָס כְּגַנְדָּךְ וַיְרַכְּבָלָהוּ חַוָּתָה כְּבָרְ פְּנִיסָּה יְמָחָן צַיְקָח וְנִינָה זְעַלְיָהָן זְוַיְתְּלָלָךְ וַיְהַדְּרוּ חַיְקָה לְחַזָּה לְחוֹמָן גְּדוֹלָה כְּנִסְיָה הַן כְּסִיחָה טָהָרָה כְּמַעַזָּק כְּפָרָנָה לְעַמְלָה רְמָה כְּלִי מַעֲלָה כְּבָרְ מַעֲלָה כְּמַעַזָּק דְּבָרָה נְגִיסָה לְכָל וְכָלָה לְהַגְּזִילָה כְּמַעֲלָה חַיְצָה זְוַיְתְּלָקָה נְגִיסָה לְכָל כְּלִי מַעֲלָה כְּמַעַזָּק בְּצָחָלָה לְכִיה מַקְבָּד כְּלֹעַמְלָךְ רַיְקָה לְךָ סְחָקָה זְהִוָּה סְלָלָה עַתְּךָ לְלַטְזָה סָסָה לְכִיחְדוֹקָה הוּא לְךָ וְצָגָךְ כּוֹס רַעַנְעָז סָס וְאַלְרָהָה עַל הַזְּלָעָנִי זְעַל צָאָלְזָנָה מַעַךְ כְּי לְלָזָס הַזָּעָז יְלִזְעָז לְעַלְזָק עֲזָזָה הַקּוֹדָס וְאַסְתָּרָה כְּלָה מְלָגָה חַיִ' מַוְצָּר הַזָּהָב הַזָּהָב הַזָּהָב וְנִרְחָם צְעִירָהמָן גַּוְול וְתַאֲכָר וְנוֹבָה לְמַבּוֹל הַכְּבָל וְכָה סְלָמָה הַכָּר הַגְּנָע דָּם עַל־קַרְבָּה קָאוֹמָה כְּבָרְ סְלָמָה :

וַיֹּאמֶר טָהוֹל בְּצָחָר לְכָרְבָּה לְזָוָחָת הַמְּנִקְרִים מְצָוֹתָם טִיְּתִי מְעֵיד לְעֵיר מְתִילָה לְנוֹדִינָה יְמָה וְגַפְ�וָה וּרְשָׁעָה דְּנָוָת מִזְחָה תְּגָה וְתָגָה חַדְרָה זְהִוָּה כְּמַעַתָּה נִיקָה הַגְּתָמָה כְּנִזְחָק הַמְּחֹור כְּנִזְחָק הַגְּזָבָה יְדִי כְּלָוָס יְזָהָרָה וּמְמַמְּמָן גְּזָבָה וְעַנְדִּישׁ וְקְגָנִיסָה לְרַחַךְ פְּקִילָה כְּעַלְמָאָה כְּפָקוֹדָי אַתְּוֹת עַל גְּנִישׁ זְהִוָּת סְגָנִיסָה כְּלִי הַיְּדָשָׂוָת וְסְתָמִיסָה הַיְּנִיסָה וְלַדְצִיסָה מְלָהָה גַּם חֲנוֹק וְלָרָה כְּלָקָה כְּזָרִין הַזְּבָוָרִים אַזְזָס דָס הוּא מַזְזָס חַלְבָה מַעַזָּה כְּמַלְמָעָה גַּעַם רַיְקָה מִלְמָחָן מַדְמָה וְאַחֲרָיו כְּי רַעַח רַחִיָּה וְגַנְגָלָה וְנַחַטָמָה עַל קַיְוָצָה עַל כְּכָבָה אַרְחָק הַלְכָה וְצָהָלָה עַל מַחַרְחָה אַלְכָלָי' כְּהַלָּה כְּזָרָה כְּזָרָה מְצָרָה מְצָרָה לְנִדְרִיס הַיְּתָרִים וְמְחַלְלִים לְנִדְרִיס הַיְּסָרִי' כְּהַיָּן גְּזָהָה חַיִן הַזָּהָב וְהַזָּהָב לְנִדְרִיס הַזָּהָב פְּרַמָּה חַיִ' אַתְּזָהָב אַתְּ אַתְּזָהָב מְגָלָה וְאַיִךְ נַחַטָה נַחַטָוֹת הַהְרִי' כְּדִמְרִי' הַמְּלָה כְּמַדְרָה זְיָהָן עַל הַלְכָה' נַיְקָר הַיְּזָפָר לְכָמָה' אַלְפָרוֹת כְּוֹלָה רַיְקָה לְחַץ מַפִּי חַיִ' זְרָה' לְפָטוֹת זְיַדָּה קַבְלָה וְכָל פְּאַזְיָן כְּנִיקָר הַמְּמָרִי' סְכָךְ וְכָךְ קַבְלָה וְזַחַטָה לְהַזָּה מְחַצָּמָה' וּרְמָאָגָן לִזְגָּן מַדְעָמָה וְמַעַן זְאַנְיָאָת וְזַלְעָאָת הַבָּל לְהַזָּה פְּרַחַתָּה הַזָּהָב וְזַדְקָה קָאָךְ כְּמַתָּנוֹ הַפּוֹטָקִים נַחַלְכוֹת נַיְקָוָן טָהָרָה' הַסְּרוֹת נַחַחַב מַשְׁתָּהָה נַיְקָר הַזָּהָב כְּרָחִית עַיְן הַבָּל חַיִן כּוֹנוֹתָה לְהַזָּה עַל מַיְסָה נַיְקָר הַזָּהָב וְלַגְנִיל כְּי יִסְרָה הוּא נַלְעָוד כְּלִקְלָות נַיְקָר מַחְזָק טָוָה אַנְמָנָה גַּס מַדְרִיאָה' סְכָע' סְכָע'

ג

בְּזִקְנָתָם

לונם ודק ואלהו איזמי עחה יוקי על מה שכנר נטערתי מלי מה
בצחני מצל נית לנטען זאי מאצזוי טלא פ', דא צוס פוזט
ויניך טיטה כולם חכםיס נווט נויס ווועגןיס נחרטן וויאט
מלוייס בדוחניש ווועליס לח טרייס נגרויס וווקטניש עטה הוי ווועז
פאגיאו לי מפקס לאצנור טרפה גחלטה האר עד לאטיס עולח נזאר
בגענינה זהה לטיט מדריכים ווועט ט. אין צוס הדר צילענד דיני
יעקווד זלינו דטילמאן ווונגל הא זורתי נבר או מלוי נבר טרפה
וואו זלקייע צאלטן צהשלט נטלייס כו"ה צהיטר כרכ רפי לווע
טנבר הזריר לנו בעל לחט קפניש כטמזרידיס אלק טפנאי מון הלה
זקוחר זלום לאגיאט סטער טכין גלען. ז' גלען זאלק צאייש וס
בציזוץ לאטט נכסליס ציחווע למטל מאכיזור צטוו זיך מלך
ס. זור וצציזו השולט היינט נויאיס צו"ה כי צהירעומ שציטצאניז.
אלבר זכין גלען. ז' גלען. ז' לאחן טפניש וגס מהלט זבר על רהאי
סדלענות זינס מאקריס זמלצליין זיך ערניש צניזור גמור כטו
טטראיז זעניז ז' ד רקטילטנו מטהלט גות זאוכר לאלה פגיזות ונש
זאעל לחט סאניס מהכ נטיזווע מו זבר טכד ולמעלה זיך לאלה
קליזות וחין מעזינין ע"זוחץ א"ז מזקיז זכמושי מוכזיט זאטל ע"ז
הינס מתגיטט עלייט זהוועי טאך לאיין גערת דההט גהוועז
פליעו ע"כ זאטורקיינס ע"ז זדקתי לי זאלקן זטומא על גוילו זאיין זוב
אלחוי טיה זוכלו מגויניס קדרניש זחאך וולדראז זהור טקדריס
萊נקריס א"ז עזזין לאכלחן מזקיז ז' באלט טיו זייז טיעניש פג' ז
לחיילעו מהויא זונט זא"פ' זיידס ליטן פאנט ע"ז מהז' זלום קריין
צעעת טיוקיס פג' ז' האלעהה זושס פדרקיס נטה זאלקינס
עמזה זגדז זאטורקי איזאך זאעל לח עזעט זיך דאל ווועז זייזן עוד
זס צהמי לאטורקי לאל מוי צאנז זרחה זלקייך גלען זיניז על יעקרוי
באי מעויס טאייט מפורה ננטזט מהין לאט לדען מזוקט פהלאיס
היטיסטריס מוי זאער לאט ומוי קראט להט מזוקט דזאך זען מאזקי
צמדינט ז' צוס למאלן צירוף צעניז מוקט טיזיר רה זילאמל נאצאל
זוהינס מההמאיס ומחליליס נריזומ כלי טיזיר זעניז עין זבר
היטיסטור זמרטי טאנס וה קוין רק מעצה קלייטניז ז' זאטל זאכיז
הט יטראל בעומקם הייטר זיליפ זאקי טלח יקי' ט"ז חיקון
לץראל ציעזז מונטניז זי. ווועט נוועט לאטן עניין קטואזק זי צנטור גרט עט
ע"ז יטזק זז' ז' ווועט נוועט לאטן עניין קטואזק זי צנטור גרט עט
מאט ז' מטורמיגז טקזזק נווכיאט חלנג ולט וכיוועט הריחאנר קזט
למאט

חֲקָדֶשׁ

גַּטְתָּה לְטוֹן גְּאַמִּי וּנוֹרָא לְעֵנֶר עַלְוָה דָּבָר יָצָא מִמְעַלְתָּה קַיִם
טוֹמַחַת כָּלִי צִיעָר כִּי כְּכָי דְּזָנוֹתָה עַלְיָגָת וְעַל כָּן הוּא צִיעָר יְרִידָה
פְּטוֹמַחַת נְכָתָה מְלָחָםָה חֲבָלָה עַכְבָּר עַל כָּן וְגַתְרָה' חַיִיס וּוַיְמַלֵּל הַפְּלִיגָן
זְהֻוָּל' חַיטָּר הַבְּיִילָה כְּשֻׂעָרִי פְּקָדוֹתָה צָלָו עַל מַחוֹד וְולִי נָעַד הַתְּעָרָה
וְוְגַגְוָן יָכִין . לְכָן חַיִיס כִּי חַוָּטוּ עַל עַזְמִים וְעַל גַּלְוחָתָה כְּפָלִינָה
שְׁמַחַת מְוַדְּכָתָה לְכָה סְכִי לְצָמוֹר וְלְעַשְׂתָּה כִּי לְהַמְּדָרָה תָּוֹן הַעֲקָר
חַלְלָה תְּאַעַצָּה וְכַפְרָת גְּלִימָוד חַיִיר וְחַיִרְתָּר צָלָו יְהִי לְמַוְרוֹךְ מִן הַכָּבֵד
חַלְלָה טְוָרָחָה בְּצִינְיוֹ גַּכְבָּרָה כָּלִי שְׂיוֹכָל הַהְזִיר חַח כָּל הַעַשְׂמָדָה מִן הַיְמָנוֹ
וְגַם אָן מְרָחוֹי לְהַיוֹת כָּלְלָה עַיר וְעַוְלָה כָּל פְּתָחוֹת' אָהוּ כָּל טִיחָוּ מְוַמְּחוֹן
כְּלִימָוד וּכְמַעַתָּה כָּלִי הַיְמָנוֹת וְלְאַתָּה רַחַם הַעַשְׂמָדָה מִן הַיְמָנוֹתִים
גְּלִימָיו וְחַמְּנוֹ נְהָזָה חָזָה וְזָכוֹת וְהַזְּכוֹת לְפָלוֹת לְמַוְן כְּרִיגָּה קַיְבָּה
תְּגַהְוָלָה וְאַכְפָּר כִּי בְּחָקָם :

סִפְרַת לְחָם שְׁעָרִים

הַנְּחָת מִזְרָחִי כְּתָנִי לְהַקְדִּימָה שְׁעַמְלָמִי כְּרָמוֹ דְּכָרִי וְעַבְדָּוּ תְּוֹמִרָה
לְעַמְלָעָה גְּלָנְיָה בְּחָלָרָה קְיַעַנָּה כְּחָלָרָה נְלָאָתוֹי עַל מִקְמוֹי וְעַל
קְינְקָנִי אַזְוָבָל עַיר וְעַזְרָרָה קְרִיסָה לְמַמְעָצָה וְאַקְרָאוּ אַחֲלָבָה כָּלָרָה עַל רְחָצָה
תְּלִפְנָוָת בְּחָלָק הַפְּנִימִיתָה כְּמוֹ סְהָרָחָה לְחָח וְעַכְשָׂיו סְנָדָחָה מִמְקָמוֹ
וְתִּיחַיָּה גַּע וְגַד כְּחָרָץ וְהַזְּלָוָן מְלָיָס וְכְבָנָה כָּלָמָה עַל מִקְוָה יְיָיָה
וּמְלָחָמָה הַכְּרָלָה טְגָדָוָה צְהָנָה מְנָקָרִים קְאַלְגָּה הַזָּה וְטְהָלָמָה מַהָּה וְעַל
מַה וְהַצְּבָנוּ לִי סְכָקָק וְיַלְגָה חַיָּס מְנָקָרִים אַחֲלָבָה הַזָּה כְּיַמְוֹרָס
בְּהַאֲלָבָה הַזָּה מַוחָר וְמַרְחָי בְּלָבָי חָזָק יָכָל לְהַיּוֹת עַיר וְחַסָּדָה בְּיַרְחָלָה
מַלְיָה יַתְגִּיבוּ עַל חַיִטָּר כָּוֹת חָזָק יְלֹוֹן לְפִיאָוּ שְׁפָדָה עַמְמָס וְלָמָה הַמְּמָנָה
דְּעָמָי סְמָה טְשָׁוָת הָיָה כִּילִי וְדְרָצָמָי וְחַקְרָחָי בְּיַסְמָלָמָוד וְכָל
חַפְטָמִיס רְחָזָנוֹנִים וְחַזְרָנוֹנִים וְלָמָה אַזְמָחָמִים צָוָת הַיְמָרָה וְהַקְּעָתָה
דְּכָרִי לְפָעַי סְרָבָה הַנְּחָת גְּדוֹלָה חַכְמָה דִּין דְּגָלִיל וְכֵל דָּלָה דְּקָהָלָחָנוֹ
יְהָזָה זְנוֹמָרָה עַבְרָה לְוַמְדִיס יְנַסְתָּא לְחַקּוֹר חַח דִּין וְהַזְּלָל עַמְמָה
גְּנִיָּה קְאַמְנָחָיִיס וְחַרְחָמִים לְאַסְחָאָק תְּמָלָכָה תָּות חַוָּה מַזְוָרָה עַס חַלְבָּה
חַלְיוֹת כִּיזָּה דְּקָרָוָס חַמָּד דְּתִיְעָה כְּלָחוֹו קְרָוָס פְּלָקָה מַחְמָפָטָה כְּלָל
חַלְמָלִיטָה כִּיזָּה קְחָלָבָה לְכָלִיוֹת בְּיַדְוָה וְנַחַטָּו עַדְיָהָן וְגַדְיָהָן חַוָּה
וְאַטְרָו הַזָּה הַזָּה נְמָקָמָיִו וְחַקְרָנוֹמָנִין יְהָזָה קְנוֹעָה הַזָּה נְגָוָעָה חַזָּהָן
מְנַגְּנוֹמִיס עַל פְּחָלָב הַזָּה לְהַזָּה חַוָּה וְמְגָהָנִעָה קְטָמָשָׁה אָהָר צָלָה דְּקָרָקָו

בְּדָנָרִי

ספר לוז שערים ד

בדריו רמי"ה ו"ג נחצץ ד טיאן ט"ר טעיף ז' כח קרא"ה וזה
בזנו וסדר ניקור הלו ואלטויות זרייך וו', מון הכהן ננקר וו"ה
בזהר טיטי' נצפל וכל הלו קמלני'הין לחות נאט הלאן גזטוריס טל
בזיהול חכל בחרי נטהה כל פניות חיון נטש אלטיט חילו רק קת יון
פירות צעל אלט גאלטיט האנצהר ברוח ז' גאלטנו' ען גאלטיט האנצהר
קס גראז ז' זרייך לאטיר חומו סקירות מנטז ויט ווגנים ג' כ לאטיריך
בנאר תיגינך טט זה ע' ג' וטלגרור המלח ביניית' ויט מהירין מטו'
דמאנט חפי זטרא וכן תמניג גאלטנו וגונרינו עכ' ל' :

הנה מפלטיס ריך קת מון אקרוס בעל חכל גאלטיט האירוט
, גאוחר גראטיט גאלטנות ולט המלח זומרא לוי זה המלח וווחר טאוו חכל
בוחט לקרים נרוח ז' גאלטנו ווומרו לוי זה המלח וווחר טאוו חכל
גאלטנות מט טנדראט ז' מוקוחי מניין יון לאט מושם זל וכונחי^{ז'}
אדרוולט טררטו מלט צעל גאלטיט טהחלט על גני גאלטיט וווח'
זיהין זחוט טהיינו צן אלט צעל גאלטיטים פרווץ לחכט מעל גאלטיט
ויאעיר לאמעהן מון גאלטיט כיוו טפירות ריך ז' ג' נרוח גגוצ גאלטיט
ז' זט פALLEות ולט על גדי גאלטיט נחצץ צעל גני גאלטיט מהט
זרות נזיך ה' טהנו טוט המלח מרוחה לטספה מון מהו עד טירטיס
אתאלטאט דראט ז' גאלטנות ווילענות המעו עד טס הנק' לאק"ה צ'ט
אמוחילין חכל גאלטיט לעל הצער זקה' קרי' גנג' דלך ח' ע' ז'
ויאוכ ולט ליפזוע ז' זיטט צטלט ז' צטרו דרכו מרצין ופי' רט' ז' ג'
זיטיעו גאלטיט עס לאמוות צהצ'ר צעל גאלטיט הון זוס חכל ריך
אלט גאלטיט ונק טוח פירוץ ז' ריך קת מון טקירות צעל מלט
גאלטיט היכן הו המלח מעל גאלטיט על רוח ז' גאלט ז' גאלט ומרוחה
ז' ז' ז' צ' עוד צפעט מצלל גאלטיט הנקה'ר טט גראטה דסיט על
ז' ז' גאלטנות צהצ'ר צעל הון זוס חכל ריך קטירות דלחלה'ה
ז' ז' נקמת'ה ז' נסמו ריך להט מון סקרוס ולטטוק למאת הוביל אלט
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ז'
ג' גאלטיט חקור לנכ' לע' קוטיר עליו עכ' ז' מטולק חמיהו ז'
גע' דני

ספר לחים שעירים

געדי וטטו ממייה' על חרמ' ה צלוי הנרייך נטהיר מהלך שחם
מקירות וו' נזנני כח לנד קרוט דק וקלות חמוץ עצם נילג הפן
ונכו' וכח געליו לרט' ה' נגה' א' ואו נאלק חורrios רקה לגת נטהי
דוחאי לדפנות באלק איזיס על קסטליים הנער שט נרתקס וגרין
לנטיר לחמו תקרים מכס כ' טרמ' ה' נגאטהו' וגמאו' לארטע' א'
טימן ט' חכמ' וו' נז נקרוי חוך פקאליס אלוי לחמו נאנטרא ממן שפה יהוד
חסור וחין זה נקרוי חוך פקאליס אלוי לחמו נאנטרא ממן שפה יהוד
וואו שעומד צין כפלוי צער האטליים אלוי לחמו נאנטרא לאט חוט
חוומו נרתקס פוח על האטרא ולוי נאנטרא טתקראוס עכ' מ' טמחיו עכ'
ויחט' ה' גס רט' א' נל' מ' של' ואמאייני עדוי צלוי פ' צו נגה' ה'
טחצמי צרייד לאטלו' ג' פהלא' חמוץ לחמו טקראוס עכ' נז' כה' כה'
מעדרי' י' ט' נדרי' חאטל' צלוי ארוי גראט' מעד פ' רט'
צלוי הנרייך להטיר רק פקראי' וומחמי' עלוי צלוי אטרא להטיר פה'
ג' אל' עכצ'ו' כטאפרטהי. דברי רט' ה' לחין טס חמוי' עלוי צעו'
ושודרהי' מיז' צדעתה קרט' ה' ג' כ' על מהלך צנראט' הדרטו' לאטמו'
חוומו מסני' צמא'י' גפלוגה' על לאט לאט החצ'ר הגדרן והלן כל דז'
אווי מה' מהלך חצ'ר למעלה חמוץ מאקו' נז' מוחר החלב חמוץ לאט'
ואגדנק כ' צ'יו' זראו' מוחפה חולוי לדעת טרמ' ה' נטס'ו' פקרו'
ואחאל' צחמי' ג' כ' טוו' מהלך האטליים וואהלא' חמוץ הצע'
פלוגה' טו' כי י' ט' מהירין ובקשו' לי' מנין' לו' נער' ה' טקורה' להן
בעל דוחן' הדרטו' אל' האטליים קרי' הר' הולפם פירע' מלך זגטן
טה' ליטפין' חטווה' הול' עס' הנק' ה' בס אל' האטליים וואו' רומ' להן
שלא' דעתיכס' על מה' טנער' הר' הולפם אל' האטלייט' פה'יך'. ליטפין'
טינומחה צוירה דוקה' על' מוקם פאה' וו' יומר' חי'נו' צן' הול' צו'
מחילין' החלב ומתחטפין' עד' חזר' הצע' ומתק' צחכ' ליטפין' חונמ'ו'
יר' נטימן מסי' מה' קוריין' כסמים' לאון' כסמל' ובצוה' צן' כח'
הולפם בעגנו' כל' זען' צהין' צו' צער' ה' כל' נקרוי החלב האטליים וועו'
ארוי' הרא' הולפם' קורח' נחרט' ליקל' חמוץ' וט' מוא' מלך' חזר' ט'
אטליים' וטק'ה' סר' רג'נו' ניטיס' וט' חי'וי' ומירץ' קר' נז' כה' הו'
פיירוז'ו' צער' הולפם' גס' וט' מאל' האטליים' וטה' צן' קוח' פירוז'
טרמ' ה' גס' וט' אן' חל' האטליים' צער' על' דוחן' הולפם' צער' קרכ'ו'
וחוד' עס' החלב האטלי' ורהי' להקרנת' כי' הו' מנט' עס' הקרוס' וואכלין'
ביחד' צה' צה' לוח' היזח'ר' עס' הול' צער' נג'ן' נקרוי' לחם'
הער' על' רה'ן' גדר' נוח' עס' האטליים' נט' צפ' מוכ' צו' כ' קדו'

פרק תשע

לחם שערים

נְרָבָא וּעֲכָדוֹ לְוַיִּמְרוּצָן מֵלֵבָדָן לְבָנָי ה' ۲ חַלְגָּתָדְפָתָה אֶרְיוֹן
וְאַוִין נְחֹתָתָה מִן חַלְגָּתָה כְּכֻלִּיתָה רְקָה שְׁנִינְשָׁוָתָה יְהֹוָה מְלָנוֹרָה רְמָ"ה ז' ۳
שְׁוַי סְפִירַתְהָיָה וְגַס מְפִתְיָה צְקָרוֹתָה רְחָאָתָה תְּלִפְנָוָתָה וְכַד"מ צָלָו קְרוֹתָה וְהָ
אַוְצָה כְּכֻלָּתָה וְז' ۴ הַצָּלָבָה אַחֲרָה עַל רְחָאָתָה כְּכֻלָּתָה קְרָרוֹתָה לְכַדְּ וְדָלוֹתָה
וְגַזְוָר טָהָרָה אַמְקִיָּה חָפוֹתָה וְחַלְגָּתָדְפָתָה כָּתָה אַמְפָלָתָה מְהֹרָבָה כְּכַדְּ גַּדְּ
נְרָיָהָלָה וְתְּמָלֵבָה מְוֹחרָה טָהָרָה רְחוֹה לְהַמְּרָכָה כָּמ"ט נְסָמָ"בָה גַּס צָלָנוֹ
וְאַמְחָנוֹ קְוָדָס כְּמָרָחָה חַלְגָּתָה דְלִיָּנוֹ מִן כְּמָוֹרָךְ כָּךְ הוּוֹ נְחָ"כָה גַּרְיָה
אַנְוֹרָה בְּלָהָיָה יְנָמָתוֹ תְּכַלְמָתָה קְוָדָס טְקָנוֹתָה בְּצָבֵילָה טָהָרָה
אַזְוֹמָרָה עַט אַלְבָה חַדְרָה עַל רְחָאָתָה דְלִפְנָוָתָה עַט אַכְלָיוֹתָה וְאַכְלָלִים הַכָּלָבָן
בְּזַחַל וְוְיִקְרָבָה אַחֲסָיָנָוָיָה לְאַתְיָה כְּמַלְכָה הַזָּהָבָה וְשַׂדְּ רְהָיוֹתָה כְּרוֹרוֹתָה לְכָלָבָן
גְּדִישָׁתָה צָמָחוֹתָה חַלְבָה אַחֲרָה עַל רְחָאָתָה קְדָפָנוֹתָה הוּוֹגָן מִלְבָה כְּכֻלָּתָה
מְלָלָיָה הַמּוֹעָנָיָה צָבָעָה קְדָפָנוֹתָה כָּמָלָלָה קְסָסָוָיָה לְפִי
פְּסָמוֹנִים לְחַלְבָה כְּכֻלָּתָה לְמַזְמָעָה פָּבָ"ה צָבָרָה יְהֹוָה רְגָבָ"ט לְחַיּוֹרָן
צָל הַוְיָה הַעוֹזָה לְחוֹמָעָה תְּמָחוֹלָה חַלְבָה צָל חַיָּה וְאַיָּה צָוָוָן
אַלְבָה טָמָחָן לְחַלְבָה צָעֵל הַכְּרָבָתָה וְאַיָּה סְמוֹכוֹן לְחַלְבָה צָעֵל הַכְּכָלָס הַרְיָה
ז' ۵ יְהֹוָה רְחוֹרָגָה כָּמָלָבָה כְּכֻלָּתָה וְאַמְרוֹרָה לִי מִנְיָן קְמָה שְׁוֹרָרָה שְׁמָעוֹתָי
פְּזָעָקָה קְסָס בְּחָלֵק הַפְּנִיסָה וְהַרְחִימָה לְאָסָה פָּטָיָה רְכָ"ו וְז' ۶ גַּנְמָה צְדָקָה
ג' ۷ תְּשָׁוֹקָה צָוָה פְּלָנְזָקָן וְהַרְחָה מְקוֹמָה צָל חַיָּה קְחוֹעָנָיְן צָרָחָה הַמְּדָלָה
מְוֹנָרָה כְּצָדְרָה וְרְחָאָתָה כְּפָנָזָלָן דְּזָקָנִיס הַמְּתָחָמָה פְּחוֹתָה נְרָחָה כְּגָלָשָׂות
וְמִתְחָמָותָה רְדָקָה לְהַזְוִיר יוֹחָסָה צָקָנִיס חַלְקָה הַפְּנִיטִי לְחָמָטָה
וְגַס אַרְמָנָה ס' ז' ۸ צָבָה מְהֻלָּכוֹת מְהֻלָּכוֹת צָל חַיָּה סִימָן יְהֹוָה מִמְּכָן וְז' ۹
ט' חַוְמִין יְסָךְ כְּכֻלִּים וְכְכֻלָּתָה מְזָסָה חַלְבָה וְכַחַבָּעָה ע' ۱ חַגְנָות מַיִימָנָיו לְוַיִּ
צָבְכָלִיס קְהָצָה לְמֹהָה עַל קְרוֹסָה הַכָּבָר צָבָכָה צָלָנוֹתָה בְּחַוְמָנִין כְּלִי
צִיכָּנוֹת קְסָס יְהֹוָה אַנוֹזָקָה מְרִיחָה נְזָדִי הַס בְּחָלֵק הַפְּנִינִים וְלֹא צָמָלָה הַחַמְוֹלָה
וְחַמְוֹטָה קְסָס חַסְרוֹן מְזָסָה חַלְבָה וְעַלְיָהָה הַזָּן צָוֹת חַלְבָה אַחֲרָה רְקָה הַזָּהָבָה
חַלְבָה אַחֲרָה עַל רְחָאָתָה כְּדָפִיָּה וְכְחָלָבָה צָל הַעֲמָמוֹת
צָוֹהָה רְזִידִיוֹן צָהָרָה צָהָן צָוֹת מְגָנִים ע' ۲ וְגַס דְּרוֹקָה ס' ח' ט'
כח' ז' ۳ וְלֹוֹןָן הַכְּלָיוֹת צְרִיךְ לְצָרָךְ הַחֲרוֹיוֹן וְכָלָבָה צָלָעָה צָלָעָה הַעֲמָמוֹת
צָל כְּסָלִים וְעַמְמוֹמָה לְמַוְלוֹיָה שְׁמָמָה כְּכֻלִּים וְלֹוֹטָה צָנְכָלִים ס' ג'
צָנְכָלִים יְמָין צָבָל ה' נְחַלְקָה לְבָב' וְכ' נְכָלָל צָבָל הַמְּדָלָה נְגָן
וְסְרָטָה הַזְּרָוִתָּה עַל הַזָּהָבָה חַלְבָה לְמַהְלָה צָבָרָה ע' ۴ וְגַס צָלָמָס
צָבָנִים טְוַלְיָה עַל הַזָּהָבָה חַלְבָה לְמַהְלָה צָבָרָה צָבָרָה ע' ۵ וְגַס צָלָמָס
מִן חַטָּה כְּ וְלֹמְגָנָה מְמַחְמֵיל חַלְבָה כְּכֻלִּים וְמַחְמֵיל הַזָּהָבָה יְמָין וְז' ۶ נְמָזָסָה
חַבְנִים צְקוֹרִין פְּרִיּוֹדָה מְחַלָּקָה טְהָמָה דְּרָכָס צָל אַקְגָּנִים לְמַחְמֵיל

ספר לחים שעירים

נטיפות על חמורות הגדת ליהו מדורנו על צלע י"ג להפטיסתו
 קרייניט לחלק לנקר והוא חמייח בשר כמאפער כיש מלך סלאhor גן
 מקומות ידועים למונקרי הנצר ונס דרכם לחוך דמיקום סכלו
 הקלות בטיפוח צפלגון לונטה על הצלול ונדי מוקם טקוריין כי
 בטעל"ז והוא צייך מלך הקטור ודריך לנקרו וחין הטעום מרגינס
 זהה לנו קרייניט להוקרים גוּש טלו ייחמכו כ"ה עד סוף כיינז
 טהו מוקם שונDEL ומצס ולגלהה כלע לו ונס יט בטהות שיט לה
 פלעת גודלה כיט נון מוח כלל גל י"ד חו ט"ז ויטחין הטעם להל
 י"ג וכן ידקדרין החקיגים חזר נגיד נגיד כי אין מה"ב ולמעלה אין זא
 חולב וממה"ב ולמטה מהחיל חלב הכלאות ולגבן גטעים וצ'ר טז
 חלבוט וממס צריך ניקור ומחלב פהוחר יחסכ עכ"ל קרי חנו רוחן
 גמוץ בגענה"ב כיעולדנדי רם"ה במלח לבר על רוחני הדרפנו אנטו
 קרי הו אומר מהר קידוד ולמטה מהחולב פהוחר ייחבב וכחכ פהנ
 געל ניח לאחס ייאדה לו רוחני נטויין זן הולם בו זרחות מטהה
 בגיןין זע מוקם לענאות נלחאר זים מפרטים בלטב הכל"ז, חולק על
 מה"ה חזותהו חלב אבד לונטה מהה"ב וזה חיינו גרי זעג מספפה
 הווות הקלעות ימירות קרי מסיס לדראז כמ"ג כבנץ זבאל
 סבר זבאניל גלשות הוקיר זלח"פ לדקהך יומדר מהה"ב ואמר זע
 דוחמי נטיגין זן וזה חיינו לו זבזיל הקלעות הזריר במל"ה לדקהך
 מהר מה"ב הולם זבאניל האבל אבד על רוחני הדרפנו כמו זאמיסיס
 לדראז מהה"ב ולמטה מהחיל חלב הכלאות ומחלב ההור ייחבב טז לא
 ללחוכ ממליך הקטור ימצע זלום וודחי, לו רקען רך על החלב ולמה
 על גלשות וכך פרוטו גלח"ה כצמחלקיס חיק בנטיס מחלק הקטור
 קרייך להניח זלע יהח מכל צד לאחלה הקטור וגס יט לפנעם כהוות
 טז זלס צד זל י"ג הו י"ד צנ"ל זי ג"כ הו קרייך להניח זלען
 נלחטור רך זלע יהח מפני זלומה זלע יהוח כולה חז' מהה"ב לאך
 פהיו היטורה מפני שהיון נמנינה כולה דוחלא פקטלים והכליות, וע"ז
 הזריר ג"כ על יהוח נסר צל הו הצלע זגס על הגדת זלמנה
 מהקטינור מפיו זחלה קומיניים מחפסתיט עד מהר זאה כמו זכמוכ
 טז"י חלב קייחניים מחפסתיט עד הצלע י"ב ולו זדרקו ג"כ דרייך
 רם"ה זהמרו חין זחום ליהו הצלע זגס. ציון סלינו
 מחפסת מלה קאטמייס ריך עד זלע י"ב חכל מה זמיסיס דרייך רק
 קיה מון קקרים הנטהר על חלב הקטלים דוחט פדרפנו זאה כיוון
 געל מה"ב זטוקיר להקיגיס לדקהך חזר מהה"ב כנ"ל מפני מהה"ב

ספר לזר שערין

אַפְּטִישׁ וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּבָנָיו עַד תָּזַהַב וְנִשְׁאַרְוּ רָחָצִים הַלְּבָנָה בְּשׁוֹר וְחֲזָב
וְזַעֲזַע נְצָחָת לְגֹדֵל קָצִיר וְזַבְּלִיאוֹמָן מַחְצָמִת עַל מְחוֹקָרָיו
לְבָשָׂר וְדַם טַבָּה קָנוֹרָה מַזְלָזָן זְדָרָן לְגֹרֵי רַגְגָה וְדָגָרִי נָסָס
בְּשָׂבָבָן צָצָלָב חָצָר עַל רָחָצִים הַדְּבָרָן הַדְּבָרָן חָמָר אַקְמָלָס וְבָטָן
אַזְמָזִי חָצָר . וּמְגַדֵּל צָקָרָן לְגַם הַמְּלָאָה מְדָבָר קָרוּן לְעָזָבָן וְבָטָן
אַזְמָזִי לְבָבָן לְמַזְמָזָן כְּלַעֲטָה מִסְמֵרָה טְוֹקָן סְגָבָן וְטוֹבָן נְמָזָן
בְּגַזְוָן וְבְּעַזְמָן קְדוּמָן נְמָזָן כְּלַפְּנִים וְזַעֲמָן מְמַמְּרָבָן
בְּגַזְוָן בְּבָבָן זְנָבוֹן . וְלִזְכָּךְ גְּרִיךְ לְזַקְנָתָן חַמְלִיקָה נְמָזָן כְּלַפְּנִים
בְּגַזְוָן קְבָרוֹר אַל חִוּרָאִיס וְסְאַזְמָרָן כְּלַמְּדָן מְמַזְמָרָה פִּי רַתִּי
בְּגַזְעִיקָּן טְהֻרִי דְבָעָלָי, בְּזַעֲטָוְן אַזְמָס חַלְבָּאַקְמָן גְּרִיטָס טְהֻרִי
גְּבִי חַוְּתָּן אַהֲקָרָוִיס מְזָבָח דְּשָׁמָן הַעַזְבָּזָן וְכַדָּמָת טְהֻרִי
טְהֻרִי זְהֻבָּאָה כְּפָטָק לְחַוְּרָאָה טְהֻבָּאָה חַוְּתָּן הַלְּבָבָן
בְּגַזְעִיקָּן מְזָבָח דְּסְהָלָי טְהֻבָּאָה בְּזַעֲמָן חַוְּתָּן סְנָעָזָן הַיְמָן מְדֹקָדָק
אַזְמָזִי אַבְּגָר כְּלַעֲמָד כְּרִמְמָן סְמָמָס שְׁעָטָן חַמְרָאָס הַלְּבָבָן בְּסָמְלָא
בְּזַעֲטָוְן מְזָבָח חַלְבָּן דּוֹעָי, דְּסָהָבָן זַיְבָּלָבָן זְסָמָרָן וְלְמַזְמָרָה חַוְּתָּן
בְּזַעֲקָזָן מְזָבָח חַלְבָּן וְלְבָבָן בְּגַזְעִיקָּר לְקָזָן עַכְיָן בְּלָפָעָן טְהֻרִי
טְהֻרִי זְעָמָן פְּטָהָן סְטָהָן נְמָאָה הַיְמָן הַמְּמָהָן סְטָהָן בְּגָלָס וְבָדָק
לְמָדָה טְהֻרִי בְּגַזְעִיקָּר שְׁרָהָן טְהֻרִי בְּגַזְעִיקָּר כְּבָבָן
חַוְּרָיְס יְתָהָס חַלְבָּן וְאַבְּגָר טְהֻבָּאָה דְּמָיָס אַנְזָבָר הַזָּבָר עַל לְיָהָט
חַזְבָּזִי וְהַמְּרָתִי לְפָס הַיְמָן כְּלַיְמָן הַזָּבָר עַל רְחָצָן הַחַוְּרִין חַזְבָּזָר
וְזַעֲמָן אַזְמָרָן בְּגַזְעִיקָּר חַלְבָּן צְבָעָן עַל יְמָה וְלְבָבָן בְּטְהֻרִי טְהֻרִי
בְּרִיכָּה בְּגַזְעִיקָּר בְּגַזְעִיקָּר כְּמָה צְעָמָי, רַתִּי זְיָן בְּרִיכָּה
מְזִינָר בְּגַזְעִיקָּר וְרוֹחָץ בְּגַזְעִיקָּר נְדָקָן חַחָט פָּתָח כְּרָהָצָי, בְּגַזְעִיקָּר
וְהַזְּעִיקָּי מְלָטָקָה טְהֻרִי בְּלָפָעָן צְעָמָי, רַתִּי זְיָן בְּגַזְעִיקָּר
בְּלָזִקְזִי, בְּלָזִקְזִי בְּגַזְעִיקָּר בְּלָזִקְזִי בְּמַחְבָּדָה לְרַעַם רַתִּי
לְכָלָי שְׁוֹרָז וְלְיִטְוָרָן מְזָבָח דְּסָהָבָן וְלְמַיְמָן טְהֻרִי בְּמַרְמָן סְטָהָן
סְקוּרָה לְזַבְּבָנָה שְׁוֹרָז וְלְיִטְוָרָן מְזָבָח דְּסָהָבָן וְלְמַיְמָן טְהֻרִי
מְלָזִקְזִי לְבָבָן וְלְבָבָן שְׁוֹרָז נְמַזְמָרָה זְיָן בְּמַחְבָּדָה
סְקוּרָה עַל בְּלָזִקְזִי מְלָזִקְזִי עַל בְּלָזִקְזִי שְׁמָזִיקָה שְׁוֹרָז
בְּמַזְמָרָה וְנְמַזְמָרָה כְּזָבִי טְהֻבָּאָה דְּמַזְמָרָה וְנְמַזְמָרָה
צְוַצְמָחָה לְזָבָן לְזָבָן מְזָבָח טְהֻבָּאָה מְמַזְמָרָה בְּמַזְמָרָה
לְרוֹזָן צְזָבִי טְהֻרִי יְקִי, אַחֲרָה מְזָבָח דְּסָהָבָן וְתְּלִי וְזַבָּחָן מְזָבָח
מְזָבָחָן כְּזָבִי טְהֻרִי יְקִי, אַחֲרָה מְזָבָח דְּסָהָבָן וְתְּלִי וְזַבָּחָן
לְסָעִיד עַזְבָּלָן צְזָבִי צְזָבִי וְזַבָּלָן בְּגַזְעִיקָּר גְּלָנוֹת וְזַבָּלָן
מְקַבָּלָן

ספר לחתן שעריהם

"לחתן" אלת חמוץ לחצב חצב רעל רוחני קדרות וועוד מאיהו הון ני ט
 סבי צעלוי לתמאנרים ה"ה צעל טמאפר ספר טהורות היה
 בטיחת טומט זמנקר דק"ק פראג זונען לתמאנר ספר וגח זמורן
 טט' איזט ומאנקל דק"ק לאיסט טפירטו מל סדר ייקור צעל צען
 סציטור א"ז צעל גע"ה ע"ז וזה"ב מוחאל מוקוס פיות פיגיל גמויא
 אין פתח ומקלייפ כידיו חיטו הדרוס צעל הקטן זפי' פאנדריס קנ"ז
 הוועי פקודות פוחודה מזטוח חצב צעל פקסליס ובבל הנדר עמו דקייט
 בל מלכט חצב חמוץ וטאוזן ערנש כלל חצבר פרי חייז' המתנורי' כחט
 ג' צילוף קאילב חצבר חמוץ חיטו פקרוט זענטז'ו חמי ורעוי זשול
 וזרועו כממחצמלה זוינטמיס נמוחאמיעס למולדים מופלגי חורה וככל
 מוקוס צילס מגעת בכל הטעקיס ווצע מזוו סוס פחרה לדרט
 געווה"ה לבן חייז' ורעוי גל שי ציס כידיו למוחוז זונע מוחה כווארה
 איגולד חלייך בנאוזן ואהיזט מועג ערל כל חייז' מידרכן להאגמיע ע"ז
 צעלין ויכאולו שט' קזום צהימזר כהה"ז ודיינ' צערת זול
 פנטבטה ני גאנטס געווה"ר צוין צום צעל חורת מזגניז ע"ז ועס
 פאנז'ו חמצעו חייז' חצבר גגע זרץ' חלקיים צאנצ'ו להאנז'הלו הז הייז
 מזגניז'ו וועוד צהאנצ'יז פוגעריס עליין פיחס זירקן. עליון
 טיניקס להומור מי' טנק לחז'ט ערלינו למיצפַּץ מעסיניו קרי' פראג וכיתט
 עריסט האיך קאנטס עעה' ממחציך זולין זומר נב', נתקראין קאילינו זומחה
 מווינה מדתך צהומה למלט וכוחמתה לראניס זטורותס לאה זקיז'יס
 בטובו סלן זיך לאי רהוז מאעלס מעטה פגיקור גנס הרכ' רם"ה צענמזו
 בתב איזון לאפעלה קאנז ערל הספער זדרל וה קרייך זימוד מן הנקן
 וטליזון בעניאד רלנן כל חייז' זרכן זגעה"ה צעל צאנצ'ו ורואה' לדען
 מוקוס האלניז הנטקוריס ציילך גענמא'ホ ניט' הפנטז'יס לרחות
 גאנטקה דעלים'ו זט' מאצעיא זיאוה ערל פאנט לצעל יעקו'ר הילז'ו'
 מל' ימין פאנטקה זנדרא מזקומה ערל פצודק זט' לצעל ייחז'ק
 היטיגר הילנד רלה' סקרוםurd זנד ערל היזה'ל ויקח פתרום זימז'ק דמעלה
 לח' פקרום או יטפער פקרום עס צהאצ'ה' חצבר ערל רוחני קדרען ער
 פפליות כימפל גאוז'ו ירока' גענינו זולצ'נו זיכין כי גניס זצרי' כמו
 סלפ'ר זט' זעווה"ה :

ומײַדי דערוי'כו זור ערנו מס זראח'תי גענמא' גאנדינוך זזט'ו
 טאנקז'יס זוקטיס מצ'יז'ז ערל מלען היזה'ר בלע' ניקור
 זזוגלען בך' זומרה' להס היז'ז מלחין מילדח זאנען זונען זולחצ'זון כז' כז'
 זא' נסאל פ' ריך' ניקור זיענען ער'ווא' זונען צוּזִיס צאנען כל העדקה כוֹלָס
 קדוטיס

ספר לחים שעירים

חווטיס : ומי חיון כווזך צוֹל . לאלה ניס החוננו בטהראנזהו . וועל כי .
 אוחט פוי נפרשת לדמיי מי כויניט . דיזו למקלני נצחאיס חייאנזי
 זאל אדרבר הוּל . מוד נוקוי סרווקי . שחייר להם זה . ווּבְגַּר סולוקיטס
 איזלק איזוחה חמיכיח צבר נגקריך ברענאי ל' טמאתה אָאֵי ז' פָּלְעָה
 ג'זוחה חמיכיח יִתְגַּדְּלָה ג' ג'יס טהארויס ג'סוס חלאג ניד קניינט ולכל מיש
 פָּלְעָה נקלוֹף ח'לוֹמוֹ סְכָּר פִּידּוֹעַ לְמַנְקָרִי אֲנָכֶר גּוֹס לְוַקָּוֹן טַזְיכָה
 צבר גאנקרט נורייסת קְלָנְגָּר וְלְהַמְּתָה חַמִּיכָּה ח'וּשׁ וְעַילְיָן נִיקָּר כְּלָנָן
 גְּמַנוֹר גְּטוֹמְקִים . גּוֹס חֻמְכִים אַלְיָן עַד עַטְתָּה תְּהַלְּקָה ז' עַטְתָּה
 זְיוֹגְלַבְּצָה וְמַטְקָלָה יוֹחָר עד ז' וּמְרוֹת זְמַכְּלִיס אַהֲרָן
 פְּאַיְטָר כְּרִיחָה זְיוֹרִיָּהוּ לְזַן מְוִיָּה נִצְחָה שִׁימָוּ לְגַנְכָּט עַל הַמְּכַבָּלָה
 אַזְחָה כִּירָה לְזֹה טָוּ כִּי מְלַכָּת טְנִיקָה מְטוֹרָה לְכָל גַּעַמְיָה קְהִלָּת
 זְאוֹרִיס וְזָוִין טָס נְעַל מְרוֹת מְצָפָה עַל וְכִי עַיְנוּ לְהַרְזָוּ גְּלָס
 גְּמַנְצָה כְּזֹוּ סְכָּחָה לְמַעְלָה . וְשַׁׂעַד עַל וְהַזָּה זְדָנָרָה עַס
 גְּמַחְיָה נְגָטִיס זָהָן מְזַנְּרָק לְהַכְּרִיס לְעַזְיָן עַל סְדָרָה טָז . וְהַזָּנוּי
 מַתְּלָךְ לְהַזְּנִיחָה לְעַזְוּ עַל עַס קְדוּשָׁה צְהֻכְּלִיס מְרִיפָּה סְרִי לְמַנְגָּן שְׂוֹרָק
 גְּלָכָה אַמְּנָהָן לְנִקְרָה כְּזָה וּמְנַגְּסָבָק מַתְּלַמְּתָס בְּלָדְזִינִיס ח'וּן אַקְגָּה
 גְּמַיְנָה מְקָלָט וּבּוּ וְוִיְּהַזְּרִיר זְמָשָׁוּ מְזַיְּה מְתָדְרִיס פְּלַנְגָּות חַזְחָנִי .
 דְּמַעַן פְּדַמְעָן עַיְנִי . מְוִיטִיךְ גְּלָמָה מְמָנִי . עַל בַּיְּגָרָה צְלִיעָוּ טְוַיְמָה
 אַקְלִיפָּה ר' לְכִי כֵּל מְגַמְתָּל לְהַלְכָה אָה יְבָרָחָן גְּמַכְּלָה חַמְרוֹת
 זְוֹקָה כְּמָה זְהַקְדָּמָה דְּבָרִי סְפָרָה אַקְנָת יְיָס עַל הַלְּמָדִיס הַחֲלָה
 טְנוּמָהָת גְּנָרָה . לְהַזְּוִיק דְּיָוְנוּרִי עַכְרָתִים טְאָמָנָהָג כּוֹת יְזָקָר חַיּוֹר
 מְן תְּמָוָרָה . זְהִי עַל הַמְּנָגָה גּוֹת . כִּי מַה עַל בְּעֵק חַיּוֹר חַלְבָּה
 טְרָבָּה ג' י' ס"מ ס"ט מְלָבָּד וּדְלָיָה לְכ' ט' כִּמוֹ קְפָנָהָן מַלְלָה בְּזָסְקָה :
 וְלִכְרָדְתִּיכְרָנִינוּ ח'וּן' ז' חַיִּים צְהָלָה ג' עַל הַחֲלָבָה ח'וּן' נְזַעַן
 לְעַזְוּ עַל הַרְהָאָנוֹיס ע' ז' זְכוֹת נְצָרָה מְזָנָהָס מַעַל גַּמְאָה בְּבָא
 חַיְרָה טְהָרָה מְזַיְּה גְּלָזָעָל מַתְּזָהָזָעָל לְיִי מַתְּלַמְּתָס בְּלָדְזִינִיס
 הַכְּיָה וְמַתְּרָהָיָה נְטָפָר טְוּדָזָוָרָה טְעַנוֹדָה . טְהָרָה מְזַקְרָר סְסָעָל
 מְיֻכָּלָה מְיֻכָּרָה וּז' וְלָעָגָן גְּסָטָהָר וְלָעָגָן טְיִדְעָה טְיִדְעָה
 וְלִכְרָדְתִּיכְרָנִינוּ לְכָוֹנָהָזָוָה . טְזִיאָה מְבָל וְלָגָל מְלִיסָרִיךְ ח'וּן
 גְּזִילָדָה מְסָלִיךְ חַיּוֹר נְרוּלָט וּמְתִילָּה ג' זְתָנָהָיָס כְּמַהְמַה
 כְּמַהְמַדָּה . ח'ז' חַיּוֹב גְּדוֹלָה עַל הַזְּדָס לְעַזְוָה קְחָטָן עַלְיָה וְמַתְּחָצָל
 כְּמַחְקָק לְעַזְוָה עַזְוָה לְמַחְקָק עַד יְלָקָת ח'ז' מְגַעַת וְזָוּ עַל פְּיַיס בְּזָוָג
 גְּזָב' יִתְגַּדְּלָה גְּנָאָלָה וְזִינָּקָה מְגַבָּג וְלָגָל יְלָגָל גְּלָדִיקָה כָּל ח'וּן . ז'ק

ספר להם שעריהם

מי ציינו מוצב ע"ז ומכלולו זהותם בלבם בדיקת וחיקרת גדרותם כמחלין
חיו' מחלין חיצית על צופו ומף על החיצון נקרתו מוד' ושונצ'ו גדו'
ר"ל וו'ס מאין מצלג צו'ס' ק' צו'ס' ח' צור'יס' הלו' טרי' קוו' כו'
נופר צעיק' צליח' ל' מולק'ו נולק'ו ר' זירוק' ר' ז' ונטעיק' ל' צב'
מח'אר הוז' מז'ה' ק' ב' ל'שו'ר' לב' ס'ס'ס'ס'ס' א' טר'ו' כ'ז'ו'
טו'ס' ק' פ' צו'ס' ד'ט'ה' ע' כ'ח'ח' כל מען דח'יל' מ'ע'ינ'ון מ'ה'ל'
ד'ל'ט'וי' ח'ימ'ל'ט'יך' ב'צ'ר'וח' ג'מ'ל' נ'צ'ט'ה' ו'ג'מ'ית' ו'ו'ר'וח' מ'ט'ט'
ס'רו' ע'ל'י' ו'ה'ז'וי' ג'ר'מ'ת' ד'ל'מ' ל' מ'ול'ק'ו נ'ול'ק'ו ע'ל'ח'ה' ו'ל'מ' ה'ז'
מ'צ'ר'וח' ו'ל'מ' ה'ז'ד'ב'ק' ב'ב' ו'א' י'ט'וק' ה'כ' מ'ה'ל'י' ע'ל'ח'ה' ח'ז'ל'ין' צ'י'
ה'ל'ו'ן ד'ז'ח'יד'ן ב'צ'ר'וח' ל'ט'ס'ק'ו ו'ז'כ'י'ז'ן' ל' ו'ל'י'ז'ן' נ'י' ב'כ'ר' כ'
ד'ז'ח'יט' ג'ל'ל'ו' ל'מ'ל'ה' נ'ג'ל'ה' צ'ס'ה' ע'ל'מ'ו' ג'ג'ל'ה' ב'ג'ל'ח'י' ע'ל'ד'
ת'מ'ג' נ'ג'מ'ח' ד'ז'ס'
מ'ט'ט'ק'ו' ל'ע'ל'מ'ן' ו'ו' ל'ז'ן' ו'ו' ל'ג'ט'צ'י'ס'ו' ל'ל'מ' י'מ'ל'ק'ו' נ'מ'ר'וח' ל'ח'
ל'ע'ל'י'ן' ד'ק'ו' ל'ק'ט'ח'נו' ו'ו' ל'ג'ר'מ'י'ה' ע'ל'י'ק'ו' כ'ח'יכ' כ'י' ס'ול'מ'ח'ס'ס'ס'ס'
ו'ג'ו'ז'� ד'ר'ז'ו'ן' ל'כ'ל' ב'כ'ר' כ'ו' ר' י'ס'ט'פ'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'ס'
ו'כו' ק'ר'וח' ב'צ'ע'ח' ד'ל'י'ם' ל'י' נ'ב' ג' נ'מ'ט'ו' ע'ל'א'מ' כ'ח'יא' כ'ל' פ'א'ו'
ד'ו'י' ו'כ'ל' מ'ז'ו'ל'ס'כ'יל' ב'ג'ה'ו' ע'ל'מ' ו'ו'ק'מ'ן' נ'ק'מ'ה' מ'נ' ד'ע'ל'מ'ו' ל'פ'ו'
ג'ג'ו' צ'י'ו' ל'ל'ו' נ'ט'ר' ל'י' ו'ט'ח'ק' ל'י' נ'ג'צ'י' ז'ל'מ' ז'ל'ג'ל'ע'ל'ג'ל'ע'ל'ג'
ד'ק'ט'וח' ד'י'מ'ג' ו'ג'ס' ה'ג'ד'צ'ס'
ע'ל'י'ן' ד'ז'ז' ז'ל'מ'ל'ז' ז'מ' ח'ל'ס'
ח'ו'ק'צ'ח'ז'ים' ו'ז'ז'ה'ז'ק' 'ג'ט' ז' ז' 'י'ג'מ'ק'ה'ר' כ'ל' מ'ל'ז' ד'ז'ס'ח'ז'ק'ג'ז'
כ'ל'ז' פ'ל'ז' ע'ז' ד'ל'י'ט' י'ז'ב'צ'ק' ס' . ר' ז'ז' ט'ז' י'ז'ז' ז'ז' ע'ז' נ'כ' ז' ק'ר'
מ'ז'ה'ר' מ'ז'ה'ר' ז' ז' ק'ס'ל'ז' ב'ז'ז' ק'ס'מ'ר' 'ל'ז'ל'ס' מ'נ' כ'ז'ז' ז'ז' ז' ז' ז' ז'
צ'ע'מ'ו' ו'ז'ד'ק'ה' ב'ז'
ה'ל'ז' נ'ט'ק' מ'ס'י'ע'ן' ז' ז' 'ב'ז'ן' ה'ק'ו'נ'ז' ח'ז'י' ו'ר'י'ז' ז' ז' ה'ק'ו'נ'ז' ל'ה'ל'ז'
ל'פ'ל'ז' מ'ל'ז' ק'ז'
ז'ו'ס' ז'
ק'יט' נ'ז'ה'ר' ט'ז'ז' ז'
ע'ו'ס'ס' מ'א'ר' מ'כ'ל' ע'כ'ר'וח' ז'
ט'ה'ל'ק'ה'ל'ז' י'ל'ז' ו'ז'כ' מ'א'ז' ז'ז' י'מ'צ'ה' ע'ל' מ'י'ע'וט' ז'ז'ז'ז'ז'ז'ז'ז'ז'ז'ז'
כ'י'ל' ז'ז'ז'ז'
מ'ה' ז'ז'ז'ז' ז'ז'ז'
ג'ז'ז'ז'ז' ז'ז'ז'
ט'ה'ל'ס' ז'ז' ז'ז'

ספר לחם שערים ח

עמלקז'ו מורייס כנזכר לנוילה בכך כל היחס להר בצת ושרול יונגה
ל' יוזס כמורחינו פקדון' יטמור ויכור עגנו וואהרי' מדנץ'
כהלט ואו נכח למקול האבר זכתה קבלמי' מאיר' צייז' ס' כ' :
גמ נקצתי מהגיאוליס פרדנס קנטוויס לי מן פרחי' ה'
לגור גנוזות וביניהם שלם לקריב לפגדת ניקאר רק למין
עלג ולג לאצטמאט בעוזה ז' עמי קהילת והכיבטו לי שון
ודין גזירה על קצור הי' רוכ קקל' יטולס לטעוד ט גלן כו
לחל בעמיה לchrom כל הנקות ניקור נלבון לחכנו קליינה דידיין
ב' ס' זה יקNEL עליו כל היין כל קדר נקר תנ' מלך פנים לו צני
יעיס עד תלמוד הלכות ניקור קלחת למעטה ווחם כ ייניך נפרט
אלתוכו הי' ג' כל' ס' כדי טיכול נקל לאכין כתה מלחתה הג' ל'

אש הייתה ריח מלחין זמן עזון אנדראט פטאלון אונ' חרוץ
געאן דימ' גהירין אונ' מראוב געאן דימ' הויט פון דיא
הירין אונ' דימ' העט ז'וּוּ דימ' גהירין זיכון גינטן זידין מויין
שין : לשון היהיט דר זוכג זמן אונן פון ביהדי זויטין מראוט געאו
ודין אונ' דר נלח פון אנדראט פטאלון דעך להה אונ' וויט אונ' מב
טעירן דעך טפי כוּבָּע אונ' באומ' דימ' ציטוֹלְגָן ביאנדליך היינט זי
זאנדליך גיינן וויטה מולדין מון לוגג לזרין זילן מראוט זיון איט
זין ליאונט טוך אונ' בין קנה פון ביאדה זויטן מון טונדר זיגן זו
זואים מדרין זילן מראוט געאו זיל זיון מל' מסור פון דק זעפַן
הוּן' דימ' ביאנדליך אנדראט זיון זיך גזהו מראיט זו אולדון מודר זו
וראן זיך האב ניט גיטוֹן קיינטוד דריין אונ' גען אונן מב טנאא
עמ' קס פודריך פון זמודיק חוּן לאענין' ביארד זילן און המרט מון זעך
זוענאלטstein בין מב טנאלטן וזרקרי פאלט זו זויטן גווענאלטיקזון
אונ' דימת דראט'היגט' גיהעד זוק זמודיק אונדרית פלאמג'יקזון אונ' טאנזון
זונטרן גאטס דער נחסן קעד זוק זמודיק אונ' מירט פטאלון דעך
וואריך מויין העאלט בין החלו אונ' און מראוט געאו זוועט מדרין מיריך
ז'גט מויין אונ' דער אנדראט און טאהלן אונ' בין ברוטט מיגואיניג
ז'ט זוועט מדרין מואה ביחס דימת אנדראטה בז' זיל'ומןקן זיל' זען
א' מאסור פון דק זען אונ' דער לאח זילן און מראט' ניאן דימ' הויט
פון פלאמנקן דזאינו זום היבט זיך פון דעך מראט וויט דער חיל
קברחו חב' בטיגטן גיזו אונ' זילן און מוק מראט' להן פון דימ' עך
וינר אויט דעך חלב' וויט אונפדר דער הויט מון דהאנו מיז' דע עקי
גייניג

חלק שני

כלזון וכליינט הוא וויטרין על דברי לאטה וכמהה וכל זה חיוני לחיותם
על כלם בגורות כירוד או צען או ריקון בזאת וליחזרו לדרכיהם חיה או
שוכן לרחוץ נמיס ונני ננים צויזקונטורה וכחציזו זיוויל לעננות גזיזה
כפיינה ב"ב או ט"ג או מלחיה חביבת טוקן **ללאול** בזארה מזען
צוחט ועוד וחקרי ינו'

כ"ז לאהליהם ווגן גענין נקיית א"כ ד"כ **ההקנה** מציגותם של
טף ובריאל מכל חומק ולבון דלכן פרדנא **ואגלאנו ונין**
מחולחות פאקו"ר לבן נתינון נצחות וווז"ג נוכיר מעין צוחטה
ואמנקייסטו"ל דעת כי כי בהמות פטיניס רוזיס זוצי נציגותם
אניגמיות ומתרדניות והצינוגיות וככחריסות גאל. קורטזון וצצן
זטחה ומתחזויות לבונס ולהדנק בטהוב עונן הפנייה זוח ניכר כלה מיא
טמות וחענוגות וכל מענדינס ואיני כדור כלצץ זח בפיניך וכחזה
איין נמיהוי רק ענומות וקליטן וחין רצחים לבונס נצניש ולנטה חיה
ויאריאל הס הלקה מוככל כל הדקרים נטיגו"ח ונין לו הצל
רטום לבונס לפיכך קודץ ונטהץ הלאה זציזות לכל לבון נטיזין
פאניס וואל יונע טהוריון מהז ע"י ביהוב זציזו"ז ווילגלו"ז הארו
ולל פהי ניריס גטעזאכ הטהרות מתזחנן אווז צהיר קידזיס חלן
גי קודץ חייני וקחין ולבון צטאקו"ז גוד צטזיבאכ ננטהץ וכצעד וטיה
טזוזה לאחדך ר' לענוז ולענוזה חיין זון הלקיז אאליאר נעדלה ול' אהן
בזוזו ורלו וגבען כמלה כהו יפה זל אורט נקייס מזוזו כהה לארא
ביהו נצעזות עכירה חציאלו בזעם זצערת ולען ציריאל סוא רגאל
ערבעת נזיעות ע"כ יונט כה זציז זלונז זונז זונז זונז זונז זונז
נחייניות לטהרים הזוכניט צזוז ורווי. ומאנזיס מנטז מעלן
פאלל פנמי וחאנני וחתני זלונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז
זונז זונז זונז דק' זונז עכירה מטען יהו דרר בעה דרויים זונז
מצחליים חייד זאנציאס פלזריאל עכירה קדי שיאזאו מוקס ליין
ונפס וכאנז זריאל עונרים עכירה זו פס נדרקיס נו' וכאנטיס עט
גלאל הקודץ מגז זלוצ זלוצ גלנס נזיל ובל זענער צען יכלין
לכטם הלאה ע"י יסראאל זאלאה צהיר דלה נצמי לנטז קיסס הלאה
זונז
זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז
ט. איהו זונז פ' זונז
נספיס וווער ערכ טהוריס עס טהוריס לעז זונז זונז זונז זונז זונז
זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז
זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז זונז

ספר הַקְנָתָה יג

וְאֵת אֶת־אֶלְיוֹן חִזְעָן צְבָבָבָלְגָן מָוּזָבָבָלְגָן נְרִכָּה נְרִקָּה כְּלָה כְּלָה
 כְּלָה כְּלָה יַיְן הַקְרָבוֹן חַיָּה חַיָּה יְנִיסְטִיְיָה יְנִיסְטִיְיָה עַלְיוֹנִים וְחַזְזוֹנִים
 וְכְלָה דָּחַיְיָה חִזְעָן גַּמְלָה וְגַמְלָה בַּרְחָלָה תַּקְיַלְלָה פְּשִׁוְלָה כְּלָה
 פְּשִׁוְלָה אֲחַת לַרְעָ : וְדָעַ יְיִיטָה לְדָעַ בְּצָנָן יְסִידָה אַזְזָה וּמְרָה מְלָכָה
 יְסִידָה וּבְכְלָלָבָה זַיְתָה בְּיַטָּה בַּרְחָלָה תַּקְיַרָּה מְלָכוֹת כְּנִיחָה דָּלָה
 בְּנִיחָה עַל־אַלְמָה הַזָּה מְלָכוֹת בַּרְתָּעָה נְהַרְקָה כְּנִיחָה כְּנִיחָה וְאַחַת־
 מְלָכָה יְסִידָה וּפְרִדוֹ לְלָבָן הַזָּה חַחָת הַרְכָּעָה לְעַם חֻכָּלָה שָׁחָחָה וְאַסְתָּה
 אַלְמָה יְדֻועָה וּנְקָרָה רָוחַ טָרָה עַן גְּדָלָה וְאַחַת מְחַלְקָה וּנוֹשָׁה
 וְאַבָּה לְכָן נְנִי הַוְּסִיר הַזָּה לִיְצָהָל נְסִיָּה לְקִיָּה וְגַזְוָה וְצָלָה לְעַמָּה
 אַיְרָה כְּלָיְיָה צָלָן חָוָה וְלָכָות לְיַחַד מְלָכוֹת
 לְיַעֲצָה וְאַבָּוּ לְפְכָדָל נְעַן פְּטָמָחוּדָן סְפָהָה אַזְפִּילָה נְכָרָה הַתְּבוּאָה
 הַזְּבִירָה חָוָה כְּלָל הַדָּס מְלִילָה רָקָה מַיְּשָׁמְלָנוֹת כְּלָל מְלָה וְאַחַת
 כְּלָל כְּכָלָה נְדָעַ נְחָאָר לְעַמָּה שָׁנָה וּמָוֹתָבָה וְחַחָסִים יְתִיָּה עַל־כָּל
 נְזָהָר וְעַל־כָּל עֻזָּה לְאַמִּים וְכָל דָּגִי לְטִסְנוּדָם מְחָנוֹ וְהָיָן עַל־חָלָב
 גְּנוּוח בְּנָהָר כְּלָוָת הַגְּנָר הַוָּסָּה עַל־יְהִינָּה נְדָר בְּלָדָר
 חָוָה יְמָלָך עַל־יְהִינָּה כְּכָלָה כְּלָוָת כְּדָנִים וּבְנְחָזָס
 יְזָרְעָה דָּבָר וּכְוֹנוֹת הַכְּחָזָק לְמָרְבָּל חַלְקָה מְלָךְ הַגְּנָה
 נְזָוָה וְלְמָעוֹת עַתְּךָ וְלָנוּ וְדָעַ נְךָ נְסָמָה בְּיַהִינָּה מְיִלְךָ הַזְּמָרָט
 וְאַבָּר חַחָיָה פִּידָּךְ נְלָבָרָה וְלִקְרָנוֹ עַיְיָה חַחְיטָחָה וְאַכְילָמָךְ וְעַיְיָן
 בְּנָצְלָן פְּנִינָּה גָּרוֹחָ . וְלָעַבְיִי כָּל אַגְּרָהָס בְּנִינְכָּה תְּגִזְלָלָס חַיָּה
 אַלְמָין . רָקָלְגָּרִיקָה צְהִוָּמָס מְוֹטָלָה עַל כָּל הַכְּבָדָה וְעַל כָּל־גָּזָעָה
 הַבְּגִיאָה עַל מְלָכָס וְתִיְהָה טַלְדִּיקָה צָבָלָה רָקָה וְעַתָּה וְאַסְמָס
 וְגַדְנוֹהָלָן נְגָנוֹת אֲמָרוֹת קָוָה . צָצָלָה וּזְבָנָה וּפְגָעוֹת הַזָּה לְעַמָּה יְבָלָה
 וְהַרְבִּית מְגַנְּהָה צָעַלָּיְמָה וְזָגָרְיָה צָוָת עַנְיִיטְוֹהָהָרָה כִּי נְיִזְמָה גַּוְשָׁה
 וְהַהֲדָה דְּזָהָהָה לְיַזְרָה הַלְּזָהָה מְמַטָּהָן וְלְגַלְגָּלָן לְכַרְמָה גַּוְשָׁה
 וְזָהָה לְמָגְלָהָה כִּי הַדָּס גַּדְלָה וְיַעֲלָהָה דְּרָתָה וְזָהָרָה שְׂחָטוֹנָה
 וְהַתְּוֹהָה פְּנַחְמָהָר הַדָּס בַּיּּוֹקָר כָּל־יְהִינָּה נְזָהָל כְּכָתָה
 זָהָר וְלְכָהָמָה צָוָן לִיהְיָה יְתִיְגָּה יְיַוְן לְהַמְּה קָולָה דָּמָיְה זְעַרְקָה
 וְזָעַרְקָה דָּהָרָה צָלָה כְּדָיָן כִּי־יְהִינָּה דָּהָרָה נְזָהָה נְזָהָה
 זָהָר הַרְבָּהָה צָנָן יְזָקָר עַל מְטוֹחָה צָעַן וְאַגְּנָה דָּבָרָה הַלְּזָה
 וְאַלְזָה דָּהָרָה זָהָרָה כִּי־יְזָקָר מְטוֹחָה צָעַל וְאַגְּנָה דָּהָרָה לְוָקָבָה
 דָּהָר וְזָהָרָה דָּהָר וְמְחָמָה דָּהָר זָהָר וְמְנִינָה וְלְדָרָר פְּשָׁחָה
 וְאַבָּה חָרָבָה מְגַנְּהָה צָעַל יְזָקָר כִּי־זָהָר נְחָזָבָה הַהֲדָבָה
 וְאַלְמָה דָּהָר זָהָר זָהָר וְחַמָּה זָהָר דָּהָר סְפָרָה וְחַרָּה לְוָקָבָה
 וְאַלְמָה דָּהָר זָהָר זָהָר וְחַמָּה זָהָר דָּהָר סְפָרָה וְחַרָּה לְוָקָבָה
 וְאַלְמָה דָּהָר זָהָר זָהָר וְחַמָּה זָהָר דָּהָר סְפָרָה וְחַרָּה לְוָקָבָה
 וְאַלְמָה דָּהָר זָהָר זָהָר וְחַמָּה זָהָר דָּהָר סְפָרָה וְחַרָּה לְוָקָבָה
 וְאַלְמָה דָּהָר זָהָר זָהָר וְחַמָּה זָהָר דָּהָר סְפָרָה וְחַרָּה לְוָקָבָה
 וְאַלְמָה דָּהָר זָהָר זָהָר וְחַמָּה זָהָר דָּהָר סְפָרָה וְחַרָּה לְוָקָבָה

ולדרנן

פרק . ה' הקנה

הדרינה טו יט טו טו יט וכען מוטט - גוּגָל וְזִוְתָן מוֹלֵד דַבָּר
 מ' זונחו לאמת מואכ' בלאס יטוכ ית' מודט וְיַסְוּוּ כְּעַטְנָל אֲלֹוֹז זָלָא יְזָנוּ
 גַּלְעָל פֶּלֶל יְזָן פַּעֲזָעָץ לְלָזָן וְהַזָּן וְהַזָּן גַּרְיךָ לְמַחָר וְבִי' בְּנַעַט חַיְעָא
 גַּלְעָן זָעָן לוּ לְלַעַת וְזַעַן גַּלְעָן כְּלַעַת נְצָתָה זָעָן גַּעַת צַעַת זָעָן
 מַרְתָּה וְתָהָר זָמָת יְזָעָן וְלַעַת אַתְּ מַעַרְתָּה יְמַלְתָּה זָרָתָה זָהָרָה
 נְזָעָק אָזָעָק טְוַאַתָּה רְזָעָק תִּיְדָמָה סְלָמָה נְרַתָּה
 לְדִיקָה טְוַאַתָּה קְוַרְתָּה הַכְּבָרָה סְקָנָה יְמַלְתָּה סְלָמָה נְעַלְתָּה
 טְזָעָן אָזָעָן כְּ וְלַזָּעָן חַיָּן וְוַוְכָה וְרַעַי' מְתָה דְּכָלִיל פְּמָחָה וְהַלְלָה
 פְּלִיחָה אַכְלָה נְרַעַת זְזָעָן חַקָּה לְלַעַת חַזָּעָן כְּ וְלַעַת עַד לְעַת
 מְפַתָּה דְּרַעַת חַזָּעָן גַּלְעָן לְזָעָן רַעַת חַזָּעָן חַמְנָי' עַד עַת לְעַת
 רַעַת לְתַעַגָּה מְטוּחָה בְּצָרָה מְטוּחָה לְהַעֲלָתָה מְטוּחָה בְּצָרָה וְרַעַת זָעָן
 טְלַקְּשָׁקָה' לְהַעֲלָתָה גַּדְלָה לְחַמְלָאָה בְּצָרָה וְהַכְּבָרָה גַּלְעָתָה
 חַלְעָן זָס כְּיַיְלָס וְבְּנַעַתָּה סְוִוָּס וְבְּנַעַתָּה גַּרְיכָן כְּיַרְחָה מְכוֹתָה
 טְנַיְמָה וְזָעָן חַזָּעָן אַחֲרָה זְמִירָה נָו' מְכֹזָה בְּנַעַתָּה זָעָן גַּדְעָן
 מְזָעָן דְּיָמָעָן הַזָּלִיא מְזָעָן וְעַל זְמִירָה וְדַי' מְזִימָה הַזָּלִיא
 רַעַת זְעַל זָס כְּלַלְלַעַתָּה סְלָמָה וְצָרָר הַכְּבָרָה לְקַעַת זָלָם
 דְּלַעַת אַלְעָס עַל פְּנַיָּה וְנַר פְּשָׂעָה וְצָנַתָּה מְצִירָה זָלָנוּ וְלַכָּן אָזָעָן
 קְהַמְּזָעָן זְרָעָל צְהַרְעָן גַּזְעָל יְגַלְעָן כְּרַבְעָת וְלַל הַזְּיוּחָה מְחַנְּרָה
 כְּהַן עַד זְנַטְחָלָנוּ מְדִיעָה הַגְּלִילָן זְעָל זְמוּמָה פְּרָמָה זְעָל
 וּשְׁרָהָלָס וְזְלָס אָזָעָן זְמָמָה בְּנַעַתָּה וְלַדְוָהָס דַו' לְרַדוּ כְּדָרָה
 גַּלְעָן גַּהְבָּל כְּבָר עַס חַמְרָץ אַבָּר לְהַבָּל מְבָרָעָה סְלָמָה זְלָהָרָא
 זְעָל מְזָרָה וְבְּנַי וְלַמְּנַחָּה חַמְרָה חַמְרָה עַפְתָּה

זְעָל גַּנְכִּי אַכְלִין כְּבָר הַזָּלָם צְבָרִי וְסְבָרִת
 וְפְטָלָה חַלְמָה הַעַטְמָה זְעָל גַּוְעָד גַּרְדָּה רַעַת
 צְמָלָה זְלִישׁוּמָה מְמָלָה כְּנַתִּיהָ כְּחַרְבָּה עַלְעָלָה
 מְלִיחָה זְלִישׁוּמָה מְמָלָה כְּנַתִּיהָ כְּחַרְבָּה עַלְעָלָה
 מְלִיחָה לְלַעַת עַתְיָה גְּמַרְעָם וְגַעַת לְזַעַת
 כְּמַגְזָה לְלַעַת עַיְקָר יְדִיעָת וְזַקְנִית
 גְּמַגְזָה זְעָן וְלַחְיָה לְחַזְוָר וְהַגָּזָר
 וְלַגְזָזָר זְעָל זְעָל כְּמַגְזָה
 קְעָרָה לְלַעַת גַּמְגַן
 מְלַבְעָת וְלַגְלָעָת
 גַּלְעָת לְרַעַת
 גַּעַת זְעָל
 גְּמַרְרָה

נחרת אהרון יד

הא נר טין ווניק חייך זיינטו פקיעות פצחים לירוח
גנוזם לטיס חייו חלק חזית הנקרות כל זו חכם
(ערעדק) או (ויט) מהלך קוחריות :

(ג) מואוד מהוד זרכין א"מ קודזין טרניש נ"ז להזבב
חצ'ק' דיס בעז חמלהקס ואזהביס לחג הקב"ה
פצעים פיטח חלק חד טה חלק פצעים פקוריין נ"ז (ערעדק)
או (ויט) ואלק הא טה חלק חוריות . וצמאניזם וקזיניס ע' פ'
גלוועז דלאק פצעים ירוו ותיירות טימחהו גזען ולוו ווועה וווע
לאזען דמעלה חיילו כל דהו מאנדער טכנ זעלע' ז נגען י'ג רון
הזרע טה גלען ז מזען כי לאוצר ציין זעלע' ז נגען י'ג זייד
לאזען זלען זציגן לרביי עדרכו זעל השיעור בכחוב לעיל בסיטען
וונדרה הומטהלען וכו' וטומחה דצעיל לטרכ דטרא צבישען
פלזום זנחיהן מסקוולען זוט זער פטחניות . ולכין זידך דנקה
אלל צנן הרדר טכנ זעלע' ז נגען י'ג טזיך להרבעלען ענטש
טזיך דנקה זייח טיטען נ"ז . ולכאנזעט ססוף האלען וחוזך
אגזלייכ נזיעז זריך ליזא מואוד זלען ימץ' למוץ מאנבר זינכ' נח
וועס עד טו, הנינור מזען . כי גנטליך למעתה מאנבר זינכ' נח
גן למתק הייזויס זרכיס עירור כמאודר לקחן גערת הלאן :

אלל דה ראייזן רוכז קזקיס דע זטרא רשות ו'ג' שעביס זאניזט
אבלר טכנ זעלע' ז נגען י'ג חלק פצעים ונס זאקליס זעכזען
גנטליך דחוזה סנגור פזיך לצלק פזיך מנייזט נ'כל חלק הצעה
זאנזיליס הא טרכיס דז'ז' זור מטור כי זט' האט אקומוותה נ'ל הס
אומלה זגזריס וזריך נירור מן הזרק ווועזט כט טיר זער
אצלק האויר . וווען מי פצנעה על וווען מי אנטיס זאנזיליס
ומכיה לפסע אל זט' האט זאנזיליס ערינו זהירטס מוי דמק ליזען וווען .
ען צנן הארטוי גס פל וווער זל' האט פצנעה פל' נילו זאנזיליס כט
מלוחה טיט זיילן זיאנויס גאנזיס : נזרו' ולדרותה ד' זאנזיליס
פצעים הא שזען באלתון . מאט' ככאל הא בידרכ טיניין יון ז
לו' ידען מזעם . ונען לא' הווער זיילן פצנעה ע' איזעט
אלאט נקייזט ערער זט' מלוקה : ל' הייל זט' זאנזיליס זאנזיליס
הילגאלס עטזן . גאנלזן פערזט זאנזיליס . נערט גאנזיליס זאנזיליס
זאנזיליס עטזן :

ווען זונט מאנטו זאנזיליס זאנזיליס זאנזיליס זאנזיליס זאנזיליס

טהרת אהרן

בְּגַם הָנֶדֶת כָּמֻקָּס צְהַב לְאַהֲרֹן וְאַבְרָהָם בְּלֵבָב יְהוָה אֱלֹהִים הַגּוֹרָךְ יְהוָה
סְנוּיָיו הַיּוֹ שְׂוִוָּעַן לְקָרְבָּן קִיּוֹתָה . וְאֵלֶּה קִיפָּה עֲזָבָה לְצִירָה לְדָבָר
בְּחַזְוֹרָמָן הַחֲרוֹתָה . חֲבֵב חַזְוָה בְּרָמָיו אַרְנָה נְכָלָלִים . נְמַנְמַנְמַת
הַרְחַמְמִתִּי קְדָרָה דְּנֶרֶת עַל וּמְצָבָה צְיוֹרָה כְּנָדוֹלִיס נְחוֹרָה גְּדוֹלָה כְּנָהָרָה
לְהַצְעִיר עַל דָּבָר וְחַילָּת :

זהא נֶקְצָה חַגְנִידָן וְחַטְ�עַן וְקָרְמוֹתָס סְלָמְדִיס מְהֻזָּב
דָּס וְמְלָכָן :

(ג) **גִּידִין** אַחֲרָוִיס מְזֻסָּם דָס וְחַיְינָן פְּלַמְבָּאָה רַכְחִינָּו וְחַיָּנָה
פְּנֵי נְגַעַת הַמְּלָלָה אֶזְקְדָּס וְיִרְיָן אַחֲרָוִיס יְהוָה
חַלְכָּו וְחַיְינָה עַלְיָקָב דְּכַחְיָגָן כִּי כֵל הַוְּכָלָל חַלְכָּו וְגַרְמָה . נְסָס
קְרוֹמָה יְחַד אַחֲרָוִיס מְזֻסָּם דָס וְזַוְזָס חַלְכָּה . וְאַלְוָהָן הַחֲזָן
וְרַקְיָוִיס כְּנָנוֹן חַוְצָן צְבִיד בְּנָלָחָי וְצְנָחָף וְכָלָבָן וְכָלָוָר וְכָה
קְרוֹסָה צָעֵל פְּיָוחָה עַל הַנְּגָנִים . לְכָן יוֹאָר כֵל אַדְלָה וְזַדְקָה כֵה
חַזָּר כֵל הַגְּנִידָן וְחַמְעָן בְּנֵי בְלֵחָבָד וְכֵן בְּלֵדָה . כֵי עַונְצָי
וְזַוְצָיָה וְזַדְחָחָה וְרוֹוָה . וְכֵן כַּחֲכָה כֵי דָסָס דָסָס פְּנֵי צְדָרָה
לְדָנָר גְּבָר אַנְיָאָה חַזְרָיו חָוט וְלְרָוָס מְלִיאָדִיס חַזְרָו וְוַיְהִירָס חַזְרָו
בְּלָהָם יְזָלָל בְּחַזְרִירָן . נְאָסָה נְגַזָּה חַזְרָיו חָלָב כְּבָשָׂרָה מְעָבָר
עַזְרָה . חַגָּל אָסָנְזָה חַזְרָיו כְּזִיכָּרָה בְלָהָם נְיָרָס חַדְחָה
חוֹטָה מְבוֹאָה יְרָדוֹמָה וְיַעֲנָרִין הוֹזָה יְתָנִי אַבְרָהָמִיס נְעָזָנִים עַל חַלְכָּה
לְכָן יְהָה כֵל מְגָנָר יְרָאָה צְיָוָה וְיַעֲצָה וְלַעֲכָה כְּבָעָנָה כֵי הַדָּוָי
חַזְטָו וְחַרְפָּה וְחַסְדָּה וְרוֹוָה :

גִּידְיָן גַּהְגָּדָה מְזֻסָּם חַלְכָּה חַמְצִיכָּוָזָה וְחַצְיָין בְּלָהָם
מוֹסָרָה חַכְיָיס יְהָנָה הַזְּרוֹתָה הַלְּחַבְלָי יְמָנוֹגָה וְנוֹי
אַחֲרָוִיס מְזֻסָּם דָס הַיְמָנָה כְּלָל דָסָס יְהָנָה זְרִיכָן לְחַטָּט הַזְּרָה
וְהָקָעָה עַל נְסָס צִיס עַוד גִּידְיָן אַחֲרָוִיס . כְּיֻונָן גִּידְיָן דְּהָמָי

מְהָנִי וְבָנָן חַזְרִין (לִיטָרָה אוֹ קְלָבִין נְלָבִון אַבָּא)

וְהָלָל הַגִּידְיָן הַצְּזָנָה נְרָחִים לְעִינִים . אַהֲלָל דָסָס

גִּידְיָן הַצְּזָנָה כְּזָזָן הַכְּבָדָר וְלָהָם דְּרוֹמִים

לְעִינִים אַהֲלָל חַיָּלָה וְוַרְתָּה חַלְיוֹס :

סְיִוָּן אַחֲרָוִיס זְוָאָז

חַלְכָּה וְיַיְן גִּידְיָן הַכְּבָדָה

וְרִיךְלְאַחֲטָן

הַאֲרִיכָּס :

הסבירנות מהרבנים

בז'

הרוי חלו רוחוויס טבי' הוינו אוניבר זוזות נחלג שער
ברצוי הדרטח כחלק הצעני נחלges ברכוב פור
וילכני ערליך רוחות כרוכת יזרע גרכט פיכ' קלח' ג'ו'
מושולט ולען פג'ס חונת גנלייל ק'ק' קיזלן י'ז' ז'

ואיך מגון טהר ר' יוחאי ל'ה' קידרין וראנד דנילן :

וישן סאנדר מו' ק'נו' מצע פלי מירוויז ת'מ' דק'ק א'ל :

ושיבן מודר ר' ליזט פרבן מו' חורי טבר ודיינן דק'ק א'ל :

ויאן ש'ה' ר' ר' מצע נמטר ר' חצ'ר דינן וק'ק א'ל :

ולרן ברנו פיווונטואר ר' ר' אל לינן דק'ק א'ל :

וארן מודר ר' יטה'ן נאלר' ר' מ' דין דק'ק א'ל :

ולרן מודר ר' מרדי פאר' ר' יען דין דק'ק א'ל :

ואיך מודר ר' ח'ר' נז'ר' ר' פלאה זלין חז' זל' היון פאלט' :

טו' צהו'ל נבר' ר' מטה' כ' ז' מיזט' נ'ה דק'ק קידרין :

וארן מודר ר' חורי' ליכ' כהו' הי' ז' דין דק'ק א'ל :

ויבן מו' פג'י' כהו' נחן ניע' גאנצ'ר מנט' פגון הצעיד דק'ק
וילנוך לאיזוכס עמי' והכ'יט נולח פהאלט' חצ'ר על ר'ז'ן :

ברומנו לח' לח'ר :

ראיה ברוואן טהרב האטורהט מס' ט. דק'ק ווא'

מכיר הני ח'ה'ז'יך וויא' צ'יז'ו נלא' א'ר' קווק
הנייז'ו לו גדו'ל' הצעידט פַּרְזִיזָוִוִיךְ
לאזנס'נדין חז' וורי'י' הנ'יקר ח'ר' נז'ה' נבל'ה'ג'ן
טה' א'ה' ז' לדנ'ר ח'ל'ה' על' ה'ג'ל'ה' א'ז' צ'ו'ל'נ'ץ' ז'ו' ע'ז'
ב'ג'ל'ין ז'ו'ג'יס' יונ'ך'ר'ה'יטה' מיטאנ' צ'ה'נ'ס' יולד'ז'א'
ה'ז'ין ג'ל'ר'כ' ר'ו'א' על' ג'ורי' א'ה'ר' ייז'ו' ל'ז' ז'ז'ו' ז'ז'
ו'ע' ג'ר'ה' ר'נה' ו' ק'ר'ה'ק' ה'ק' ז'ו' פ'ר'נ'ץ' ה'ז'ע'ל'ה' ז'ז'
ח'ה' ט'ז'ט' ו'מ'ק'ר' ו'ק'ס'ו'יר'ט' ו'מ'ק'ר' ג'ז'נו'ל'ס' ו'ה'

כל יונעין זן ובין לאנשי שוכנים... וכן צויה עת וויאנו לאנש אורה
 אך רחוי זו כי ה' גוויות עי' קוח חייך ויהי רשות בז' או הריני ז'
 פלוֹמַגְטָן הַלְּגַעַל הַדְּבִירָן דְּלִמְעַדְרֵי ז' וְמַרְגָּן לְלִזְנָה
 וְבָרָה עֲנָור הַלְּיָוָן וְגַרְגָּרָה כְּרָנָה וְקִירָה
 נְהָוָה מִן דְּאַזְיִינָה לְהָרִי מִנְבָּה כְּהָנָה לְפִי אֶתְקָנוֹנָה סְלִזְנָה
 וְלְחוֹזָה בְּלִזְזָה נְעָזָה עַירָה וְקִי' צִזְנָה הַדְּרָה בְּלִזְנָה
 וְלְוָרָעָס אַל טָלָס. כ"ד יְהוֹדָה לִיבָּן מַטְרָרָר יְצָהָק
 וְלִלְגָּה מַמְדָּקָה וְוִינְקָאָזָה קִינְזָה :

ראיון. ברוחן סע בית דין צדק רקע קליפורניאו

להי, צְלִיל צְלִיל לְיוֹנָה סְאוֹרִי בְּטוֹצְלָה אַוְרָה ר' שְׁאָאֵל
 נְמוֹרָר מְשָׁה נ', נְחָמָת בְּצָלָחָה טָלָה
 כְּלִוּזָן חִינְקָרִים עַל רְחָזִי הַדְּבָרָה חַצְטָה כְּקָרוֹת
 כְּרָנָאִיס זִיכְרָן צְבָחָלָן לְחַמְוָילָיס הַוּמוֹ לְבָזָה כְּזָרָר וְהַזְּרִיךְ חַזְקָרָר
 שְׁלָול גְּגָל נְרָחָיוֹת לְזָבָזָר כְּמַבְדֵּל כְּלִזְרָה עִינְיוֹן כְּוָנָרָה כְּרָחָיוֹת
 טָלָה. וְזָאָרָת צְזִוָּן רְחִינָה צִיט אַמְצָא כְּדָרָרִוּ אַחֲרָה כְּיַקְמָח רְחִיוֹתָן
 סְחָרוֹת מִלְּאָרָה הַרְבָּין צִוְּיָה לְחָזָר וְזָבָרָה נְכוֹנִיס וְמַחְקָגְלִיס עַל
 גָּלָב. וְנוֹהָה בְּזַהְדָּרָה זְרִיךְ חַלְוָרָמָה לִידֵי אַמְצָה רָבָן נְעָמָה
 לְעָצָרָה כְּמַצְטָה חִנְגָּה צְלִילָה וְצְוָזָקָה חִזְזָנָה לְלִי דְרָוָן רָקָה
 מָהָוָהוּ. הַאֲגָהָה חִזְקָה נְיָהָה צְוָחָה וְזָוִינָה גַּמְקָה סְפָרָה לְהָה
 יָסְנוֹדָל בְּבִרְדָה בְּרִיחָה עַנְדָתָה קְזָדָה טְעַטְלָה עַל הַיּוֹתָגָה
 אַס לְאַזְמָא הַדְרָר נְזָר וְעַזְמָזָן. חַי לְזָחָן נְרוֹרָה חַזְרָר נְזָל
 זְרָקָאָמָה עַל נְדָר. כְּדָרָרִי מְאָה' זְמָגָל וְזָהָרָה חַתְלָכָה
 קְדִיזָה לְזָהָר עַטָּה. טְרִיפָה וּוּרִיסָה רְחִיבָה כְּהַלְוָה קְדוֹזָה
 זְעָם וְזָיָן נְדָר לְזָזָה זָאָזָה. כ"ד דְּלִינִי זְדָקָה פְּזָבָכָה
 דִּין חִזְחִיהָה עַל הַזָּאת הַיּוֹזָבָד' זְזָבָד' מִירָאָל

לְשָׂוָאָל כְּעָנָנִין לְמָקָה :

חַזָּק נְגָמָה מָה' יְשָׂדָאָל מָמָס וְגַמְמָה

דִּין נְגָמָה טָמָאָרָה זָאָב וְוָאָלָף זְזָבָד

עַזָּר נְעָטָאָר נְפָתָלָה הַזָּרָה זְזָבָד

וְאָסֶם אַעֲרִים נְשָׂאֵר מִרְדָּכֵי וְאֶזְרָח
וְאָסֶם יְרֻמֵּי נְשָׂאֵר וְעַזְרָאֵל וְאֶזְרָח
וְאָסֶם יוֹקָל יְצָג נְאָנָה תְּהִנְתֵּן וְאֶזְרָח מִכְלֵי
וְאָסֶם יְהוּדָה לִיכְנָה תְּזַעֲזַבְתָּה אֶחָדָת

את בטורות טלהב הַתְּהִנְתֵּן מִלְאָר אֶלְחֹודָא אֶבְרָר וְרַמְסָךְ קָמָן

בְּנֵי נְצָרָה חִילָּה מְדָנֵר וְחַלְחוֹדוֹ כִּידָחָנֵי
גְּמַיְלָה וְסְטִירָה פְּהַהְגָזְרָה וְמַחְפָּלוֹן כְּבָיוֹם
וְאֶזְרָח מִשָּׁה שְׁחוֹט וְמַקְרָב טְמָאת לְרִנְצָה הַרְבָּה כְּנַסְתָּה
קִידָּמָן וְאֶזְרָח וְאֶזְרָח צְדִיקָה כְּמָנוֹן גָּמָן
וְרַבְעָנוֹן כְּנַגְמָת רַמְסָךְ לְיַדְסָךְ וְאֶזְרָח נְקָדָה
בְּנֵי סְתָמָה צָרָה כְּרָחָבָה קְדָצָה זְרָחָה לְהַזְּבָגָה

בְּנֵי יְמָמָה וְיָלָה מְהַדְעָה כְּצָצָלָה צָצָצָלָה
בְּנֵי מִנְקָרִיס וְרוֹכָה טְבָאָה צְרָחָל וְהָ
בְּנֵי יְלָמִין הַזְּמָכִין עַלְתָּאָה צְיַחְצִילָה דְּכָרָ
בְּנֵה בְּתוֹךְ וְנְחָרָה מְזָרָה כְּבָנָה לְזָהָר
בְּנֵה עַיְיָה צָטְרָה לְרָחָיָה וְבְנֵוֹתָה יְבָרוֹן
בְּנֵוֹת מְזָלְכָה בְּנָאָלָה וְבְנָזָבָה כְּהָ
בְּנֵי קִיְּטָה נְזָכוֹרָה לְזָהָר חִיטָּרוֹת גָּרָה
בְּנֵי צָס לְנָרִי תְּרָבָה אַחֲרָזָה בְּנָה
בְּנֵי דְנָרִי רַמְסָךְ אַחֲרָגָה לְזָהָר
בְּנֵי בְּנָגָה וְבְנֵרָח גָּבָנָה לְזָהָר
בְּנֵי בְּנָמָת לְכָבָנָה וְבְנֵה בְּרָוֶה

בְּנֵי נְזָהָר עַבְלָה וְבְנֵי בְּרָתָה כְּנָנָה וְבְנֵי בְּחַגְתָּה
בְּנֵי לְזָהָר וְבְנֵי צָבָגָה דְּרִי נְיַקְרָחָנָל הַיְנָרָה כְּבָ
בְּנֵי נְעַלְתָּנָנָה וְבְנֵי כְּמַזְחִיל אַחֲרָקָה סְטוֹס תְּנִיד בְּזָוָה בְּזָה
בְּנֵי צְיוֹן הַוּרָה הַקְּרוֹבָה בְּעַל הַגְּסָלָס שְׁלָבָה מְזָהָב חָנָה
בְּנֵי גְּנָס הַזָּלָב אַחֲרָזָה גְּרָזָה לְזָהָר בְּנֵי צְוָה צְוָה
בְּנֵי נְפָהָרָה בְּזָה לְזָהָר מְעַלְלָה אַדְרָה טְרָדָה הַשָּׁגָן וְזָגָן
בְּנֵי צָבָא

פרק ו'

מכتب:

ב"ה

לכבוד כ"ק אדמו"ר מהאלמן שליט"א

סליחה להאדמו"ר שאני אדבר קצת בחוץפה!!!

איך הרוב שליט"א בדרשות שלו על ההכשרים אומר וצועק שכמעט הכל טרי - אני בעצמי שמעתי את זה בורדיו 2000!

והאשה שלי כבר לא רוצה להביא לביתبشر בהמה, ואני מאוד אוהב סטקים! וזה מפריע לי לשלום ביתה!!!

והיא גם טוענת שאסור לה לבשל לילדים שלנו שלא רוצה להאיכלם טריפות!!!
האם אני צריך לסביר את זה?

איך כבodo יכול להגיד על עם ישראל הצדיקים שמוכרים בשר ולומדים דף

היום כל يوم עשרות שנים שהם ח"ז יאכilo טריפות?

תשובה: ראה פרקים הראשונים ותבין, ואם באמת אתה היה לומד דף היום היה יודע בלבד התשובה, ואtanן לך תשובה דוקא מדף היום של מסכת קידושין!!!

במסכת קידושין דף פב, א: והכשר שבתחים שותפו של עמלך.

רש"י קידושין דף פב, א: טוב שבתחים - ספיקי טריפות באוט לידו וחס על ממונו ומأكلון.

תוספות הרא"ש על מסכת קידושין דף פב/א: שותפו של עמלך - במדרש דריש עמלך עם לך שהיה להוט אחר ישראל ככלב אחר הנבילה להכי מדרמי ליה לטבח שחס על בהמותיו להכשיר נבלות. ובספר נפש ישעיה (פרק ז') הארכתה בזה ובعود כמה ספרים, שכתבנו על זה.

עכשו אם אתה מאמין רק קצת בדברי חז"ל תחכונן שהז"ל הקדושים קוראים לטבח ולשוחט שותפו של עמלך, אז מה עמלך יחשוב נתת כשר ליהودים? מה יהיה לו מזה?

והאם לא ידוע לך הסיפור עם פינקל במאנסי?

ואם השוחט שרצה לרצוח כמה פעמים את הצה"ק מREN עובדיה יוסף זצוקללה"ה הכל בגלל שאמר לשוחט שיש לו סכין פגום, ולשחיטה צריך סכין כשר!!!

יש לנו ב"ה לערך 1800 קבצים של ספרים וקול קורא'ס אם תקדיש לזה קצת זמן תראה הכל בלבד, ולא יהיה לך שאלות!

רק דבר אחד אני רוצה לומר לך שב"ה אני לא היחיד ויש ווידאו של הגה"ץ הרוב לנדא שליט"א מבני ברק שהוא היחיד שלא עושה כסף על הכספיות ואומר שאין בשור בהמה כשרה בכל העולם!!!

ויש 3 שיעורים בסרטים ודיסקים של הגאון רבי יצחק הכהן רובין שליט"א שמתאר לך איך שכמעט כל הבדיקות נובילות וטריפות ממש.

או על איזה סמך אתה נוגע בבשר? האם בגלל שזה טעם, מותר לך רק לאכול נובילות וטריפות חלב ודם?

תתחליל לקרוא את הספרים ותבין הכל!!!

בברכה והצלחה בכל העניינים.

ובפרט להפסיק לאכול מאכלות אסורות.

דע לך כי לא רק על בשר בהמה יש שאלות, הבשר עוף גם צריך להיות כשר!!!

<http://www.israel613.com/SFRM-CHDSHM-1.htm>

קובץ ספרים בענייני כשרות חלק ב'

5 ספרים - 546 עמודים - חלק ב':

ספר א': אכילת התרנגולים כהלכה חלק א' - "זבח פסח" חלק ח' מס' נפש ישעה: - בירור הלכה בעניין בעיה רצינית בנוגע לכשרות העופות החיים מחחש שעורשים וריקות ביום פקיעתן העולאים להתריף את העופות.

ספר ב': אכילת התרנגולים כחלקת חלק : ב' קטעים ממאות המכתבים שקבלנו מהמשרדים הממלכתיים, ומהחקת הפרמצטטיים, ומסמכת יבוא.

ספר ג': זכרון יוסף חלק ט' מספר נפש ישעה, והוא הוראת הגאנונים באכילת תרנגולים, חלק תשיעי מספר נפש ישעה על מאכלות אסורות - החיבור הזה מלא וגדוש במשפטים מיוישרים ומצודקים שנקרו ונשמעו בקרית חוץ בארכינו הקדושה מפום היביד"ץ ובראשם הראב"ד הגאון הצדיק בעמ"ח שורית מנהת יצחק, ובו ימצא המעיין דעת תורה אמיתי בעניין זריקת העופות. - ברוקלין שנת תשמ"ג לפ"ק. ספר ד': שנים קדמוניות חלק יי' מספר נפש ישעה ספר ה': שורית זבחו זבחו צדק. בו יבוא עניין התקנה הקדומה להצrixן שני שובי"ם עומדים זה ע"ג זה רואים ומשגיחים.

ספר ו': מנהת יהודה - חלק שני מספר נפש ישעה על מאכלות אסורות - על חומר העניין של "חלב עכו"ם" ו"סימילאך" - לפסה ולכל ימות השנה. ספר ז': מנוחת שלום חלק זי' מספר נפש ישעה על מאכלות אסורות. ספר ח': שמירה טובה. מצב השחיטה בניי' בשנת רפואי, - ספר ט': מצב השחיטה בארץות הברית - להורות נתן. ספר יי': מלחתת השם: בו יבואו המכשולות הגדולות והבעי הרציניות בנוגע לכשרות העופות החיים מחשש זריקות העולמים להטריף את העופות, ודין גרמא מכשלה עצומה של ריבוי מאכלות אסורות בישראל חס ושלום. - ברוקלין שנת תשמ"ג לפ"ק. ספר יי"א: נפש ישעה חלק ב': עדותה של המשלחה - אגריקולטור דעפארטמנט - כמו"כ עדותן של חברי היב"ץ דעתה החרדית בירושלים, ברוקלין תשל"ג, פ"ג עמודים.

ולהבין בפשטות למה כמעט כל הבשר טרפ' ואיך אפשר לסמן על רבנים ושוחטים ומשגיחים שמקבלים כסף - כי רובם מהערב רב:

והערב רב גם צעקו למשה ורבנו מי יאכילנו בשרי!!!
ומה קרה להם?

ראאה בספר מנהיגי הדור האחרון מוחולק לימי החודש

ביברבה

הכותב רק על קצה המזלג מפני שאין לי זמן אפילו כדי בלעת הרוק.

ידידו הק' שלום יהודה גروس

אבדק' האלמן בית שםש

נ.ב. נא לעיין בספר מי יאכילנוبشر שכתחתי מזמן لأنשים ששאלו השאלה שלך! [23 שנים], עיין שם.

קָאַטְּרָס

מֵי יָאַכְלָנוּ בָשָׂר

**תשובה על התקפה לאחד מאנשי המחנון"ט הנקרא בשם צבי דוד
הערשകאוייטש**

בקונטראס זה מישבים כל הקשיות ומפרטו הסיבות המידיקות, כיצד הקצבים ושותפיהם הוליכו שולל שירות שנים את האדרמור מסאטמער זי"ע ואדרמור"ם ורבנים נספים ז"ל וכל ישראל באמריקה. ומובהר מודיע כל הרבניים וגדויל ישראל יראו כל הזמן לפכות את פיהם על העולות הנוראיות של מאכלי נבלות וטרפות, חלב ודם.

הווצאתי לאור עולם בחלוקת ה' עלי
שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמי פה בארא פארק.
שנת תשנ"א לפ"ק

פרק ז'

השם חלי"ף שקוראין לסקין השחיטה - כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיתתו שיימרו דתם רח"ל - ומחליף אכנסיותו של אליו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות

ומצאתי בספר חלקת חיים אות ש' ערך "שחיטה" כי השם חלי"ף שקוראין לסקין השחיטה לדעתו נקרא כן על כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיתתו שיימרו דתם רח"ל כմבוואר בתבואה שור ובשו"ת דברי חיים (צאנז) יור"ד ח"א סי' ז' - ועוד שמחלי"ף אכנסיותו של אליו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות, כմבוואר באמורי צדיקים, דברי גאונים עמוד ה' דכשהשוחט כשר אז השחיטה טוב ואללו בעיר, אבל כשמאכיל חס ושלום נבילות וטריפות גורם שהיא מלאך המות בעיר, ועוד שמחלי"ף נשמת האדם ממאמין בשם ותורתו, לאפיקורסת כמבוואר בדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם הרמב"ם, ועוד כי מחליף ט"ית תחת דלי"ת פירוש שגורסין "כי השוח"ט יעור עיני חכמים" עכ"ל.

כל ההשללה בגרמייה באה שאכלו נובילות וטריפות

בספר אור שמח בספרו משך החכמה כתוב שבדייטשלאנד התחיל ההשללה והביא ראיות שמשם יתחילו הפרענויות בכל יורהפ, והדברי חיים אמר על דייטשלאנד, שכל זה בא בಗלן שלא דקדקו על השוחטים שלהם והוא שוחטים קלים, ובגלאן זה יצאו מהדת ג' וחצי מיליאן יהודים, (עי' שו"ת ד"ח יוזד סימן ז'). ואם תרצה אחוי לדעת עד היכן גדרה כח הכשלון בעניין השחיטה אצטט לך מה שכתוב בעל אור החיים זצ"ל אשר גאונותו צדקתו ופרישותו מי ימלל וכפי עדותו של בעל שם טוב הקדוש היה חלק רוח האצילות של דוד המלך עליו השלום, דברים שאין לנו השגה בהם.

בספר פרי תואר בספרן ח"י אות ל"א וזה לשונו: ולידי חיז לי דכל בן אדם המזולזל קצת במצבה אחת ממצאות התורה קים לי בגויי דלא רמי נפשי' למעבד בדיקה ה策rica לסקין כאשר צנוו ד', בין והתבונן חומר העניין שהמזולזל במצבה אחת בלבד כבר א"א לו לבדוק הסcinן כדבעי.

ודבר היודש נמצא במגיד משנה הלכות שחיטה (פ"א ה' כ"ו בשם הראב"ד) דמהאי טעמא ה策rica חז"ל ראיית הסcinן לחכם לפני שחיטה מה שלא מצינו במצבה

אחרות ציצית ותפילין, ותמצית דבריו בבדיקה הסcinן צריכה פניה המחשבה היבט בעת הבדיקה להרוגish בפויימה ואין כמוהו (של החכם) מי שיוכל להזהר בדבר, ע"כ.

מלך זקן וכיסיל - משתתף בסיטונות

בספר תולדות יעקב יוסף פרשת נשא ד"ה והעולה הוא מספר בשמו של חכם שבזמנינו היצה"ר הפך להיות חכם והוא אינו צריך לדבר ולהחדיר לתוכך רשות כל ייחד, אלא הוא תופס יחיד שרבים נכשלים דרכו, הוא מעמיד באתו עיר שוחט השיך לסתרא אחרת, מאכיל לציבור טריפות רח"ל עי"ש בארכיות. וכל עבודתו של מרודי הצדיק היה להזהיר שלא יכנס בפייהם דברים אסורים, כמו שתכננו לעיל, כי אם חס ושלום אסתור היה אוכלת מאכלות אסורות אז היה חס ושלום אבודה למגורי ולא היה יכול להיות הנס של פורמים, כי על ידי מאכלות אסורות נכנסים לשעריו אפיקורסות כמו שתכתב בספר אור שמה בספרו משך החכמה שבמדינת דיטישלאנד (גרמניה) התחיל ההשכלה, והביא ראיות שימוש יתחילה הפרעניות בכל יורוף, ועיין שו"ת ד"ח יו"ד סימן ז.

לכן אנו חייבים להכenis הרבה כוחות, לשרש את הפרצה של מאכלות אסורות, ורק לאחר מכן לקוטר לעזרתו של הקב"ה, ועל ידי זה אנו מוקמים שנוכל לפעול ולעשות הרבה בעניינים הקשורים ליודוט. אל תשכחו! שהגירה הזו אצל המן להרוג את כל היהודים היה רק בעניין אכילת טריפות (מגילה י"ב, ועיין לעיל מה שהבאו מהב"ח אורח חיים סימן ח"ע).

ודבר נפלא אנו רואים בספר המפורסם אמרי שי' שכח: חז"ל (חולין קל"ט): שואלים המן מן התורה מנין? היכן מרומו בכל התורה העניין של המן? ועל כך השיבו שהוא מרומו בפסוק "המן העז אשר צוויתיך לבתי אכל ממנו אכלת".

ואם כן מה השיקות של הפסוק בפרשת בראשית לעניין של המן?

התשובה: רואים לפעמים אין שישוד מאביד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודים? זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמתם את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהוא אוכל נהייה דם, והדם זורם ללב ומטמתם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המן" היהודי, כי הוא אכל דבר ש"צוויתיך לבתי אכל ממנו", ע"כ. רואים מכך לא יכול אוכל שאינו قادر גורם לרעה הגדולה ביותר, ולכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגוזר על היהודים גזירות קשות (מגילה י"ב), כנ"ל.

ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, וכך הוא ישב בשער המלך לשומר שאستر לא תאכל אוכל שאיןו כשר. ו록 בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות ניצלו היהודים, וכך קראו להם "יהודי", כי אף אוכל שאיןו כשר לא נכנס לפיהם.

ולכן ביארנו מה כתוב בספר הקדוש קב' הישר: ארור המן וברוך מרדכי היהודי שנברוך מרדכי בגימטריה 502 כמנין בשר וארור המן גם כן בגימטריה 502 כמנין בשר וצרכיך ביאור מה רצה להש מייננו בזה, ואפשר לומר בדרך פשוטה דהנה, אם אנו רוצחים לדעת על הרוב או הרבי הצדיק אם הוא מהקדשה או מהערב רב אנו צריכים לדאות אם אוכל בשר או לאו, וזה דבר קל מאד, ששאלים את הרבנית איזה בשר הוא כשר, ותיכף תשמע מה שהוא אוכל בבביה, ואז יודעים ברגע אחד איפו הוא שיין, דהיינו אם הוא אוכל בשלה מה יודעים תיכף כי הוא מսטרא אחרא, ותברוח מפניו. ואם אתה רואה שמדובר על כשרות הבשר אז תדע שהוא שיין לקדושה לכל הפחות כמו יהודי פשוט שיש לו רק טיפת יראת שמים. וכדי להבין קצת את עניין הנסיבות נביא לדוגמה קטנה מה כתוב בתורה הקדושה פרשת שמות (כ"ב): **וְאֶנְשֵׁי קֹדֶשׁ תָּהִיוּ לְיַ**, ופירוש רש"י: אם אתם קדושים ופروسים מנבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו איןכם שלי, הפשט הוא כך: הקב"ה אומר כשהיהודים יהיו קדושים, הם לא יאכלו נבילות וטריפות, ואז הם יהיו שלי, וכשהם יאכלו נבילות וטריפות הם לא יהיו שלי, ועל הפסוק **"לְכָלְבָ תִּשְׁלִיכֵן אֹתוֹ"** אומר רש"י: שהכלב נכבד ממנה, הכוונה שמי שאכל טריפות הוא יותר גרווע מלכבל.

צריכים להבין: למה אצל אף לא תעשה, אצל שום עבירה, אין אומर הקב"ה שאם תעשה את העבירה לא תהיה שלי, ולמה בטריפות אומר הקב"ה שאם אתם אוכלים טריפות איןכם שלי? הכוונה היא שאם אוכלים טריפות אין נחשבים עוד ליהודי.

ואפשר לפרש בהקדם דברי התוספות ששאל (חולין ה). איך הגמרא אומרת שהקב"ה שומר את הצדיקים שחלילה לא יכשלו בדבר עבירה כשהיאם יודעים על כך? הללו מוצאים בגמרא (מכות ה. ושבה י"ב) איך שני תנאים צדיקים עשו עבירה כשלא ידעו, ותוספות אומרים שגם הם לא יאכלו מאכלות אסורות אז בודאי שלא יכשלו בעזון מסוג כזה (טריפה) שאין יודעים עליהם כלל, אבל לא מעבירות מסוג אחר. ועוד צריך להבין מדוע העון של האוכל שאיןו כשר חמור בהרבה מכל ה"לא תעשה" האחרים.

ואפשר לבאר דנהה הרמ"א כתוב (ביוורה דעה סימן פ"א סע"ז) חלב של מצרים (גואה) על פי ההלכה כשר (להת "חלב אם" לילד) בדיקן כמו תחת חלב מאמם יהודיה, אבל בכל זאת שלא יתנו ילדים לשותה מ"חלב אם" של גוי, כי חלב של גואה מטמתם את הלב, ומהדריך הילד טבעים רעים. והרשב"א והריטב"א ז"ל (יבמות קי"ז) כתובים שהדבר גורםطبع רע ואכזריות אצל הילד והם מאבדים את המדות היהודיות של ביישנים ורחמנים.

עוד כתוב שם הרמ"א שגם אשה יהודיה הנותנה "חלב אם" אסור לה לאכול מאכלות אסורות, אומרים המפרשים (ש"ך וטו"ז) הפשט שאפילו כשהאשה בסכנה ח"ו שהיא חייכת לאכול איסור בגלל פיקוח נפש בכל זאת אסור לה אז להניך את הילד, כי כשהאשה אוכלת מאכלות אסורות זה מזיק הילד.

עוד כתוב שם הרמ"א שלמרות שאנו פוסקים (באוח"ס"י שם"ג), כשהילד אוכל מעצמו איסור שהוא רק איסור דרבנן, והאב עושה את עצמו שאינו רואה, אין הבית דין חייב לנזוף באב, זה רק "להלכה", אך באיסורים אחרים כמו בעניין חילול שבת ומאכלות אסורות חייב הבית דין למחות באב, ובית הדין חייב בכח למנוע מהילד לאכול את המאכלות האסורות, וזאת למקרה שמדובר באיסור דרבנן בלבד, כי מאכלות אסורות יזיק הילד בעtid - כך כתוב הפרי חדש שם – כי מאכלות אסורות גורם שהוא יהיה עםطبع רע, והסתוף יהיה שהוא יצא לתרבות רעה (חס ושלום).

עוד כתוב שם הפרי חדש, שלדאכוננו מאחר ואיננו יכולים להיות נזהרים בעניינים אלו, זו הסיבה מדוע רוב הילדים יורדים מן הדרך ועוזבים את הדת (ר"ל), ורוב הילדים הופכים להיות בעלי עזות פנים של הדור, ואין להם יראת שמים בלבם, ואפילו כשאומרים להם מוסר, הם אינם יכולים לקבל זאת וכו', וכי לנו גדול יותר מ"אחר" (אחד מן התנאים, הרבי של החנאה האלוקי רבי מאיר, בסוף ימי יצא לתרבות רעה) שהסיבה לירידתו מדרך הישר היה כי כשאנו הייתה מעוברת היא עברה פעם אחת ליד בית עבודה זורה, והיא התאווה בטעם וריח של העבודה זורה, והריח הזה התפשט בכל גופה, וזה אשר גורם לאחר שירד מדרך הישר, לכן חייבים להיות זהירים מה שנותנים לילדים הקטנים לאכול עכ"ל הפר"ח (ועיין גם כן במחלוקת ברכה להחיד"א שם אות י"ד וzb"ז אות נ"ג).

עתה ניתן להבין מדוע אצל העבירות האחירות אין הקב"ה אומר שם תעשו את העבירה היא לא תהיו שלי, ואילו רק בטריפות אומרת התורה שם תעשו את העבירה לא תהיו שלי, כי כשאוכלים טריפות הלב מטמתם, וזה הגוף וכל

האברים הופכים להיות טריפה, ואז הוא כבר אינו מסוגל לעשות שום דבר טוב, שום מצוה, ומושך אותו רק לכיוון העבירות.

ועכשיו אם הרוב הוא בלבד אוכל בשר ומתיר גם כן לאחרים או אינו מוחה באחרים הוא אינו בכלל היהודי ואני שיין להקדוש ברוך הוא כנ"ל בדברי רשי"י איןכם שלי, ואם רשי"י הקדוש אומר איןכם שלי בודאי שהרב הזה שיין להסתרא אחרא והוא לא רק בבחינת ארור המן רק הוא ה"המן האמתי כנ"ל בדברי רשי"י ז"ל. ובזכות אכילתבשר כשר נזכה להנצל מכל צורה ח"ו ובמהרה נזכה לגואלה שלימה אמן.

פרק ח'

סוד השואה להזהר ממאכלות אסורות

כל כוחו של הרשע הגרמני ימ"ש בא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיה שוחטים קלים ומצו נולד עמלק הגרמני, והיה במדה כנגד מדה מפני שלא השחיזו הסכינים כדבאי - השחיז את החרב של הבעל דבר שהוא שר של עמלק. ועל ידי זה היה בכוחו לשחוט מילוני יהודים רח"ל (בשם כ"ק מラン האדמו"ר מבעלזא

ז"ע ספר דרישות הגרא"ש שווייצער ז"ע)

פרק ט'

אנחנו לפניו מלחתת עולם!!! מלחתת גוג ומגוג בפתח רוצחים להנצל???

הבחירה האמיתית - ובחירה בחיקם "קדושים תהיו"

יש גזירות עצומות על עולם התורה, פיגועים כל יום כמה פיגועים, תאונות, צרות ואסון. וכוכ' מה הסיבה לכל הביעות האלה? איך אפשר לתקן? כל יהודי יודע שם יש צרות, סימן שאבינו שבשמים כועס עליו בגלל שאחנו לא בסדר.

ואיפה אנחנו לא בסדר? מיידי פעם קוראים בעיתון או שומעים כי כל הביעות שלנו נגרמות בגלל הטכנולוגיה, האינטראנט או האיפון, וזה מאד עצוב. כי אלה לא עיקר הביעות שלנו, הביעות שלנו היא חוסר הקדושה והצניעות ושמפטמים אותנו עם נבלות וטריפות הלב ודם!!!

השואה האומה - פגעה בעם ישראל גם ללא האינטרנט והפלאפון
- זה היה בגלל השחיטה הטריפה - ובגלל זה היו כל הנשורים!!!

אחיכים יקרים! הבעה היא שאחנו לא מקיימים המצווה "קדושים תהיו" (הכוונה לאכול רק כשר-לא ורק שייה עליו הכשר - זה עוד לא אומר שהוא כשר) כמו שהקב"ה מצווה,

הבעיה שלנו היא אכילת נבלות וטריפות, ואומרים את זה גдолי עולם!

בקשה מכם, עם כל הלב, أنا, אל נא נחזור על הטעויות של אבותינו לפני חורבן בתיהם המקדש, לפני השואה, טעויות אשר שלימנו עליהם מהיר כבך עד מאד.

אנו מבקשים מכל אחד, לקרוא היטב, להתבונן בדברים, לעשות תשובה ולקיים את אשר הקב"ה מצווה אותנו – "קדושים תהיו" כלומר לא לאכול שום בשר בהמה, ולאכול עוף רק משחיטה קטנה וכשרה.

לא אוכלים בשר בהמה ונזכה לגואלה!!!

דיסק של 7000 – ספרים ישנים מאות ספרים על הנסיבות של השחיטה וניקור מה שנכתב אחר נסיבות גדולות שהיתה שוחט לפני לערך 50 חמישים שנה, ונלחמתי על הנסיבות בארצות הברית שנים רבות, ויש לנו שם גילויים גדולים על המכשפות הרבות שישןם בנסיבות, ולא נוכל להגיד לא ראיינו לא ידענו לא שמענו והכל מחולק בחנים אין סוף)

פגימה אחרות מגיפה!!!

כי חוץ מההברחות של העربים (שאומרים שהרבה בשר טרף מובrhoה מהערבים עם חותמות והכל וכו').

יש בשחיטה עצמה בעיות. כי בשחיטה גדולה חסם על ממוןם וממשיכיהם פגימות בסכין, עד שהגענו למצב שאין דבר כזה של פגימה בסכין וכו'.

הן מצד הכספי, כי כسف מטהר מזוריים, ומהירות השחיטה, ואוום על השוחטים [לא עומד בעל השור על שורו – שנמתק לגמרי בארץ] בדיקות הכספי, [ענין פגימת הכספי נמתק בארץ – ופגימה אחרות מגיפה ובגלל ההבדציים הרבניים הממשיכים יש לנו כל שנה לפחות יתומים ואלמנות] בדיקת הריאות [نمתק כמעט אצל כולם שמתיירים ממש נביות וטריפות]. בדיקת צומת הגידין [לא איכפת בכלל ברוב המקומות – ואם בודקים זה רק לمراجعة עין].

צרירות דם, השגחה על ההכשרה, ההשריה, המליחה, האריזה ועוד שיש תקלות רבות שם, כמוואר בספר אכילתבשר הלכה למשה, שחיטתה ואכילתבשר כהלכה ב"ח, קול השחיטה, קול השוחטים,aben מקיר תזעק ג"ח, לב יצחק, שורית זבחו זבחי צדק ועוד).

"אם יאמר לך אדם שהבד"ץ זה כשר. תענה לו שכש"ר זה ר"ת יכולו שקר ר' מאות, את הקשר הזה מותר לאכול?????"

כדי מגד להינזר מאכילתבשר בהמה בכלל (כי יש בעיה ניקור החולב וסירכות וכו'), ולאכול רק עוף משחיטה קטנה וכשרה, שידוע שמטריפים כשייש להם פגימות.

כתב האור החיים הקדושים. (ויקרא יא) אומרו" ולא תטמאו" בהם אולי שיכוין לומר שצרכין ישראל להזהר לבל יכנסו לפיהם, אפילו בהיסח הדעת, כי ההפרש שבין השוגג ליותר במציאות זה, כshawg כمزיד. כי התיעוב יעשה מעשאו בנפש אדם, אפילו בהיסח הדעת, אלא שישתנה הפגם במעשה יותר נפשו שקץ, ובshawg חטמא נפשו ותטמתם, והוא אומרו" ולא תטמאו ונטמתם בם. "

וכתיב בפלא יועץ (ערך בשר), זהה לשונו: ובלאו וכי יותר טוב אם הוא באפשר לו לאכול לעולם בשר עוף, כי הוא נצל ממכשולות הרבה.

(ובערך טرف כתב), "והנה בקושי יוכל להמצא בהמה, שתהא נקייה מכל דבר רע ושתהא כשרה אליבא דכולי עלמא, ומיא יוכל לעמוד על המשמר על זה, לכן הנני מנהג חסידים ואנשי מעשה, שראיתי שלא היו אוכלים כי אם בשר עוף..."

אכילת הבשר היא סכנה עצומה

(ובערך שוחט כתב): ולפי גודל הזהירות שציריך ומעט היישוב וההכנה שיש באיזה ערים, אמינה דאכילת הבשר היא סכנה עצומה, והיא רעה גדולה אם נכשל באכילת אسور, שמתגדל הגוף באיסור ונעשה גופו התיכה דאסורה, ואיך יוכל להציג ארחות חיים, סورو טמא קראו למוא.

ואשרי מי שיוכל לעמוד ולהזהר שלא לאכול בשר כלל, או לפחות שלא לאכול כי אם בשר עוף

ואשרי מי שיוכל לעמוד ולהזהר שלא לאכול בשר כלל, או לפחות שלא לאכול כי אם בשר עוף, שיוכל להזהר לשחטו בישוב הדעת, מה טוב חלקו ומה נעים גורלו, ובפרט בדור יתום זה שרבו השוחטים בכפרים אשר אין יראת שם נגד פניהם ולא דעת ולא תבונה בהם לידע הדינים על ברין, ואין יודעים לגע בספרים, רק מעט שלמדו קצת דיןibus בעל פה, והקהל תלוי בצוואר השוחטים והמורדים שנוטנים כתוב סמיכה בידם בלי בדיקה יפה אם הם בקיאים, ואם קדמה להם יראת חטא. טוב לגבר עובר ארוח אשר הוא ירא את השם, אם אינו יכול לבדוק את השוחט ולא קים לה בגונה, משך ידו ולא יاقل משחיתתו, כי רביה המכשלה בשוחטים כאלו, וכבר צוחו עליה קמאי ובתראי,

ואין תקנה עד שיתקן עולם במלכות שדי!!! – עכ"ל.

זה לשון הגאון הקדוש רבינו אהרן רاطה זה צ"ל בספר שולחן הטהור : " ואשרי לאלו היראי שמי שנזחרים שאינם אוכלים רק בשר עוף, ומזה יוצא מהרבה

חששים.ומי שרצו להקדש עצמו לפני בוראו נתיעצתי עם כמה שוחטים יראים, ואמרו לי לעצה טובה שלא אוכל רק בשר עוף. וזה עצה טובה לשמר נפשו מכמה מכם, כדי לידעם. וכל שכן בדורנו".

לכן מאי חשוב להיזהר מה אוכלים וממי אוכלים, וטוב מאד שזכיתם להנצל. והלוואי שכולם ידעו מזה וישמרו עצם מלהכשל במאכלות אסורות ח"ו. "ונסלח לכל עדת בני ישראל כי לכל העם בשגגה".

אשריכם ישראל שאתם נזהרים בקשרות וקדושה. ובזכות זה נזכה לכל טוב זהה ובבא ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג"ג (בגימטריא בהמ"ח) וזה שלא ידעתם עד עכשיו כי זה מאפייה גדולה ובזינס גדול, ולמה שישפרו לכם, על מי שמספר איימו ברצח, וגם כי ניסו להתנקש בחיי, אז מי יש לו מסירות נש פשיט לספר מה הוא על השחיטה?

ולכן מומלץ מאי להמנע מאכילתבשר בהמה בכלל, כי יש הרבה בעיות ומכתנות (כמו שתכנו גדולי הדורות) לאכול עוף רק משחיתה קטנה וכשרה. הקב"ה עושה הכל לטובתינו ואנחנו צריכים להאמין בזה ממש ולא להגיד רק, להאמין ממש, וכי שמאמין בזה ועשה תשובה אמיתי הוא ישוד ויהיה לו חלק של העולם הבא. העולם הבא, משיח.

כי כל אוכל חלב - יהיה נסתם שכלו לגמרי ויתגברו הcpfירה והקושיות ח"ו. (הלכות חלב ודם, הלכה ז)

עיקר הדירה ומשן היוצר הרע וכוחותיו הוא בחלב ודם ולכן אסור לאכלן. (הגרא"א מווילנא זצ"ל)

יש סקנדלים גדולים על הבשר בעולם אבל גם בארץ יש מספיק בעיות עם הבשר.

ש. אז איך אפשר בכלל לאכולבשר...
ת. יש עוד הרבה דברים שאסור לנו לאכול, לא רקבשר. ויש בעיות קשות גם עם עופות. ותמיד היו שערויות, אבל לאחר שינוי טכנולוגיה אחרת היום שכ"כ הולך מהר, שוחט אחד יכול לשוחות ארבע מאות עופות בשעה, אז זה מאד קשה להשתלט על זה. ואי אפשר גם להוכיח אם העוף היה חי בשעה שהחטו אותו...

שאלת. היום משתמשים בOIDIAO, מעגל סגור, האם זה לא מספיק יעיל?

תשובה. בלוס אנג'לס עכשו, אחד ההקשרים המכ טוביים, היה להם מעגל סגור, וראו את הכל. רק מה? פה ושם, המשגיח שהוא נקרא דוקא משגיח טוב, וסמכו עליו מאד, היה יוצא להתפלל. ודוקא כשהוא יצא - הם הלכו לקנות בשער טרפ, והכנסו את זה בין הבשר הכהר. אז שאלו את הרבניים מה לעשות, אז הם אמרו שעוד שגילו את זה אפשר היה לאכול את הבשר. אוי! מה אני אגיד? אם המשיח לא הגיע עוד מעט - כולנו נצא אנשים טמאים מאד, חס ושלום.

כמה צריך לעורר על זה השם והערב, ולמלאות ארץ ומלאה, אוי, למה לא מוכחים מספיק על זה?

כל אחד צריך לעורר את חבירו, ומה יענה בבית דין של מעלה?
ידעת ולא אמרת? כל שאפשר למחות באנשי ביתו וכיו' בכל העולם כלו נתפס
על כל העולם כלו!

והדברים נוראים!

כל אחד יקח על עצמו להקיז נרדמים. ובכך נביא את הגאולה ברוחמים!
עיכוב ביאת המשיח - בגל הנסיבות הטריפה!!!

פרק ט'

סוד מלחמת גוג ומגוג - ואין להנצל

ידוע שהמלחמה الأخيرة שתהיה בקרוב - תהיה בין אדום לישמעאל. (אברכナル, מלבי"ם ועוד)

תיבות אדו"ם ישמעא"ל הן גימטריא תק"ב [502]

בש"ר הוא גם כן גימטריא תק"ב [502] (קב היישר)

לא הם הביעיה! הביעיה היא צורת סיר הבשר. הבשר הטמא והטרף שנכנס לפה... ועל ידי זה מתגברים ח"ו אדום וישמעאל - והדרך להנצל מהם - להזהר
בשמירת כשרות הבשר!!!

חלב - ישמעאל דם - אדום

אמר רבינו האר"י הקדוש זיע"א בספר לקוטי תורה - פרשת ויקרא - "כל חלב
וכל דם לא תאכלו - ובcheinת ניקת ישמעאל מאברהם מזוריע ימין דז"א מסויומו
והוא בחינת חלב הטמא דנוגה.

ויניקת עשו מיצחק זרעו שמאליך דז"א בסיוומו בחינת דם טמא בסוד
הוא אדום ומאכלו אדום ולכשו אדום וכל עניינו דם לכן נאסר חלב ודם אבל
בהקרוב לגבואה יכול נוגה בקדושה ולא ינקו משם והבן. ע"כ ומובה עניין זה
גם בפרת קט"ו תפילו לרמח"ל.

רואים מכאן שישמעאל הוא בחינת חלב ואדום בחינת - דם. והתגברותם עלינו
כשאינו נזהרים באכילת חלב ודם.

ועל כן להנצל מהם צרכים להיות מأد זהירים שלא לאכול חלב ודם.
ולכן עדיף מأد לא לאכול כלל בשר בהמה. (פלא יועץ עורך בש"ר, טרכ, שוחט)
והגאון הרידב"ז אמר שלא יהיה בהמה כשרה עד ביאת המשיח.

ואין אפשר להשג בשר בהמה כשר עד ביאת משיח צדקנו. (כ"ק האדמו"ר מקאשי
זצ"ל)

הכתוב מגדיר ומגדיש את גוג ומגוג אוכלិ בשור טרף

בפרק אחרון של ישעיה - טו כי-הנה ה' באש יבוֹא, וכסופה מרכבותיו—להшиб בחמה אפו, וגערתו בלהבי-אש. טז כי באש ה' נשפט, ובחרכו את-כל-בשר; ורכבו, חללי יהוה. (אדום וישראל) יז המתקדשים והמטהרים אל-הגנות, אחר אחת בתוויך, אוכלי בשור החזיר, והשקץ והעכבר—יחדי יסopo, נאום-ה'. (אדום וישראל) יח ואנו כי, מעשיהם ומחשבותיהם—באה, לקבץ את-כל-הגוים והלשונות; ובאו, וראו את-כבודי. יט ושמתי בהם אותן, ושילחת מהם פליטים אל-הגוים תרשיש פול ולוד מושבי קשת—תובל ויונן (גוג ומגוג) עיין רד"ק. ורד"ק פירוש – (עיי"ש ברד"ק שהביא מקבילות כמה פעמים מלחמת גוג ומגוג שבנובואת יהוזיאל) השקץ והעכבר – אלו הפרסימן שהם אוכלים השקץ והעכבר.

יחדי יסopo

במלחמות גוג ומגוג כי המלכיות אלה הגוברות בעולם זהה, והיא מלכות רביעית במראות דניאל ושתיהן למלכות אחת לפי שלא שלטה אחת לבדה בעולם, והמפרשים הפסוק על ישראל איןנו נכוון, כי איןנו עניין הפרשה אלא על העתיד בימי גוג ומגוג ואין עתה בישראל אוכלי בשור החזיר ועובדיו אשרה. זה היה בזמן הרד"ק, בדורנו אני לא יודע אם אפשר לומר זאת. (ולב יודע מרת הנפש)

"אוכלי העכבר" – צריך ביאור על מי נאמר, הנה באינדונזיה, תילאנדר, בכמה מקומות באפריקה, נהגים לאכול עכברים ואף מאמנים שזה נתן להם כח וויטמינים.

לעתיד לבא הקב"ה מוציא כרוז כל מי שעסוק בתורה יבא ויתול שכרו, ואך הכותים אומרים תן לנו שכרנו, שאף אנו עשינו מצות, אמר הקב"ה כל מי שלא אכל בשור חזיר ושקצים ורמשים יבא ויתול שכרו, באותו שעה הן נוטלין איפופסין שלhn, שנאמר אוכלי בשור החזיר והשקץ והעכבר ייחדו יסopo נאם ה'. (ילקוט שמעוני, ויקרא פרק יא, תקלו)

רואים ממש שההקפדה על כשרות הוא לעיכובה אף אם עוסק בתורה ומקיים מצוות!

וכתיב רבינו בחיי ז"ל : המתקדשים אלו אדום שריגליין לנגען אצבעותיהם, והמטהרים אלו ישראלים שדרוכן לרוחן ידיהן ורגליהם וכל גופן תמייד, ולא לבם שהוא העיקר. אחר אחד בתוך – ירמו זשתוי וערב של אדום, או ירמו

ליום אידם, אלו ביום שני ואלו ביום א', ומניחים אותן בתוכן. אוכלי בשר החזיר – אלו אדום, והשקץ והעכבר אלו ישמיעאל... וכבר ידוע כי אף על פי שאנו מפוזרין ומשועבדים ברשותם, עיקר גלותנו לאדום... (כד הקמה גאולה א, עיין שם עוד ותראה פלאות)

בעז"ה זה מסתדר מצוין – כי ידוע שלפני גוג ומגוג תהיה מלחמה עצומה בין אדום (אמריקה אירופה וכו') וישראל (ידען) – והנביא ישעיה מגלה מסקנה – ייחדו יסופו נאום ה'!

פרק י'

מי ינצח מלחמת גוג ומוגוג?

רק הקדושים!!!

אמר הקב"ה על ידי יואל נביאו ע"ה :

ג וַתִּתְחַנֵּן, מָופְתִים, בְּשָׁמִים, וּבָאָרֶץ: דָם וְאַשׁ, וְתִימְרוֹת עַשְׂן. ד הַשְׁמֵשׁ יְהֻפֵךְ לְחַשֵּׁךְ, וְהַיְרֵחַ לְרָם—לִפְנֵי, בּוֹא יוֹם יְהֹוָה, הַגָּדוֹל, וְהַגָּדוֹרָא. [יְוָאָל ג, סוף הפרק]

יכול להיות שחלק מזה כבר התקיים השנה. היה ירח אדום וליקוי חמה. וכתבו המפרשים (אברבנאל) שהשמש רמז לאדום וירח לישמעאל. וכיודע שהם מונינים זה לזה. בלווח שנה.

ח וְהִיא, כֹל אֲשֶׁר יִקְרָא בְשָׁמָה' — יִמְלֹט : כִי בָּהָר-צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלָם תְהִיה פְּלִיטָה, כְאַשֶּׁר אָמְרָה, וּבְשְׁرִידִים, אֲשֶׁר ה' קָרָא.

קדושים ויראי האל באמת ימלטו

והיה כל אשר יקרא -

כי אז במלחמת גוג ומוגוג תהיה צרה גדולה לישראל זמן מועט, כמו שאמר על אותו הזמן: חבוי כמעט רגע עד יעבור זעם, ואז יפלו רבים מישראל והקדושים ויראי האל באמת ימלטו. כמו שאמר בנבואה ישעה: והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמր לו כל הכתוב לחיים בירושלים..

וכן אמר. כל אשר יקרא בשם ה' והוא שיקראוهو באמת, כמו שאמר: קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוهو באמת והם שרידים אשר ה' קורא כי הם יקראוهو באמת והוא יקרא אותם עבדיו ואוהבי. (רד"ק)

"הנוטר בציוון והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחים בירושלים" - ובכך הטע איין מנוס לחיים, ולא ישארו שם רק קדושים כמלאכיהם

קיבלה מן הנביאים: "מלחמה הנוראה שבועלם, שלא הייתה כמותה, תהיה ממש לפני שערי ירושלים - לא ישארו רק קדושים!"

וain זה פרוש מסברא, רק קבלה מקבלה אצלם מן הנביאים, שהמלחמה הנוראה ביוטר שהיתה בעולם תהיה ממש לפניו שערי ירושלים, בה יתקבצו כל האומות שבועלם אחד מהן לא נודר, הצד אחד כל האומות המהוויקות דת נוצרית, הצד השני כל האומות שאינן מאמינות בדת זו, ומקבל שמות שרי הארץ מכל צד ואיזו אמה הנוצרת. ועל מליחמה זו נבא בלעם באומרו "אווי מי יחייה משומו אל", שיבואו האומות שבשם שם אל, ובכך הטע איין מנוס לחיים, ולא ישארו שם רק קדושים כמלאכיהם, ועל זה נאמר (ישעה ד, ג) "הנוטר בציוון והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחים בירושלים", וכי ערב לנפשו להיות מקודושים אלו שיישארו בחיים. ("אבות על בניים" בהקדמה)

פרק יא

שאלת מה לא שומעים מכל הרבנים שיגידו לנו את האמת על כל דבר, ורק מדברים מאמונה, ללימוד תורה, כאילו כל זה הבעיה שלנו, שם אוכלים באמת נביות וטיריפות לאיפה נגיעה?

התשובה היא: כל הש"ס והשולחן ערוך וכל הפוסקים שואלים את השאלה שלך, ונציין רק על קצת המזלג מה שכח הצעה"ק ורבי הילל מקולאמאייע זי"ע שהיה מוכיח בדורו:

וראה בספר שער התוכחה מהרה"ק רבי הילל מקאלאמאייע זי"ע

ואעמיך בשער מוכיח

בכללו פרט ד זז"ל:

תקפיך המנהיג והחויבה המוטלת על המנהיג

במדבר (סימן כ"ז פסוק י"ז): אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר יוציאם ואשר ייביאם ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה. קשה מאחר שכבר אמר יצא לפניהם ויבא לפניהם יוציאם ויביאם, על כרחך שהמנהיג שלהם יהיה לו עין פקיחה עליהם לפקח טובתם, ומה לו עוד לומר ולא תהיה עדת כצאן אשר אין להם רועה.

ואפשר לומר דההורה רמזה לנו בזה מוסר גדול.

והוא דיש מנהיג ישראל, ויש מנהיג ישראל, יש מנהיג שהגם שכל דאגותיו הוא רק לטרוח ולהתעסק בצריכי ציבור ובטובות הכלל של אנשי דורו, ועם כל זה דורו הוא דור יתום יתומים בלבד.

ויש מנהיג שטרוח לטובות הכלל וגורם בהנחותו שיש לישראל רועה, רועה נאמן, דהינו כאמור חכמיינו ז"ל (גיטין סא). 'מאתרי' דר' יאשיה אתה', שמלמד להמן מדי שבת מכות ה' וקיים תורתו בכל ענינים, וגם משגיח על גוזלייהו וርיכו איך יהיה מכות "והודיעתם לבניך", שכעת יעשה מגדים תיישים

דיהינו ילדים כאלו אשר מקטפיה ידיע שהמה עלולים לקבל תורה וטהרה, וקטן גדול יהיה, מטריחין עצם בכל כוחם למדם ולנהלם עד שפעת יצא לשורה כלי, ולאוთן שascalן ולכם להשכיל דעתך ורזה, דאגתם עבורים למדם מיהת שלא יהיה ריק ונעוור מתחורה לגמרי ולהוורותם דרכי מוסר ויראה.

סתירת זקנים בניין ובניין נערים סתירה

עין משכיל אל דל (ח"א כלל ד' פרט ב') כלפי שאמרו חכמיינו ז"ל (מגילה לא:) 'סתירת זקנים בניין ובניין נערים סתירה'. ואמרו חכמיינו ז"ל [ב"מ] (ירוי חגיגה פ"א ה"ז) שרבי שלח לר' חייא ושאל על נתורי קرتא והיבאו לו סנטרא וכור' ואמר הר' הן הן נתורי קרתא - חרובי קרתא הן, וכבר נתכנו אומות העולם אצלם בלעם וכabhängigונם הגדי בשאלת מהו יוכלים להזדווג לאומה זו ואמרו להן חזרו לבתי הכנסת ולבתיהם מדרשות שלהם אם התינוקות מצפאים בקהלם אי אתם יכולים להם (aic"ר פתיחתא ב'), ותלמוד תורה היא כנגד כולם (פה פ"א מ"א).

אבל איזה תלמוד רק עם יראת שמים, שהרי על מה אבדה ארץ רק עבר עזוב את תורתاي (ירמי ט יא-יב), כפירוש (ר' יונה) שלא למדו לשם. ואיתא במדרש (תנחות מא תלחותה) ששאל מין לתנא גדול הכבש שרוועה בין שבעים זאבים, אמר לו גדול הרועה השומרן.

המניג שאינו מנהיג כראו עבור על ארור עושה מלאכת ה' ברמיה

והנה המניג שהוא ירא ה' ורוצה להניג בניו של מקום באמונה ובהתמים, ודבר זה אי אפשר אלא אם מנהיג ומדריך אותן באופן כזה ובבחינה כזו שהיא מה ראים עבר מעשייהם הטובים שהיו שיהיה מושה שכינתו בתוכם, ומינה שאיכא גדול הרועה השומרן. משום אם אין עושה כן גם אם הוא אוהב לאנשי דורו אהבה עזה אהבה נאמנה ודorous שלום וטובתם בכל כוחו ובכל יכולתו, עם כל זה שונה הוא מהם ובכלל ארור עושה מלאכת ה' ברמיה (ירמי מה י), עבר מה כוחינו מה חכמתינו הלא עני בשר לנו. הלא לפעמים עושה אדם דבר ונראה בעינו שהוא הצלחה וטובה גדולה ובמעט זמן נודע לו שנהפוך הוא.

וכן על דרך זה יש כמה וכמה דברים שאנו צריכים להודיעו ששווא תשועות אדם, ואם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר, ואם הוא ינוח ומילנווע – ואם הוא ישקייטומי ירישע.

ודבר זה מלתא דמסתבר הוא והדעת נוטה דמה לי אם העלים עין לגמרי מלחותיה ומלהדרין, או שהוכחה והדריך אבל כדברי למעבד לא עביד, ומתווך כך גרים שלא הועילו דבריו, וכיון שהנביא אמר (יחזקאל ג' יח) דמו מידך אבקש, כמה יש לו לאדם לשום עין פקיחא והשגחה יתרה על איכוח וכמות לימוד תורתו וקיים מצות השם בטרם שיאמר תוכחה להסרים למשמעתו. עיין משכיל אל דל (ח"א כלל ה' פרט ב').

ואם בדיני ממונות הקל צותה תורה שיראה הדין כאילו הרבה מונחת לו בין יריכותיו וג Hindernisse פתחה מתחתיו (יבמות קט): כדי שמתוך כך יהיה לו מורה שמים שלא לעות הדין, ע"י תוכחה קרואו שעבורה טובה בא לעולם וחרון אף מסתלק מן העולם (תמיד חה). מעתה אם חס ושלום מכח מעשי הגרועים יסובב שלא יהיה דברי תוכחתו נשמעים ומתוך כך גורם חיללה להיפוך להביא חרון אף, כמה ומה מחייב הוא לבוכו בברור ולשפוך שיח לפני ה' שלא יהיה הוא בכלל שופכי דין נקי, דהינו שככל טרחותיו וגיוטו יהיה להורות לעם ה' דרכיו ה' המעשה אשר יעשן, ולקיים (שה"ש א') צאי לך בעקביו הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים' כפירוש רש"י שם דהינו שטורה לסבב שהגדים בעודן רכים שלא יטנו צמרן, דהינו שהיה להם מלמדים ומורים שהם יראי ה' שיקום בהם (משלי כב) 'חנוך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור מمنו', וגם כسيدלו בימי שחירותם ובחרותם יsegiah עליהם להזהיר אותן שתהייה יראת ה' חתולתם, ומרחיק אותן מלימוד חכמאות זרות ומלחוק חיק נכירה.

וזלא ישכח מאזהרה שנאמר לחזקאל "צופה נתהיך" הלא אותו הצופה גם אם רוצח לעשותות מלאכתו באמונה, הלא לאו כל אfin שווין שאם רואה שגדודים רוצחים לבוא העיר וرك מגמתם לשולול שלול ולבוז בו, או אם רואה אויב ושונא שבאים מזווינים להרוג או ליהרג, אז אם רואים שבאים על עסק נפשות רמייא עלייו לתקוע בשופר ולהתריע שידעו כל אנשי העיר ויעדטו על נפשם, ולא ינוח ולא ישקו עד שיראה כל אנשי עיר מההחולצים ועומדים חמושים ומזווינים, מה שאין כן הדבר אם באים רק על עסק ממון וכו'...

להרחק ממתחוי קשת מספרים חייזנים

לא אוכל לעצור במילין מלספר לך מעשה שהיה, ומינה תדע כמה צריך להרחק ויתר ויתר ממתחוי קשת מלאסתכל בספרים החיזונים האלה ולהשיג מה אד על בנוי ובב' בזה.

דינה אמרו חכמיינו ז"ל (קידושין ל): 'בראתי יצר הרע בראשית תורה תבלין', דהיינו מי שיש בו ידיעה מהורה שבכתב ושבע"פ, ומדרשים אגדות ופירושיהן, ועל ידי כן נתיחס ונשרש מעודו האמת בלבדו, הגם שגם אחר כך אשר מי שלא חמאן אותן ספרי חילופות - ספרים החיצוניים, אפילו אותן ספרים שמדוברים מעיני חכמתך, אי אפשר שלא יעורב בהן מינות ואפיקורסות כדיוע כל מבין ובקי בהן, כי באותו זמן שמללה זמנו לעיין בהם, באתרי דליול ריק סרוח ליעול בשרי וכורוי יכול לעסוק בתורה ה' שעלה ידו קונה לנפשו חי נצחי, אבל אפילו הכל אם נפשו אותה לעין גם בהם לפרקיהם אין סכנה לו כלל, עיין (אבן עזרא בשלח) בעניין קריית ים סוף, ועיין (ספר הברית) מה שהאריך לא בתירוץים וראיות שכליות וחקרות, אלא בדברים הנקרים לעין שכן הוא האמת, עיין (אבן עזרא בשלח) בעניין המן, ואם הקורא בספריהם בעניינים אלה הוא צורב ותורני הוא מבין בעצמו פתiotם וטפשותם ושקיריהם ואיך מה קצרי הראות, אבל אם אדם שלא למד מעולם לא מקרה ולא משנה ולא גمرا ולא מדרש.

אבל לקרות בספרי אשכנז באופן שלהם למד ורגיל הוא, מעתה אם אותו איש המוני, אשר הוא עני בדעת דעת תורה, אם בראשית או באמצע ימיו, או אם הוא כבר בן חמישים, נפתחה לבו להתחבר אל כת המכופרים ואפיקורסים, ויפתחו לעסוק בספרים החיצוניים אשר מחביריהם היו מהכופרים בכל עיקרי אמונה, וכל תכלית חיבורם הוא רק להתלויץ וללעוג על כמה ניסים ואותות ומופתים המפוזרים בתורה ובנן"ך בדרך חקירה.

מעתה כשרואה זאת הלא אפיקורסת חלק משמן חכו ושאני מינות דמשci, אז דומה בעיניו כאילו ראה עתה כי לו נפתחו השמים וראה עולם חדש וממנו נודע לו שאין להאמין בכל עיקרי ושורשי אמונה, ומה שעשה משה עשה רק לפני אנשים כאלו שהיה קצרי הראות וקטני שלל, ואם כן מעתה הותרה לו הרצועה על כל העבירות שאסורה והזהירה התורה, ובעוונותוינו הרבים לא מפני השמועה ולא מפני אומדנא אני כותב דברים אלה, אלא עיני ראו ולא זר, הגם שאם לא ראייתי ידעת כי מסברא דנפשαι, אבל מעשה רב - ומינה ידע להזהר שלא יהא ממשחית נפשו ומאותן שאמר עליהן שלמה (משל h, יד) כמעט הייתה בכל רע רחמנא ליצלן.

במשכיל אל דל דף סט בפרט ג' ז"ל:

ומי הוא אשר אמר בלבבו שיוכל להכחיש כתעת דבר זה, הלא בעוננותינו הרבים כמה וכמה ממנהגי הדור שלפני איזה שתיים היה מוחזקים אצל

אנשי דורם מתלמידי חכמים הקשרים. באמצעות החכמים מוחכמים היראים אשר מעודם לא נעו מדרכי חכמינו ז"ל וכפי מה שראו מאבותיהם נתניה כל דהו, וחתולתם היא יראה ה' הטהורה מספרי מוסר של צדיקים המפורטים אצלם היו נחדים, כי בענייני היראה ומה שנוגע לשמירות גדרי התורה מה שישיגו חכמים הראשונים, הפורץ בהם או המזולל, הפרט עיד על הכלל - אבל אז כמעט לבא לפומא לא גלי. ועתה שהגיע העת שחוץפה יסגה ומסווה הבושה חלף והלך לו וכל אחד אומר אני ואפסי ומיא אדון לי. עתה נגלה בחתתו, ואוי לדור שעלה בימיהם כך, כמה חרופים וגدوפים וכמה כפירות ואפיקורס אשר ראוי לקרוע עליהם, ואוי לאזנים שכש שומעים, אשר נאמרו ונשנו בפומבי ובפרהסיא על ה' ועל תורתו מכמה וכמה מנהיגי הדור אשר כת נתודע שהמה תלמידי צדוק וביתוס, וכי הוא זה אשר גם עתה יכחיש ויאמר שיוכל להרכיב דברים אלו עם התורה, ועם כל זה יהיה ירא ה' - או שהוא משוגע וחסר דעתה, או שגם הוא כופר ואפיקורס כאחד מהם.

בכלל ט פרט א ז"ל :

קול ענות אנחנו שומע - אין שודdone

תפקיד האדם לעשות רצון קונו - עלול לשגיאות - אין חbos מתיר עצמו - היסורים ומרקם רעים לא יועילו לו שיטיב מעשי

ירמיה (סימן ל"א פסוק י"ד): **כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכி תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איןנו.** צרך הסבר כפל הלשון נהי בכி תמרורים, מבכה, מאנה להנחם. ועוד מי טעמא דוקא נשמע הקול ברמה. עיין (משכיל אל דל ח"א כל ה' פרט ג' ד"ה שפרק חמתק) עברו שתכלית חי אדם בעולם הזה הוא לעשות רצון קונו ולקיים תורתו, ועל ידי כן כתעת יזכה לנפשו לחזות בನועם ה' ולהנות מרוב טוב האAPON, אבל האדם גבור שמאדמה לו קח, והוא עלול לשגיאות שבגללם הוא עוכד שארו וחומס נפשו, ומרמה השם שהוא ידע יצרינו עין השגחתו עליו,ocab את בן ירצה לשחרו מוסר, אבל כלל הוא (ברכות ה:) **'אין חbos מתיר עצמו מבית אסורים'**, ואדם קרוב אצל עצמו (יבמות כה:), ואינו רואה נגיעה (נגעים פ"ב מ"ה), ודרך איש ישר בעניינו (משלי כא ב), ועל ידי כן גם היסורים ופגעים ומרקם רעים לא יועילו לו שיטיב מעשי.

חייב למנות צדיק חכם בכל מחוז ועיר - לפקח לרוב לב בניים לאביהם שבשנים

משמעות הימי צייתה תורה הקדושה (דברים טז יח) שופטים ושוטרים תנתן לך, והחייב מוטל על כל מחוז וממחוז ועל כל עיר ועיר, ועל כל מקום ומקום, למנות עליהם איש צדיק חכם עובד ה' באמת שתהיה עיניו פקוחה על אנשי עירו ומקומו, ולכל המסתופפים בצעילו לרוב לב בניים לאביהם שבשנים, והגמ שיש אנשים מאנשים שונים בענייני אמונה ויראה ואהבת השם ולשםוע תוכחה ומוסר, ולאו כל אפין שווין שייהיה במדרגות כולם יפה רעתית, עם כל זה כישיש זמן של משלחת מלאכי רעים והן הן הגבאיין המחזירין שהיסורים גורמין להיות או יגע לבבם העREL.

על מה ומי הוא המסבב הייסורים - מטיבים מעשיהם - לא אלמן ישראל

אם אז המנהיג האמת בmarket שפטיו ובנוועם דבריו יאמר דברי תוכחות כתפוחיו זהב במשכיות כסף, לבאר ולהסביר להמון על מה זה ועל מה זה הנה המה הייסורים,ומי הוא המסבב אלה,ומי הוא המשלח,ועל ידי מה יסובב שליכו ויפסקו,azi בודאי גם אנשים כאלו שזומן אחר לא הטו אונם לשמווע דברי מוכיחיהם,אבל כתה לא בלבד שיישמעו ויישמעו אלא גם ישתו בצמא את דבריו אלה ויתרשו לתוכחות להיות דבריו נכensis בלבבם,וירגמו להיותן מתקנים ומטיבים מעשיהם בכל ענינים, וכל זה אם יש מנהיגי אמת,azi אשרי לדור שהמה שרים בתוכם, כי עיי' יסובב שלא אלמן ישראל מלקייו ומתורתו.

אוイ לדור שהמה כשה אובד מצאן בלב רועה - שעיל ידי כן יטיבו מעשיהם

אבל אווי ואובי ואהה לדור כזה שהמה כשה אובד וכמצאן בלי רועה, רועה נאמן, ויתומים בלי אב אשר את בן ירצה, שאז בדור עני כזה איזה תקווה ואיזה אחרית יש לעני הצען האלו שליכו דרך נכוחו ולא יעטטו אורחותם, הלא גם אם רעה תבוא עליהם ויענשו, מי ינוד לך ירושלים, וכי יסור לשאול לשлом לך, הלא האמת נעדרת, מי יטריח לבאר להם אלה דברים הדברים כדי שעיל ידי כן יטיבו מעשיהם וישבו אל ה' כנדע ומפורסם.

רחל מבהה על בניה - שגלו בין העכו"ם - מאנה להנחים - אין להם רועה שעל ידו יטו בו דרכם - שיאמר להם אל ירך לבבכם בטחו בה' ושובו אליו ויושיע אתכם

עין תרגום יונתן ופירוש רש"י שבעיר רמה צוה נבווזין את ירמיה שיעזוב את בני הגולת וילך אל גדליה לירושלים, וכשראתה רחל שהיא כנסת ישראל כן, שנוסף רעה על רעה ושבר על שבר, השמייה קולה ברמה בדרך נהי בכיו תמרורים. מעתה סיפא דקרה מפרש לרישא לבאר לנו מה הוא סיבות של נהי בכיו תמרורים שלה, ואמר מבהה על בניה, מפרש (המצוות) שגלו בין העכו"ם, ואחר כך אמר על דבר זה שגלו, נהי שיש לבכורות על זה, אבל לא כל כך למאן מלחתניהם, אבל עתה ברמה שנשלח מהם ירמי מנהגם האמת, שהיה להם לאב לטrhoח לקיים בהם והודיעתם לבניך, מעתה מי יוכיחם, וממי ינהלם, מי ידריכם, מי יבהיר להם בגלוותם ובגעניות ובעת צרותם ודחקם לומר להם בני אל ירך לבבכם וכטחו בה' ושובו אליו ויושיע אתכם ויטיב לכם ויערב לכם, הלא מהה כתע יתומים. מעתה רעתם כפולה ומכופלת נתגשו מארצם ארץ הקודש לאמור לך' עובוד אליהם אחרים בארץ הטמא ונכריה, ובמצור ובמצוק, שגלו משלותם ועוורם להיותם בדלות ובעוני, ואחרון הכביד וצורות אחרונות משכחות הראשונות, הלא תכלית הנרצה מכל אלה הוא שעלה ידי כן ישבו אל ה' ולהטיב מעשיהם להיותם נקראים בנאים למקום, ולעת עתה גם זה חסר להם שלא אדונים לאלו. וזה הוא על בניה כי איןנו שאין תקופה לאחוריתי שאראה את בני עוד שייהיו הולכים בדרכי התורה והיראה להיותם רואים לייחסם בשם בניה של רחל.

המניגים מסטרוא דערב רב - התוכחה שלפעמים ממשיעים לא ישא פרי - ציון במר תבכה

ועבור זה יש לקונן ולהציג ערך דור עני ודיל, כי יש כמה וכמה מקומות אשר מפוזרים שם עם ה' ודורש אין להם להודיעם ולעוררם הדרך אשר ילכו בה והמעשה אשר יעשוו, ואם גם לפעמים שומעים דבר מוסר ותוכחה ממנהיגיהם, מהה שווא והתל, ועקרם מלעשות פרי קודש, עבור שהוא מעורב בסיגים מחשבות פיגול, עושר, וכבוד, ושם. וידוע הוא מה שאמרו חכמיינו ז"ל תוכחות דבר ה' כערך, וככפי מה שיצאו מן הלב בן באופן זה ננסים אל הלב, ועבור בן כנסת ישראל המכונה ענייה, בראותה צער ועוני בניה היא סוערה לא נוחמה, והוה על הוה כי יש גם בן מקומות הרבה שלא לבד שמנהגי אמת אין

לهم להיות שוחרי טובתם, אלא גם נהפוך הוא, כי מה מטרת דערב רב המסייעים ומדיחים המון עם ה', וכל כוונתם ופרוי מחשבותם לسبب שלא יזכיר שם ישראל עוד, ולהשכלה תורה מישראל חס ושלום, שעלייהם ציון במר תבכה ותאמר ציון עזבני ה' וה' שכחני (ישע' מט יד).

פרק יב

אין יכול להיות שצדיקים וגדולי ישראל יעשו עבירות?

תשובה:

באמת מובהכ כבר בתורה ה'ק' "אשר נשיא יחתא", פרוש, והוא יתר חלב. והנשיא בימים ההם בונדי היה מספיק גדול, וכך על פי כן היה עלול לקרות שאכלו חלב, אך זה היה בשוגג. גם בן ידוע שאפשר לרמות הצדיק הגדל ביותר כי יעקב אבינו ו יוסף הצדיק, וכן כמו שהצליחו להסתיר מעל מגלה עמוקות בעיר קראקה.*

עבדים עבדה וזה הרבה מכובאר בשופטים, וכן תחת הנגתו של אישינו המלך שהפקיד עולם ומלואה בביורו ע"ז בכח של מלכות, ואישיו היה צדיק גדול כמו שמעיד עליו הפסוק (מלכים ודברי הימים), ואעפ"י היו ליצני הדור שעשיהם מה שלבים חף שלא בידעתו, כמו שאמרו חז"ל.

ובפרשת דברים (א, י"ג): "הָבוּ לְכֶם אֲגַשִּׁים חֲכָמִים וְבָגִים וַיָּקֻעִים לְשָׁבְטֵיכֶם וְאֲשִׁים בָּרָאשֵׁיכֶם", ופירוש"י שם ניכרים להם, שאם בא לפניו מעוטך בטליתו אני יודע מי הוא ומהיא שבת הוא ואם הגון הוא, אבל אתם מכירם בו שאתה גדלתם אותו, לך נאמר יודע האם לשפטיכם, עד כאן לשונו.

וכתיב על דברי שלום להגה"ק מוה"ר אברהם שלום מסטרופקוב זצ"ל (בן הרה"ק משיניאווע"ץ) וזה לשונו, הנה יש להוכיח מזה גודל מעלה הצדיקים, אפילו כשייש איזה מחלוקת בין איזה צדיקים וושמעין בהם שאחד אומר על חבריו דיבורים נגדו, ידוע שהוא מלחמת בעלי לשון אשר היזח"ר רוצה להפיע הצדיקים ולהלידיכם מעסך מצוחם ותוורתם על כן הוא מעמיד הולכי רכיל בשקרים שונים, וכי הדעת אמרים, כיון שהרב הוא בעל רוח הקודש, אין אפשר להטעות,

* יותר גרוע הוא כשאומרים בשם הצדיק דברי שקר שלא היו ולא נבראו כמו שהרב מסאטמער זצ"ל אמר בדרך מליצה על הגمراה במסכת ברכות, המספרה על רבנן יוחנן בן זכאי לפני פטירתו, שכחה ואמר שיש לפניו שתי דרכים, דרך אחת לנן עדן דרך שנייה לאגןום, "ואני יודע לאיזה דרך מובילים אתה". ביאר הרב מסאטמער כוונת הדברים: כל זמן שהאדם חי הוא שומע אם אמורים עלשמו דברי שקר וככל להכחישם, אך אחרי פטירתו "מוליכין אותו" - התלמידים מוליכין אותו, דהיינו, את דבריו, כל החופץ מוסיף לפי טעםו על הדברים המקוריים וממילא הדבר אליו יודע האם האנשים יקבלו את דבריו לטוב או חילאה להיפר, עד כאן.

ולצערנו ראיינו שכן כך קורא במציאות שרימו את הרבי והוליכו בשמו שמוות שונות, הכל כדי לرمות את הczbor קוני הבשר, שדמה להם כאלו הרבי או ההתקאות נונחים השגחה על הבשר של ויינשטיין. ובוינו זה אפשר להונות את הצדיק, ידוע מה שנעשה עם פסל מיכא תחת הנגתו של משה רבינו ודור דעה ארבעים שנה במדבר, ואעפ"כ נעלם זאת, שלא ידעו אודות הפסל, וכן תחת הנגנתם של שופטים היו

הבדדים והסכנים

ובימי המהירושלמי נמצאו מכתבים של חלה תחת הנוגהתו והונחתת שאור גודלים שבימי, כמפורט בספר: "ים של שלמה" ושם במסכת חולין פרק "גיד הנשה" סימן יט כתוב זהה לשונו: אני הاجر ראיית שרוב המנוקרים שלנו אף על פי שנחומרם בעניין ניקור לחדרך אפלו מההירר, ובכל זאת נמצוא הרבה פעמים שמקליו'halb, لكن נגהי עצמי שלא לאכול בשר מנוקר עד שיבדק הבשר על ידי עוד מנקה, עד כאן לשונו, עיין שם.

ובכרותי (האגאן הקדוש מורה הרוב יונתן אייבשיץ ז"ל) כתוב בסוף סימן ס"ה וזה לשונו: בזמן זהה יש להחרمير יותר שלא למסור על חזקת כסותה המנקר, כיון דעתינו רבו החומרות וכבד עליו הטוחה ועל הרוב איכם בני תורה ואין לססוך בניקור כי אם על בקי וירא ה' מרבים, עד כאן לשונו.

עד כתוב זהה לשונו מיום עמידי על דעתינו שלמדתי הלכות ניקור להיות בקי בהן ובஸותיה, לא סמכתי על מנוקר כי אם מה שהייתי מנקר בעצמי וגען כפי אכלתוי, עד כאן לשונו.

ובספר "צנה לדוד" (האגאן מורה ר' דוד דיטש ז"ל, מדולי ספרי היקיר בשתת תק"ח) כתוב זהה לשונו: ראיית מנקרים חותcin בשר ואומרים זה חלב וגמור אומרים שזה בשר, וכמה פעמים עמדו המנוקרים ואומרים בחוזפה כך קבלנו וכרכ מנוגינו מקדם, והיינו בעיניהם כמתעתבע באומרים אם אמרת אתך למה אין מזהירין לנו הרבהים אשר בארץ מהה חמי הדור על זה, ואני עניין אמרותיהם להם בודאי חכמי הוראות לא יידעו מה המנוקר, ועל מהנרג אני אומר דור תהפוכות מהה ומנהגם לגהנים, עד כאן לשונו.

ובספר "שוו"ת בית יצחק" (וורה סימן ס"ד) כתוב אודות הרבהים שימושו ידיהם מן המנוקרים בשער מליטן השגחה עליהם וסוכמץן על המנוקרים שלמדו איש מפי איש, ולפעמים גם רביה לא שנה ואם כן תלמידיו מניין לעידן, וגם בחלק הפנימי הכל ממשמשין הן נשים ועבדים וקטנים, ובפרט שוחתי זמיןנו שלמדו דיני שחיתות ובדיוקות מחודש ולכך קבלה מהרב ונען ניקור לא ראו ולא ידעו כלום ועם כל זה לאחר שנתמן לשוב' עושים את עצמן למנקרים והעולם סוכמץן עליהם ואין מי שישגיח עליהם, והכל מיפוי שכם הרבים בעלי הוראה אינם בקאים בטוב עניין זה, על כן צריך הרבה ללמדו בעצמו מקודם סדר הניקור בחלק הפנים, עד כאן לשונו (mobaa בהקדמה לספר גבעת פנחים).

ושם בספר "גבעת פנחים" כתוב זהה לשונו, הרבה שנים שאני עוסק בעניין ניקור והייתי בהרבה עיריות גודלות וקטנות, וראייתי בעונוניינו הרבים שיש הרבה מכתבים ועורתי עלייהם וכולם נתנו לי טובות עין, עד כאן לשונו. ועיין בקונטדרס "דרבי חיים" להר' רפאל ז"ל, משמש

ומזה באים חס וחלילה לפניו באמנות צדקת הצדיקים הקדושים האמתיים, ובאמת מי שאמרו כה, שאי אפשר להטעות את הצדיק, והוא אפיקוריסט, כיון שמצוינו שאפילו משה רבינו עליו השלום אדון הנבאים אמר וידועם לשבטיכם, שאם בא לפני מעטף בטליתו בא איש צבוע לפני הצדיק ורוצה להטעותו שהוא איש שר איפשר שהצדיק אינו יודע פנימיותו, כמו שאמר משה רבינו עליו השלום איini יודע מי הוא, עד כאן לשונו.

ונפרשיש וישליך על פסוק (ל"ב, ט): "וְקַיָּה הַמִּנְחָה הַשְׁאֵר לְפָלִיטָה וּגוֹ", פירש האבן עזרא וזה לשונו: כי אין הנביא יודע הסתרות, אם לא יגלה לו ה', ואלישע אמר: "וְהִי הַעֲלִים מִפְּנֵי" (מלכים ב' ד' כ"ז), עד כאן לשונו. הרי ששמה רבינו ואלישע הנביא לא ידענו, וכן שאר הנבאים לא ידעו, רק מה שהגיד להם ה' יתברך, אבל שאר הדברים יתכן שנעלם גם מהם, ויתכן שייעדו אבל אין מוכரו, ואפשר שתהעלם מהם.

ומציאו ביעקב אבינו עליו השלום: "וְלֹא בְּעֵינְךָ בְּרַחְלָגְבָּמָ", אבל החסידים אומרים כי רק אצל יעקב היה כל להיזה דבר כזה שלא ידע מה שעשו תחת רשותו, אבל לא אצל מון זל... וכן רק את יצחק אבינו היה אפשר לזרמות, אבל הרבי גדול מכלום ואותו אי אפשר לזרמות, מומרח שידע הכל ויכל הכל, וממילא ראייה ברורה שהכל היה טוב.

ומבואר בספר מלכים שנמצאו מכתבים של קרת רחמנא ליצלן תחת גודלים מדומים, כגוןASA מלך יהודה שהיה צדיק והיה לו בח של מלאכות, וכך על פי כן נאמר (מלכים א' ט"ז י"ד): "הַבְּמֹתָה לְאָסֶר", פירש רשי" בימות היחיד, שהורגלו ליקרב עליון לשמיים משחרבה שילה עד שנבנה הבית שבו הימות מותורות לא סרו עתה ואך על פי שנאסרו משנבנה הבית והו עונשים עליה כרת, עד כאן לשונו.

ובו יהושפט שהיה צדיק, נאמר (מלכים א' כ"ב י"ד): "אֶיךָ הַבְּמֹתָה לְאָסֶר עַזְּךָ קָעֵם קְזֻבִּים וּמְקֻרִים בְּבָמֹתָה", וכן גבי יהושע (מלכים ב' י"ב ג'): "וַיַּעֲשֵׂה הַיּוֹשֵׁב בְּעֵינֵי ה' וּוְרַק הַבְּמֹתָה לְאָסֶר וּגוֹ", וכן גבי עוזרי (מלכים ב' ט"ז י"ד): "וַיַּעֲשֵׂה בְּעֵינֵי ה' וּוְרַק הַבְּמֹתָה לְאָסֶר וּגוֹ", וכן גבי יותם שהיה צדיק מופלך (כמובא ברש"י (דברי הימים ב' כ"ז ב' "וַיַּעֲשֵׂה בְּעֵינֵי ה' וּכְלָל אֲשֶׁר עָשָׂה עָזָרוֹ אֲבִיו הטבות שעשה אבי, והוא שאמור ר' שמעון בן יהאי במסכת טוטה, אלמלא היה אברהם אבינו מקבל עליו כל עונות הדור עד לו, אני הייתי מקבל חטאינו הדורות מאברהם עד לי, ואם היה יותם בן עוזיהו עמי היוינו מקבלים עליו מאברהם ונוד סוף כל הדורות וכי' עד כאן לשוט עין שם) ואך על פי כן נאמר (מלכים ב' ט"ז ל"ה): "רַק הַבְּמֹתָה לְאָסֶר וּגוֹ" עד חזקיהו המלך שאצל נאמר: "הַוְּסִיר אֶת הַבְּמֹתָה".

ווינשטיין נטן כל כמה שבועות לבית הרבי, מאות עופות בחתם (ששחטו) בהארטפראט אנטומיקעט בפאול בשר ("בעפט פולטרי") 1000 עד 1200 ויתר עופות שחט שוחט אחד בשעה. היו שוחטים ששחטו 500 עד 600 בשעה. אני היה שם בשעת מעשה, ראה באריכות בספר מי יאכלנו בשר.

הנספכים אינם אלא על ידו וכו', עיין שם. ונשים בדברי הגאון שר התורה מה"ר שלמה קלוגער זצ"ל, שכח בספריו "טוב טעם ודעת" חלק א' בפתחי שערם, אודות השוחט וע מעילים מק"ק באודיטשוב: שוכה להרחקו ולהעבירו מחשיבותה, וזה לשון קדשו: "ללמוד דעת לדורות אלו יוזמן עוד למעשה כזה ידעו" איך להתנוג ולקיים ה指挥ת חיה בעליה בשני עולמות. והלוואי כד שיכבנה יפק לקדמאנא זכות זה מיום שביעורתי הרעה הזה מן העולם, וכן יאבדו כל אויבך ה', ועלינו יערה רוח ממורים", עד כאן לשונו.

ובודאי אם היו מכשולים תחת לכלות בית דוד כנ"ל, בזמן שצדיקים היו שוטרים ולא היה עולם של הפקר, ואם נמצא מכשולים של חלב תחת הנגагתו של המהרש"ל זיל שאגר גודלים שבימי, וכן בדורות אחר כך תחת הנגאגת גдолו עולם כמבואר לעיל, וכל ההמון חרד בלי הפקרות, למה לא יכול להמציא מכשולות גם בימי מון מסאטמאור זצ"ל בלי ידיינו בעולם של הפקר שבמדינת אמריקה, מקום זיפניים ורמאים וקלים וקיים אשר אין לשום אדם שליטה עליהם, וכי אמר להם מה תעשה, יוכל להיות שלא ידע מון זיל עם מי יש לו עסקים, כמו שהוא זה מציאות אצל משה רבינו ע"ה.

בקודש אצל מון הקדוש בעל דברי חיים ז"ע, והקדונטרס מפורסם לאמתי (ידעו שם הגה"ק מהרי"ד מבעלוא ד"ע היה מעין בו לפעמים) ובסתמו מספר על מלכשול בענין החלב תחת הנגагתו של הדברי חיים ובית דין, אבל נהרו תיכף לתוך המכשול.

וכבר זהoir החפץ חיים ז"ל בספרו "דבר בעתו" זהו היה יכול להשתקל מכל אלו הדינים, ואיל תחתנה בה نفسו לומר, שבודאי לא יהיה הדין עליו בלבד, כי אין יחיד בעירו. כי לעומת זאת תדע, כשהנתיחיב אדם בערובות גדולה לכמה עשרות אלפיים דינרים, אפילו נתערבו אותו עוד כמה וכמה אנשים, מיהו כשמגיע לזמן התשלומים, אפילו אם יגעו עליו ורק חלק מן הערכות, הוא שכך נתרבה מאוד עין אכילת איסורים, וכאשר תבוא לחשבון, יגש לאלאפי כויתטים של איסור, הנאכלים בשבועו אחד ובמקומות אחד וכו'. וכל שכן אלו האנשים אשר יש בידם לזר את אנשי ערים להחזק במצבה זו של קדשות המאכלות, ולמנוע נפשות ישראל מאיסורים והחרשל, בודאי עיקיר האשמה תהיה עליהם, וכדייאתא בתנא דבר אליהו, כל מי שיש בידו למחות ולא מיהה ולהזכיר למוטב ואין מהיזיר, כל הדמים

האדמו"ר מהאלמן האה"ץ הרב שלום יהודה גראס

האדמו"ר מהאלמן שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תשכ"ו. בשנת תשכ"ב הגיע לברוקלין. לפניו 40 שנה. הקים הרבה ארגונים: **בשנת תשכ"ג**, הקים ונוד העילמי למען קדשת בית הנכסות, ונודפסו ספרם וקול קורא'ס. **בשנת תשכ"ג**, ערך מלוחה גדולה נגד המוחות הפלסליות, **בשנת תשכ"ה**, הקים ארגון הצללה, נודפס סטרט נס סמילאק מחלב עכני, ומזו לאשנה יצחו סמילאק מחלב טראדי". **בשנת תשכ"ז**, הקים ארגון הצללה, נודפס סטרט נס קורא'ס. **בשנת תשכ"ז**, ערך מלוחה גדולה על שכנשלים באכילת תולעים בהקשר למחרין מן המהדרין. **בשנת תשכ"ח**, ערך מלוחה גודלה על אזהרת זין קריית שמע ותכליה. **בשנת תשכ"ט**, הקים ארגון ובית דין מיוחד לצדק למשות וטורת המזקאותו. **בשנת תשכ"ט**, ים הדיס הפה"ז לאשנה הח' לשירות אלטנשטיין, ונודפסו 54 פרושים וודודות, ועשרה כרכים. **בשנת תשכ"ט-ב'**, ימ' דין מלוחה כבידה על משרות השחיטה, "שבנת תשל"ד", הקים ארגון וועיד כשרות התאגדות הקהילות, ונודפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. **בשנת תשל"ד**, הקים את הרענן הדף היומי, ופרסומו כל שבוע בעיתונים של לילו דך היומי, ונדפס סמ' בן מדירן לשלוחות # 2. **בשנת תשל"ה**, ערך מלוחה גדולה למן קדושות השבת. **בשנת תשל"ט-ס"**, ערך מלוחה כבידה על שירות הניקור, **בשנת תשמ"א-ס"ג**, ערך מלוחה כבידה על תיקון עירובין באורה"ב, **בשנת תשמ"ג**, יצא לאור ספר הסכנות ומכתבים 1.296 מכתבים. **בשנת תשס"ג** שהלח לאזינו הקדשה כהה מיילני ספרים ועוד 320 אלף סטודקס [כל דיק בערך 500 שקלים] וכן לחן חנוך כל הארץ, ול-150.000 CHILDREN בצבא. **בשנת תשס"ד** שלחו לא"א ערך 250.000 דיסקים בבלגיה. **בשנת תשס"ד**, הקים מפעל לעילם לילומם הלהבה יומת מחבר וומר"א. **בשנת תשס"ה**, ונודעה בהברה עצמונה. **בשנת תשס"י** – 2007 עלה לארץ, הקם את "מפעלי הזוהר העולמי", והוא פועל במסירות נפש, יומם ולילה, לזכות כל אחד בישראל בקריאת יומית של דך הזוהר היום, ובכך למש בפועל את הבתחים וצואתם של רשב"ג גודלי הצדיקים, שבוכות הווה, יצא עם ישראל מגלות ברוחניים, והמשיח יבוא.

בעהמה"ס: "אין ליכט פון תורה" – 887 הילקומים, "אכילת מצות בישראל" – 7 חול', "אפיית המצוות" – 3 חול', קובץ ספרי ארכ' ישאל – 26 חולקם, "שמירת מצותה כhalbתון" – 7 חול', קובץ ספרי כשרות – 53 חול', "ישעיה" על מלאכות שבת – 7 חול', קובץ ספרי שחיטה – 26 חול', קובץ ספרי ניקור – 33 חול', קובץ ספרי שמירות שבת – 18 חול', קובץ ספרי קדש השבת בהיכ' – 8 חול', "שמירת הבכורה" – 10 חול', "ביבי תורה" ע"ה – 7 חול', קובץ ספרי כתה"ם – 22 חול', קובץ ספרי קדש השבת – 17 חול', "מקדש מעט", "אמכרא אמן", "עניות אמן כלכלנות", "יצחק לשוח", "עדנו", "שכר ועונש" – 6 חול', "איך והורה" – 5 חול', "יזחד והשבת" – 5 חול', "זוהר אמן", "מאורות הזוהר", "תיקוני וזהר" – 15 חול', "תיקוני זהר" – 2 חול', "זוהר הוומי" – 6 חול', "זוהר הוומי" – 12 חול', זוהר עם פרוש הסולם, זוהר הוומי – 70 חול', "זוהר תורה" – 54 חול', "זוהר זהר" – 2 חול', "זוהר הוומי" – 6 חול', זוטא עם עוד 6 פפרום, "ספרא דמנשנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עליון הזוהר – 39 חול', עוז יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקירוש. על כל היל'.

בשנת תשס"ה, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונודפס קו-רב-2000 ספרי חוברות וקול קורא'ס.
על הדברים הנל"י פורסם ספרם וקול קורא'ס, בלשון הקדש, באידיש ובאנגלית, וכן רודריהה שפota. – מפץ מילוני ספר זוהר היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בתני כנסות וביי מדרשות, חנויות, קבר צדיקים, ארגונים גדולים, כגון עוזר הידירות, בת' אב בכל רחבי הארץ ובחול' – הקים את "קהל הרשב"ג"
"קהל הזוהר" לשימעה של הזוהר היומי, וশמעעים דרושתוי. כיון מתגורר בבית שמש, מפץ דרושתו מידי שבוע ברדיי 2000, ומעבר הרצאות בכל רחבי הארץ.

מפעלי הזוהר העולמי נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 0548436784

ספר

בית עקר ספרדים האלמאין

כשבעים אלף ספרדים קונטראסים ועלונים, ו"קול קורא",
שהחבר והויל כ"ק מרן האדמו"ר מהאלמאין שליט"א

הגה"ץ רבי שלום יהודה גראם [גרום]

בו מובאים שמות הספרים שהחבר כ"ק אדמו"ר שליט"א כולל
אלו שנדרפסו בשפת המדינה במשך יובל שנים משנת תשכ"ה
עד שנת תשע"ה חלקם בארץ וחלקם בארץ ישראל שונות
ההדפסה ומספר העמודים ומפתחה לפי המקצועות

בעריכת הרב אברהם וויס

י"ל ע"י מפעל הזוהר העולמי בת ים 1911-651205

ספר

בית עקד ספרים - האלמן

כשבעים אלף ספרים קונטראסים ועלונים. ו"קוויל קוויא" שיחסר והול' ב"ק מרכז האקדמי" מהאלמן שליט"א
הגה"ץ רבינו שלום יהודה גראס [גראס]

מפעל ענק זה הקים האדמור' שליט"א בראשתו את הדור פרוץ מרובה על העומד, ונלחם בעוז שם, ובכדי לזכות את כל ישראל הפיצם ותעצומות נגד כל הגון, וכacadם יחיד שראה בחינם לא תמורה. את שבר בת עמו עמד כצורך איתן לנדר גדר ולעומוד בפרק. להוציא לאור ספר בית עקד הספרים - האלמן תשכ"ה-תשעה (בערךת א. וויס) בו יפרוטו רשיונות של רוב הספרים ומהדורותיהם, שהאדמור' שליט"א חיבר, הוציא, ערך והדפיס לעפומים בכמה לשונות, החל משנת תשכ"ה ועד תשע"ה ספר זה בודאי יהיה לעזר לכל מי שירצה לעין וללמוד בספרים אלו וייה קל יותר להשיגו.

"הדף הספרים שקראוה 'מלאת הקודש', השתרשלת מדור לדור, ולפנוי מלחת העולם השנייה כמעט ולא הייתה עיר בעלת ישוב ישראלי שלא הוקם בתוכה דפוס עברי, והם הם שדגנו להפצת הספר העברי בכל אפסי הארץ לאלאפים ולרבבות. אולם עלובה ספרותנו העשירה, כי חסרה להביבליוגרפיה מעובדת כראוי, כמו שיש לכל עם וספרות, כדי להקל על כל דורש וחוקר בעבודתו הספרותית, באיזה סוג שהוא, לביל ימשש כעד באפילה לתור אחריו המקורות הנחוצים לו לדגל העבודה אשר לפניו, הבביבליוגרפיה שהיא בסיס הספרות ועומודיה, ולמלאות חסרונו מORG זה בספרותנו - זהה מטרתו, מגמותו, תפיקדו וייעודו של הספר הזה. עבודות ימי חי אנוש שהקיע בו ס"ק מרכז אדמור' מהאלמן שליט"א, ויש לי לעונגן והכבד למסרו בזה לכל אלה שיש להם עניין בספרותנו.

שקדתי יומם ולילה בלי הרף על דלתות פתחיו, וועיר שם וועיר שם רשותי איזו הערת בשוליו ועלה בידי לתקן שגיאות שונות אשר בטעות האדמור' שליט"א מפארים את כל ספריות היהדות בעולם, ואין לך כמעט ישיבה או בית יסודן.

ובכדי שיהיו דבריו מתקבלים על שומעים ראה לנגד עיניו דברי החכם מכל אדם עשות ספרים הרבה אין קץ וכן שפירוש המצדדות (שם) להזוהר בהם מכל מה שיש להזוהר, ועל כל פירצה שנלחם עלייה לת匿名 ראה בזה צורך לכתחוב עליו ספר, וכשנתברר לו שעיל נושא זה כבר קדמו רואננים, עמד והדפיס הספר זה והוציאו לאור עולם, כך שבשנת תשכ"ה תקופה מה לאחר נישואיו, הוציא לאור עולם את הספר הראשון "אמורי אמן" על קדושת בית המדרש, לאחר מכן הוציא לאור עוד ששה ספרים על תיקון הדור, נדחי ישראל להחפץ חיים, גדר עולם על טהרתו המשפחה להחפץ חיים, ועוד שתע ספרים מהחפץ חיים, עד שהוציא את הספר "נפש ישעה" שעוסק בעוני כשרות ומأكلות אסורות ספר זה חיבר וכתב בעצמו, ונתקבל בחיבת אצל יראי ה'. וב"ה אהרי עבודה של חמישים שנה זכה האדמור' להוציא אלפי ספרים וחוברות ועלונים על הווזר הקדוש, וכעת מוכנים 013 ספרים לדפוס על הזוהר הקדוש, ומהיכים לתורמים.

מאו ועד עתה בעבור יובל שנים הוציא לאור וחיבר רבבות ספרים, חלקים בל' לפרסם את שמם עליהם, וחלקים בשם גדול זה או אחר, כמו"כ הדפסים קובציים, קונטראסים, ומודעות קול קורא, ועודין ישנים תה"י ספרים הרבה מהם בכתב יד, ובעהשית'ת עוד חזון למועד, ספרי האדמור' שליט"א מפארים את כל ספריות היהדות בעולם, ואין לך כמעט ישיבה או בית יסודן.

פרק יג

פרק ח' מס' נפש ישעה על מאכלות אסורת עם הוספות חדשנות

בזעחשי עמי עשי'

ס' פ' נפש ישעה על מאכלות אסורת ח' ר' ראשון

בו ובואר כי שמירות הגוף והנפש ממאכלות אסורת הוא יפה
קדושת ישראל וטהרתן, גם וובאו בו דברי התהערות לבאר גורל
הענפ המנע לנפש וגוף האדם הנכש בכם ח' והתעלת בה
ובבאה למי שנזהר ונשמר ממאכלות אסורת

כ"ז לסתמי בעור צורי וואלי מרובי חול"ש ס' בבלי וירושלמי, מדרש
זה"ק תיקונים וסדרי הראשונים, ומסדרי מוסר מגזרי האחרונים וללה"ה,
ובבריות הקדושים חזבבים בלחתת אש, מליחבים נש הארם לשם מאר
לבrhoת ולהתמלך אפיילו מן הספק, כאשר יראה הרואה בפניהם הספר.

תקומי כי דבריהם הקדושים יעשו ודושם בלבות בני ישראל, וזה יהי פרוי
עפלי להסידר המכשלה הזאת מבתי בני ישראל בכל מקום שם.

נאסף ונלקט על ידי
ה'ך' שלום יודא
בחורה"ה החפואר מה"ר ר' שעוי זאב גראם ז"ל
שה ברוקלון ניו יאראק יצ'ו

שנת וודבר אל' זה השולון אשר לפני ד' (יוחא' מ"א)

הוצאה
— אמונה פאבלישינג —

ה ס ב מ ו ת

(ההסכםות נפרשות לפי סדר הא"ב)

הסכםת הבית דין צדק דהערכה החרדית בעיה"ק ירושלים ת"ז

ד' אירן תשכ"ח, "חשלומיישלוז" לפ"ק
 הרה"ח הנכבד הרב שלום יהודא הי"ו בהרחה"ח מוח"ר ישע"י
 זאב גראם ז"ל, ליקוט נאה מקורות נאמנים מתורה שכחוב ושבע"פ
 ומדרשי חז"ל ומספריו יראים וחסידים אזהרות והנוגנות טובות על דבר
 הזיהירות והשמרות ממאכליות אסורה וחומר האיסור ר"ל. ואשר שמו
 יכוונה "נפש ישעה". ע"כ אמינה לפعلא טבא יישר, ומזויה לסייעו
 לדבר נשבב זה שיש בו משום זיכוי הרבים שנadol שכון מאה, להציג
 את בניי ממכשוליהם ח"ז. והבא לטהר מסיעים אותו, ויתכרבו כל
 העוסקים והמטופעים והוא זכות הרבים תלוי בהם, ונזוכה לאристוון
 שעמידה הקב"ה לעשות לכל פה שלא יוכל במאכ"א, ולבייאת גואל
 צדק במהרה בימינו Amen.

חכו"ח לכבוד התורה והמצוות,

דוד תלוי יונגריון
ישראל יצחק תלוי ריזומאן

יוסף גרינונואלד

רבDKHL "קהלת יעקב" מפאטא
 בעדפארד עוזענין
 ברוקלין, ג.י.

ב"ה
 הנה האברך החסיד המופלג בתורה וי"ש וכ"ר כשת מ"ה שלום יודא
 גראם ג", הביא לפני קונטרם לקטני מוסר והתעוררות על דבר
 שמירה ממאכליות אסורה אשר ליקט מספרי גאנונים וקדושים, ובקשני
 לכתוב איזה שורות על טוב הדבר, ואמרתי לעשות רצוננו, וראיתי כי
 טוב עשה בעמיון, כי בו פנינים יקרים המעוורדים את הלב וראויים
 להעלות בדפוס לזכות בהם את הרבים, ע"כ גם ידי תכנן עמו אף
 זרועי תאמצנו.

ובאותי עה"ח פה ברוקלין ל"ז למב"י תשכ"ח לפ"ק,

חק' יוסף גרינונואלד

ישכר בעיר הלוי ראנטנברג

אב"ז זק"ק ואידיסלב י"ז

ב"ה. עש"ק תומ"צ כ' למכ"י תשכ"ח לפ"ק.

כבוד האברך המופלג בתורה, ותיק וחסיד, יר"ש מרבבים, מו"ה
ר' שלוי יודא גראם נ"י.

על"ר הקונטרם שהזכיר ליקוטים יקרים מספרי קודש בעניין הזהירות
בכשרות המאכלים והמשקים, אמיןא לפעלא טבא יישר כהו
וחילו, כי נתרופפה הרכה הזהירות בזות, וסומכים על חזקות ישנות
שכבר איתרעו, וגם סומכים הרכה פעמים על משענת קנה רצוי,
ואדרבה בדורנו זה, שמלאכת ההרכבה וההפרדה (כימיא) התקדמה
הרכתה, ומערבים תערוכות שונות במקומות אשר מי שאינו בקי בזות
אי אפשר לו לחשב עליהם, צריך לזרו ביורה, שכן קונטרם כזה הוא
דבר בעתו, והנני מסכימים עליו בפה מלא, אך יראה שיתו מסודר בראו
בטוב טעם ודעת, וע"ז באעה"ח יום הנ"ל.

ישכר בעיר הלוי ר"ב**לוֹיִצְחָקִ גַּרְינְזּוֹאַלֵּד**רב זקהל ערוגת הבשם
ברוקלין ניו יורק

הגה האברך המופלג בתוי"ש ותיק וחסיד מו"ה שלום יודא גראם נ"י
יצא ללקוט אמרים מספרי מוסר בעניין זהירות ממאכלות
אסורות, ובביא כמה מעשיות מצדיקי אמת בעניין זה, להראות עד כמה
צריכים ליזהר שלא יבוא לפיו דבר שיש בו חשש אסור, אף' איסור
שמננו חכמים ז"ל מחייב חשש שנראה לעינינו חשש רוחק, מ"מ כיוון
שהחכמים ז"ל אסרו אותו הוא אסור כמו איסור דאוריתא, והוא
מטemptם את לבו ומזהו, ועכירה גוררת עכירה עד שנכשל ח"ז
באיסורים חמורים, ויען שהוא תועלת גדול לזכות את הרבים ע"כ
ראוי ונכון להחזיק בידי האברך הנ"ל.

באעה"ח כ' בהכ"ח ל"ז לעומר תשכ"ח לפ"ק,

ח' **לוֹיִצְחָקִ גַּרְינְזּוֹאַלֵּד**

משה פינשטיין

ר"מ תפארת ירושלים
בנוא יארק

הנה האכרך המופלג בתורה וו"ש כ"ה מהר"ר שלום יהודה גראם שליט"א נשא לבו אותו לחבר ספר בעניין מאכליות אסורות, בחוב השמירה אשר הוא ענין גדול מאד במדינה זו אשר צרכיהם שימושה מעולה ונטרותא יתרתא, וליקט דבריו מוסר והתוערות מספרי גאנונים קדושים אדרורי ארעא, ואמינו לאפער לא טבא הדין יישר כחוי וחלגן, שהוא זכות גדול שיזהרנו יותר וייתר שלא להטמא ולא להתגעל במאכליות האסורים המתמאין את הנפש בזה ובככא, ומזכזה לכל אחד לסייעו בזה.

וע"ז באתי עה"ח בד' אייר תשכ"ט בנוא יארק.

נאום : משה פינשטיין**ישיבה ומתייבתא עשי חיים פיגעט**

היות הרכני האכרך המופלג בתורה ויראה מוי"ה שלו יהודא גראם ש"ב נ"י, טרח ללקוט דברים יקרים מספרי מוסר ורבותינו הקדושים תלמידי בעש"ט הקדוש ז"ע בענייני זהירות מאכלי איסורים, וכינה שם הספר *נפש ישעיה* לעשות זכרון לנשمات אביו הורחה"ח וכו' מוה"ר ישעיה זאב זצ"ל, וכאשר ראייתי נעלת הכל בסדר נון ולקט אמרים טובים ונוחוצים, וכאשר הסכימו על ידו הרובנים הגאנונים שליט"א, הנסי בזה לבקש את אחבי"י ליקח הספר ולקבלו בספר"י, וכל המטוייעים לדבר מצווה יתרבו ממעון הכרחות בברכת כל טוב לנצח.

כו"ח כ"ז מנ"א תשל"א לפ"ק. ברוקלין, יצ"ג.

הק' משה מיטלביבים

נפתחי הירצקה העניג

אבד"ק שארמאש יציג
ברוקלין, ניו יורק

ב"ה

בא לפני האברך הרה"ח המומ' בתוו"י חו"ב וכוכ' כש"ת מ"ה שלום
יודא גראטס ג"י, והביאו לפני לcptים נאים לדבריו רכחותנו הק',
חלכות ודבריו מוסר בענייני מאכליים, שמיורות נחותות ואחרות נחותים
ומועילים, ורוצה להדפסם וביקש ממני ליתן הסכםתי, ובאמת דברים
הלו אינם צריכים להסכמה, בפרט שהמה עפ"י רוב הדברים מקודשי
עלינוים, שכל דבריהם מהנה גווי תורה, ובעת הוא מצות עשה שהזמנ
גרמא, שע"י הטרדות הנגדולים שבعلي בתיים מהנה טרודים במדינות
אלו כל ימיהם, עי"ז מבקשים לכל דבר להיות מורה היהר, והמכשול
גדול עד מאד בע"ה בעניינים אלו והבא לטמא פותחין לו ח"ג, ע"כ
טובה גדולה עישה בזה לעשות רצון יוצרנו, לסייע לכל הבא לטהר
להיות גם הוא מהמסטייען, כידוע הפ' של הה"ק מריה"י מלובאן
וצילה"ה ע"ז, וכן בסה"ק שהכהנה שכל או"א צריך לטיעע ע"ז, ושכרו
גודל מעונן הברכות והישועות.

כו"ח לכבוד התורה והתהарат יום ב' ל'ס' וישבתם לבטה
ל"ז למ"ב"י התשכ"ח פה ברוקלין יציג,

הק' נפתחי הירצקה העניג

רפאל זילבער

אבד"ק פרימיאן
ברוקלין, ניו יורק

ב"ה

תויתי איש מהיר במלאתו מלאכת שמים הוא ניחו האברך הדגול
והנעלה חו"ב וירא ה' מרביכם ו עבר עליו רוח טהרה לעורר אהינו
גראטס נ"י ש"ב וירא ה' מרביכם ו עבר עליו רוח טהרה לעורר אהינו
בני ישראל על עניין זהירות ושמירה ממאכליות אסורות, וקייבץ בעטיר
גורגה דברי ראשונים ואחרונים וספרן של צדיקים מפרשין התורה
והש"ס שמבארים עד כמה מני הפגנס והתיויק אל נפש היהודי
شمתקפל בזה ח"ז ולוועמת גודל מעת הגשمر וזהיר שוכחה להתקדש

ולחדר ולווכות נש灭תו. גם בדברי הלהכה ידו הרה והביא כמה הלחכות נצרכות ותשוכות ובירורים בעניינים הללו. ואשרו שלו ככת, מה' ישא ברכחה. וממי יתן זיכרנו דבריו לבב הקוראים להתעורר ולשמור דרכיו החשים כי בעזה"ר רבה המכעלת, וע"כ זכות הרבים תלוי בו. וראווי להיות בסינוו ויערו להוציאו לאור עולם חיבורו.

וע"ז באעה"ח א' ל"ס' בריתו שלום תשל"א לפ"ק פה מחנה
„תורה ויראה דזופניך.“

הק' רפאל זילבער

שמעון ישראלי פאווען

אבדוק' שפראן יצ"ו
כעת בברוקלין יצ"ו

ב"ה. כבוד אהובי הרכני החסיד כמו"ה שלום יודא גראם שליט"א.
בודאי הוא מצו' גדולה עד אין לשער לאפשרי מאיסורה ולהראות
החששות שנולדו חדשניים לבקרים בכל מני מאכל ומשתה,
ואם תוכה לפצעול אפילו אצל אחד שיפחווד להיות ח"ז נכשל במאכלה
אסורות אשרי חלקה.

הק' שמעון ישרא' פאווען

שמחה בונם גריינברגער מ. ראב"ד קיק פרעשבורג יע"א

בעהשי"ת

ממני בקש "שלום" כ"יהודה" ועוד לקרא ח"ה האברך כמשמעותו החול"ב טובא החסיד כ"ת מוה"ר שלום יהודה גראספֿס נ"י להסכים על פעולתו פועלות אמרת אשר ליקט וקיבע דברי חכמים גאנוני קדמאי ובתראי זי"ע בענין העומד ברומו של עולס להיזהו נזהרים במאלקות ומשקאות לכל להלכד ח"ז ברשות הס"א בפרט בעת הזאת ובמדינה קשה זו אשר סכנה רוחפת וצריכים אנו ס"ד זהירות יתרה לכל להכשיל במתא המטמות את הנפש ר"ל.

אך הקשה לשאול ממני כי מי אנקיל להיות שר המטבחים ולעמדו
במקום גדולים ועוד כי דבר שפטים אך למותר כי כבר ישנים תה"י

הსכנות ודבריו שבוח מגDOI דורה נ"י, אשר בו מספרים תhalbתו ותפארתו איך שטוב עשה בעמיו בעינה פקיה לאלקוט שושנים לחיות אחדים ביד כ"א ולא באתי בזה רק לברכו בברכת הדיט שיזכהו ד' לזכות את ישראל ולהרחב גבולי הקדשה והטהרה בישראל ואפרושי רבים מאיסורה. וזה חלקי עמו, ובזכות זה תתקרב גואלתנו ופדות "נפשינו" ונזכה מורה לרגלו מבשר משמע "שלום" על הרי "יהודה" וערבה לד' מנהת "יהודה" מנהת "ש"י" — בבחגנוא"צ בב"א.

הק' שמחה בונם גריינבערגער

שלמה האלבערשטאם אפקט באבוב

ספר קדמי להחיה כי הי' למאות עני הקונטרס אשר חיבר האברך המופלג בתורה ויראה כ"שת מ"ה שלוי יהודא גראט נ"י.

אשר יצא לזכות את הרבים וללקוט שושנים מדרכי גדולים וצדיקי עולם בחתורות ודברי מוסר להשמר ולהזhor מכשולן מאכילות אסורות ח"ז ואם אמנים שאין ספר כזה צרי לשום הסכמה אך למען לחוק ידי הרב האברך נ"י בזה ולמלאות רצונו באתי לעורר לבב בני ישראל לסייע ולהתמכבו.

ונ"ז באעה"ח יום ה' ל"ס לא תאכלו כל תועבה, תשלא לפ"ק.

הק' שלמה האלבערשטאם

שמעון זאב מיילעדר

אב"ד זקה"י אריאן י"ז
כעת חו"פ קה"י ברוקלין י"ז

בעזהשי"ת

לכון בנים שמענו לי חזו מפעלות איש צעיר ליום, חבר היכורים מחוכמים, נודע בשעריות לזכה ומזכה את הרבים, כבוד ידי נפשי ולכבי האברך החשוב מופלא בהפלגת חכמים ונכוגנים, יראת הש"ית עלי פניו נראה מבהיר וש"י מבכנים, חסיד המתחפס עט קונג, ואהבת תורה"ק בוערת בלבד, כ"שת מ"ה שלוי יודא שליט"א למשחת גדולים (גראסס) ואשר העיר הש"ית את לבבו הטוב והיפה ואת רוחו

הברת והנק"י האמונה על תורה הקדושה לעורך על שלחן התמיד של לומדי ושותרי תורה"ק לחם הפנים שיש לו פנים לבאן ולכאן הוו לרוח תורה"ק והן לרוח יר"ש ושניות רואין זא"ז בכוונה אחת בספרו הנחמה, לעורר את רוח הבריות ולקרב את הלבבות אל אבינו שבשמים מבלי להתגאל במאכילות האסורת אשר עד כמה הפלינו חז"ל בעונש העבירה הזאת באמרת זא"ל עכ"ס דאכלי שקצים ורמשים חבל גופיהו ועוד העידו חז"ל עה"פ ונטמתם כם א"ת נטמתם אלא וגטמתם בס מהמאכילות האסורות מטמתם את הלב ואין זוכה להשגת תורה"ק ייר"ש אמריתית כמו בא בפסחה"ק.

ומי שאינו שומר פיו ולשונו, ואמת וசירות לא יהגה חכו, ואפילו אם לדידי' עושה מהויצה המפסקת ומבדלת בין החיה' הנאכלת ובין החיה' אשר לא תאכל, אבל לאחריני לא, וגם רשות הרבים מפסקת אותו מסלק עצמו לצידין בלבד הנאת גrownו, לכבד את הש"ת יוציאו וקוננו מגrownו, לעמוד על המשמר לעורר את חכרו בוחירות יתרה לשמור נפשו וגופו מכל דבר המפסיק וחוץ' בינו ובין קונו יוציאו ובוראו ית"ש במקומות שהוא עצמו צרי' לאותו דבר להרחיק עצמו בצעדי תורה"ק ודרכי הש"ת המחויבים עליינו מאבותינו ואבות אבותינו בכל מאמצי' فهو מhalb פיו את כל מה שנאסר לנו מפני הגבורה איש כזה אשם הוא בנפשו, והיתה לו גם אחריות זורעו שלא ימעדו רגליים מצעדיו תורה"ק ודרך הש"ת המחויבים עליינו העברה אשר קיימו וקבלו עליהם ועל זרים ולא יעבור חילתה אפילו העברה כל שהוא מסיבת קלות דעתו והתרשלות ידו לזרוק מעל השלחן הדומה למוצב זריקה תמה הגנה וכשרה לסיג תורה"ק ונראית לכל הצדדים ולא בתירוצים שנוגעים טעמים כמוסים רק בפיו ולבו שוין כדי שיתתקבל האמת על לב כל השומע מכל מי שאמרו ואמת יהגה חכו והנגולות הללו לנו ולכניינו הוא עד עולם, כי לא תשכח תורה"ק מפני זרים וז"ז עד סוף כל הדורות.

והגה' בכוד האברך החשוב הנזכר שם נשׂו בכפו לדוחות מעליו כל דבר הטורדו והשליך מנגד אחריות בני ביתו אשר היהם הגשמי תלויין בו ויאהוו בידו חבל התעוורות קיום תורה"ק ותהי למתה בכפו להחות לבבות ישראל לקבלת עול מלכות שמים שלימה, ועל מצות הש"ת ברה, והן דברי הספר הזה מאירות את העינויים להאייר להם את הדרך ישכן אור תורה"ק בחיי הגשמי על יסוד חי' הרוחני אהזו הייטב בחבלי ספרות הקדושים על גלייל כסף ועמדו זוב שמנשלה להם תורה"ק רצפת בחת ושב דבק חזק ומתקיים ליראת הש"ת שקדמת לחקמה וביטודות דר וסוהרת ממי ל垦נות מאכילות

הכשירות, וכמוון רק ממי שיש לו נאמנות וכל מה שיש לו בכיה מסחרו חתים בגופשנאה דרבנן מורי הוראות בישראל, אשר על פיהם יצא ועל פיהם יבוא כל דבר העובר דרך פה ולשון וברכה תחלת וסופ להשיית אל אחרון וראשון, ואו ותכוונה אל קרבינה אוכל קמעא מעט מועיר אך ורק מה שקשר ומותר ע"פ תורה"ק והוא מתברך בכני מעיים בלי יסורים וחלאים רעים, והיתה להם ולזרעם אחריהם דורות ישרים ויראי הש"ת ומוציאים את אבותיהם לעולמי עולםם אפילו כشنשיותיהם בגנוזי מrome ושותותיהם בקדר דוכבים גם או לעד עומדת צדקתם וזכותם מגנת ומצלת על כל דורותיהם העתידים.

והנה כבוד האברך החשוב הנזכר ברוב ענותנותו פנה אל תפלת העරער כמוון השפל והנסבר להסתאים על ידו, ואני עבדא דקודשא בריך הוא דסנידנא קמי' ומקמי' דאוורייתא קדישא בכל עידן ועידן, הנה למען המצוי' הנדולה של זכות הרבים בבוד שםיהם ומן"ע הבהאה מכלל לאו ברוך הוא אשר יקיים את דברי תורה הקדושה לעשותות אותה חיללה לי לדוחות בקשתו, אפילו אם יישיחו כי יושבי שעריו תורה"ק ונגינותו שותי שכר ויין תורה"ק לשאול באוכל למו הגם הרבה מאראד בנבאים וכי גם הוא משורי המסכניםים, ותשוביتي בצדיא, הנה שמתוי פני כחלמייש למפני החזיר ישראל וגואלו יתברך שמו לمعינו מים נאמנים של תורה"ק וקיומה להיות לך"פ נתפל לעושי מצותה להזוכר גם שמי הדל על דבר שבקדושה זהה, וכיוורת שמקובל בשם רבינו הagation"ק הנובי' זצ"ל שעיל ספרים כאלו ממשים כבר הפסיכמו עליהם, ובזה אשיב חרופי דברי עמקי ללבבי ואשר לענ"ד לכל אהובי להש"ת ולומדי תורה"ק לכאו"א לפ"י ערכו וככובדו אמרוים.

ואני תפלה אל אבינו שבשמים עברו הספר הנכחו שיקובל על כל עין הרואה תום ווישר לבבו של האברך החסיד הנזכר בעל מהברון, אשר כל כוונתו לזכות את אחיו עמו, ותחזקה ידיו לעשות חיל בתורה"ק ואוון שומעת ומשמעת תוכחת מוסר בקרב חכמים תלין ברב טוב חצפון למצודי רביים ככוכבים בחפש לבבו ונפשו הטהורה עד ביאת גוא"ץ ברינה ב"ב א"ס.

כה דברי פה המדבר אל כבוד אהובי הש"ת ולומדי תורה"ק משכו וקחו לכם את הספר הזה בסוף מלא ברוח נדיבה ובנפש חפיצה להניא ברכה אל תוך בתיכם והשיית עמנו ועמלכם.

והנני באעה"ח יום ה' ל'ס' ונפש כי תקריב כ"ח אדר שנת תשכ"ז לפ"ק פה ברוקlein יצ"ג.

חק' שמעון זאב מיללער

דברי ברכה וחיזוק

אמירה נעימה כתיבה יהיבת למע"כ יידי איש מהיר במלאתו מלאת-חיקוד צורבן מרבנן גברא יקירה, דין רפיש מדבית אבא הפטדים ואנשי-מעשה, הנלהב לכל דבר שבקדושה זוכי הרבים, ה"ה הרבה החסיד המצוין בתורה"ש תורה הר"ר שלום יהודה גروف שליט"א, שנתעורר ברגש לכו, וגע בנאמנות ומצא כדי מידתו ליקוטי בתר ליקוטי, ונגמר חיטוף מנור ממאורות דברי חכמינו ז"ל, להרוות הצמאים להשכותם ממי הדעת (רמב"ם שלחי מקוואות) לכל יפגום דעתם ממأكلות אסורת ומפקוקות המטמטמים המוח הנשמה והלב, ופה שעתיד לדבר עם השכינה אל ינק מן הטמאה ח".ז.

ובעת בדעתו לאדופסי אידרא פרי עמלו לזכות הרבים וקראשמו "נפש ישעיה" שכשמו כן הוא ישועה לנפש, ובפרט גדול התועלות בארץ אשר בהן נעשה כהיתר עניין הניעו למרחוקים לחבראה, וויקישאן, ושולחים היילום והמשפחות לחבראות הנוף, ואו צרייך והירות לבלי לשכוח לחבראות הנפש שלא תטמא במأكلות אסורת ח".ז. ולא להיות שביק היתרא ואכלי איסורה, שכיוום יש ב"ה די מאכלות לרוב בחשורים יוזעים לשבח, מרבניים מובהקים גודלי תורה ויראה, וצרייך רק תשומת לב להקפיד לקנות את הוודאי כשר ומהודר.

חדשתי לעצמי לחאריך בדברי חיזוק וכברכה למע"ת הרב החסיד הנ"ל הי"ז, חוות לנו תלמיד-חבר לי, ובידיעו ומכוון קאמינה. וכל המסייעים לו לדבר נשגב וזה נועשים שותפים לעסוק זה של זוכי הרבים, שבדעתו להדרים עוד ספרים כאלו למגדר, וכל המזוכה את הרבים אין חטא בא על ידו, ועליהם אומר הכתוב (דניאל י"ב) ומצדי קרי הרבים בכוכבים לע"ז (ועי' ב"ב ח' ע"ב דעל גבאי צדקה נאמר כתוב זה, כ"ש על העושים צדקה עם הנפשות, וד"ב).

החותם בברכה להר"ח ביקרא דאוריתא,

אבraham מ', בריטשטיין

ספרה דוינא בעודה תחרות בעיה"ק ירושלים ת"ז
ביב"ד של מרדן דשכבה"ג הגאון הקדוש והטהדור
רבנו הגאון כ"ק אודומי מסאנמר שליטא.

ג. ב. הקונטרסים היוקרים היו למראה עיני הגאנונים הצדיקים שרוי התורה הביך"צ שליט"א, וננהנו לראותו עוסק בזוכי הרבים, ורצו"ב דבר הסכמתם.*

* לעיל הסממה ראשונה

ב"ה

ב ש ע ר

ישמחו היראים ולינלו הצעמים לדבר ה' זו ההלכה, בראותם יוצאה לאור ספר חשוב כזה יחיד במינו, חיבור גדול הכלול דוב ענייני והירות באכילה ושתי', המוקרים בפסוקים ובפרשיות התורה — מן הראשונים ועד האחרונים, מיסוד עם הקדומות יקרות ואmittiyot מספרי קדמונים, רוכם מן ספרי תלמידי ות"ת רבינו הך' אוור שבעת הימים מאין הביעש"ט זי"ע, בירורי עניינים אשר לא נראה בכוושם הזה עד כתה. ואני תפילת לה' שזכות הרבים תעמוד לי שלא אכשל בדבר הלכה ח"ו וישמחו כי חברי שלא אומר על טמא טהור ולא על טהור טמא, לא על מותר אסור ולא על אסור מותר, ולא יוכלו חברי בדבר ההלכה ואשמה בהם, ויתקבלו מילוי בכוי מדרשא.

מושג אני לנכון לפרש בשער הספר, שלא באתי בחכורי זה לחכריין את ההלכה, אלא כל המטרה של הספר היא כדי להזכיר בכל בית ישראל את גודל זיווב הזיהירות והשימורה ממأكلות אסורות, ועל ידי שילמדו בספר זה יתעוררו בזה וישאלו על כל דבר מהרב המורה הוראה, למען דעת המעשה אשר יעשה האדם וחוי בהם.

ולבסוף אבקש מהמעוניין הנכבד שילמד עלי זכות אם טעמי באיזה מקום, ויואיל נא להודיע לי על קר, ולהעמידני על טעוני, שכבר אמר נעים זמורות ישראל "שניאות מי יבין". ואודה לכל אחד על כל הערכה והערכה שיואילו נא בטובם לשולח אליו (ובכל"ג אפרנס אותם בחלק השלישיleich), למען יוכל בעזיה"ת לתקן את הטעון תיקון במחזרה היבאת. תודתי נתenga לך מראש.

חויה נעימה לי להודות במקומות זה לידי עלי החשובים אשר עמדו לימיני ועזרו לי בהעתיקת הספר לדפוס והעתיקתו לאידיש, חלא הם : הרה"ח מו"ח אברהם זאב שטוובער, מרדיי נסיט גראנוואלד, משה מנחן גליק שליט"א. לכולם יאמור ישר כחכם. יכרם ה' ויאשרם בכל מעשי ידיהם. ישטרם ויגן בעדם, וכוכות הרבים תנגן עליהם, ויזכו לראות בהרמת קרון התורה ובכיאת גואל צדק בב"א.

ואסיים בדברי הספר חסידיים (סימן רכ"ד) וכל האומר דבר שמוועה מפיהם הם מתפללים עליו וממליצים טוביה עליו, יה"ר של בצדיקים המובאים בספר הזה ימליצו טוב בעידינו שנזכה להוועש במחירה תשועת עולם, בכיאת גואל צדק אמן.

מוצרור ל佗ורה

אותא במדרש (ב"ר פע"ט) על ה"פ' ויחן את פני העיר וכו', הד"א שאדם צריך להחזיק טונה למוקם שיש לו הנאה ממנה. ופה מקום אroi לפריית מעט מהוני ולהכיר תודעה וברכה לאמי מורה הצדיקת שתחי עמו"ש. יוצאת חליציהם של גאנונים קדושים עליון זצלה"ה, שתיאר טרחה בעדי וועורה לי הרכה שאוכל ללמידה כמה שנים בכלל אברכים דסאטמא. מנשים באחל תברך. יאריך ה' ימיה ושנותיה בטוב ונגעניים וכבריותות הגוף. וונכה לניב בשיכבה דשנים ורעננים, ולראות רוב נחת מצצעיא ושלא תמושת תורה מפי רעה ורעה ורעה עד עולם אכ"ר.

ונם הנני להחזיק טונה לאחוי היקר החו"ב עצום כל כלוי חמדת מו"ה יעקב שלמה גראם שליט"א, שעורר וסייע לי הרכתה בהעתקה וסידור וعشיות המפתחות והגהתו בעיון נמרץ, והעירני ראוי באיזה מקום של שכחים, ישלם ה' פעלנו ומשכורתו תחי' שלימת, וכוכת הרבים יעמוד לו שיוכה לישב באלהה של תורה ללימוד וללמוד לשומר ולעשות ולקיים מתוך נחת והרחכת הדעת דקדושה עמו"ש אכ"ר.

ובכן בחודמנות זו הנני מביע את תודתי להכbitת ראשי הישיבה דישיבתינו הקדושה יישבת תורה ויראה דסאטמא אשר בה גודלת, ובפרט להה"ג צי"ע מו"ה ר' שמואן ישראלי פזען אבגד"ק שאפראן זצ"ל. וכן אמרו שאין חכמה אדם מגעת אלא עד מקום שספריו מגעים (דרבי הגמורא לר' יצחק קנאפטון). לבן הנני להבע את תודתי הנאמנה להה"ג ר' פישל הערשאקווטש שליט"א שהעמיד לרשותי מאוצר ספריו, ומילבד זאת הרכתה דברים שוחחנו ונתחווינו הדברים והעירני בהרכבת מקומות של שכחים.

מנשים באחול תבורך בכרכה משולשת לונגטי האשאה החשוכה והצעואה מרת פויבא תחי' לאו"ט, בת חותני הרה"ג מו"ד חיים אל"י ביטמן שליט"א, על השתדלותה בכל עוז להוות לי לעזרה להוציא את מגמתי לאורה, ושםחה מאד לראות אותו פניו לליימוד חתוה"ק ולכחות HIDOSHIM, וללקט ליקוטים. תה"י משכורתה שלימה מעם ה' אלקי ישראל, ונונכה יחד לנDEL בנינו הנחמדים והנעימים לתורה לחופה ולמעשים טובים, ה"ה יעקב ישע' זאב, מריט ברכת, אברהם חיים אלימלך, חי' שרה פינא, פעריל מלפת, ונימן משה שיחוי לאורך ימים ושנים טובים. אני בשם תשمرת מכל פגע ומחלה, ותחזנה עינינו מהם רב נחת דורות יהירים יכורך לתפארת אבותינו הקדושים.

בית מדרש גבוח להכשרת רבנים ודיינים
"חיזון-עובדיה"

בראשות הראש"ל מרן הג"ר עובדיה יוסף שליט"א
 הרב הראשי לישראל
 ירושלים

הנני ביה לכבוד

לכבוד
חברתת מזכי הרבנים העולמי
שלום וישע רב וכל טוב אלה.

הנני לאשר בחודחה בתודה ובברכה קבלת ז' חלקיים של הספרים
היקרים "קובץ ספרים בענייני כשרות" שהوالתם לשלה אלוי,
ולישיבת "חיזון עבדיה", העומדת בנשיאותו ובראשו כי פעה"ק
ירושלים חביב"א.

ראיתי בדברים חשובים בספר, ובפרט בליקות וסידור דברי הפוסקים
בענייני הלכה הנ"ל, דבר שיש בו תועלת מרובה לציבור הרחב,
וחלמייד חכמים בפ. רט. ישר כוחם להגדיל תורה ולהדרה,
ולהפייך מעיינות החזה"ק חזקה.

ויבואו על הברכה הנדייבים אשר בעם, אשר הויאלו להעלות תרומה
נכבהה לשם הפצת הספרים הנ"ל בישיבות הקדשות ובבתי הכנסת,
ויש באה מצוה הרבה להאפייך תורה ולהלה, לאסוקי שמעתאת אליבא
ד浩כתא, בעיון נכוון וישראל, בהבנה עמוקה ובקיאות הרבה.

ויהי רצון וזכה המזווה העמוד לימיון העוסקים בדבר מצוה,
שבכל אשר יפנו ישכלו ויזללו, בבריאות איתה ונהורא מעלייא,
באושר וועשור וכבוד, שובע שמחות וכל טופ.

ברכת התורה ולומריה

אלכסיי גור
 עובדיה יוסף

הראשון לציג
ונגשיא מועצת חכמי התורה

הבדצים והסכינים

קמד

BEIT HAMIDRASH
YEHAVE DA'AT
Under the Personal Direction
of the RISHON LE-ZION
Maran Rabbi OVADIA YOSEPH
2, Mishkalov St., Har Nof, Jerusalem

בית המדרש
"יחסות דעת"
בנישאות מרן הראש"ל הג"ע יוסף שליט"א
רחוב מסקלוב 2
הר נוף, ירושלים

ביה וירושלים ביה וירושלים

ביה וירושלים

הוּא ר' אביהו כהן מילאנו
הוּא ר' אביהו כהן מילאנו

הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו
הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו

הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו
הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו

הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו
הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו

הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו
הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו
הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו
הוּא ר' אביהו כהן מילאנו ר' אביהו כהן מילאנו

ביה וירושלים

ביה וירושלים

ביה וירושלים

בית המדרש
"יחסות דעת"
הר נוף – ירושלים
בנישאות
מרן הראש"ל הג"ע יוסף שליט"א

בית מדרש גבורה להכשרת בני נוי ודיינין
"ח'זון-עובדי ה'"

בראשות הראש"ל מרן הג"ר עובדיה יוסף שליט"א
 הרב הראשי לישראל
 ירושלים

תקון ג' ניסן 5750

ב"ה ג' ניסן תקון

לכבוד חברת מזכי הרבנים
 שלום ויעש רב,

רצוף בזה מכתב תודה והוקמה מאdonyi אבי עט"ד שליט"א
 מרן הג"ר"ע יוסף, עבורי הספרים בעניני כשרות השוואת לשלוח
 אליו.

גם הספרים ~~ונמצאים~~ בספרייה ישיבתינו (הממוקמת באולם ביהם"ד)
 והא-ברכים מעיניים בספרים בשקייה ושמהה. תודה לכם.

ובאותי בזה להווסף ולבקש, באופן והדבר הוא בגדר האפשרות :
 בהיות ואני מוסר שיעורים לב的日子里 בחים ולארכבים שננו,
 חשוב לי מאי שייהיו הספרים בעניני כשרות בספרייה ביתי,
 וכך אם הדבר הוא בגדר האפשרות – אני לשוחה אליו ספריהם
 אלו, שייהיו לי לעזר ותו על מרבבה בשיעורי ברבitem.
 מאי אודה לכם אם תייענו לבקשת זאת, ושכמ"ה.

בברכה,
 יצחק יוסף

ראש ישיבת "ח'זון עובדי ה'"
 בן לאאמו"ר הג"ר"ע יוסף שליט"א

בית מדרש נבואה להוראה

להכשרה רבנים ודיננים

"חוץ עובדיה"

רחוב חזקיהו המלך 5, ירושלים

טל. 699543

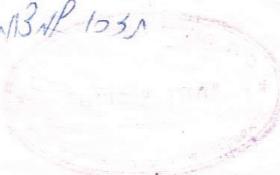
בגашות הראש"ל
טנ"ר עובדיה יוסף שליט"אביה לון לון

סוד זר

פראם זר דילר גנטה וטול אונדר

טנ"ר עובדיה יוסף שליט"א - חזקיה'

טנא זר מילר גנטה וטול אונדר

תשובה לאברך ששהל' בדרשה שדרשתי אצל הצדיק הקדוש מזבח הרבים הנдол-מן רבי אמנון יצחק שליט"א יחד בדורו במצוות תוכחה ומגולי המזהירים בתשובה

השאלת: איך אפשר להגיד שהבשר טרפ' הלא עד אחד נאמן באיסורין?

תשובה שכתבנו בשנת תשכ"ו-כ"ז לערך עם הוספות חדשות:

א. ממבחןיו ההשגחה וסמכותה

בו יבואר העזיבה הגדולה בענייני ההוראות וההשגחה, ואין שביעוונוינו הרבים גם שומרו תורה ומצוות ותמיימי דרך נלכדים בפה מוקש דיצרא דמאכלות אסורות, מסיבת אי ידיעה וחסרון התבוננות, ד' ורחם.

אמרו חז"ל בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזות אווי להם לבריות מעלבונה של תורה, מה נאמר ומה נזכר, ענייני ההוראות ומצוות התלויים בה נעשית למרים כף רגלה רחמנא ליצלן, והם מהמצוות שאדם דש בעקביו, ותורת כל אחד בידו, ומכלו יגיד לו אם לעבור עליהם או להזהר בהם, אף רוב ישראל הזרים והתחמים, הרוצים להיזהר ולהישמר מאיסור, טוענים ומוטעים ונכשלים באיסור על ידי סמיכתם בקנה רצוץ ורעווע על ההוראות והשגחות ממינים שונים, המכrazים בקול גדול ובאותיות מזהירות גדולים "כשר למהדרין מן המהדרין".

אמנם ידוע לנו לכם כי עניין ההשגחה ונתינת ההוראות, דבר קשה הוא מאד, ורבות הניסיונות, ובפרט במדינה זו, ובבתי החירות הגדולים ביותר, אשר מלבד כי הרוב המשגיח והמכשיר צריך להיות ירא את ד' מאד, וידע אשר נפשות ישראל והחחים והמוות נתוניהם בידו, כמו אמר חז"ל ויראה הדין כאילו גיהינום פתוחה מתחתיו.

ב. אולם חז"ל זה צריך שייהה גם חכמתו מרובה, להיות בקי ומכיר בכל פרטיו הדברים המסתעפים בענייני השגתו, גם להיות ערום ביראה, וידע בדרכי לבן הארמי, ושלא יאמרו אין חכמים בקאים במעשי ידינו, ואין חם וראי להיות מועד ומיד על סמכות ההשגחה וההוראות, כי רבו המכשולות והשוגות, כאשר נביא להן, וועלה על قولנה צריך לבקש עוז אלקינו וסייעתא דשמיא, שלא יצא מכשול מתחת ידו בשוגג ובאונס, אבל ודאי שאין זה בלבד מספיק, אלא צריך להשים נפשו בכפו, ויביט באלף עיניים, ויתבונן בכל חושיו וידיעתו שלא יכשלו אלףים מישראל על ידו.

ובעונונתינו הרבים רובם ככולם, אף מכתבי ישראלי הקשרים סומכים על רבנים מלשירים, אשר כל מגמתם רק אל בצע כספ, ואינם עושים אלא לפנים, נכנס ויצא לכוסות עיניים בהעbara. ועלמא, ומבטח וצופה זעיר שם זעיר שם, ולפעמים מיראת בעל בית החירות או מיראת הפסד ממון, או מהסרון יראה האמיתית, אינו נכנס שבע חקירות ובדיקות לידע כל סוג התערבותות שמכנים במסכנות אלו, והרבה פעמים יהיה בו מתחורבות נגילות וטריפות ואיסורי דאוריתא, ולפעמים אף אם יתודע לו שיש בו איזה ערבות או חשש חולעים וכדומה משאר איסורים, אבל אינו יכול לעמוד בניסיון להפסיד ממון רב וסומך על היתרים רעוועים* להתר מטעם ביטול, כי כל האיסורים שבעולם

לדורש ולחקרו אחריו, דע לך שאפילו הלהה זו מוטעת היא בידך, ואם למדת לא פרשו לך, דהלהה פסוקה (ברמ"א יורה דין סימן ק"ז סעיף ג'), דכל היכא דעתזוק איסורה בגין טבל, או החricht בשורש שאינה מנקרת, אין העד נאמן לעלי להתרIOR, אבל אם כן בידו לתקנו, ובשותיות הגדולות לא רק שאין בידו של בעל המכשיר לתקנו, כי לא ייחיהו, אלא הוא שותף של בעל המஸחר שחוזל^[1] אמרו עליו הקשר שבטבחים שותפו של עמלק, ובין בר וצץ העגל הזה. ובני ישראל הקשרים אוכלים ומתפתלים באיסורי נגילות טיפות חלב ודם וחליל על סמר של הרע-בניהם שהם לא רק שותפים של עמלק אלא הם העמלקים בלבד, [ראה המראה מקומות בהערות].

והשם יתברך יוכנו להויה חלקוי ממזci הרבים, ואולי אבנה גם אני ממנה, ואיליכם אישים אקרא להאות בהלכות אלו ולפרטם מכל העולם כי הם יסודי הדת, ולא הפטמי משליל כלום, והם רק דרכי השולחן ערך הראשונים ממלאכים ותורה יבקשו מפיהם, ודבירם היוצאים מלבות קודושים, יכנסו לבבות בני ישראל גуз תריששים, אכן.

מסכת קידושין דף פ, א: טוב שברופאים ליגינם והקשר שבטבחים שותפו של עמלק. מסכת סופרים פרק חמשה עשר: טוב שברופאים ליגינם והקשר שבטבחים שותפו של עמלק. תלמוד ירושלמי מסכת קידושין דף מז, ב: טוב שברופאים ליגינם כשר שבטבחים שותפו של עמלק.תוספות ים טוב על מסכת קידושין פרק ד משנה יד: טוב שבטבחים. ספק טריפות באות לדיו וחול מלמו ומאיילן. עד כאן לשון רשי".

שותפו של עמלק לא יראה. דמה עניין עמלק למאכיל טריפות. וכן ונואה לפרש טוב שבטבחים והוא אכזרי ומגוז רע. והוא שותפו של עמלק והאכזרי שזינב כל הנחשלים. ולא היה אומה ולשון שנדרגו בישראל אחר

* שאלת מעניינת!!

האם יש נאמנות להעיר, שהבשר וכו' כשר? רבנים ומשגחים הנוטנים הקשרים ומכללים מאות ומילוני دولרים לשנה, וחלק מהם שותפים בmsehor האם הם נאמנים על פי התורה?

תשובה:

[1] כל הנוטל שcar להעיר, עדותו בטל, כמו הנוטל שcar לדין, ואין צרכיהם הכרזה [שעדותו בטלה], אלא הדין והודעות בטל מעצמו. (רמ"א חזון משפט סימן ל"ד סעיף י"ח).
[2] כל שעבר עברה שחביבים עליה מלוקות... לא שנה אם עבר לתיאבן ... פסול חזון משפט סימן ל"ד סעיף ח').

[3] הייתה העבירה שעבר מדרבן, פסל מדרבן, ה"ג, ויש אומרים בדבר מדריבם, בענין שעבר ממש חימוד ממנו. (שולחן ערוך רומ"א שם סעיף ז').

[4] כמו שעבר עברה ממש ממון, עבור נמי להעיד שקר בשビル ממון, או הנאה שייהilo. (ס"מ ע"ז חזון משפט סימן ל"ד סעיף ז').

[5] החשוד לדבר אחד, אינו חשוד לדברים אחרים, אבל כל מה שציריך לאתו דבר, חשוד גם עליו, כגון, מי שהיה חשוד למכור חלב במקומות שומן, והיה מרגיל הנערלים לboa לקנות ממן באגוזים שהיה נתון להם, קונסיטס אותו שלא ימכור אפלו אגוזים. (שולחן ערוך יורה דעה הלכות מאכלי עכברים סימן ק"ט סעיף ד').

[6] החשוד על הדבר, אינו נאמן לעליו אפילו בשבועה. (שולחן ערוך יורה דעה הלכות מאכלי עכברים סימן ק"ט סעיף ד').
[7] המוכר דברים האסורים, מעבירים אותו ומשת晦ים (מנדים) אותו. (שולחן ערוך יורה דעה סימן ק"ט סעיף ס"ז).

סיכום הדברים

לפי הנייל כמעט כל הרבנים היום מקבלים הון תועפות بعد והקשר שנותנים ובפרט על הבשר, ואני לך אפילו עד אחד כשר שייהilo נאמן ושוחכל לסמוך עליו, ואיך הלומדים צוקים עד אחד נאמן באיסוריין, ואין צריך

הבדיקות והסכינים

קמט

בטלים לגבי ממון, ובאים לא יכשיר הוא, יבוא אחר במקומו ויהיו המכשולים גדולים יותר, והיצור הרע מטעתו בכונת לשם שמיים, ובין כך ובין כך ויצא העגל הזה, ובני ישראל הקשרים אוכלים ומ��פתמים באיסורי המאכלות על ידו שלא יודעים רחמנא ליצLEN.

ג. וגולוי וידוע לירודע בינה, שבעוונותוינו הרבים רוכם מהמכシリים והמשגיחים נוטלים שכרם לא עבר ההשגחה המדוקית, אלא אחד מתנאי ובעל בת ההורשת אל המשגיחים, שעילימו עיניהם ולא יראו ולא ישמעון ולא ידברון, ואז אם יראו ישומו יד לפה ולא ידברו, וכל צורך ההשגחה הוא רק לכוסות עיניהם, להטעות את דעת הקהלה שיסמכו על כשרות המאכלים, בידעם שהרב המכשיר פרקו נאה ווקנו מגודל ויצא לו שם ומוניטין בעולם השפל, שכל אחד מכתר עצמו בכתיר הרובנות, ומהшиб את עצמו בגודלים אשר בארץ,ומי יאמר לו מה תעשה, וידי בזה להטעות דעת הקהלה, אשר בלאו הכי רצונם להשיג כוחא דהתירא, וטענת היצור על לשונם, כי הדורות חלושים ואי אפשר להחמיר טובא, ואם הרוב פלוני מכשיר אני אוכל לשובע על אחירותו, ואם אכשל בדבר איסור הוא ילכה עבורי בבית דין של מלמעלה.

אמנם דעת אחי חביבי, הגם כי כנים דבריך שהוא ילכה תחלה, על שחטא והחטיא וגרם לאחרים מכשול, אולם גם אותן ידרשו ויישלו בבית דין מלמעלה, האם חקרת ודרשת היטב אם ראוי לסמוק על השגחתו, ואם יודע

תוספות הרاء"ש על מסכתקידושין דף ב/א: שותפו של עמלק - במדרשו דריש, עמלק עם לק שהיה להוט אחר ישראל ככלב אחר הגבילה להכי מדמיליה לטבח שחס על בהמותיו להקשר נבלות.

תוספות יומם טוב על מסכתקידושין פרק ד משנה יד: טוב שברופאים ליהינום. איינו ירא מן החולי ומאלכו מאכל בריאים ואיינו משבר לבו למוקום ופעמים שהורג נפשות, ויש בידו לרפאות העני ואני מרפא. טוב שבטבחים. ספיקי טרופות באות לידו וחס על ממענו ומאלכו. עד כאן לשון רשי". ושותפו של עמלק לא ניחא. דמה ענן עמלק למאכל טרופות. ולכן נראה הפרש טוב שבטבחים הוא אכזרי ומוגרע. והוא שותפו של עמלק האכזרי שזינב כל הנחשלים. ולא היה אומה ולשון שנזדוגו בישראל אחר שיצאו ממצרים והנסים שנענו להם. כי אם עמלק רשותן. וזה מורה על אכזריות לבבו שלא שם אל לבו הנסים והגפלאות שנענו לישראל והמכות של מצרים במצרים ועל הדם אלא אכזריותו וודונו הכריעו לכך כמ"ש (דברים כ"ה) ולא ירא אלקים.

שיצאו ממצרים והנסים שנענו להם. כי אם עמלק ראשונה. וזה מורה על אכזריות לבבו שלא שם אל לבו הנסים והגפלאות שנענו לישראל והמכות של מצרים במצרים ועל הדם אלא אכזריותו וודונו הכריעו לכך כמו שכותוב (דברים כ"ה) ולא ירא אלקים.

המאיר על מסכתקידושין דף ב: טוב שברופאים ליהינם מפני שכמה פעמים שופך דמים מפני היושש ושאינו משתדל כראוי במלאתך רפואי או שאינו יודע לפעמים סבת החולי ודרכו רפואי ועובדת ועשה עצמו בקי. כשר שבטבחים שותפו של עמלק פירושו גדייל והרבנים שמאלכים ספק טרופות מצד חסותם על ממענו ואני יודע מה דמיין מזו לעמלק?

אללא שמרושים בדבריהם מאלפיו שנintel כל ממענו לעקב ונמצא שכולם חומדי ממון, ועקר הדברים לדעתינו שהוא חדש על ההיסטוריה והוא מעשה המיחוד לעמלק כמו שאמרו בהגדה שהיה מסרס ומשליך ערבותיהם כלפי מעלה לבוזות מצות מילה. והוא עניין יזנכ בר, וזה לדעתינו אמרו הנחשלים אחריך מלשון ביעי חילאתא, עכ"ל.

ובקי בטוב ההשגחה ומשים עיונו עליו להיות נכם בעובי הקורה, או אם רק סחור שחור אזיל ולברמא לא יקרב, ואם אותו שתהה סומך עליו ומאמין לדבריו באיסורי דאוריתא, אם היה בא אצלך ללוות מך כמה מאות דינרי זהב, האם הייתה מאמין לו בפשתות כל כך בלי דרישת וחקירה, ולמה לא תהיה בן הגבירה בגין השפהה, ומתיירא אני שוגם אתה תלקה עמו, כמו שהמשילו חז"ל (שהקיים ברוך הוא) שהרכיב האדון החיגר על הסומה ושניהם לוקין כאחד.

ד. והנה ידעת גם ידעת שטעון ותאמר עד אחד נאמן באיסורין, ואין צורך לדרש ולחקור אחריו, אבל דעתך שהלכה זו מוטעת היא בידך, ואם למדת לא פירשו לך, דהילכה פסוקה (בומר"א יו"ד סי' קכ"ז ס"ג) לכל היכא דאתחזק איסורא כגן טבל, או חתיכתבשר שאינה מנוקרת, אין העד נאמן עליו להתיירו, אלא אם כן בידו לתקןו, והרבה מן המאכלים שבкопפסאות אתחזק איסורו, ואין בידו של המכשיר לתקןו, כי לא יניחו לו להסיר הערובת האיסור הנוצרק להטעים המאכל, ומילתא דעבידה לטעמא הו, ובעל כרחך חותם בטבעת המלך, ובשפוך גדול יתרע, והרצים יוצאים דוחופים להכריז בקול גדול, פלוני הרוב נזק ליתן הקשר ויأكلו ענווים וישבעו כתאותם לבם, ודרך זו כבושה להאכיל רכבות מישראל במאכלות האסורה בעונותינו הרבים.

ועוד דהרי אמרה תורה על פי שנים עדים יקום דבר בין בדין ממוןנות ובין בדין נששות, ואף על פי כן בית דין מצוין מן התורה לחקור ולזרוש על אמיתי עדותן, והקרובין והגנוגים בעדותן פטולים לעדות, ועל כל פנים החיבור לחקור ולזרוש מי הוא העד המעיד ואם נאמן הוא, או שמא מהמת נגיעה הממון מזיף עדותו, ומעד על האסור שהוא היתר, ועל הטרפות שהוא כשרה, כאשר אריע ונתרבר כזה פעמים אין מספר בעונותינו הרבים, על כן האיש אשר יראת ד' נוגע בלבבו, לא יוכל לסמוך על הנסיבות של מאן דהו, כי אם יודע ברור שאפשר לסמוך עליהם, ולא יוציאו מכשול מתחת ידיים בשום אופן.

ה. לזה בבית ישראל ראייה שעורורי" שרבים מבני עמו קונים קופסאות של כל מיני מאכל, וمعدנים ומתקים למיניהם שונים המעתופפים בניר צבוע ובאותיות גדולות "בשר" ולפעמים אין עליו חתימת הרוב המכשיר כלל, ואף אם יש עליו איזה שם לא נודע מי הוא, ואם עדין הוא בחיים חיותו, ומזדמן פעמים אין מספר כי הרוב החתום על הקשר כבר נפטר לעולמו עשרות בשנים, והסוחר עדין מוכר על כשרותו, ואין מי שימחה בידו, ולפעמים מדפיסים על הקשר איזה שם בדי, אשר מעולם לא ה"י ולא נברא ולא ראה אור לעולמים, גם זה לקהlek הקונים הרוצים להטעות את עצםם, באמרם כתוב עליו אשורתה כשר,

ודי בזה, ובעוונותינו הרבים הרכנים נותנים יד לפה ואין מי יגדור גדר ויעמוד בפרק'.

ו. אמנם אף בbatis החדרים הבודקים לモנזות אחר סמכות ההכשר, וממי זה ואיזהו הנוטן השגחה והכשר, אבל בדבר זה נפרק הגדר במילואו, ורבים מдумין אותו להיתר גמור, להאכיל ילדים קטנים עד בני שתים ושלש כל מיני מטעמים שנמכרים בקורפסאות ולהשקיות חלב עכו"ם שיש בו גם חשש תערובת איסור, וגם לרבות מניינ"ק ענדי ושאקלאלד", ולפעמים אף מעשה אופאה, ורוב אלו המאכלים סמכות כשרותן מסופקת, ולפעמים אינם אפי' בגדר הספק וקורובה יותר אל צד הוודאי בלתי כשר, ובפרט בענין הסימילעקס וכדומה שנותנים לילדים, אשר הקרותי בזה על פי רבנים מפורטים יודעי דבר, ואמרו שיש גם כן בזה חשש נבלות וטריפות ובשר בחלב, וכן בענין הצלוחיות לילדים (דווארט) ומניינ' דגן (סיריעלט) מכל מניינ' חברות וכו', אשר רבנים מפורטים אמרים שיש עליהם חששות הרבה, ודבר זה צריך לפנים ולראוי', מאחר שרוכם כמעט נעשים בbatis הירושת של אי שומר תורה ומצוות, ובלי פקוח והשגחה כלל, ברור שיש להסתפק בהם על חשש תערובת איסור, ובפרט כי דבר ידוע גלויה לכל, ועל פי הרוב באלו המאכלים הנעים ביחסם בלבד לילדים קטנים, ניתן בהם וויטמינים שונים ומשונים לחזק בריאות הילדים, וגם דברים העשויים לטעתם, להטעים המאכל לחיך אוכלים, וכי יודע להבחן ולברר כשרותן של כל אלה הדברים שהם מעשה רוקח, וכל סוג וחלק מהם מרוקח בכמה רפואיות וחותכות שונות למיניהם, אשר אי אפשר לעמוד על מקורה ותכליתן, זולת בנבואה או ברוח הקודש, ובפרט שבReLU בת הירושת אינם מגלים פרט החלקים כי אם בשמות כלליים, אשר יקראו אותם דרך משל וויטאמין 12 ועוד מספרים כאלה, אבל שם הפרטי הוא סוד מסחרי ולא ניתן להתגלות, אם כן איפוא איך יתכן לסמן על כשרותם בלי ידיעה בתחלתה וסוף מה הושם בהם. למרות כל אלה נוכל לומר בכירור, שמסתפקים мало המאכלים אף בbatis החדרים ביותר, ומיכילים לילדים מאיסורי המאכלות רחמנא ליצלן, בלי שום שאלה והתבוננות כלל ונעשה אצלם כהיתר גמור מטעם עבר וונה, וגם שהוא מילתא חדש בי' ורכים, ורבים עברו ונכשלו ואין פוצה פה ומצפץ, ומדשתקו רבנן שמע מינה דניאח להו, ואין איש שם על לב להתרחק ולפושט מן האיסור, והם דברים העומדים ברומו של עולם, ובני אדם מזוללים בהם.

ז. על כן ראוי להעתיק מה שכח הרמ"א ז"ל בירורה דעה (ס"י פ"א ס"ז) וזו': וכן לא תאכל המינקת אפי' ישראלית דברים אסורים, וכן התינוק בעצמו, כי

כל זה מזיק לו בזקנותו, וכותב על זה בפרי חדש (ס"ק כ"ו) ווז"ל: ולפי שבעזמננו זה אין נזהרים בעוניים אלו, על כן רוב הבנים יוצאים לתרבות רעה חילילה, ורובם עז פנים שבדור, ואין יראת ד' נוגע ללבם, וכך אם יוכיחו על פניהם לא יקבלו מוסר, ולפיכך צריך להזהר בזוה ער"ל. והטו"ז והש"ך כתבו על דברי הרמ"א הנ"ל דכל זה אף במניקת שמחה סכנה צויה לה הרופאים לאכול דברים האסורים, מכל מקום מחוויב האב לשוכר מניקת אחרת ישראלית, מפני שאכילת האיסור מזיק לידי בעת זקנותו שיצא לתרבות רעה ומטמתם את הלב וגורם טبع רעה ער"ל.

וכמו כן הרעיון עוז הגאון הקדוש בני יששכר בספרו אגדרא פרק א' (אות קכ"ו) בשם מورو ורבו מרמ"מ זללי"ה, על מה שהוא מן התימה שאנחהנו רואים כמה פעמים שהילדים בעת שהם קטנים הולכים לבית רכם ומתמידים בלימודם ומתפללים בכוננה ועונין אמן יהא שמי' רבא, ומישירים אורחותיהם, ואחר כך כשמתגדלים מטהpecים חס וחיללה למדות גרוועות וmbטלים התורה והחפלה וכיוצא בדברים הרעים כאלו, מאין מתחווים דבר זה, הלא התורה שלמדו בקטנותם בהבל שאין בו חטא, הי' מן הראו שיעמוד בעת זקנותם למשען להם, שלא יוסיפו לחטא, כי מצوها גוררת מצוה. ואמר הוא ז"ל בעבר שאבותיהם האכלו אותם ממין גזל ונחפסו במאכלות אסורות, וזה שב להם בשר מבשרם, ועל ידי זה נולד בהם תאות רעות ומידות גרוועות רחמנא ליטלן, וכן כתוב בספר הקדוש מחזק ברכה על דברי הרמ"א הנ"ל וזה לשונו: וצריך אביו ואמו להפריש התינוק ממאכלות אסורות, וזה גורם שיצאו לתרבות רעה, וזה דור דור שוא שאינם נזהרים בזוה וכיוצא בזוה, ומשום הכ"י יוצאים תולדות הבנים עז פנים ואין יראת ד' על פניהם ער"ל.

ח. בספר וייגד יעקב על התורה פרשת ויקרא, אל תשקצו את נפשותיכם, יש לומר לרבות בנייכם, כמוואר בזוהר הקדוש שמות (ו"ק קכ"ח) לעניין בב"ח, דגם של מאכלות אסורות נשחק גם על הבנים רחמנא ליטלן, ועיין באור החיים דמייתי כאן לשון הגם, דעת הארץ הם שרך ובניהם שקר, ופירש האור החיים הקדוש דעת ידי אכילת שרכיהם נעשה הוא עצמו שרך, עיין שם ועל פי הזוהר הקדוש יובן גם הוא דסינוו בגמ' עללה ובנותיהם שקר, ה' ישמרנו.

ומובא בירושלמי דחגיגה (פ"ב ה"א) דאלישע (אחר) יצא לתרבות רעה, על כשהיתה אמו מעוברת בו, הייתה עוברת על בתיהם, והריחה מאותו המין, והי' אותו הריח מפעוף בגופה כאשר של נחש, וכותב הרבנן עדיה שמאותו ריח נפסק מזגו והי' מתאו' לדבר עבריה, וכותב הגהות האשרא"י (בפ"ב דמס' ע"ז)

וז"ל: להזהיר את המיניקות שלא יאכלו נבילות וחויר, וכל שכן שאין להאיכלים דברים טמאים, וראי' מאחר, שאמו אכלתם ממין עבודה כוכבים, זה גרם לו לעת זקנתו שיצא לתרבות רעה (מא"ז ע"כ) התבונן מזה עד היכן הדברים מגיעים.

ט. ובמדרש הגדול (שמיני י"א מ"ב) לא תאכלום יכול יאיכלים לקטנים תלמוד לומר לא יאכלו כל שקו' שמקצתם את הנפש, ואני מזהיר אתכם אל תשקו' את נפשותיכם עכ"ל, גם דרשו ז"ל בספרא לא יאכל לחיב את המאכלין כאוכל. והנה להעתיק כל מה שנמצא בדברי רוז"ל בעניין הזהירות באיסורי המאכלות, קצראה היריעה מהכיל אפי' מקצתם, אמןם לסיום העניין וראיתי לנכוון להעתיק עוד מה שכותוב בספר מסילת ישראלים (פרק י"א) זו"ל: הנה כל בר ישראל שיש לו מוח בקדוקדו, יחשוב איסורי המאכל כמאכלים הארשימים, או כמאכל שנתעורר בו דבר ארשימי, כי הנה אם דבר זה יארע, היקל אדם על עצמו לאכול ממנו, אם ישאר לו בו איזה בית מיחוש, ואפי' חששה קטנה, ודאי שלא יקל, ואם יקל לא יהיו נחشب אלא לשוטה גמור, אך איסור המאכל כבר ביארנו שהוא ארס ממש ללב ונפש היהודי, אם כן מי איפוא יהיו המקיל במקום חששא של איסור אם בעל שכל הוא, עד כאן לשון המסילת ישראלים.

ועתה ערו נא והתבוננו בנפשכם, מי הוא אשר יהין עוז בנפשו להאכיל לבניינו ובנותיו הקטנים יוצאי ירכו החביבים עליו יותר מנפשו, ממאכלים אשר מעורב בהם ארס מדברים הממייתים, או אפי' ספק וספק ספיקא של ארס וחשש סכנה, כל דהו, ובודאי כל אשר לו יתן האדם بعد נשפּח בניו להצילים מהחשש סכנה, ויברחה להמלט מכל אלה יותר מהברוח מן הארי, ואם כן איפוא איך לא נשמר להציל את בניו וילדיו ממאכלות האסורים ומhalb עכו"ם, אשר רוז"ל העידו והגידו שהוא מאכל ארשמי לנפשם הנקי', מולדת תאות ומדות מגנות ורוח הטומאה ורוח זנונים וכור' וכור' ודבריהם הקדושים אמיתיים, ונאמנים علينا דבריהם, ובודאי צריך לשמר מأد ולהזהר בזה.

ORAITHI B'SFARIM L'PRESH DZHOU MA SHAO'MIRIM BO'DORI, SRUNO M'MEZOTHIK V'MASHPETIK HATOBIM V'LALA SHOVA LA'NU, RACHMANA LI'ZILN SHMZOTHIK V'MASHPETIK TOVIM LA HIYO SHOIM V'DOMIM AZLINU BEURK ZRCHI GOFNU.

ואליכם הרבנימ החשובים אטיף מלתי, אני ערו נא תעוררו נא להшиб רבים מעון בעין זה הנפרץ במילואו, וברור כי הרבה אפשר לתיקן בזה וברית כרותה על דברים היוצאים מן הלב שיתקבלו על לב שומעיהם.

י. דברות קודש מכבוד קדושת מրן קודש הקדשים הגאון הקדוש מסאטמאר שליט"א באסיפה להחזקת הדת בשנת תשכ"א. נעתק פה קטע אחד מתווך דבריו הקדושים בלאים בהלכה וAGEDה ודברי מוסר חוצבים להבות אש כנתינתן מסיני.

ואזירה נא פרט א' שאפשר שיבוא לכל מעשה, והוא אחת מפירות הדור שפרצו רחמנא ליצין בשורש גדול. וצריך לומר שכאן באמיריקה ישם יהודים תמיימים שרצו לקיים מצוה של תפילין ומזוזה, והנה רובא דרובא של מזוזות ותפילין הנם פסולים לגמרי, ויוצא מזוה שהמתפלל בהם מעולם לא הניח תפילין, והקובען בפתחו מעולם לא קיים מצות מזוזה, ואילו ידעו היו מרעים על זה עצמם. היה מעשה וראיתי שאחד בא לבדוק תפילין, ואמר לו הsofar שהתפילין פסולין מתחילה הכתיבה ופרץ בכבי ואמר, הרabi שהביא לו התפילין בעד ה' דולר, אילו היה דורש ממוני עוד עשרה בודאי הייתי נותן. והנה מוציאים על עשיית משתה בר מצוה כמה אלפי דולר, אשר למחר כבר נשכח הכל, אבל بعد תפילין אם דורשין עוד עשרה דולר ממנו שהוא מצוה לכלימי חייו, אומר שהוחמשין ממנו. כבר הורגלו אצל המNON שאים רוצים לדעת שענין של מצוה עולה בממון. אם מכניס רהיטים בביתו, אפילו אם יעלו כמה מאות, הרי הוא מסכימים, ומהזזה שהיא לכלימי חייו אם יבקשו עוד כמה פרוטות, יאמר שרימוחו.

ויש צורך לתקן כזה הפיצה ובעוונותינו הרבים מביאין מזוזות שאינן אפילו של קלף ועשויות מבד. ומביאין חbillות של סחרה וגם איזה הלשר עליהם וראיתי בעניinci בבני ברק שהביאו מזוזה שעושים שם כסיטונות בחזקת כשר, ומשכוי מהם חוטי بد ופשתן. ולוקחים שם סתם בעלי מלאכה, שאינם אפילו סופרים, אלא העיקר שייעשו מספר גדול למן י"י בזול.

ולצערנו עלי לומר, שהמנהיגים אשימים בזו, כי אין שואלים כלל את הסתום היהודי אם רצונו בחפילין ובמזוזות כשרים, רק אומרים לו קנה תפילין, קנה מזוזות, למען הרבות הכנסתה של איי, ואין מזהירין כלל שיקחו מסופרים כשרים, ומכתלים בזו מאות ואלפים יהודים, שברצונם להיות יהודים. ויוצא שאלה היא להם מזוזה מעולם, ואם בירכו ברכות לבטלה.

והנה אמרו חז"ל شأنשי כניסה הגדולה התענו כ"ד תעניות שסופרי תפילין ומזוזות לא יתעשרו. ובאמת מה איךפת להם לחז"ל אם הסופרים יהיו עשירים, והי' להם להתפלל שלא יפסקו מלכתוב עיין שם. אלא אם יראו שמתעשרים

מכתיבת סת"ם, הרי הכל ירצו להיות סופרים, ויכנס הענן בגדר מסחר, ומכיון שנעשה מסחר מיד פסקה הקשרות והסמכות. זוכורני שבעירי עיר גדולה של חכמים וסופרים, היו בס"ה ב' וג' סופרים שהי' אפשר לסמוק עליהם, והי' בכלל עניים כרגע. לדאובן לב במדינה זו, הכל הוא עניין של מסחר והתחרות זה בזה במחירים זולים, בכלל תשמיishi קדושה, והעיקר לעשות הרבה ולהכנס הרבה, ולא לדקדק כלל באופן כשרות העשי' וכן רואים בהשגחות בקשרות שנוחנות על עניינים שהמכתשיים רבים וגים בהם, וכל מכתשי אומר על חברו שעשושה שלא כדיין ואינו בר סמכתא. והאISON הוא משום שככל הקשרות נכנסת לעניין של מסחר, וזה מAMILIA אולה לה הסמכות.

עמדתי על הפרט הזה שאפשר לתקן בו ומדינא חיבורן לבודוק לכל הפחות פעם אי' בשבוע. והגמ' שבבדיקה בלבד לא סגי להכשיר הכתובת בידי סופרים פטולין, אבל הצלחה פורתא מיהא אילא, וינצלו הרובה ממכתשיים. לדעתנו מחובת כל הנאספים כאן להתazor ולראות שלכל בית מדרש יביאו סופר כשר ויראו שמים ויכריזו להביאו אצלם לחקירה התפלין והמזוזות ולתקן מה שאפשר לתקן ולהציג לפני ישראל ממכתשיים הגס הזה. ויעשו מזה דבר גדול.

יא. מצוות הגאון הצדיק בעל ערוגת הבושים זצ"ל על דבר ההקשרים בספר הכנה דרבבה

מאוד מאד אני מזהיר אתכם שתறחיקו עצמכם מאד מאד, שישמכו אחרים על נאמנות שלכם. ולא לקבל עליהם השגחה על שם פאבריק, או מסחר יין ובשר מעשן וכיוצא בו ממסחרים ומכוונות שיש בהם חשש איסור, הן מהחשץ בפסח הן משאר איסורין, وكل וחומר שלא מתחת שם הקשר ותועדה, אם לא שבעל המכונה והפאבריק הוא בעצם יהודי כשר ונאמן, שמצו עצמו נאמן באיסורין ואין צורך לו לעדות אלא במקום שאין מכירין, אבל זולת זה כלל וכלל לא. וכבר נודע למשגב גודל ממכתשיים היין והיין'ש, וכן בשער מעשן שנתגלו בעונונתינו הרבנים, אשר רבים נוקשו ונכלדו בשתיית ואכילת איסור על ידי זה, והקהל תלוי בצוארן של נתני ההקשר. על כן הוא זהירין מליתן שם הקשר כי אם באופן הנזוך, ואם תחנטו בניסיון ממון בעניין הזה, או בשאר עניינים כאלו וכיוצא בו, עמדו בניסיון ותכוונו לקיים מצות ואהבת את הארץ אלקין בכל מדובר. והוא יתברך הzon ומפרנס ומכלכל ברויתיו ברוחמים לא יעצבכם ולא יטשכם וקיימו בעצמכם מאמר הכתוב בטח בה' ועשה טוב שכן הארץ ורעה אמונה. והוא יקיים לכם מאמר הכתוב והתענג על ה' ויתן לך משלות לבכם וכיו' ויהי חלקו עמהם.

יב. בשאלות ותשובות לבושי מרדכי יורה דעתה חלק ג' סימן ז' זה לשון קדשו ואחריו כל דברי הנ"ל הלא יראה כל בר דעת ירא שמי שצרכן השגחה מעולה, ולא יזהו המשגיחים מחדרי הפאבריק ויראו בעיניים פקוחות על כל מעשי האומנים, ולפי גודל הפאבריק צריך להרבנות במשגיחים ירא שמיים, ומפתחות החדרים יהיו בידי לעתليلת ובוים בזמן שהם פנוים מלמאתם. גם צריך להיות איש חכם שمبין עրומות של הפאבריקאנטען, ופשיטה דאיינו מהני ביצא ונכנס עד כאן לשון קדשו, ועיין שם דבריו בעניין זה.

אל תאמר אחי כי באם לא תוכל להזהר מכל אלו הדברים מסיבות חולשת גופך וכדומה מהסיבות, ולכן תחסל מכל וכל החומרות, אל תאמר כן, כי מי שאכל שום וריחו נודף יחוור ואיכל שום שהוא ריחו נודף ביותר, חס וחיללה לומר כן, רק כל מה שתקדש עצמן אפילו המעת מעת ריח גדול הרוחת בזה, ומקדשין אותו בזה הרובה למעלה ובעולם הבא כפירוש רש"י ז"ל בסוף פרשת שמיני (מספר שולחן הטהרה).

יג. מכתב מכבוד קדושת אדמו"ר מורהנו הרב ר' יוסף יצחק שניאורסאהן מלובאוויטש נוחו עדן ז"ע לאחד מחסידיו

ברוך הוא ז' מנחם אב תש"ט, ברוקלין.

ידידי וו"ח אי"א מורהנו הרב ר' אברהם אהרן שיחיה רובשקין שלום וברכה!
בمعنى על כתבו מכ"ז תמוуз העבר אוודות התיחסות הנוטה בשער עם בית חរושת לוואורשת עם שותפים יודעי מלאכת עשיית וואורשת, והוא דבר נכון במאד, ועדת חסידי חב"ד נזהרים בתקנה מסודרת מהוד כבוד קדושת ובניו הזקן והחמירו בהנאה זו הود כבוד קדושת אבותינו רביותינו הקדושים כל אחד בזמנם נשיאותו אשר העוסק במכירתבשר או בתעשה של בשר מעושן ובוואורשת, אשר גם איפלו המוחזק לירא אלקים יודע תורה ובעל מדות חסידות צריך למשגיח תמיד, ובודאי ישמרו לקיים הנהגה מסודרה זו, וזה יתריך יחזק את בריאות כולם ובני ביתם ייחיו ויתן לכולם פרנסה טובה בהרבה.

ידידם הדורש שלום ומכבים בגשמיות וברוחניות
יוסף יצחק

ידעוע בין חסידי גור שהי' אצל האדמו"ר הקדוש בעל חידושי הרי"ם זצ"ל.
והמעשה שהי' כך הי', בין חסידיו בעירו הי' לו אחד גביר גדול שהי' נוהג

משנים קדמוניות להכיא לרבו לכבוד הפסח חבית שומן אווז. הגאון הקדוש מגור לא השתמש בשומן אחר רק בזה שהביא לו הסידור. והנה נתהפק הגלגול והగביר ירד מנכסיו ויהי לעני, ויתהمرר לפני חבריו שאין לו ממה לחיות. החסידים אמרו לו, הן אתה מומחה בעשיות שומן, עשה שומן ואנחנו נקנה מך. העצה מצאה חן בעיניו ועשה כן והצלה בצרפתו. לפני הפסח הביא שוב קדרה עם שומן אווז לרבו הקדוש. בעל חידושי הרי"ם שאלו, מה זה. החסיד השיב, הבאתך לרבי שומן כבכל שנה ושנה. הרבי אמר, טוב, אולם מי הוא המכשיר. החסיך התפלא מאד ואמר, רבי, חן זה עשרים שנה שאני מביא שומן לרבני והכל בסדר ועכשו מדוע שואל אותו רבי למכתיר. ענה הרבי ואמר, עד עכשו הייתה בעל הבית, אבל עכשו נעשית לטוחר וזקוק אתה להשגחה....

יד. פה מקום ATI לעורר את הרבנים התמיימים שמחזיקים את כל אדם בחזקת כשרות, אם רק יודעים בו שמניה תפילין ושומר שבת כדת, הם ממנים אותו למשגיח ונוהנים המשרה על שכמו, ואין בודקין אחר ידיוטויו ודעתו אם הוא ראוי לך ויכול לעמוד בפני הרמאים, ישנים משגיחים שהם יראי השם ותמיimi דרך השומרים לנפשם מأد, ומוציאים בכל תhalbוכותיהם, מרחיקים עצם מן הכיעור והדומה לו, אף יודעים להשגיח על בני ביתם ולהדריכם בדרך הטוב והישר. אמנם בתמיימות דרכם אין עולה על דעתם לחשוד אפילה את החשוד ומתרשלים לבדוק אחרי. ויש משגיחים קלים ועמי הארץ, ואינם יודעים בטיב כשרות ובדייני חמץ ומצה יותר מהאופה, והאופה או בעל החנות שבע רצון ממןו, שעומד שם משגיח בעל צורה וזקנו מגודל להראות חזותו לרבים, ומכתיל את כל הבאים לקנות שסומכו על זה האיש המצוין ההדור בלבושו, וחושבים שבודאי הכל על צד היותר טוב, והשם הטוב יכפר.

באמת אין בידינו להעמיד הדת על תלה, ואולם אין זה די הצדקות לישב בחיבור ידים ולומר אני את נפשי הצלתי. ובתחבולות יעשו מלחמה לטcs עצה איך לחסום بعد עורי רשותה ומכשילי הרבים. ולכל הפחות לפרסם במידעות גדולות (מהאים לחוקי הממשלה). האיסור על מעשה אופה לפסח אם אינו משומר כדת, וחייב מאיסור חזיר.

ואפילה הנשאר אחר הפסח אסור. ושמפני חומר האיסור וגודל האחריות מנעו עצם הבית דין מליתן השגחה על מעשה אופה לפסח. (מס' שימושה של תורה).

טו. הנה נשאלתי אם מותר להחזיק משגיח על חלב, בכפר שאין דרים שם יהודים והוא יהיה מוכרת להתפלל שם ללא מנין

תשובה. הנה בערב ראש השנה אין פנאי להאריך על כן מוכרת אני לкратר, ומחצית תשוביתי היא, דחלב שחלבו עכו"ם ואין ישראלי רואה טריפה וכי להצליל אפיי איש אחד מישראל מאכילת טריות מותר להתפלל כל ימי ללא מנין, ואם אי אפשר לו להתפלל כלל או פטור לגמרי מתפללה, כי עסק במצבה פטור מן המצווה, ואין לך מצוה גדולה מזו מההצליל איש מישראל מאכילת טריות, ומכל שכן להצליל כמה מאות נפשות מאכילת טריות. על כן חוב גמור מוטל על הקהל להוציא הוצאות ולשלוח יהודי שם להשגיח על החליבה ועל הפסטהיזינג, וה' יתרוך יהי' בעורכם שלא תכשלו באכילת טריות חס וחלילה, ומהמת טרידות שבת ויום טוב אקרטר.

הרב לוי יצחק גרינוולד, אב בית דין דקהן ערוגת הבושים, ברוקלין, נ. י.

טז. העתקנו ב' מכתבים דלהלן מירחון תורני "המאור", הכותבים מעידים בעדות ראי' על הכספי והשערורי השוררת בעניין ההשגחה וסמכותה.

מכתב א'

היהתי בשבוע שעבר במאركעט אחד בניו יורק, וראיתי כתוב בלשון המדינה, בכךן מוכרים כשר ולא כשר, והפאויזין שלנו עומד תחת השגחת הגאון... ודבררתי שם עם משגיחים ובعال'י בתים, ואמרו לי שם עושים ומאנא פאליערען גם כשר וגם טריפה בלבד, והרבנים המכשירים רק באים ולוקחים שכירות, ואינם משגיחים כלל.

והיאך המשגיח, אפילו בעינים לכל צד, יכול ליתן שם השגחה, בתוך השיכחים ספרו לי גם כן שבהפקאריק ההו עובדים בשבת ויום טוב, וגם ביום הכיפורים, וילכו מധיכ אל דחי, ספרו לי שגם בקייטערינג ביינעס גם כן הדבר כך, שעושים סעודות של כשר וגם טריפה בלבד, ורבנים מכשירים באים ולוקחים תעשיון גדול והולכים לביהם בלי בושה וכליימה.

מכתב ב'.

לבי עלי דווי למסור זאת לדפוס, הייתה פועל כמה שנים בימות הקיץ בקאנטרי במלון אשר אני רוצה לפרסם שמו, לשם באים הרבה בני אדם חסידיים, תלמידי חכמים, יראי השם, ושם אוכלים כל הזמן אשר הם שם, ביום שבת

קדוש בבוקר מבעיר איש אחד את הגazo ואחר כך נותנים את כל המאכלים על התנור להמם, וגם אם חסר בשר, הם נותנים לבשל בשר עם הבשר אשר בישלו אתמול, האנשים אשר אוכלים שם אינם יודעים מזה, ואין לך חילול שבת גדול מזה, על כן עליה בדעתך לכתוב לכיה"ג מזה ולפרנס את הדבר וליזהר שלא יאכל שום איש בשום האטעל, יהי מי שהיה, אשר אין לו משגיח מיוחד, להיות עומד על המשמר, לפי דעתך בעלי ההאטעל אין להם נאמנות, כתבה אשר אין לו נאמנות לשחוט ולמכור, כמה פעמים אמר לי בעל המלון שאthin את התבשיל על התנור ביום שבת קודש ולא רציתי לצית אותה, ואמרתי לו שאיני רוצה לחול את השבת וענה לי שאני איני משגיח רק פועל ועלי לצית תיכף ומיד הנחתית את מקומו ואת פרנסתי ולהלכתי ביום א' לביתי.

ז. בדבר הקאקה קאלא לפני 50 שנה

נתברר על ידי דרישת וחקירה שהמשקה זאת נעשית עם גלייצערין שתוצרו מהלב נבלות וטריפות, כאשר העיר הגאנ"ד מהר"א סילבער ז"ל שביקר בבית חרושת, ונתרבר לו בירור גמור כנ"ל, והשומר נפשו יתרחק ממתקאות אלו, ולא יכנסם לביתו כלל, ויזהר שלא יתגלו בנוי הקטנים במאכלות אסורות.

סיפור מעשיות

בעניין משגיחים

ישבנו יחד אני עם כ"ק אדמור"ר בעל דרכי תשובה ז"ל על ספסל בתוך העיר. ושאלנו את כ"ק אוזדות ה"קאקוס-פוטעד" שמסתפקים ממן למאכל בשר, ולמה לא ניחוש כמו בחלב שקדמים שצרכיכם להניח שקדמים כשבשלים אותו עם בשר דלא ליתי לאחלופי. והשיב לנו: מה לכם לשאול אותי שאלה זה הלא אי אישר חיליא אבטלינה לממרי. כי אני שלחתית את בני (בעל המחבר מנהת אלעוז) לעיר אוסט, מקום הפאבריק הגדל צערעס, ובבאו בבית המכונה וישאל: היכן הוא המשגיח? ויענו אותו: עתה הלק לביתו. הלק אחורי ויאמר לו: היכן המפתח מחדר הקשר? ויאמר שכחתי אותו בבית המכונה. ודאי בזה.

ועוד לו יהיו שעומדים שם משגיח בתדיירות, האיך אפשר להיות משגיח בפאבריק גדול אשר יוצאים ממנו 24 וואגן סחרות הנעשים מחלב, בורית ונרות ועוד ועוד וקנינים (ריירען) שופכים מזה ומזה מטהום ארצתה ועד רום רקייע. ובעניינו בשר אי אפשר להיות משגיח על זה. ועוד הסכמנו זה זמן לא כביר

באסיפה כללית שלא ליתן שום הקשר רק לאנשים שיש להם בעצם נאמנות בעניני כשרות, להם יתנו הקשר לכשיכובו במקום שאין מכיריהם אותם ויתנו עידיהן בכתב הקשר. ומה אוכל לעשות שאין לי כח לבטלו. ועוד אפשר לכם זה זמן לא כביר רצחה האדון... לעשות בית ח:rightושת פאברוק) בעיר טשאָפּ ורצחו ליתן לי שני אלף לשנה שאניה הבד"ץ שלי ליתן לו הקשר ומשגיח, ולא נתתי מטעם הנ"ל. ועוד האיך אתן הקשר על דבר שאדמו"ר הקדוש משינאוע אסרו. (מספר שיחות קרים אות פ').

מעשה נורא שיכולין ליקח מוסר ממנו כמה צרייכים השגיה על הילדים שלא יתפגלו במאכלות אסורות ורחמנא ליצלן

מובא בספר סיורי חסידים, שהרב הקדוש ר' חיים מקאוסף זצ"ל סייף מעשה נורא: פעם אחת באה אשה אחת לפני הבעל שם טוב זי"ע ובכתה לפני היוותה שהיא לא עליינו חשוכת בניים, שיברך אותה שתולד בן זכר. והבטיחה לה הבעש"ט זי"ע שבזו השנה תפקד בגין זכר. וכן הי' לתשעה חדשים ילדה בן זכר, ילד נחמד למראה וטוב תואר שאין דוגמתו. לסוף שנתים נסעה אותו אל הבעל שם טוב זי"ע שיברך אותו, וכשבאה להבעל שם טוב לקח את הילד בידיו וחיבקו ונשקו ואחר כך נסעה לביתה. וכשבאתה לבית נפטר הילד לא עליינו. האשה צעה מרה. ובכתה מאין הפוגות על פטירת הילד, ונסעה לבבעל שם טוב וזעקה על פטירת הילד. וייען לה הבעל שם טוב: על תצטערין על פטירת הילד, והמעשה כך הי' מעשה במלך שלא היו לו בניים, והתייעץ עם יוועציו בענין זה. ויאמרו לו רק היהודים יכולים לעוזר לך בזה לפעול עבורה ישועה. ויתן צו ליהודים שתיפללו לה' שיהי לו בן, ואם לא יولد לו בן בשנה זו, בל יראו ובבל ימצאו במדינתו ויגרש אותם מארצם אנשים נשים וטף. ויתאספו כל היהודים בחרדיה גדולה בבית הכנסת ויבכו ויצעקו במר נפש. והנה נשמה גדולה בשם שמה עצקה בני ישראל, השתתחה לפני הקדוש ברוך הוא שהוא רוץ להיות בן למלך למען חיל את היהודים מן הגזירה. בקשת הנשמה נתקבלה ובאותה שנה נפקדה המלכה בגין זכר נפלא. בהיגמל הילד התחלו לחנכו בלימודים, כי הי' מוחו נפלא וחרייף. ויגדל הילד בלימוד ובכלי מיני חכמויות. ויקרא המלך כומר אחד מהכמרים וירוחו לקחת את הילד ולהחנכו בלימודים. וייען הכומר שהוא מסכים להוראת המלך כਮובן, אבל תנאי התנה: מכיוון שבכל יום צrisk הוא עולה לשמיים, הנה אז לא יכנס הילד אליו. ויסכים המלך על דבריו, ויקח הכומר את הילד וילמדו כל מיני חכמויות. פעם אחת

נכns אליו הילד בעת שהי' הכומר מתבודד, וירא והנה הוא לבוש טלית ותפילהן ומתחפלל. וישאל הילד: מה זאת? ויען הכומר ויאמר: מכיוון שגילת סודיו אגלה לך את האמת. דע לך כי יהודי אני ורוב שנותי עברו עלי כן. לומד אני גمرا ומתפלל, והלימוד הוא מזור מדבר. רק אבקש על נפשי שלא תגלה חילתה דבר זה לשום ילודasha, כי אם חילתה וחס יודע למלך בטח ידונו אותה למיתה. ויבטיח הכומר לבן המלך שלימודו אותו בכל יום גمرا וספרי קודש של היהודים. ושמח מאד לב הילד ללימודים אלה ואמר לכומר שהוא רוצה להתגיר, ויבקש ממנו עצה איך להביא הדבר לפועל. ויאמר לו הכומר שיבקש מאביו, להיות שהוא רוצה ללימוד דרכי המדינה, וכן יתן לו רשות לנסוע לכל מקום המדינה להתוודע עם השרים והמושלים, ואביו המלך נתן לו רשות על זה. וירוח בן המלך למדינה אחרית ובא אל היהודים. ושם הילך אל הרוב ונתגיר ונעשה אחד מהצדיקים. כאשר נפטר בן המלך ובא לפני הבית דין של מעלה, לא מצאו בו שום נדנוד חטא, כי הייתה נשמהו קדשה, ודנו אותו לגן עדן. ויבא מקרתך אחד ויאמר שיש לו למד חובה אחת עליו במה שינק מנוכריות שנთים הראשונות מחיהו. ואף שהי' זה מאונס, אבל גם זה דורש תיקון. ויצא פסק הדין שצרכך להתגללשוב בעולם הזה ולהיולד אצל בית ישראל ולינק ממנו שתי שנים ובזה יתקין הפגם הנ"ל. וסיים הבעל שם טוב להאהשה: ועכשו מה איכפת לך שילדת נשמה גדולה וקדושה זו, את צריכה לשם שנפלו בחלקך דבר גדול כזה.

פעם אחת כשיישב אצל השלחן ביום טוב וכփי המנהג אצל צדיקים שהחסידים מציגים משקה יין ומזכירין שם האיש המציג היין, ופתחם צוה למשמש שיקח היין בחזרה, ואמר כי מבואר במשנה מכשירין פרק א' דמשקה שתחלתו ברצון וسوفו שלא לרצון הרי דבר זה מכשיר לקבל טומאה, והכי נמי משקה הזאת תחלתו ברצון כשמוצה ליתן הוא נותן ברצון, אבל סופו שלא לרצון כי בשעת התשלומיין הוא אבק גול כי איןו נותן ברצון ואגלאי מלטה למפרע שאינו נותן בלב שלם לכן אין רצוני בזה, והרגיש תיכף בהרגשת קדשו כי האיש המצוד. ליתן את היין בשם אינו נותן ברצון, שכן צוה לסלק את היין מהשולחן. (מס' אהל שלמה מהרב הצדיק מרדאמסק אותו נה).

מעשה שהי', פעם אחת קנתה אשת אחד הגאנונים מירושליםبشر מקצב ידוע למוסמך, והואיל ומובטח להם לצדיקים שאין הקדוש ברוך הוא מביא תקלת על ידיהם, ומונען מללהLCD באכילת איסור המטה מאトומאת הנפש, עשה עמה הקדוש ברוך הוא נס ופתח את עיני' וראתה איזה שינוי מיוחד בבשר זה,

ונתעורר לבה לעשות בירור על הבשר, והובר לה כי הבשר שהקצב מכר לה ה'י ממש בשר גמל. ואיך הגיע לידי הקצב הקשר זהה בשר גמל? הוא החליף בשר עם קצב אחר, וגם הקצב ההוא ה'י ירא אלקים, וגם הוא לא ידע שמחליף עם בשר גמל, אלא שקיבל את הבשר ממישו ולא חסר בכלום.

שוב אפשר לך מעשה שהיה בירושלים, חברו ועד העיר האשכנזי התלוננו קשות על כשרות הבשר והפקוח של השחיטה הכללית בעיר הקודש ירושלים, ויסדו להם בשנת תרפ"ז שהיתה נפרדת עם השגחה חמורה ומדוקדקת ביותר. לשם כך לקחו מהם משגיח תלמיד חכם גדול וירא שמים מאד, בן ישיבת העמידו אותו משגיח באטלייז ומסרו את מפתחות האטלייז בידי של המשגיח, והוא ה'י יושב שם מבוקר עד ערב ופתיחה החנות וסגירתה על ידו. הם לפי תומם שהבשר שהם אוכלים הוא כשר בלי פקפק אף למהדרין. ובאמת הייש לך פקוח גדול מזה? ומה יכולם לעשות יותר מאשר להעמיד משגיח שהיה באטלייז כל זמן שהאטלייז פתוח. ועל סמך הפקוח המדוקדק הזה העדיפו כל היראים והשלמים שבירושלים לנקוט מהנות זו. אך לדאבון לבכם הרוב הובר להם אחרי זמן רב כי הם נכשלו קשות, שהיו קונים בחנות זו גם נבלות וטריפות, כי הקצב התאים לעצמו מפתח לחנותו, ובכילה, בשעה שהמשגיח ה'י נח מעמל יומו בסיפור רב כי על ידו זוכים כל היראים החודדים לדבר ד' המדקדקים בכשרות לחthicת בשר כשר, ה'י הקצב פותח את החנות ומכוון לתוכנה חתיכות נבלות וטריפות, וה'י מוכרן למחמת ביום לעניini המשגיח, שלא עלה על דעתו לחשוב שהקצב ייעז לעשות ככה. (מספר גבול ראשונים פרק ג').

פרק יד

ספר "נפש ישעה" - פרק כת
יצא לאור [הוצאת ראשונה] בשנת תשכ"ז

קריאת רוזקה

אל הרבנים שליט"א ואל כל אשר ביכולתם להשפיע על קהילות ישראל להרחקם ממאכלות אסורה שעלייהם חובה נדולה להתריע ולהזהיר את העם על המשכול הנורא הזה אשר כל גופו קדושת ישראל ויסוד קיומו תלויים בו.

רכח

נְפֵשׁ יִשְׂעֵי

פרק כת

קריאה וזעקה

אל רכנים שליט"א ואל כל אשר ביכולתם להשפיע על קהילות ישראל להרחיקם ממאכליות אסוריות שעלייהם חובה גדרות להתריע ולהזהיר את העם על המבשול הנראה זהה אשר כל גופו קדוות ישראל ויסוד קיומו תלויים בו.

א

כשופר נרים קולנו לעורר את הרכנים וב的日子里 השפעה על היהודים. אנחנו חוסנו ורhamנו על נפשות ישראל' שחו' לא יתגעלן במאכליות אסוריות ר"ל, אשר כל יסוד קיום עם ישראל תלו בזיה, ומה יכאב לבנו שאנו רואים אפילו אנשים שומרי מצוות קוגנים כל מיני מאכליות ואיינט נזהרים לראות ממי יש החשך עליו, ואם החכשך הוא מרכנים מפורטים ומקובלים ליראי ה' או מallow אשר נאמר ומקלו יגיד לו, מי שטיקל לו יגיד לו ויקבל הכשרו, וקוגנים כל מיני קופסאות ומאכליים אשר יש עליהם חשש נביבות וטריפות וטמאות ר"ל, ומפתטים את הילדים במאכלים האלו. והנה גם אם הילדים יתמודו בתורה, אולם טמתם הלב שבא להם על ידי המאכלות האסוריות, ישפיע עליהם לכשיתגלו, כמו שהבאו מספרים קדושים וכמו שאמרו ז"ל ביום ע"ט, וגטמתם כם אל תקרא וגטמתם אלא וגטמתם, שלבו מהתמתם ע"י המאכלות האסוריות, ולכטוף יצאו ח'ו לתרבות רעה ר"ל. אווי לנו שכך עלתה בימינו שיהודים שומרי דת אינם נזהרים בעניינים של מאכליות שיהי' בהכשרין' על צד היותר טוב.

ב

חוב קדוש מוטל על הרכנים וב的日子里 השפעה, להזהיר את העם בכל דרישותיהם שלא יشكעו נפשותיהם במאכליות אסוריות, ולהתרחק אפילו מספק איסור, כי זהו יסוד טהרתו וקדושת ישראל. וכל מי שיראתה ה' נוגעת ללבו צדיק למחות ולצעוק מרה, להצל את חכירו שלא יוכל ח'ו בנביבות וטריפות ר"ל או בחשש איסור. כמו שאמרו

רכט

נפש ישעיה'

וזל במדרש ילקוט (שופטים י"ב) כל * מי שיפק בידו למחות ואינו מוחה, להחזר ישראל למوطב ואינו מוחזר, כל דמים שנשפכו בישראל נשפכו על ידו, שנאמר אתה בן אדם צופה וכו' אתה כי הזורת את הרשע, מלמד שככל ישראל ערבני זה זהה. אם תאמר אותם ע"ב אלף שנחרגו בגבעת בניין מפני מה נחרגו הי' להם לסנהדרין שהנניה משה ויהושע ופניהם עמהם שיקשו חכמים של ברזל במתניתיהם ויגבשו את בגדייהם לטعلاה מארוכובתייהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל יום אחד לילכיש יום אחד לעגנון יום אחד לחברון יום אחד לבית אל יום אחד לירושלים וילמדו אותם דרך הארץ בשנה ובשתיים בשלשה בד' וכבה' עד שיתישבו ישראל בארץ ויתנדל ויתקדששמו של הקב"ה בעולם כולם שבראו מסופו ועד סופו והם לא עשו כן אלא כיוון שנכננו ישראל לארצם כל אחד ואחד רץ לכרמו ולזוטיו ואמרו שלום עלי נפשי שלא להרכות התורה. שננו חכמים במשנה היו ממעט בעסק ועסק בתורה ואם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה לנגדך וכשעש בגבעת בניין דברים מכוערים ודברים שאיןם ראויים יצא הקב"ה להחריב את כל העולם ונפלו ע"ב אלף.ומי הרג אותם סנהדרין הגדולה שהנניה משה ויהושע ופניהם עמהם עכ"ל. היהיך לא יתדרוי לבבות הרבננים ובערי השפעה, ואיך לא תסمر שערות ראשם לדרכי הילוקוט הזה, שנסנהדרי הגדולה ע"י שלא מיהו הרגו ע"ב אלף בגבעת בניין, וככמה אנו צריכים למחות ולהתריע ולהזהיר את העם בכל הדרישות ובכל הכוחות, להציג את העם ממאכלה נכילות וטריפות וכן מכשוליהם של חשש איסור.

* במסכת שבת דף נ"ד ע"א: כל מי שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיהה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם נתפס על *כל העולם וכו'.

ובספר חזדים דף מט: דה"ה השותק לצרכי מצוה שהוא בכלל ולא יהיה בר ערות דבר ושב מאחריך. וכ"ז אפילו ליחיד וכ"ש הרבננים שאחריותם גדולה של מי שיש בידו למחות, ואמרו חז"ל רישי עما DIDURO ולא מהו בידיהם אתענשו בקדמיתה. (ועיין בספר הקדוש ויואל משה מרמן הנה"ק אדרמור מסאטמאר שליט"א בהקדמה דף י"ב, בירור הלכה על עניין מצות הוכה טוביה את עמייתך, ואין להתחשב بما שיאמרו הבריות, אם הדבר נוגע לכבודו יתברךשמו וכו').

נְפָשׁ יִשְׁעֵי

רל

ג

והנה הטעם לדברי הילקוט הזה יש לומר על פי מה שסבירא בספר דבר בעתו מבעל החפש חיים זצ"ל וויל': גם ידע האדם שיש חילוק גדול בין העובד ה' ומקיים מצוותיו בעבר שחפש באמת בעבודתו ובמצוותיו, וכיון מי שעושה הכל רק לקבל שכר בזה ובסבא, ווורה על זה הכתוב אשר איש יראה ה' במצוותיו חפש מאד, ווורה על זה הכתוב במצוותיו ולא בשכרמצוותיו, וזה שנאמר ושבתם וראותם בין צדיק לרשע בין עובד אלקיים לא אשר לא עבדו, ור"ל אפילו מקיים מצוות ה' אבל רק בשבייל עצמו תראו ההיכר בינויהם לעתיד לבוא. ובמה יבחן האדם אם הוא עובד אמיתי או כוונתו בעבודתו רק בשבייל הנהה עצמות לeker שכר ולהנצל מעונש. הבדיקה הוא בזה, דמי שהוא עובד אמיתי, תשקתו שייהו הכל עובדי ה' וועשי רצונו, כדי שתתגדר כבוד הש"ית, ואם הוא רואה אנשים עוברים על רצון הש"ית הוא מיצר ודואג עד מאד. לא בן מי שכונתו רק בשבייל הנהה עצמו כל אם שאר אנשים עוברים על מצוות ה', וחושב כיון שהוא בעצמו נזהר שלא יעבור על התורה ולא יענש בגיןן, די לו, ועל בן איינו מיצר ודואג כלל שאחרים מחללים שם בכודו ית' בשאט נפש. ותדע אני כי כל זה פשוט בעיניינו ג"כ,שמי שאומר מה לי לדאוג על אחרים לעזר להם שלא יוכל במאכלות אסורות אותן הוא שבל בעבודתו הוא רק בשבייל עצמו שיביא טוב לו בזה או בסבא ולא בשבייל כבוד הש"ית שאלדו ה' חושש לכבודו בודאי ה' מתחזק בכל עוז שלא יעבור שום אדם על עבירה.

ד

וענין זה שכתבתי כתוב בתורה בפרשת ק"ש ואהבת את ה' אלקין בכל לבך וכוכו, ופי' חז"ל ואהבת שטאבהו על הבריות, והוא כמו האוהב הנאמן למלכו*, משתווק אהבהו על כל בני מדינתו,

*) ובספר חרדים הקדוש ובתשב"ץ הקדוש וברמ"ם מובא ואהבת את ה' אלקין שידרשו לאחרים דברי כבושין עד שיאhab ויוכניס את אהבותיו יתברך על בריאותיו וכמו איש נאמן האוהב את המלך משתמש בכל כחו להכנייע אומות אחרים להכニיס תחת ממשלה מלכו. ובודאי אין חילוק בין אדם קטן ובין אדם גדול כל מי שנאמן למלך

רלא

נְפֵשׁ יִשְׂעֵי

שיהי", הכל נאמנים בעבודתו באהבה ובלב שלם. ומה שטיים הכתוב בכל לבך וגנו' משמע דווקא על עניין זה נמי דציריך להשתדל בכל לב ובכל נפש, ובכל נפשך היינו לאחבהו על הבריות שלא לשמע ליצרו, ובכל מוארך שלא יקפוין את ידו במקום שנגע לכבוד שמים, שיתחזק עי"ז עבדותו בעולם. וזה מה דאיתא בספרי ואחבת את ה' אלקייך שתאהבהו על הבריות כאברהם אביך דכתיב, ואת הנפש אשר עשו בחרן, ידוע דרכו של אברהם אבינו שהי' גדול במידת החסד מאד ועי"ז קירב את הבריות תחת כנפי השכינה * וכדכתיב, ויטע אשלו בבארא שבע, ויקרא שם בשם ה' אל עולם, וכדאיתא במדרש דעת"י האשל הוקרא ה' בפי כל הבריות וזה שאמור ואחבת את ה' אלקייך וככ"ל. גם ידוע שכל איש ישראל שקיבל ע"ע קיום התורה בעת קבלת התורה לא על עצמו בלבד קיבל אלא כל מה שיהי' ביכולתו לחזק את קיום התורה אצל שאר בני ישראל, התהיכיב על עצמו ונעשה אז כל ישראל ערבים זה לזו. וזהו סיום התורה בפרש נצבים, הנמתרות לה' אלקיןנו והנגנות לנו ולכינינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת, וכמו שפירש רשב"י, דהינו שנעשו ערבים זה לזו.

משתדל להכניס אהבת המלך בלב הבריות. ועל אחת כמה וכמה להכניס אהבת מלך מלכי המלכים בלב הבריות גם הקטן יאמדר גדול אני וכל אחד מה שביכולתו לעשות לאhab את הקב"ה על הבריות מהויב לעשותו ככל האפשר ואפילו אדם קטן אם ימנע עצמו מזה מפני עניותו ענסו גדול מנשוא שמנעו הטוב למלכנו (ס"י).

* בספר הקדוש חותמת הלבבות שעדר אהבת ה' פ"ז: וכן מי שאינו מתכן אלא נפשו בלבד תהיה זכותו מעיטהומי ומישפתן נפשו ונפשות דבות תכפל* זכותו כפי זכויות כל מי שמתכן לאלקיים. כמו שאמרדו חז"ל כל המזוכה את הרבים אין חטא בא על ידו. ואמרדו משה זכה זכיה את הרבים זכות הרבים תלוי בו שנאמר (דברים לג') צדקה ה' עשה ומשפטיו עם ישראל. ואומר (משל כי"ד) ולמוכחים יגעם ועליהם תבא בדרכת טוב. ואומר (מלאי כי') תורת ה' בפי וכו'. ואומר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. וע"כ זוכה הבודא להוכיח את המקודרים כמי"ש הוכחה תוכיה את עמידת ואמרדו חז"ל עד היכן היא תוכחה דב אמר עד קללה ושמואל אמר עד הכאנה ונאמר מוכחה אדם אחדרי חז"ן ימצא ומהם שמחתו וגילתו בזכיותיו מפני שיש בהם לא לגיאות ולהתפארת עכ"ל.

נפש ישעיה'

רב

ח

ולכך הדין שכל אחד מישראל מוציא את חברו בקיים המצות אף שהזו יצא כבר, כגון קידוש וכיוצא בו,adam תחمر לחברו אויזו מצוה הוא כאילו חמרה לו גם כן כדיותא בראש"ש ברכות פ"ג, וכן הדין נמי במאי שיפריש את חברו מאיסור לא תעשה. וכך נפסק הדין בז"ד סימן ש"ג, adam רואה לחברו שהוא לבוש כלאים ואפלו לדעת הרא"ש בהג"ה שאינו צריך לפשוט ממנו בשוק, כשהלויבש אינו יודע שהוא כלאים מפני כבוד חברו, עכ"פ בשינוי לבתו צריך להפרישו מהאיסור כדיותא בז"ד שע"ג בחג"ה וכן בש"ר שם. וכן נמי לעניין ת"ח אף דאינו חייב להעיר במקומות שאינו לפי בכדו, אבל לאפרושים מאיסורה אריך להועיד, כדיותא בשכונות ל' עכ"ב, adam לא יפרישו מאיסור במקומות שישVICHTO יונש גם הוא. וכדיותא בז' קרא רבה שה פורה ישראל, מה דרכו של שה לוקה באחד מאבריו וכולם מרגנישים, ר"ל שדרך של השה כל העדר מתחברים ביחד, וכשהאחד לוקה ברגלו והוא עומדת יעדמו כולם. אף ישראל אחד הוטה וכולם נענסים.

תני רשב"י משל לבני אדם שהיו יושבים בספינה גטל אחד מהם קודח והתחילה וקדח תחתיו, אמרו לו חבריו למה אתה עוזה כן, אמר להם מה איכפת לכם לא תחתתי אני קודח, אמרו לו מפני שאתה מציף את הספינה וכו'. וא"כ לעניינו נמי אם לא נשים לך להוכיח את אחינו בנ"י, שע"ז היינו יכולים למנוע מאיסורי ל"ת שיש על כל כוית וכיות בפ"ע, עי"ז אף אנשים כשרים יאכלו לפעמים מאכלות אסורתם, אם לא נוכיח בזודאי יש עונש גדול, ויש עונש גדולanca עת הפקודה, כאילו היינו בעצמנו אוכלים המאכלות האסורות. ולפי זה אף האדם השלם השומר עצמו מאיסורים בכל יכולתו, ואף מספק ספיקא, שאינו אוכל מבהמת טהורת או מסירכא וכדומה, יוכל להיות כי לעתיד לבא ידנו אותו על חתיכת טריפה וכדומה, וכאשר ישאל בתמייה, מנין לי האיסורים הללו והף אני מהפשעים האלה, ולא בא אל פי לעולם אף חשש של איסור כל. ישבו לו, האם לא ידעת כי כל ישראל חברים וערבים זה לזה, וכוכור שאכלו אנשים מבני עmr בעירך, בזמן פלוני ופלוני, כל האיסורי החמורים האלה, אתה עמדת מרוחק ולא ראית להושיעם בעת דחקם, שלא יכווא לידי האיסורים הללו, ועכ"ב בא וקבל דיןך כי אתה לך.

רגן

נפש יש עי'

ז

ומה מآل יתمرמר על זה שבדבר תוכחה קלה ח' יכול להסתלק מכל אלו הדינים. ואל יתפתח בנפשו לומר, שבודאי לא יהיה הדין עליו לבך, כי איןנו היחיד בעירו. כי לעומת זה תדע, כשנתחיב אדם בערכות גדולה לכמה עשרות אלפיים דינרים אפילו נתערכו אותו עוד כמה אנשים, מיהו כמשמעותו לזמן התשלומים, אפילו אם יגיע עליו רק חלק מן הערכות, הוא עולה גם כן לסכום גדול, אשר יצר לו מآل עי"ז. ואף כאן בעניינו, לפי הידוע שהחומר נתרביה מאד עניין אכילת איסורים וכאשר תבוא לחשבון, יגיע לאלפי כוחותם של איסור, הנאכלים בשבוע אחד ובמשך אחד וכוכ' וכו'. וכ"ש אלו האנשים אשר יש בידם לזרו את אנשי עירם להחזיק במצבה זו של קדושת המأكلות, ולמנעו נפשות ישראל' מאיסורים והתרשלו, בודאי עיקר האשמה תה' עלייהם וכדאיתא בתנא דבר אליוו כל מי שיפיק בידו למחות ולא מיחה ולהזכיר למוטב ואין מחריר. כל הדברים הנשפכים אינם אלא על ידו שנאמר אתה בן אדם צופה נתחיך לבית ישראל ושמעת מפי דבר והזהרת אותם ממן אמריו לרשות מות תמות ולא הזורת וגנו' הוא רשות בעונו ימות ודמו מידך אבקש. ולדעתך זה מה שאנו מתחננים באבינו מלכנו שני שתי בקשوت, אמר מהה והעבר פשעינו וחטאינו מנגד עיניך ואח"כ אמר מהוק ברחמייך הרבים כל שטרוי חוכתינו. ולכאורה היינו הר. ולדברינו ניחא דמתחלת אנו מבקשים על סליהה על עונות ופשעים שאדם עובר בעצמו ואחר כך אנו מתחננים עוד על שטרוי חוכתינו שאינם על פשעינו, כי אם על ידי ערבות לאחרים, וגם הם חוכות עליינו וכו'.

ז

ועוד פ' שם ועתה נבוֹא לבר טענת * המתרשלים בזו וلتת נשובה נצתת על דבריהם. יש אומרים כי רבו הנודדים בעירנו ואין

* ובספר מבשר צדק פירש מ"ש אם אין אני לי מי לי, כי אפילו יחי' אדם אלף שנים וيعסוק בתורה ועובדת אעפ'כ לא יוכל לצאת ידי שמים מה שחייב לעבוד את השinity. ותרופה אחת מצאנו לו אם יזכה את הרבנים בתורה ובמצאות או תורה ומצאות יהיו לו למליצי* יושר לפני אב הרחמים

נפש יש עי'

רلد

בידינו להציג את כולם ומה תועלת תהי' כשנציג מעת מהם, אם אין ביכולתנו להושיע לכולם. אבל באמות טעונה זו היה מפתחו היוצר, למה"ד דומה לסיעת אנשים שהלכו בדרך על גשר הנהר ונשבר הגשר ונפלו כולם להנהר ויצעקו הושיעו כי באו מים עד נפש. והוא שם שני אנשים שיכולים לשוט במים וירץ אחד מהם להנהר להוציאו את מי שהוא מטבח המים. ויען לו השני, למה אתה יגעalla נפל לך לשם בעשרי' אנשים התדרמה שתוכל להציג את כולם. ויען ויאמר לו, לא הבינותי שאלתך, וכי בשבייל שאין יכולתי להציג את כולם עליהם עיני מדמי אחינו הטובים ואתרשל מלהציג מה שאפשר להציג. הלא אף אם אציג רק מעט מן החמוץ מהם שלא יכרתו מן החיים, כדי כל עמליו ויגעוי, והמקיים נשא אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא. וכן נמי בעניינו וכי בשבייל שאין יכולתו להציג כולם שלא יבואו לעבור על לאוין וכריות נתרש לגמרי, אלא כל מה שביכולתנו לעשות ולהציג שלא יעברו על מצות התורה"ק אלו צורכים להציג, אף אם לא נציל רק מעט מן המטעת, וכמו שאמר שלמה המלך ע"ה, כל אשר תמציא ידר' לעשות בכוחך עשה, עכ"ל.

ח

הנה מכל הדברים ה'ק' הנ"ל של הגאון בעל החפץ חיים זצ"ל, מתברר היטב גודל החוב של מצות הוכחה תוכיה את אחיך. כי האדם האויב באמות הקב"ה אי אפשר שלא יזעך ולא יעצק מרעה כשרואה בני אדם מורדים בהקב"ה ומפטמים את גופם ודרכם ונפשם ונשתחם עם אכילות של נבלות וטריפות ר"ל, אשר הן יסודי גופי התורה יבוחת תלויה' כל קדושת ישראל. ואם אינם מוחים בכל כוחם הרי נחשבים באילו בעצם אוכלים נבלות, כי כל אחד ערב بعد חבירו.

ומה מואדר יcab לבנו בראותנו שרבים מבני עמנואeli' אלו שמתפללים ג"פ בכל יום ושומריו מצוות, נבשווים במאכליות אסורת ומפטניים

תתברך. וזה אם אין אני לבודי עוסק בתורה ובעבדה אלא אני עוסק עם רבים מזוכה אותם מי שיעשה מצוות ומעש"ט לי שייך לי בין אני זכתי אותם כל מה שעשווים יעלה על החשבוני. וכשאני לעצמי עובד ה' ואני מזכה את הרבים מה אני לומדר מה אני נחשב וכו'.

רלה

נפש יש עי'

גם את נפש ילדיהם בכל מני פטומי רטמאות ונביות ר"ל, אוו לעינינו שכך רואות. ומה יכاب לבנו שבעל החשפה אינם מעוררים את לבב אחינו בכל דרישותיהם ודבריהם להוציא את אחינו שלא יביאו ח"ז אפון עליהם ועל כל ישראל על ידי אכילות נביות וספיקי דמאיכלות אפורות.

ט

ועכשיו נבין היטב את המדרש ילקוט שהתחלנו, שבשביל שלא מיהו הסנהדרין נקראות על שם הריגת ע"ב אלף מישראל^{בגבעת} בנימן, כי כל אחד קיבל ערכות זה לזו, וכשהלא מיהו הרוי פונים אל הערב מי שערב בעדם, והערבים הם הסנהדרין שצרכיהם לכתת טuir לעיר זמכפר לכפר, לזעוק ולהתריע על חטא ישראל שהם נכשלים במאכלות נביות וטריפות או ספיקי איסורים.

על כן קוראים אנו אל ראשי ישראל ובבלי השפעה: חומו ורחמו על אחיכם בני ישראל הנהרגים ונרצחים רציחת הנפש ע"י מאכלות אסירות ואכילות נביות וטמאות, אם ח"ז יבא צר הצורר להרוג ח"ז את בני עירכם האם תשכו בשקט ובכתח ולא תתחזרו עווז להציל את אחיכם, והנה בא הצר היציר הרע ורוצח נפשות, וגולם ח"ז אפון לאחיכם ע"י אכילת מאכלות אסירות או ספיקות, ולמה אנו מחשימים ולמה אנו לא זועקים מרה, להציל את אחינו מרציחת הנפשות. חוסכו וحملו על אחיכם והצילו אותם הצלת נפש. החזרו את תפארת הקדושה של עם ישראל לזיווה הראשון.

י

נזכור נא שלפני המלחמה الأخيرة שבעוננותינו הרבים נהרגו על קדושת דמים רוב הקהילות הקודשות בעולם ולפני המלחמה היו כל הקהילות הקודשות בכל המדינות מכווצות על קדושות המאכלים בכל מקום ומקום היו הרבניים משגיחים שכל אחד מבני קהילותיהם ח"ז לא יתגעל בספיקי מאכלות והוא בעינה פקוחא כל ענייני הכשרות בכל המקומות. בעוננותינו הרבים, לאחר חורבן רוב בניין של היהדות החרדית, נשארנו רק מעט מהרבה שומרין מצות, זעיר פה ועיר שם, כמה עליינו מוטל החוב להציל את שאരית הפליטה שלא יעלה שנית ח"ז חכורת על שאരית הפליטה הזה.

נפש יש עי'

לו

ול"כ אני דורש ומקבש — החזירו נא את עטרת קדושת ישראל
ליושנה, חינכו נא את אחיכם שישמרו את נפשם ונפש ילדיהם
שיהיו נשמרים מטבשולים בעניני, מאכלות אסרוות ח"ז. ועי"ז יתקיים
בנו והתקדישתם והייתם קדושים שבזכות זה נזכה לבייאת יגון בmaharat.

פרק טו

העתקה מספר נפש ישעה על מאכילות אסורות [פרק ל"ד] הומר איסור השנת גבול

פרק ל"ד

הומר איסור השנת גבול

א

לא תסיג גבול רעך אשר גבלו דרשותם בנהלתך אשר תנחל
בארץ אשר ח' אלקייך נתן לך לרשותה (דברים יט, יד).

(עקרת יצחיק) אחרי שצוה הכתוב להבדיל שלוש ערים לעיר מקלט
מנהלת השבטים, עלולים הם לחשב כי הותר להם להסיג גבולם
ולהפקיע רכושים של יהודים לצרכי הכלל, לכן מזהיר הכתוב ואומר
לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשונים בנהלתך אשר תנחל בארץ
ונgo, וזה שאמרו חז"ל בספריו מנין לעוקר תחומיין של שבטים שעובר
בלא העשה, תלמוד לומר לא תסיג גבול רעך. ומכאן אנו רואים שהכתוב
מכוון למילך ולשלטונו שלא ישנו תחומי השבטים. שהרי אדם פרטני
לא יכול לעשות כן.

נפש ישעיה'

רנה

(ספר), וו"ג מפני קבר נביה וקבר מלך וו"ג קבר נשיא (עי' רבנו הילל שם) ואמרו חז"ל לא תסיג גבול הראשונים, מה שבכלו האמוראים וחכמיים שהיה בקיימות בישובה של הארץ וקבעו גבולות היניקה של הצמחים, שאסור ליטע סמוך למצר להכחיש קרקע של חבירו. וכן אסור לאדם למכור קבר אבותיו מן הלאו הזה. ויש אמורים במפנה קבר החותם מדבר. וכן הסכימו חכמים שלא ישא אדם מעוברת חבירו ומינקת חבירו. וכן אסור לשנות דברים שנאמרו ע"י חכמים, כגון דברי ר' יהושע בר' אליעזר ודברי ר' אליעזר בר' יהושע. ואמרו חז"ל (ש"ד, מביא מברכות פרק ג' שאללו) על אחד החכמים שנפטר, כי היה שומע שמועות מפי החכמים ותיה גורם התלכה באילו הוא חידשת.

(חוקי חיים) ודעו שבפרשת תבואה נאמר שהעובד על איסור זה הוא ארור, שנא' שם אrror מסיג גבול רעהו ואמרנו וגנו, ועוד שעובר בזה על לא תחמוד, וכל העobar על לא תחמוד בא לעבור על כל עשרה הדברים, כפי שתתברר בפרשיותו. ולכן יזהר אדם שלא יוסיף שכירות על בית או חנות של חבירו כדי ליכנס במקומו. ובפרט אם בעל הבית או בעל החנות אינו יהודי, ואם יעשה כן יבוא לידי הפטד ויבראח מן החנות. וברית כרותה שאין אדם נוגע במה שמוכן לחבירו.

ביפורי מעשיות

מעשה היה (מובא בח"י דף קס"ב) בחסיד אחר שאמר לחנוני שנtan לו פחרות: לא איכפת לי כי' זה שנתה לי פחרות, כמו זה שתatzדרך בגלי לבוא לכאן בגלויל אחד כדי לփרווע לי.

ימעה היה בזמנ הארכ' זיל שתה'ח אחר בקש ממנו שתין לו מכתב המלצה, שהוא רוצה לילך לעיר אהרט. והרב הסכים ונתן לו ואמר לו: לך לשם, כי שם יומין לך הש"ית את בת זוגך. והתה'ח לתקח את האגרת והליך לאורה העיד. ושם החלקו לו כבוד גדול, ואחר מעשיידי העיר נתן לו את בתו לאשה נתן לו הרבה נדוניה ונכסים. והיה נשוי אתה שלשה חדשים ומתה האשה וירוש את כל הנכסים והוד לעירנו ונכנס אצל הרב לבקרו. אמר לו הרב: דע שהאשה הותה היהת איש בגלגול הראשון, וזה היה חברך פלוני שלך מפרק הרבה מעות, ומפני שגרם לך צער שלא כדין, נהנית ממנו עכשו שלשה חורשים, ובגלל הגול שגול מנק, ירשת עכשו כל נכסיו, או אמרו תלמידיו הפסיק הוא: גדול העצה ורב העיליה אשר עיניך פקוחות על כל דרכי בני

רנט

נְפָשׁ יִשְׁעֵי'

ובן ישתדל אדם לא לירד לאומנות חברון*, וידע כי ברכת ה' היא תעשייה ולא ההשתדרות. ואמרו חז"ל איזהו עשר השמה בחילוקן, היינו מי הוא שנשאר בעושרו, ששמה בחילוקו ואין מה מה אחר הממן לגורם עול לאחד מפני שהשני מוסף לו על שכירותו.

(צרור המור) ונסמך לכאן לא תסיג גבול רעה, שעל פי רוב הרציחות שכיחות על עסקי גבולהן.

(ילקוט מעם לועז שופטים דף התשנה)

ב

חוותך פרנסתו של חברו אינו רואה ברכה בעמלו

מכל כל חיים בחרף. אבל היה מחלוקת מתנות לבניו, ונתן לכל אחד כפי ראות עיניו. נתקנו אחיד האחים באחיהם, כי נדמה לו שמתנתנו נופלת מזו של אחיו. מה עשה, חטף את המתנה שקיבל אחיו ונתן לעצמו. חרחה לאח הנגוז על שנטלו ממנו מתנת אביו, אולם כיוון שהתרחק מן המחלוקת, יותר על חילוק ולא אמר כלום לאחיהם, אולם

סיפורי מעשיות

אדם לחת לאיש כדרכו וכפרי מעלייו (ירמי' לב) ר'יל נפלאים מעשי הש"ית שמשלים לכל אחד בגמולו מדה כנגד מדה, ואין מותר כלום.

ועוד היה מעשה בזמן הרב הג"ל שרבי אברהם גלאנטי ז"ל ביקש ממנו תיקון לנפשו. תמה הארץ"י ואמר: כיצד רב גדול כמו ר' אברהם גלאנטי מבקש מני תיקון. אמר לו ר"א: ישתבל נא מר במצחוי ויראה אם רשות בו שמצו עון ואמ' יש', אני משביעו בשם הקדוש שייאמר לי מהו. נסתכל הארץ"י ז"ל במצחו ואמר לו: אני רואה רשות במצחו שמי גול. נשתומם ר"א ואמר: אם יש כי עון גול אנא אני בא. וכן הלאך לבתיו אבל ועצבו, ולבש شك ואפר וקרוא לכל הפעלים שהיו אורגים בשביבו בגדים. וכשראו את הרב והנה הוא בשק ואפר נשתוממו. אמר להם הרב: דעו שאני בשר ודם, ואני רוצה ליכנס לגיהנם עיי עצמי. וכך מכאן ואילך אם תדרקו הרבה בשברכם להוציאו ממיini עד סוף הפהוותה האטורונה מה טוב. ואם לא, לכו לשולם. ואני רוצה שתעבדו עוד למעןי. אמרו לו הפעלים: איזה חשבון יש לנו לעשות, שהרי מן הימים שנכנסנו למלוכה ראיינו ברכה בכיסף שלחכנו מירך, והוא לנו לא יכול ולשחות ולחשוך, ואין ביניינו אחד שעשה חשבון ממה שנתה ומן המלאכה שעשינו. אמר הרב: אכן נודע הדבר. וזה מכשול הגול שיש בידי. כי לא

רמ

נפש יש עי'

לאביו הוא סיפר גופה דעובדא הייכי הווה. ראה האב דרכו הישרה של הבן הזה ונתן לו מתנה כפולת והעניק לו גם נシקה חמה על שידע לוותר על שלון, ואילו לבן החוטף לא העניק יותר מתנות.

סיפורי מעשיות

עשינו חשבון על הכספי שנני חייב לכם. ועתה הנה אשים כסף בפניכם, וכל אחד יקח כמה שרואה. ותמחלו על כל מה שעבד ביניגו. ור"א שם כסף בפניהם, ולא רצה אחד מהם לקחת אפילו פרוטה אחת, חוץ מאשה אחת שהושיטה ידה ולקחה שתי פרוטות. וכולם ענו ואמרו: אנו מוחלים לך במחילה גמורה עד סוף פרוטה אהדונתך.

עמד הרב והלך לבית המדרש של הרב הארדי. יצא הרב הארדי לקדתו ואמר לו: האם נצטער מך כל אותו צער על ספק הגול שראייטי רשות במצחו. אמר לו ר"א: וכי קל הדבר איסוד ספק גול עבשו רוצה אני שישוב ויסטבל במצחי אם עדין דשומ הסימן. נסתכל הרב הארדי במצחו ואמר: עבשו אני רואה כל סיימון, או גילה לו הארדי שספק הגול שהיא בידיו הי ב' הפרוטות שהושיטה האשוה ולקחה. והעoon היה שהאהשה הזאת האורגת המומחית בין כולם והיה מגיע לה יותר שכבה, ולקחה בשווה עם כולם, ולכוןדקדו עמו בשמיים ודרשו על מצחו הסימן הנ"ל, שלא היה הגון מה שעשה.

ויתבונן האדם בסיפור זהה וילמד לך שבגלו עניין כזה שהיה צדיק לשלם לפועלות שכר יותר מאהדרים, נדרש במצחו עון גול, עאכ"ז למי שיש בידו כספו של חבידו שגולו או דימחו או אינה אותו בעסקו, שבוזאי דושיםם במצחו עונות הרבתה, וכיitz ישא פניו ביוה"כ לסלוח לו ולכוטבו בספר החאים.

וזהו שאומר הפייטן בויזדי של יום כפור: שאלתי לכפי להיותם נשואות אל כפים. ויונוני איך תהיה בלי נקיון כפם, פרושות השמים. בלומר: בקשתי מכפות ידי שינשאו בתפללה לשמיים, והם עונוני כיצד אפשר לדיים המזוחמות בגול להיות פרושות לשמיים. ומה יענו החיים ביום הדין אלו החוטאים בנפשיהם שאם אדם נותן להם בגד לתפוד, שלא זו בלבד שגונבים הבד, אלא גם מקזרים הבד, ועובדים כל עת וכל דגע על לא תגנוב ועבירה הוא נعشית להם כהיתה, ואבוי לנפשם מגודל העבירה שעושים שאינם נותנים להם לשוב בתשובה על כך. ויש הרבה חיים בהם יודדים כשרים ואוהבים לעשות מצות ומעשים טובים, ועבירה זו היא היתר בעיניהם, ואינם יודעים שאין כל תועלת במצבות ובמעיט שעושים יומם ולילה כל זמן שעושים עבירה זו, שהרי היא עבירה חמורה כל כך כפי שתכננו. וכל חייט הוזיר בזיה, בודאי שכדו הרבה מאד, שהרי בא לידי דבר שהבעלים אינם יכולים לדעת אם גול מהם, וכבשו יצרים ולא גנבו, וזה נחשב כאילו עשו מצוה גדולה.

רמא

נֶפֶשׁ יִשְׁעֵי

כך היא גם דרכו של בורא העולמים, הוא נותן לכל אחד את פרנסתו לחייו, ואין לו לחטוף פרנסת השמי, ותחשב כי על ידי שיחתו פרנסתו של השני הוא יתעשר — טעות מריה הוא טעה, כי לנצל מהזיר הקב"ה בתוספת מענק ממשו ואילו הגולן אינו נהנה מגוילתו לאורך ומים. וזה אחד מעיקר האמונה שלנו, שהקב"ה מכל חיים, לכל אחד מתנו, ביחס, יותר מהמניע לו, ואדם המרגיש עצמו מקופח, יחפש את הסיבה בעצמו ולא יחתוף אצל זולתו.

(פירושי ה„חפץ חיים“ על סדור התפללה)

ג

בתשובות בית הלל סימן פ"ג, ז"ל: מכתבו קבלתי — בדבר האיש פיביש אשר בא ועלה הטורף בגבלו ללא רשותו — זה אינו צריך לפנים ששחיתתו אסורה נכילה, הן מצד השנה גובל, הן מצד החזפה יתרה בעלי רשות הדבר אב"ד, הן מצד שאר טעמי — ע"כ אחוי אל נא תרעו לשקע את נפשותיכם משחיתות פיביש אשר שחיתתו נכילה — והשומר את נפשו ישמר משחיתתו ותבא לטהר מסייעין אותו. ידידו הדו"ש, הק' הילל ל"ש מועטש.

עוד כ' בס"י פ"ז ז"ל מכתבכם בדבר השוחטים שלמה חיים וחיים צבי שנגנו וחמסו ותרטו תקנות הקהיל הנעשה בצדק ויושר וرحמנות על עניים וחולים, ולקחו הם מעות בגיןה אצל הקצחים — פשוט הדבר שאין לך חשוד לאותו דבר גדול מזה. השתא אם שוחת

סִיפּוֹרִי מַעֲשָׂיוֹת

וזאייסך גול הוא בין מישראל ובין מגוי אע"פ שהוא עובד ע"ז. אדרבה, גול הגוי חמור יותר לפי שגורם להילול הי' והגוי מקלל את דת ישראל ומבוה האומה הישראלית. לכן הוהירה תורה לא לגול אפילו מן הגוי [במוקם שיש חילול ה']. (שם בשם ס' הקנה) וכל הגול מגוי עומד השר של אותה אומה שלמעלה והוא מקטרג בפני הקב"ה, ואו נגזר * שהשפע שנועד לאדם זה, גוטלו שר האומה היה וגונתו לאומתו, ומשאירו יesh מן הטובה.

(מס' ילקוט מעם לוועז ויקרא דף רפ"ט)

* ועיין באgra דפרקאות קב"ו (הבאנו לעיל ע' ע"ז).

רמב

נפש ישעיה'

בא לחשיג גבול חבריו לשחוות בעיר אחרת כתבו כן الآחرونין, החת"ם והטוב טעם ודעת ושאל ומשיב, דהוי חשוד לאותו דבר, וזהדרוי חיים כ' בחלק שני בספרוadam התורה בו אמור לעולם ובכלא התראה יכול לומר שלא היה יודע שהשגות גבול הוא גול — מכש"ב וקו"ח בן בנו של קו"ח בנידון דין שחקב"ה אמר על הר סיני לא תגנוב ותמה עברו על זה וגנבו וחמסו בודאי השודים המה על אותו דבר ואסורים המה לשחוות עד עולם. ולשיטת הרמב"ם אף אם עבר עכירה אחרת אסור לו לשחוות כל בדיקות סכין ונותן לו. והפר"ח והפרט"ג פסקו כן, זהה אי אפשר בשחוות בעיר. אבל בחשוד לאותו דבר לא מהני גם בדיקת סכין, רק המה אסורים לעולם, ע"כ את אחוי אנחנו מבקש אל תשקצו את נפשותיכם מבשר פיגול שהוויתם נבילה, ותקבלו שוחטים כשרים לעירכם. והשי"ת יהיה בעוריכם.
אותהבו, הק' חילל מועטש

סיפורי מעשיות

הمسיג גבול

מעשה נפלא, הפלא ופלא, בחוכר אחר שהציג את גבול רעהו, ולא שמע בקהל סבא קדישא משפטו, כאשר הויהו שלא יעבור על לאו של "לא מסיג", והעונג שנגעש, הוא ובני ביתו, עד שחוות בתשובה שלמה, והזהיר את האבדה לבעליו הראשוניים.

פרק ראשון

בכפוף אחד, אהוזות נחלתו של האדון הגרך רדייזביבו, דר כמה שנים יהודי אחד, ושמו עזריאל בריסקר. וכי האיש הזה חוכר את בית-הדריחים, אשר אצל הנהר, ומן העסיק הזה התרפנס בכבוד גדול, ולשלחונו היו מצלפים גם בניו וחתנינו. ואע"פ שהאיש עזריאל היה כפרי ובבעל-בית פשוט, מכל מקום דרכו דרך הגברים; נתן צדקה ביד רחבה, ובעיקר עסק במצבת הכנסת אורחים, והוא מדקדק לקימה בכל פרטיה ודקדוקיה. בכפר הסמוך, גם הוא קנינו של אותו הגרך, ישב עוד יהודי אחד כמה וכמה שנים, ושמו יעקב רייף. והוא האיש ההוא מוכסן הכהפר, בעל בית-המרוז, וגם פרנסתו הייתה מצויה בריות. ושני השכנים האלה היו בשлом איש עם רעהו, מעת שהכירו זה את זה, ומיעולם לא היה ריב ביניהם. כל היהודים, הדרים בכפרי הסביבה, היה דרכם ללבת ולבוא בשבת קודש אל בית עזריאל בריסקר, להתאסף ולהתפלל בזיבור, והוא הקצה ל"מנין" חדר מיוחד ובו "ארון-הקודש", גם עשה לו אוהל על גבי המים אצל הריחסים לשם מקווה, ויתקן בתוכו תיבה ורצפת-נסרים מנוקבת, והמקווה הייתה כשרה כדת, ובימי-הקיים היו טובלים בה.

רגס

נפש יש עי'

ד

בבספר הלוות פסוקות תיו יהושע סעי' מה וז"ל: שוחטים המטיגים גובל רעהם אף כי שאון לפסול שחיתותו משורת הדין שהחשוד לד"א אינו חשוד לכל התורה. ומה גם מאיסור קל לחמור. אמן זהו כששותת לעצמו אבל הממונה לשוחות לאחרים דצורך להיות אדם כשר ו/or הוא מרכבים וא"כ לאחר תלמוד עירוך דעתך מהפרק בחורה ובא אחר וגטלו מיקרי רישע הרישע אינו אדם כשר ואין ירא את ה' וזהו וראוי הוא להתאמץ בכל עוז להסיר מכשול זה (שוח'ת אדמוני ר' סי' ט' ועי' פ"ת ס"ק ט"ז).

סופורי מעשיות

ברוב השנים הופרה הידידות שבין שני השכנים בגל עני השדים; לעזריאל היה בן וליקב — בת, ויאיל יעקב להתחנן בשכנו עזריאל ולקחת את בנו לחתן, אך עזריאל סרב בדבר. ראשית, לפי שמשפחחת עזריאל עולה ביחסה על משפחת יעקב ולא נאה לו כל להתחנן עמו, ושנית, המחוות עצמו אינו לפי טumo, הוא אינו מתנהג בעניניהם הידידות בכשרות גמורה; קצת משכיל הוא, מן המתחרים, על כן מאן עזריאל להתחנן עמו. ומהו נולד הרוגו בין השכנים האלה, והרוגו היה גדול יותר ויותר, עד שהחליט יעקב בלבד לחתן נקם מעזריאל על מאונו זה. וכך אל אדון הכהן, והתחילה לפתחו, שישכיר לו את בית-הירחים שעזריאל מחזיק בו. ואעפ"י שהאדון הגוף לא אבה לו בתחלת, אך יעקב זה לשון חלקה לו, ועל ידי דברי חנופה, מלשינות ופתמים שונים, הפך את לב האדון לרעה על עזריאל. יעקב זה אין כהו אלא בפיו, וילך להלשו על שכנו שעוסק הוא בדברים אסורים, וגם מקלקל ומשחית הוא את בית-הירחים. ומלבד זה, הבטיח לשלם דמי שכירות, כמעט פי שניים, מאשר ישלם עזריאל. על הוספה כזו לא יכול לותר גם הגוף, וילך והשכיר את בית-הירחים לייעקב. גם כתב חוזה ומסרו לידי, כמו מגן. אחר הדברים האלה, שלח הגוף מודעה לעזריאל ויהודיה, שעליו לעקור את דירתו בסוף השנה ולפנות את המקום לחוכר החדש, שהשכיר לו את בית-הירחים. כאשר נשמעה הבשורה הזאת בבית עזריאל, נתנו כולם בבכי ויללה; הזמן עד תום השנה קצר, רק כשני חדשים, ועסק אחר לשכור, אין זה נקל כל כך. נסה עזריאל לлечות אל האדון הגוף לבקש על נפשו אך לא נתנוו לבוא לפניו, אמרם לו שילך אל הסוכן המנהל את עסקיו הארץ. וכך עזריאל אל הסוכן, ויבך לפניו בדמעות שליש, אך הוא ענה, שאין אחר המשעה כלום. מכיוון שהאדון כבר חתום על החווה ונמסר לידי יעקב שכנו, אין לחזור בדבר, ומלבד זה אין דרך האדון בכל לחזור בהם. עוד עצה אחת יש, אמר לו הסוכן, כאשר נכמו רחמיו עליו: «יוטר שכנו על כל העתק ויתחרט, ייחזר

נפש ישעיה'

רפס

ח

ומה שאמרו שם דבנהרדעא בדקו לה במיא, אפשר דכוונתם ג"כ על נגע דשכיה בעוה"ר בין השוחטים אפי' שיש בהם המועלות הנ"ל, והוא השגת גבול, אשר כבר הריעשו העולם בזוה כל גדויל

סיפורי מעשיות

את החוזה ויפסיד את שלוש מאות הכסף שנתן בערבון, ואז יוכל הוא להשתדל אצל הגדר, שהעסיק ימוד בדשותו גם להבא, אם יוסיף איזו הוספה". ואע"פ שידע עזריאלי, שייעקב הוא שונאו, וגם איש אכזרי, מכל מקום אמר לכת אליו הביתה, להתנפל לפניו ולבקש ממנו דחמים עליו ועל ביתו, שייחזיר את כתוב החוזה לידי בעליו, ואת שלוש מאות הכסף שעליו להפסיד ישלם עזריאלי. וילך עזריאל ואשתו אל בית יעקב, ויבכו לפניו בדמעות שלוש, ויתחננו אליו, שירחם עליהם ולא יקפח פרנסת כמה משפחות. אולם לשוא בכו והתחננו, יעקב ואשתו פיגה הכבידו להם, ולא ابو שמו. וכאשר פצרו העולבים בהם מאה, הפכו אלה פניהם ונכנסו לחדר השני, ויסגרו את הדלת אחריהם. ויאמר עזריאל אל אשתו: "אם יעקב ופיגה רעיתו אטמו את אזוניהם משמע בקול בכיתנו, מוטב לנו לבכות ולהתחנן לפני שומע קול בכית עמו ישראל ברחמים, כי שערי דמעות לא נגעל, והוא בודאי ירחם עליינו ויושעינו". וילכו וישבו לביהם, והחליטו לנסוע אל סבא קדישה משפולין, שהיא מפורסמת לבעל מופת גדול, לשופך לפניו את מר נפשם.

פרק שני

וישע עזריאל עם אשתו לשפולי לפני חג השבעות, והיו מוכרים להשאר שם גם לימי החג, כי לא עליה בידם לדבר עם סבא קדישה קודם החג, ואף על פי שכבר נתן שלום לצדיק, וגם הגיע לפני «פתתקא», ובו כתוב: «שלא יוכל אדם אחר לקפח פרנסתו», מכל מקום מוכרח הוא להשתאר, כי בשעת קריית הבקשה לא ענהו מואמה. רק אמר: «מן הסתם ישאר כאן לחוג חג השבעות, ויש עוד פנא...» על כן נשאר עזריאל בשפולי ולא שב הביתה לחוג שם את חג הבכורים עם בני ביתו. וככל ימי החג לא היו לו ימי שמחה, כי אם הלק קדרונית; כולם מלא עצב ועגמת-נפש, ועל פניו לא נראת גם צחוק קל, ויתהפל בדמעות כמו ביום הקופרים.

ויהיו ביום הראשון לחג השבעות, כאשר החלקו יין לכל המסובים מסביב לשולחן, נתנו יין גם לעזריאל. אך כאשר פתח עזריאל את פיו לשותות ולומר «לחיים», כנהוג, לא יכול להתחזק מBBC; עיניו זלגו דמעות, ומפני לא החזיא אף הגה, ויצעק עליו סבא קדישא ויאמד: «שותה? מודיע אתה בוכה? הלא חג שבעות היום, ולמה באתי להעציבני ביום הקדוש הזה שנקרא

רפסה

נְפֵשׁ יִשְׂעָיו

אחרונים ז"ל כמ"ש בש"ע התניא סי' ט' בש"ת שבסוף הספר ובשו"ת דברי חיים בהרבה מקומות בחיו"ד ח"א סי' ט' ובח"ב סי' ב' וסי' כ' דשחיתות השו"ב המשיג גבול רעהו אסורה והאכל משחיתתו כאלו

סיפורי מעשיות

"יום החגנו ויום שמחת לב"? האם באט אליו להשבית לי את שמחת החתונה?ohlוא שחייב משביר את ידיך ואת רגליך לפני דרכך כפות רגליך על מפתח ביתך. ודרךו של סבא קדישא נודע, שאם היה חף מהמתיק את הדינין של איזה איש ולחילצו מן המצר, היה מבזה ומקללו ברבים. אולם עזריאל לא ידע סוד זה, והוא שמעו את הדברים הקשים כשהם יוצאים מפי סבא נתבאל מאה, וכמעט שנותעלף מרוב פחד וצער. אז פנה אליו סבא וידבר אליו רוכות לאמור: "אם זוכר אתה מה שקרה בביטחון לך שש שנים, בערך? עני אחד דפק על דלתך בלילה הרף קר, ואתה פתחת לו את הדלת והכנסת אותו לתוך ביתך. גם הכניות לו חמין לשותות, והחיהית את נפשו ממש, וננתה לו מקום לשכב ולישון כל הלילה. ליום המחרת Km העני, נטל את ידיו והתפלל, ואחרי כן אמר שהוא רוצה לבדוק את מזוזות ביתך על הטובה שעשית עמו. וילך האיש ויבדק את המזוזות וימצא, שבשנוי פתחים לא היו כלל מזוזות כי אם נייר ריק, ואמרת אין זה רק שהנכרי הידוע לך גנב את המזוזות מהruk הניר...". ויען עזריאל ויאמר: "אמת נכון הדבר, זוכר אני את הכל". עני החתי העני הזה — הוסיף סבא קדישא — ואתה אל תירא כלל, בלי ספק יעוזר לך בשם יתברך ויהפוך לך את הקללה לברכה". ויצו עליו לשנות את היין ויאמר: "לחיים", כמנาง, ואמר לו עוד: "הנה שמד עזריאל בן דברה, והיום קראנו באקדמות" את הפסיק «עד ב יקר אהנסניה הביבין דבקבעת», עד ב הרי לך ראשית התיבות של שמו עזריאל בן דבורה, ובוכות מצות הכנסת אורחים יתקיים בך שתהיה יקר אהנסניה, ותחשב בין חבבי המקום, למען תשאør דבקבעת, הינו תשבע על מקומך וכנד כל ימי חייך, ולא יוכל איש להזיז ממקומם פרנסתך". או נהפוך עזריאל לאיש אחר ויבש לשלחן הסעודה בלב שמה.

בתום החג נכנס עזריאל ואשתו אל סבא קדישא להפרד ממנה בברכת שלום, ויספר לפניו עוד הפעם את פרשת צרותיו, ואת כל מה שעשה לו שכנו יעקב בהסיגו את גבונו. ויבך הוא ואשתו, ויבקשו עצה ממנה להציגם מהרפת הרעב. ויהי סבא קדישא ניר ודיו ועת, ויכתוב את הדברים האלה: "אתה יעקב! שמעתי עלייך שאתת רצה להסיג את גבול שכנד עזריאל, על בן אגיו מוהירך שאסור לך לעשות כן. ואם יש לך איזו תביעה עלינו הזמיןנו לדין תורה. ואם לא תשמע לדברי תחתרת; ואין עונשין אלא מזהירין תחוללה, ואם תאהבה ותשמע תחברך. ה' ליבוש משפטולי".

רפסו

נְפָשׁ יִשְׁעֵי

אוכל נבלת, וכ"כ הרבה גדולי אחרים, ומפני שבדבר כל השוחט מורה חיתר לעצמו שאין זה מקרי השנת גבול, והאמת אינו כן כמ湧ואר בשו"ת גדו"ל אחרים ז"ל עי' בשו"ת בית שלמה ס"י י"ט האיך מקרי לעניין זה השנת גבול. ע"כ בדקנו לו להשו"ב במיא דתיבת מיא נוטרין משיג יגיאות אחרים. וכותב בשו"ת דברי חיים ס"י מ"ז בחו"ם דאפי' לפושעי ישראל אסור לחשיג גבול כיוון שבעוח"ר ששנאת חנים גבר בעולם ובנקל יאמר על אדם כשר שחוא פושעי ישראל. עי"ש). ומה שאמרו שם דר' ששת בדק לה בריש לישנא, כבר דרשו בזה הספרים הקדושים אם אין השו"ב בעל לשון הרע שהוא ג"כ

סִיפּוֹרִי מַעֲשִׂיות

פרק סבא קדישה את פסת הניר לידי עוריאל ויאמר אליו: «כאשר תבוא הביתה, תלקチכ' לשכונך יעקב ותמסר לידי את הפטק הזה, ותאמר לו שהיית בביתי ואנכי הבטחתי לך שתשאר על מקוםך. והיה אם ישמע לדברי אלה — מوطב, ואם לאו, ת捨ר לך דירה באזנו הכהן או בכפר הסמוך, ותעקר את דירתך מבית הריחים לזמן קצר, עד אשר יבוא אליכם ויבקשכם, שתקבלו מידו את החוויה», והוא יצא ממש בפחי נפש».

פרק עוריאל ואשתו הביתה, ויעשו בדברי סבא קדישה, אך האיש יעקב לא שם לבו לדברי עוריאל, ויזרק לו את הפטק בשחווק ויאמר: «אותו רבבי הייתה אצלו הוא מושל בעירו, ופה בכפר הלא יש לנו מושל, ברוך השם, האדון שלנו». וילך עוריאל לבתו ויקיים את כל דברי סבא קדישה, וישכר לו דירה בכפר הסמוך. כאשר הגיעו הימים המוגבלים, ערך עוריאל את דירתו מבית הריחים, וילך לשבת בבית החדש אשר שכר לו, ויעקב שכנו קבע את דירתו בביתו הוא.

לא ארכו הימים, וتلך פיגה אשת יעקב אל האهل אשר אצל בית הריחים לטבול במים המקווה ה�建ה, שהכין ותקן עוריאל, ולא חפיצה לנסוע העירה. גם דרכן של השכנות היה לטבול ולהתרחץ שם ביום הקיין. עוד מן הימים הראשונים שנבנו שם את האهل. ויהי ברdot פיגה אל מקווה המים, לקחה אתה את בתה הגודלה, כדי שלא תהיה שם ייחידה וכי נשמר גם על הבגדים. ומפני שהיא או הקיין בתקופה והחומר היה גדול, ישבה לה הבית על מפתן האهل, תחת העצים שהיו נטועים מסביב, ואמה נכנסת בפנים האهل להתרחץ ולטבול בדרך תמיד. אבל בפעם הזאת קרה לה מקרה נורא: כאשר ירדה על המדרגות לטבול, נשברו תחתיה המורדות עם נסרי הרצפה, ותיפול לתוך עמקי המים, ולא הספיקה לצעק אף צעה אחת. מחמת הפחד והבהלה נתעלפה מיד ולא ידעה מה עמה. גם בתה אשר ישבה למלטה על מפתן האهل בחוץ, לא שמעה מואמה, ולא ידעה כלל מה שעבור על אמה בפנים האهل.

רפסו

נֶפֶשׁ יִשְׁעֵי

מצוי בעזה"ר אפי' בין שוחטים יראים שנכשלים בזזה. והנה אף דלא מצינו פוסקים שיפסול השו"ב עכור זה, מ"מ בכלל רוע מעלים הוא בזזה. ובפרט כשמוציא שם רע על חברו נקרא שוטה רשע ונג רות. וכשנתברר ששקר ענה בו Dao הוא פסול לעודות אפילו בפעם הראשית מכובאר ביוז"ד סי' ב' ובבא"ג שם אותן ועי' בשוו"ת בית יצחק סי' ב"ט בעניין זה ובשאר גדו"ל אחرونין ז"ל. וזה כוונתם לדבוקו בראש לישנא.

סיפורי מעשיות

פרק שלישי

ויהי כאשר נשברה הרצפה תחת רגלי פינה אשת יעקב ותפלול לתוך המים, כי התעלפה, ותצא במקומה מתוך עמוקים אשת מבנות הדרים, אשר משכנן בנחרות ובפרט במים הנוחרים אצל הריחים. שהיתה דומה לפינה בקומתה ובלסתה פניה. בת פינה שישבה על מפתן האهل, והביטה מרוי פעם בפעם מאוחרת לא זאת את אמה העולה מן החצנה, בראותה את אמה עלה מן המים והוא מתלבשת בדרך, לא שאלה אותה שום דבר ושתיהן לא דברו מאומה. אחריו שלבשה האשת את בגדיה, בגדרי פינה, ותצא מן האهل, הלכה אחריה גם בתה, ותבנה שתיהן הביתה, דירת יעקב. והנה הבית, שלא ידעת כלל את דבר האסון שקרה את אמה, שבה למלאכתה ולעבודתה אשר בבית, ואחר כך יצא לה שום עם חברותיה. גם יעקב לא היה בבית, כי היה טרוד עוד בבית הריחים. רק הילדים הצעיריים היו בביתו ושיחקו וישתובו, ויחשבו שהאשה הזאת היא אמא. וכי באשר קרכו אליה הילדים, ויבואו אליה בדרישות שונות, כدرכם תמיד לבוא לפני אמא, ולבקש ממנה בקשות שונות, לא ענתה אותם מאומה. רק הריחקה אותם מפניה וגמ דחפה אותם דחוך והרחק, אחר כך הלכה ותקה את כל הקדרות עם התבשילים, שהיו מוכנים לשעורה הערב לכל בני-הבית, ואתכל מן הקדרות. קראות הילדים שהאם אוכלת, הקיפו אותה בצעקות, כדרכם תמיד, וירדרשו ממנה לחת גם להפ לאכול. אולם היא לא ענתה אותם דבר, אך דחפה אותם מפניה בדחיפות ובעיטות, עד שם התחלו לצחוק ולובכות. בתוך כך שמעה הבית הגודלה בחוץ את הבכיות והצעקות של הילדים בפנים, ותמהר הביתה לראות ולדרעת מה שם. אך מה נבהלה בראותה את מעשייה המשינויים של אמה, העימרת אצל התנור, ופניה מוכסמים, והיא מועטפת עוד באורות הבגדים שבאה בהם מן הרחצה, ואוכלת מן הקדרות. אוכלת בלי הפסיק שלא כדרך בני אדם. וכי באשר קראה הבית: «אמא! אמא! שבי במקומך ואtan לך לאכול, הלא זאת היא סעודת הערב שהוכנה לנו». לא ענתה מאומה, אך עמדה ואכלת, כאלו לא שמעה כלל את דברי הבית. ותגש הבית אליה להביט בפניה ולדבר

רפס

נפש יש עוי'

ואפשר דזה הוא כוונת רבוז'ל במס' עירובין דף כ"ה ע"ב אמר ר' אילעוי בן' דברים אדם ניכר בכוסו ובכיסו ובכעסו, ודקדק המהויש"א בח"א דמה שיוכות יש לנו' דברים הללו ול"ז. ונ"ל דהנה קודם למאמר זה מיריו מ אדם ההולך בדרך, הייאר יתנהג לעניין תפילה. והנה אנן קי"ל דההולך בדרך ורוצה לאכול בשך דצרייך

טיפורי מעשיות

עמה, גם חפצה להסיר את המעתפה אשר על ראשה, אולם גם אינה דחפה ותפלול הבת הארץ, ותמן קולה בבכי וצעקה. כאשר ראו הילדים, שאחותם הגדולה בוכה וצעקת, התחלו כולם לבכות ולצעק יחיד, עד שהאחד מהם רץ החוצה ויבוא אל בית-ההרים ויצעק: «אבא! אבא! בוא מהר!» כשםוע יעקב את צעקת הילד נשאלתו: «מה בבית?» אך הילד היה מבוהל ולא ידע מה לענות בראשונה. אחריו כן ענה בקוצר: «האם מכח אותנו תאכל את כל סעודת הערב?». וירץ יעקב אל ביתו, ויבהל גם הוא, בראותו את כל הילדים בשם בוכים, ובתו הגדולה שוכבת על הארץ בוכה וצעקת. ועוד יותר השתנמו, כאשר ראה את אשתו מעוטפת במלבושים הרחבה, עומדת אצל הירה ובידיה קדרה שהריקה אותה כולה. ולא ידע יעקב מה לעשות, והתחליל לצעק: «פיגה! פיגה! מה לך? מה עשית?» אולם אחריו כן כאשר ראה את בתה, והנה היא שוכבת על הארץ וצעקת: «ראשי! ראש! — רץ אליה וירימנה מן הארץ, ויחבוש את ראה במתפתח טבולה במים קרמים. וידבר גם עם אשתו, וינס לחתת ממנה את המעתפה ולהבטית בפניה, אבל גם אותו דחפה דחיפה עצומה, ויפול ארצתה. אך הוא קם תיכך על רגליים, ויגש אליה עוד הפעם, והתחליל לבכות ולהתחנן לפניה, שתענוו על שאלותיו, ותאמר לו מה היה לה. אז נתרפץ מפה שחוק איום בקול משוננה, בקול בהמה או חייה, עד שננהלו כולם מן הקול הנורא הזה. אחר כך נגשה אל הדלת ותפתח אותה, ותצא אל הפרויזדור, ומשם עלה דרך דרך המעלות על העלייה, ותשכב לישון על העשב והחציר אשר שם.

כאשר נתישבה מעט דעתם של יעקב ובתו החליטו לעלות אחראית על העלייה, ויעלו שניהם, ופנס מאיר ביד יעקב. ויראו והנה היא שוכבת על החציר מעוטפת כבראשונה, ויגשו אליה לאט לאט להבטית בפניה, ויבקשו אותה לרדת למיטה, ותשכב במטטה אשר בבית. אולם כאשר נגשו אליה ישבה לה, ותחטוף את הפנס המAIR מיד יעקב, ותשיליכו ארצתה, ושוב פרץ מפה שחוק נורא בקול משוננה כבראשונה. וירדו יעקב ובתו מן העלייה, והניחו אותה שם שוכבת על החציר, ויאמרו: «אין לך אם נבהלה באهل הטבילה», ונטרפה דעתה עליה ונשתגעה; ובכך תשכב לה שם עד הבוקר, ואז נראתה את מעשיה ונדע לעזע עזה». וילכו לישון. בלילה נדדה שנותם, ובבקර השכם עלה יעקב על העלייה, וימצאנה שוכבת על החציר ויישנה. ולא רצתה להעיר אותה משנתה

רפט

נפש ישעי'

לחקור על השו"ב אם יש בו ג' מעילות הנ"ל כמ"ש בשם"ח ס"י א' פ"ע' ח' דאסור לאכול עד שיחקור בnn"ל. (ולא כאותן המונע עם כשרואין בא' שמדקדק באכילה ואיןו אוכל בכל מקום בוואו, מהו אומרים שזה הוא מודת חסידות, ובאמת אסור לאכול מצד הדין עד שיחקור בnn"ל) ובא"א לחקור כתוב שם השם"ח ذריך לבודוק הסכין שהחתה בו בשור זה ונגס ישאל לבני מתא אם אין השו"ב רגיל בשכבות או שרר רוע מעליים. וכן הוא ביפה לבדיקה מהיד אפרים שבסוף י"ד דפוס ווילנא ע"י"ש. ע"כ בא ר"א ואמר אף' נמצא שלם

טיפורי מעשיות

בchapvo, אולי אחר השינה תתיישב עליה דעתה ותתפקח. וירד יעקב מן העליה בלאת, וילך לראות באهل המקווה מה נהיה שם, וירא והנה גסרים מהרצפה צפים על פני המים. ויתפלא מאד, ויקח מקל ארוך ויבדק את הרצפה וינסנה, וימצא שרצפת המקווה נתקללה כולה. ויאמר יעקב: "אכן נודע הדבר, כאשר ירדת לטבול, נשברו תחתיה גסרי הרצפה ותפול לתוך מעמקי המים, ואף שעלה אחורי כן מtower המים, מכל מקום, מחמת הבחללה, נטרפה עליה דעתה". ויבוא יעקב אל ביתו ויספר לパートו, שנודעה לו סבת המחלתה, כי כמעט שטבעה בעמקי מי המקווה, מחמת שנפרצו תחתיה הגסרים מרצפתה, שהיו בודאי ישנים ובלתי חזקים, ומפני שנטבהלה נשתטתי. וינהemo זה את זה, כי הרופאים בודאי ימצאו לה מזוד ותרופה, לאחר שנודעה להם סבת המחלתה.

פרק רביעי

ויהי בבקר, אחרי אשר הקיצו הילדים וכל בני-הבית משנתם, ויחלו להכין סעודת-שחרית כדירכם בכל יום ויום. ואחרי אשר הוכנה הסעודה, ירדת האשאה מן העליה, מעוטפת כמו אתמול, ותקה את כל הל�ם. הקדרות עם התבשילין, ותעלם על העליה, ותאכל את הכל — ואת הקדרות הריקות השיליכה על הרצפה אשר בפזרוזו, ושוב שכבה על החציר לישון; ומפני שעדי עתה כמעט כולם נדחו והוכו על ידה, פרחו לעלות אליה, פן תדחוף ותשליךם מן העליה ארצתה. מה עשו? עמדו על המעלות והסתכלו במעשיה מרוחיק. והיה בהיכנים בבית סעודת-הzechrim, ירדת שוב ולקחה את כל המאכלים ועטלה עליהם על העליה, אכלה את הכל, ואת הכלים הריקים זרקה על הארץ, ואחר-כך שכבה על החציר לישון.

בן עברו שלוש שנים, והיא התנהגה כך בכל הסעודות, והוא מוכרחים לששל פעמים כל סעודה וסעודה, ונתרפסם הדבר בכל הכהר שפיגה אשת יעקב נשתגעה. ביום הרביעי אמרה בת יעקב אל אביה: «אבי יקרין! מה תהיה התכליות? הלא אתה רואה שכירה גדולה אנחנו. אולי בא עליינו העונש

עד נפש ישעיה'

בהתוצאות הנ"ל אף"ה צריכין לדרש אם אדם הגון הוא. ובמה יכיר בו שהגון הוא, ולזה אמר בכוסו, ר"ל אם אין רגיל בשכבות. ובכיסו, ר"ל אם אין מושג גובל אחר. ובכעסו ר"ל אם אין מוציא שם רע על חבירו שהוא בא ע"י בעם. ולהשומע יונעם ויתברך לדור דור. ויזכה לטבוח טבח בהר המור, ולשםוע ב מהרה בשורת קול התור בגמטריה יונה זאב בן אסתיר תחיה.

(ממ' מראה ראי)

סיפורי מעשיות

זהו, מפני שכרטנו אוכל מפני כמה משפחות שישבו כאן לפניינו? הלא המה עוריאל ובניו וחתני. עליין עלייך לנסוע אליו ולהזכיר לו את בית הריחים, ובזכות זה אולי תרפאemi היקרה". ובamarah את הדברים האלה, פרצה בבליה גדולה. אולם אביה היה איש קש-הילב וקש-עורף, חוקר ומשכיל, ויאמר אל בתו: "אל חוספי לדבר עוד דברי שנותך אלה, לו בא השגעון עליה ביליה שום סבה, שלא על פי דרך הטבע, או היה מקום לדבריך אלה. אבל הלא אנחנו יודעים את סבת מחלתה, שנتابבלה מהמת שנפרצלה הרצעה תחת רגליה בשעת הטבילה, ואם כן, מה ענין זה לעסק הריחים? הלא מקרים כאלה, מעשים הם בכל יום, שאנשים משתגעים מחמת סבות שונות, אף על פי שלא הסיגו גבול. ועתה את דרושת מני, שבשביל ספק קל שבקלים נפסיד את הפרנסת, הלא גם את אחת המשוגעות בדברי. ואם אין את מאנת לדברי, אנכי אסע מחר לעירה ואביא הנה רופא מומחה, ונשמע מה יאמר הו".

ויעש יעקב כן, וישע העירה והביא דוקטור מפורסם, ויספרו לו את כל התנהגותה, אך הרופא אמר שאי אפשר לו לומר מואה עד שיבדקנה היטב. ויחשבו תחبولות מה לעשות, ואיך לסדר את הדברים, שהרופא יוכל לדאותה ולבדקה כהוגן. ויאמרו להמתין עד שתרד מן העליה לקחת לה אוכל, או יתפסוה אונשים גברים, ויחזקו בה בכתה, עד אשר הרופא יבד肯ה היטב על מחלתה. ויקח יעקב ארבעה אנשים ערלים גברים, ויעמידם להיות נכונים לתפשה ולהחזיקה, כאשר תרד מן העליה. וכן היה: כאשר ירדת, בזמן סעודת-הצהרים כדרמה, מעופפת במעופה על ראשה, ותליך ישר אל הכירה לקחת את הקדרות, קופץ עליה אחד מן הערלים הגברים ויתפסנה בידי אחת. אבל היא פערה פיה בשחוק איום ובkol משונה, ותחטוף את הקדרה בידי השניה, ותשפוך עליו את התבשיל הרותה. והאיש נכוה בפניו ובידיו, ויעזבנה לנפשו והתihil לצעוק מרוב כאב. מיד קופצו עליה שלושת הערלים הנשארים, אולם היא התחלת להסתובב עם קדרת-הברול הריקה אשר בידייה, ותך על ימין ועל שמאל, עד אשר כולם יצאו פצועים והדם זרם מעל פניהם וידיהם. ויצעקו כולם מרוב פחדם וכאבים. וצקה ויללה נשמעו בבית, וירוצו כל האנשים הנמצאים בבית החוצה, גם הדוקטור קופץ דרך החלון, והוא נשarra

רעא

נְפֵשׁ יִשְׁעֵי

ט

ובספר דרכי תשובה על יו"ד סי' א' ס"ק ר"א ד"ה אלא טבח ידוע ז"ל: עי' בכתת' ג' הו"מ סי' ק"ט בהגהת הטור אותן קמ"ט שב' דהשו"ב שהחזקוק לשחוט במקום אחד אין כח בשום אדם להוציאו מהחזקתו ועי"ש עוד באות קמ"ז שב' דכל שהחזקוק בשום מינו מהקהל אין יכולם לשלקו אא"כ אין מתנהג בשורה במינו עי"ש (ועי' בא"ח סי' נ"ג ובנוסאי כי הש"ע מענינים אלו) ועי' בשו"ת מהרי"ק שורש נ"ז סוף ענף א' ובשו"ת מהרש"ל סי' ק' . . . ועבשות דבר משה קמא סי' ס"ג שב'adam הוא ממונה מקהל לשו"ב אף שלא

סיפורי מעשיות

בבית לבדה. ותקח את הקדרה השניה עם התבשיל, ואת כל הלחם אשר מצאה בכית, ותלך ותעל על העליה. שם ישבה לה על החצר ותأكل את התבשילים ואת הלחם, ואת הכלים הריקים שלילכה ארציה, בדרך פעם בפעם. כאשר ראו יעקב ושאר האנשים שלקה את המאלים והלכה למקומה, שבו היביתה, ויחלו לחשב עצות ותחבולות מה לעשו. וישר יעקב לדוקטור את סבת محلתה, וגם הוא הסכים לדברי יעקב. שהבללה היא סבת محلתה שלען ידי הפחד חלשׂו עצבי המות. גם אמר שדרך המשוגעים האלה, שבשבועות הראשוניות למלחמותם גברים וחוקים ומאלים הוא שלא כדרך הטבע, ואוכלים הם כמו טוסים. כשהמעריע יעקב את דבריו הדוקטור אמר לבתו: «שמי נא בתין את דברי הרופא, שגם הוא מסכים לדברי, שהשגעון הזה הוא מקרה טבעי».

ויבקש יעקב מעת הדוקטור עצה, לדעת איך להנתנהו אתה להבא, וי Amend הרופא אל יעקב ואל בתו: «הלא תדעו, אם תכינו לה סעודות מלאה בכל יום ויום, היא תתגבר בכל פעם יותר ויוטה. על כן עצמי שלא תכינו בעכורה כל מאכל, רק תבשלו בשבייה מים עם עצמות גוזלות שלبشر, שתחשוב שאלה הון בשיה, ועוד קדרה אחת עם תפוחי-אדמה כדי להחיות את נפשה, ואחרדי עבורי איזה זמן יחולש כחה לאט, עד שתחללה ותשכב ולא תוכל ללכט, ואו תודיעו אותה מן העלייה, תדרחו אותה ותשכיבוה במיטה, ואם אבוא אליה או, אבדקנה היטיב ואקווה לרפאותה. וכדי להחיש את חלישות כחה, אזכיר לך גם «רצפת» ללחומו בבית המركחת, ולשפוך ממנה חלק ידוע בתוך התבשילים, שיכינו בשבייה בכל יום ויום. אך עליכם להזהר שלא תכינו את מאכלכם בבית הזה, כי אם בבית אחר, בית אחד השכנים, ושם גם תאכלו את כל אדרוחותיהם». דברי הרופא מצאו חן בעיני יעקב, והוא היה לו על עצמו המוחמת, וישלם לו بعد טרחתו ביד דחבה וישלחו לבתו.

ערב

נפש ישעיה

בקניין אסור לשום אדם להשיג גבולה ואסור לבני הקהילה להעבירו דיש לו דין פועל דשכירות פועל אין צורך קניין ופושט דאסור לאחר לשוחט שם דהו כי בכלל קהיל שעשנו תקנה וכו' אולם אף אם לא קיבלוה עליהם רק שמעצמו החזוק שם בעמק השו"ב ג"כ אמור לאחר לשוחט שם ולהשיג גבולו דעתך' הוא בכלל עני המהפק בחורחה ואסור משום טעם פסקו לחיותי עי"ש ועי' בדבריו במחודורא תניניא סי' נ"ד ועכשו"ת שם אריה חלק ח"מ סי' ל"ז מ"ש בעניין זה.

סיפורי מעשיות

ויהי ממחדרת ויעשו כאשר צוה הדוקטור. כל בני-הבית הלו אול בית השכן, ייאכלו שם את אשר הכינו להם, ובביהם הכינו לאשה קדרות מים בלי אוכל, רק עצמות גדורות ותופוחי-אדמתה. והנה בזמן שכבל בני-הבית ישבו בבית השכן, ירדה היא מן העליה ותבואה הביתה לקחת לה לאוכל, ותחפש אחריו לחם ושאר מאכלים ולא מצאה. ותקח את הקדרות מן הכירה, ותאכל מן התבשילים אשר בהן. אבל תיכף הכירה שמרדים אותה, והתחללה להתנקם בכלבי הבית: שבירה את האכלים, הקעדות והקדדות. אחד כך לקחה סכין ותחתר את כל האכלים והכסותות, וتوزיר את הנזחות דרך החלון החוץ. אנשים רבים התקבצו מסביב לבית יעקב, אך כולם פחדזו להננס לבית פגימה, ואחריו ששבה ועלתה לעליית הגג, נכנסו האנשים הביטה ויראו את החורבן הגדול אשר בבית. יעקב ובתו דאו את הנזק הדבר שהוא הסבה להם, הבינו שעצת הדוקטור היא שוטה ואניינה ישירה כל כך כמו שוחשו מראשה, ויפחדו שמא תעשה ככה גם בעת אדרות הצהרים. ומלבד זה החשו פן TABOA גם לבית שכנתם או לבית הדיחסים, וגם שם מסב להם חורבן בעין זה, ויאמרו שאין חכמה ואין עזה כי אם להכין לה אוכל די צדקה, כאשר הכינו עד עתה. יימחו להכין לה שתי קדרות מלאות אוכל וגם לחם לעת סעודת הצהרים. וכך היה: כאשר ירדה בדרכו כולם מפנהו ויצאו מן הבית, והואלקח לה את הלכם, ואחריו בן טעמה את המאכלים ותרא כי טובים הם, ותקח את הכל ותעל למעלה, ולא הסבה שום נזק. אז הבינו שאין להם עצה אהרת, כי אם להכין פעמים בכל יום ויום שתי קדרות מלאות התבשילן עם לחם, והיא תנתן להם מגנות. ויתחילו לחפש אחריו תחבולות אחרות איך אפשר לדפאותה, ויאמרו לערבע בתוכם המאכלים סמנני דפואות ולהביא לה ארכוה למחלה על ידיהם.

נניח את יעקב ובני ביתו בעבודתם, להכין מדי יום ביום אוכל עם כמה מיני דפואות לשם המשוגעת, ונסורה ונדראה מה שנעשתה לפינה אשת יעקב האמתית.

רעג

נפש יש עי'

והנה לעניין דיעבד אם עבר ש"ב אחד ושהת בגבול רעהו עי' בשווית הרב זיל שבמוף הש"ע שלו סי' ט' שכ' שהשוחט במקום שחבירו מוחזק בו ומঙג גבול רעהו נקרא רשע ואמור לאכול משחיתתו עי"ש ועי' בשווית בית שלמה ח"ב סי' י"ח שהביאו והביאו ראיות לדבריו ומחזק יסודות דין זה שכן עיקר להלכה למעשה עי"ש בארכיות

פיפורים מעשיות

פרק חמישי

אortho הנهر שעמד על יד בית הריחסים, וגם המקווה שם טבעה פינה אשת יעקב, היה רחוק כחצי פרסה בערך מן הנهر הגדול הנקרא דניפר, אשר בו עברו הרבה אניות סוחר. והנהר הזה שעיל ידו בבית הריחסים, היה שוטף וועבר עד נפלו בנهر הגדול, הנهر דניפר. אצל חופי הדניפר, נמצא כפרים מעבר מזה ומזהו, וגם יש מקומות שלא נמצא שם שם כפר, רק יערות גדולים ושדות מלאים עשבים, הגבוהים יותר מקני הרגן; והמקומות האלה נקראים «סטיפות». גם יש הרבה קרקעות, אצל חופי הנهر דניפר, שהן מדבר שם וארץ מלחה. וכי באשר נפלת פינה אשת יעקב לתוך המים ונתעלפה, סחפה המים מתחת, הורמים בחזקה. הלא, עד שצפה מעל פנוי הנهر, ושתה עם זרם המים עד שנסחפה אל תוך מיimi הנهر הגדול, הנهر דניפר. ותוך זרם המים של הדניפר נסחפה כמה פרסאות, עד שנזרקה על חוף של חול, במקומות מדבר שם, ותשכב שם עד אור הבוקר. המשמש התחלת לרווח ותשלח על גופה הקר קרני אורה החמות, והפיחו בה נשמת חיים. היא הקיצה מתוך התהעפות ולא ידעה מה הייתה לה, בראותה שהיא שכבת ערומה תחת כפת השמים, על שפת נהר גדול כמו ים. היא לא זכרה כלל מי היא, ומה עבר עליה, ומאין היא באה הנה, כי דעתה הייתה מטרופת עליה מעט, ולא חשבה בשום דבר, רק חפשאה אחורי אותה מקום סתר לבסוף שמה ולהסתדר. ותשא את עיניה ותרא כי לא רחוק ממקום נמצאת מקום הרבה עצים על שפת הנהר, והעצים הולכים ומשתרעים גם על פנוי המים, והם כובשים חלק מהנהר, ותרץ שמה מהר, והסתתרה בין העצים אשר על ה"קמפא", ותשב לנוח. וייה כאשר שכבה למנוחתה, התחלת לחקור ולעיין היטב בדבר ולהזכיר איך באה לכאן, ולאט לאט שבו אליה כח זכרונה וshallה ותדע מי היא. גם נזכרה איך נפלת לתוך המים, והבינה שבדרך נס האיפוי המים אותה ונסחפה לתוכן הזרם החזק של הנهر הגדול הזה. עד אשר הגיעה הנה, לתוך המדבר הזה. היא לא ידעה איפה ארץ היא נמצאת; מי יודע כמה פרסאות היא צפה כבר על פני המים? איה משפחתה, אישה וילדיה? התשוב עורד בחיים אל ביתה לראות את בעלה וילדייה? ומתח מחשבות והרהורים התחלת לבכחות מادر. אחר כך התחלת להרגיש שהיא רעה, ותלך לחפש

רעד

נפש ישעי'

וכ"ב בשו"ת מאמר מרדכי (מהגאון רמ"ז מלובב ז"ל) סי' כ' ובשו"ת שואל ומשיב הליטאי ח"א סי' י"ט וסי' כ"א ובשו"ת דבר משה תניינה סי' פ"ג עי"ש ועי' עוד בשו"ת בית שלמה שם מ"ש בעניין זה והעליה בן לדינה דשו"ב שעובר על היוגת גבול רעהו ושוחט במקום שהחווין שם אחר לשׂו"ב ה"ז נקרא גולן גמור ואם שנה ושילש בזה ה"ז נקרא

סיפורי מעשיות

אחרי מונות להשקייט את רעבונה, ובדרך עולתה מחשבה בלביה, שצריכה היא למצוא לה איזה מקור למזונותיה הלא במקום מדבר ושםמה היא נמצאת. בראשונה חשבה לעלות על איזה עץ גבוה שעומד על שפת הנהר, ולהיות צופה מרחוק, ואם תראה ספרינה מරחיק תבוא, תצעק בכל תהה עד שישמעו אנשי הספרינה ויבאו לעורתה. אך לבסוף נמלכה בדעתה שלא נכון לעשות כן, הלא אפשר הדבר שהאניה תהיה של שודדי הים, המציגים מאד במקומות האלה, ואם תפול לידיהם, יתעללו בה בראשונה, ואחרי כן ימכרוה ממכרת שפתה; לא תעשה דבר זהו, מוטב לה למות ברעב מלנפול בידי שודדים. ויהי כאשר התחילה הרעב לעונתה, ותחפש אחריו אוכל על האדמה כמו על העצים. אולי תמצא איזה דבר הרואי לאכילה. ולאשרה מצאה על "הקספה" פירות שאפשר לאכלם. כאשר הלהקה הולך וחפש, ראתה על מקום אחד גדים הרבה דובדבניים אודמים, כחול הים לרובו; גם מצאה שם הרבה עצים אגוז אשר מפירותיהם אפשר להתרפנס בשעת הדחק. ותשמה בלביה, כי ראתה בדבר הזה ישועת אלקים, שהוא עומד לימינה ולא תגוע ברעב. ותלקט הרבה דובדבניים אודמים, ותאכל ותחמי נשאה, גם מן האגוזים לקטה ותאכל.

כל היום הראשון לא עשתה מਆה, רק הסתתרה בעבי העיר בין סבכי העצים, כי יראה מאה, פן יבואו למקום זהו ביום אנשים רעים או גולנים. רק פעמיים אחתות הייתה מטפסת ועולה על ראש איזה עץ גבוה, לראות אם שטות אניות בנهر זה או בים זה, כי לא ידעה אם זה הוא נהר גדול או ים; כל כך היה הדגניפר רחב במקומות הזהו. גם על הסביבה, הגדרה והרחובות אשר ביבשה, הייתה מבטת היטיב לראות מה נמצא שם, אבל לא ראתה שום איש. מלבד כמה מיני עופות אשר קנו שם על העצים, הפרעה אותה בכל פעם מנוחתה גם ארנבת אחת, אשר רצתה מוקמה הנה ושוב לפנות ערבית התחלת להלוש עלים הרבה וענפים רכים, והציצה אוטם מצע לשכב עלייו בין העצים, ואחרי שלקתה הרבה דובדבניים וקטפה לה אגוזים ותאכל די שבעה, שכבה לישון.

ביום השני כמה משכבה בבקיר השכם, והתחילה לлечת על "הקספה" הלאה לתור אותה. ויהי במצאה עץ גבוה ביותר, טפסה ועולה על ראשו לראות ולהכיר את כל הסביבה. אולם בכל הסביבה לא ראתה לכל מלא מבט

ערת

נפש יש עיר

מומר לאותו דבר ואפי' בודק סכין ונונן לו לא מהני עי"ש באירועות
ועי' בם' דעת תורה סוף סי' זה שהעתיק שלשה מכתבים שלשה
מצוקי תכל מהגה"ק משיפיטיווקי זצ"ל ומהגה"ק מסאוריין זצ"ל
ומהגה"ק מ' אברהם יהושע העשיל מאפטא זצ"ל בענין ש"ב הבא
להשיג גבול רעהו וגם בענין חזקת של העיר בכפרים שסביבותי"

טיפורי מעשיות

עינה מקום ישב, רק מעבר השני של הקמפה" נראת לפני עמק רחב
משתרע, שם גדרים עשבים גבוהים. ותרד מן העץ ותלך שם למקום העשב
וחתלש מן העשבים, הגבוהים כשתי אמות בערך, ותאלם לאלומות, ותשב
עמם לومة הראשון, והיה בראותה שהשבים האלה ארוכים, רכים ורכים
הם, ותנס לקלוע מהם מהצלת, וכאשר עלה הדבר בידך, ארגה מהם גם
מלבושים, לכחות את מעדמי גופה, ותעש לה שתי מהצלות גדורות, וגם
קלעה לה מן העשבים חגורה ארוכה ורחבה; במחצית אחת כסתה את גופה,
ועליה הגרה את החגורה, והמחצית השנייה היה לה למעטה, ועטפה בה את
ראשה וכל גופה. שלשה ימים עמל בעבודה הזאת, להcin לה את שתי המצלות
האליה, ואחרי כן התחלת לחשוב איך להcin נעלים לרגלייה היחפות, שנפצעו
בין האבניים, הקוצים והדרדרים, הממלאים את כל המקום. ותעל על שפת
הנהר ותחפש אחרי מקום טיט ו hammered ותקח מהם ותערבבם עם חול, ותגביל
את החומר הזה לדפוס עקב الرجل, ואת הרפוס הזה הניחה מול השמש הזורחת,
עד שנתיישב ונתקשה כמו אבן. ולפי מדרת הדפוס הזה ארגה לה מן העשבים
תבן לרגלייה היחפות; וכן רכשה לה גם נעלים. פעם הלכה על שפת הנהר
ותרא הרבה קליפות שלבולים מתגלגלות בהמן רב, ותחפש ביניין ותבור
מהן את הקליפות החדרות ביותר, ותשתחם בהן במקום סcin לחתוך את כל
דבר הצריך חתוכ. בעבודה הזאת עבדה זמן רב, עד שהכינה לה מן הענינים
הדררים ומן העשבים מצע לשכב עליו, מכסה לכחות בו ושתי מהצלות וחגורה
אחד להתלבש בהן, וגם נעלים לרגלייה היחפות. מלבד זה הביאה לה עוד
עלמות שעשן מן העמק, ותקשר את ראייה הענפים של שני עצי הסמכים
זה לזו, והניחה עליהם אלומות שעשן מעועל, ותעש כמו גג שהייתה לה למחסת
ולמסתור מחום الشمس ומזרמי הגוף ומסדרות הרות.

אחרי שגמרה את כל עבודתה, התחללה לדאוג ולחשוב, מה יהיה לסוף?
ולשם אייזו תכליות יושבת היא במקום זה? וגמרה לבלה להורדע
למקום היישוב, שהיא נמצאת במקום זה. אבל איך אפשר לה להורדע את כל
מה שעבר עליה, ושהייא נמצאת פה? אז עלתה על דעתה העצה הזאת, לקלוע
סלעים קטנים מהשבים ומן הענפים הרכים ולמלאות בדורבןיהם וגוזים,
גם לשבור ענפים עבים מענפי העץ, ולהקוק עליהם בקליפה שלבולים,

רעו

נפש יש עי'

עיי"ש בדרכיהם שהם כנחלי אש ועיי' בשו"ת אדו"ר דבריו חיים חלק א' סי' ט' חיו"ד ובחלק ב' ביו"ד סי' ב' שנסאל ג"כ בעניין זה והשיב דהשו"ב הבא בגבול רעהו נקרא גולן ומוציאין הגזילה מידיו כדין גול גמור וכופין את השו"ב הזה להזכיר להשו"ב הראשון כל

סיפורי מעשיות

בכתב עברי ובכתב רוסי, את הדברים האלה: «להודיע יעקב רייף שאنبي אשטו פיגה נמצאת בעיר אצל החוף», ולהשיט את הכלים האלה מידי יומם בינו על פני הנהר הגדל. וכן עשתה: כל הימים קלעה סלים, כדי שהיא לה מן המוכן, ובכל בקר ובקר לקחה שני סלים ותملם דובדבנים ואגוזים, ותקשרום זה לזה, גם הנינה בתוכם שני גוזרי העץ, שהורתה עליהם את מקום מציאותה, ותקשרם הדק היטב על הסלים ותשלחם על פני המים. ומפני שמיין הנהר רצים ושותפים בורות גدول, על כן צפו הסלים עם הענפים במרוצאה על פני המים במוחך רב, עד שהגיעו גם למקום אנויות מסחר. מלחי האניות, בראותם את הסלים היפים, הקשורים אל ענפי עץ וצפים על פני המים, התפלאו על זה, ויזרו את הענפים עם הסלים. והוא בראותם את הסלים עם הפירות, ואת הכתב אשר על גורי ענפי העץ, ויביאום אל רב' החובל. כאשר קרא רב' החובל את הכתב, הבין מעדתו, שאין זאת כי אם נלקחה האשפה החאת בשביה על ידי שודדים, והיא מודיעה באופן זה, כי עודנה חייה, למען ייחסו אותה מיד השודדים. הנמצאים באיזה יעד על חוף הנהר. ויקח רב' החובל את הענפים עם הסלים וימסדרם לידי המשלה, ושרי המשלה פדרשו את הדבר הזה בדברים, כי על ידי הפרטום יהיה אפשר להם לדעת גם מי הוא האשף יעקב רייף, ומה קדה בביתה ואיזו דעeo מה לעשות.

והאשפה פיגה לא נחה ולא שקטה, בכל יום ויום קלעה וסדרה סלים חדשין, קטנים ויפים, ותשלחם על פני המים. ותעש כן בכל בקר ובקר, להשליך שני ענפי עצים. ועליהם חרotta המודעה בעברית וברוסית, לחוץ מימי הנהר, ובhem קשוריים שני סלים יפים, מרהיבים את העין במלאות הרקה, וממולאים דובדבנים אромים ואגוזים. המלחים וחובלי האניות נתנו את עיניהם לראות, אם צפים על פני המים עוד ענפים עם סלים, והיו מוצאים אותן במקומות שונים, וכל המקרה הזה היה הולך ומתרפסם יותר ויוטר, עד שנעשה לשיתה בפי הבריות, והיה לעניין נעלם ונפלא לעונות בו בני אדם אשר במדינה.

פרק שני

הסוכן, המנהל את עסקי הגרפ' דרזיבילוב, דר גם הוא באותו הכפר שדר שם יעקב רייף. והוא כאשר נודע לו על דבר האשפה שאבדה ונמצאת

רעוי

נפש יש עי'

השבר שחייב שלקה חוץ מדמי בטלת של הראשון ושהיות זה הנולן אסורה ועוי"ש עוד בח"ב שם סי' כ' שכטב ג"כ בענין זה דוחית השו"ב המסיג גבול רעהו אסורה והאוכל משחיתתו כאלו אכל נבילה עוי"ש.

סיפורי מעשיות

באיזה יער על חוף הדניפר, היה דומה לו שהשם הנזכר אינו מזר לו, אך לא זכר מי הוא האיש הזה. אבל כאשר השמואה הזאת הלבנה ונתקפשתה, והיתה לשיחת הבריות, התחליל לעין ברבר, וימצא שבעל הריחסים אשר בכפר שמו יעקב רייף, אך לא ידע בבירור אם שם אשתו פיגה. וכך על פי שם שמע שאשתו נמצאת בבית בעל והיא נשתגעה, מכל מקום החלטת לבבו לשלהו אחרי יעקב רייף, לדבריו ואלו ושאל את פיו, אולי יודע הוא באיזה מקום נמצאה עוד אחד משפחתו, ששמו גם כן יעקב רייף. וישלח הסוכן לקראו אליו את בעל הריחסים, ויספר לו את כל הדבר הזה, ויבחלה יעקב מאר ויאמר: «הלא אשתי פיגה שמה». והיה במכובח גדולה, ויספר לsocן הגרי את כל תהליכי אשתו פיגה שמה. ויהי במכובח גדולה, ויתפלל הטוכן מאבו, ויאמר: «אם לי ריעיה בחכמת הרפואה, ולא שמעתי עוד מימי דבר נפלא כזה». ויבקש ממנו רשות לבוא אליו מהר להתחקות על שרשי המקה הנפלא הזה. והנה בכפר הזה הייתה רועה צאן, שהיא גורעת למכתף גדול, וישלח הטוכן לקרא לרועה הצאן, ויספר לו את המקה הליל. וידרשו ממנו שלא ילק מהר השרה לרעות את הצאן, רק ישאר בביתו, ואחר ילך במקומו השדה. והוא יברך עמו ייחד את בית יעקב בעל הריחסים. ויתרצה הרועה להשאר מהר בביתו, ולשלוח את הצאן למרעה על יד אחר, והוא ילך עם הטוכן לחקור את דבר המשוגעת הנפלאה ההיא.

ויהי ביום השני, ויבוא הטוכן עם רועה הצאן יחד אל בית יעקב רייף, ויוחילו עד אשר תכנס המשוגעת הביתה, לקחת לה את האוכל המוכן בשביילה. ויצו הרועה להטמין את הלחם, ולא יהיה מונה על השלחן, כדי שתהייה צריכה לחפש אחריו, ותשחה בבית יהוה, ואז יוכל להתחקות היטב לדעת ולהכיר אותה. ויעשו כן. כאשר הגיעו שעת אכילתה, נפתחה הדלת, והמשוגעת נכנסה ובאה הביתה, ותмир ללבת אל מקום הלחם, ובראותה שהלחם אין, נגשה אל הכירה לרתאות אם יש אוכל בקדורות. ויהי בראותה שהתבשילין עומדים מוכנים, ותחפש אחרי הלחם בארון האוכל. אחרי שמצא את הלחם, וחפצה ללבת אל הכירה לקחת גם את הקדרות ועלות מלמעלה על העליה, קפץ הרועה ממקומו ויתיצב בדרכן. לקראתה, לעכבר אותה בלכטה, ויבט ישר בפניה המעוטפים במעטפה, אחר כד תפס את המעטפה בכוונה להסירה מעל ראשה. ותחפוץ המשוגעת לדוחוף אותו מפניה ולהכותו אחרו, אך הרועה תפסה ביריה והוציא מתוכו נעל רגליו סכין ארוכה מכושפת ויצעק

נפש יש עי'

רעה

והנה בשות' טוטו"ד קמא ס"י ח' כ' דאם איזה אנשים מאנשי העיר רוצים לקבל להם עוד שו"ב אין ביד השו"ב היישן למחות ממש השנת גבול ואף אם כמה מאנשי העיר אינם חפצים בהחדש אין בידם

טיפורי מעשיות

בקול: — «עדי, אדרודת, ואל תעשי מאומה! ואם לאו אשחתך בסכני זו». היא לא ענטה דבר, אך פרצה בשוקה האיטם והמשוננה, עד שם הרועה נבהל מפניה ויסוג אחוד. ותקח את שתי הקדרות, שעמדו על הכירה, ותצא מן הבית, ותעל על העליה.

אחרי יציאתה מן הבית, אמר הרועה אל הסוכן ואיל יעקב ריך: «אכן נודע לי הדבר, האשה הזאת אינה אשתק, היא שדה אחת משדות המים. ולא הייתה משדות היבשה, אפשר היה למשול עלייה ולגרשה מכאנ', אך מפנוי שהיא משדות הנגרות והימים, אין לנו מכפפי היבשה, שליטה עליה». ויאמר יעקב: «אפשר הדבר, שכל הענן הזה איננו אך מעשה עזראיל; הוא חפץ להנקם בי מפנוי שהסתגתי את גבולי וחכרתי את הריחיים». והסוכן הוסיף ואמר: «זהו חלק אל המכשפים, ובמושיע כשו הלחילפו את פגעה בשדות המים, אותה שלחו לאיזה יער במרחקים». אולם הרועה בטל את דבריהם אלה ויאמר: «אי אפשר שכל הדבר הזה יעשה על ידי כשו; אין הכسو שלט בשדי המים, ודבר ברור לי, כי יש כאן השפעת כח יותר עליון». גם הוזיר את יעקב, להזכיר לה תמיד את המאל במוועדו וכרצוניה, כי הרי יש בכה להחריב את כל הבית וגם לעקור את הריחיים ממוקומם. וישאל יעקב: «וועד מתי ימשך כל הדבר הזה?». «אין שעוד לדבר» — ענה הרועה — «רכ מי שליח אותה הנה, הוא יכול גם להרחקה מכאנ'». «אם כן» — אמר יעקב — «אודה בפניכם ולא אבוש, שכל העבודה הזאת מתחת ידי הצדיק יזכה, שתתרה בפני התדראה גמורה, בשעה שחררתי את הריחיים, שלא להסיג את גבול שכני עזראיל, ואני לא שמי לב לדבריו». «אם כן — אמר הרועה המכשף — אין לך עזיה אהרת, בליך אם ללבת ולהתפרק לפני עזראיל, שהוא יסעائد אל הצדיק וריך הוא יחלץך מן הצרה הזאת». ויפרדיו הרועה והסוכן מבית יעקב, ויזהרו אותו, לבלי יאחר לנטווע אל עזראיל, כי מי יודע מה שתעשה לו השدة הזאת אם לא יתכן את המועות.

באוֹתוֹ יומן החל יעקב בחרפה ובבושה ובכגעה גדולה אל עזראיל הבית, ויבך לפניו בدموعות שליש, באמרו: «חטאתי לאלקי ישראל וחטאתי לאתו צדיק, שהבאתי לי את ההתראה ממןנו, והמרתי את פיו. ועוד גילה חטאתי פי שביע גדרך ונגד בני ביתך, שקפקתי את פרנסתך ופרנסת כל אלה התלויים ברך, ועתה הנני חור בתשובה, ולך וקח לך שוב את הריחיים». ויאמר אליו עזראיל: «אנכי לא עשית לך כל דעה ואין בידי לעשות לך טובת. עצתי שנסענו אל הצדיק משפטו, שהבאתי לך מנו את כתב ההתראה, ומה שהוא יאמר לנו נעשה, ואו אולי יתפוץ הכל לטובה».

רעת

נְפֵשׁ יְשֻׁעַיִם

למחות למי שרצה לשחות אצלו אם אין מקובל לו היישן כ"א החדש ואין מאכילין לאדם דבר האסור לו עי"ש ועי' בם' דעת תורה ס"ק ס' מ"ש ע"ד בזה וכ' דמלבד מה שכחמי דורו נחלקו עליו בזה אבל באמת גם הוא ז"ל מיריו רק היכא דיש לאיזו אנשים חשש אסור על

סִיפּוֹרִי מִעֲשָׂיוֹת

ויעשו כן ויסעו שניהם לשפולי, ויבאו אל בית הסבא קדישא, אך הסבא לא הניח את יעקב לבוא לפניו, כי עבר על החרם של הגאון מהדר"ם מרוטנברג בדבר הסגת גבול, ויצוחה הסבא קיבל בראשונה נזיפה בפני עשרה, גם יבטיח לחוזר בתשובה שלמה ולציתת את פסק הדין שיזicia הוא וביתידינו ואחר כך יראה את פניו. ויעש יעקב ככל אשר פקד עליו הדבר הצדיק, ואחריו בן בא לפני הסבא קדישא ויבך לפניו שיעזר לו לגדש את הצהה מביתו, ולהזכיר את אשתו הדרשונה אליו. ויאמר אליו הסבא קדישא: «הלא תדע שהאהשה נקרהת בשם ריהוחים בפי חכמינו, זכרונם לברכה, ומפני שלקחת מהאיש זהה את הריהוחים שלו, על כן נגענת מדה כנגד מדה, וניטלו מפה הריהוחים שלו». ויאמר יעקב: «הלא אין דבר שיעמוד בפני התשובה! הגני חזר בתשובה שלמה, ואני מקבל עלי לקיים את כל אשר יגידו עלי». ויען הסבא קדישא ויאמר: «טוב הדבר, ודאי שהתשובה מועילה והכל יתוקן בעורת השם יתברך». אחרי בן החוץ הסבא קדישא פסק זה: «יעקב דיבר יוסדור תיכף את החוצה לידי עוזיאל בריסקר, וגם יפסיד את כל ההוצאות שגדם במעשהיו, לדבבות גם שלוש מאות כסף שנחנו בערבון, וימסדור מיד את השובד על הסכום ההוא, ומלביד זה יתן שטר כתוב וחתום בחתימת יד יעקב, שהכל שייך לעוזיאל בעל הדחחים». ווסף לאמד: «כאשר תבואו הביתה, תשכדרו תיכף עגלות, וכל אחד מכמ' יעסם את כליו על העגלות בלבדה, ולמהדרת הבקר, בשעה ששת, יסע עוזיאל עם כליו העומסים לביתו הראשון אשר שם הריהוחים, ובאותה השעה בעצמה יסע יעקב עם כליו מן בית הריהוחים לקובע דירתו באותו הבית שעוזיאל דר בו עד עכשו. והיה, בפגשכם זה את זה בامي"ץ הדרך, תעמדו, ותוסיפו את הידים האחד לשני שלлом, ותבקשו מחייבת וסילחה איש מדעהו, ומאותה שעה ואילך תהיה ידידים נאמנים כבדשונה, גם תתחתנו זה עם זה, כי הווג של יוצאי חליציכם מן השמים הוא. ואם תשמעו לדברי אלה, ותעשו ככל אשר אני מצוה אתכם, תמצאו שנייכם פרנסת בריאות, והשם יתברך יעוזר לכם. גם לע יעקב יומין הקדושי ברוך הוא עסוק הגון, ויתפרנס בכבוד, אשתו תבוא בשלום לבתו, ו«הצהה» שבבית תתעלם». ויפרדו שניהם מאת פניו הסבא קדישא ויסעו לביהם.

ויהי כאשר באו לביהם, הלכו שניהם, עוזיאל ויעקב, אל הסוכן אשר על הכהר, ויספרו לו את דבר פסק הדין שהוצאה הסבא משפולי. ויאמר הסוכן: «טוב הדבר, אשתדל להוציאו ולקיים את הפסק הזה כרצונכם; גם

רפ

נפש יש עי'

השוו'ב הקודמים מדינה ובכח"ג ס"ל דכיון דין מאכילון לאדם דבר האסור לו מותר להם לקבל ש"ב אחר אבל היכא שרצוים בזה רק בשבי נצחון וכדומה גם הוא מודה דאסור עי"ש בארכיות וכיווץ

סיפורי מעשיות

اشתדל להשפי על הגרא' שדמי הערבון יוחרו ליעקב, ושלא לקחת מעוזיאל בטיחות אחרת במקומם. ומלבד זה אדרבר על לבו שלא יכח מעוזיאל שום הוספה, רק ישלם את זמהיר ששלם לפני. אך דבר אחד אני דורש מכם, שלא יצא יעקב ממוקומו עד אשר אבא שמה ואראה מה יהיה סופה של אותה האשה אשר בעליה. ויבטיחו לו לעשות כן ולחכות לו מחר בבוקר השם, בשעת צאת יעקב מביתו.

בליל ההוא, העמיסו יעקב ועוזריאל את כליהם על העגלות אשר שכרו להם, ויבינו הכל עד אור הבוקר. בבקר השם, לפני השעה הששית, בא הסוכן בלויות הרועה המכשף, וישלו את יעקב מה נשען בדבר השדה. ויען יעקב ויאמר: «עד עתה לא שמעתי מאומה, גם לא ידעת מה יהיה סופה». ויציו יעקב לבבלי העגלות, להסייע את העגלות המלאות ממוקמן, על הדרך הפונה לכפר השני. באותו הרגע שזו העגלות ממוקמן, ויעקב עdone עמד וմדבר עם הסוכן והרועה, יצאה השדה מפתח הבית, מלובשת ומעוטפת כדרוכה, ותלך אחרי העגלה האחורה. בראשותם אותה נגררת אחרי העגלה, נבהלו מאד, והסוכן גם הרועה אמרו אל יעקב: «מה מר ורע גורליך! הללו היא הולכת אחריך, לדירתך החדש, ומה הוועיל ה"רבי" שלך בתקנתנו?» או אחו ציל ורעה את יעקב ולא ידע לפצות פה; גם לא יכול לנזע ממקומו מרבי יגון וצער. אך הדבר היה לא ארד; בעבור העגלות על פני האهل המקוה, שעל גבי הנהר, נתה השדה הצד, ונכנסה לפניהם האهل ושם נעלמה. יעקב והסוכן פחדו להכנס אחריה האهل ולROLאות מה אתה. אך הרועה המכשף לא פחד וילך אחריה, ויפתח בלאט את דלת האهل. אך מה השותם בראשותה שהאהה איננה ורק מלובשי מונחים על הרצפה, וירץ הרועה החוצה ויספר להם, כי נעלמה השדה ואניינה; מאותו המקום שבאה שם שבה. וילכו כולם אליו האهل, לראות אם אמרת נכון הדבר, ויראו את הבגדים על הרצפה, ויבאו האهل, ולב יעקב צהל ושם. ויאמן בהתחות הצדיק וכל מה שדבר אליהם. ויאמרו הסוכן והרועה לשורוף את האهل עם המלבושים יחד במקומם, שלא ישאר אף זכר להם, ולא יפחדו בני אדם לילכת מקום הוה. ויעשו כן, ובהפרד יעקב מהם ברכותו בהצלחה, ויבקשו ממנה להודיע להם ביום בו אפיגה אשתו בביתה, למען יבואו לשמעו את הנפלאות אשר עברו עליה. ובבטיח להם יעקב למלא את בקשתם זו, וילך ויטע לדרכו.

בדרך נשא יעקב את עינוי השמייה, ויהוד לה' יתברך על החסד הגדל שעשה עמו, והסידר ממנה ובני ביתו את הפגע הרע. ויתחנן אליו

נפש יש עי'

בזה כ' ג"כ אדומו"ר בתשו' דברי חיים שם סי' ז' בדבר שנשאל אם מותר לקצת אנשים שבער ליקח להם שו"ב שיישחות לצרכם להפסיד להשו"ב הממונה מכבר והאריך והעלת דאסור מצד הסגת גבול ומצד

סיפורי מעשיות

מתוך דמעות, שיגמור את החסד שהתחילה לעשותו לטובה, גם סלה יסלח לכל פשעו ועונתו. מתוך הרהוריהם אלה, הרודוי תשובה ותקוה, נפגשו עוזיאל ויעקב באמצע הדריך, ויפלו איש על צואר רעהו, ויבכו וישקו איש את אחיו, וימחלו זה לזה מהילה גמורה, והעיבדו את הטינה אשר היה בלב איש על חברו. ויכרתו ביניהם בדית אחיהם, להשאר אהובים כל ימי חייהם, גם הבטיחו זה את זה להתחנן זה בזה, אם יעזר ה' ואשת יעקב תשוב הביתה בשלום. ויפרדו איש מעל אחיו, ויבכו שניהם, ויברכו איש את רעהו, ויאמרו: "יתן ה' שיתקימו בנו דברי הכתוב: הזורעים בדמעה ברנה יקצרו..."

פרק שביעי

פינה אשת יעקב ישבה שם על ה"קמפא", שהיתה דוחקה בעשר פרסאות בערך מביתה, ולא ירצה איפה היא נמצאת. גם כל האנשים שמשמעו על אורותיה לא יידעו את מקום משכנתה, כי על חוף הדניפר השתרעו הרבה קמפוסות כאלה עם יערות גודולים ועבותים, וביניהם מרחק רב של עמקים וקרdim, גם מדבריות חול ושממה, לבן קשה היה לאיש לובא שמה. לא הועלו גם שיחות הבריות, כי איש לא ידע את מקום העיר, באיזה מקום הוא נמצא על חוף הנهر הגדול, אך פינה עשתה את שללה, היא שלחה מדי יום ביום את הזרעותיה על פני המים, בפי הענפים הקשורים אל הסלים הנאים, ותקופה היהת חזקה, כי על ידי היריעות האלה תצמח לה ישועה. והנה, אם הקודש ברוך הוא דוצה לשם קץ לחושך ולהוציא ממסגר אסיד, הוא מוצא לו תמים פורה ומצליל. והנה גם ישועתה באה מקומן שלא פלה כלל, משלשה אדונים בעלי כפרדים אשר בסביבה ההיא, שייצאו לצד ציד ארבנות ושועלים המצויים במקומות ההוא לדוב — ובמצורתם עלתה האשה פיגה. ודרך הצידים לקחת עליהם כלבים גדולים המלומדים לשם ציד, ללחט ולחשוף בחושם החזק אחריו החיות והעופות, הנסתדרים בפנות הסביבים ובמחבוא העיר. ויקר מקרה, שהם הגיעו בשעת צידם אל אותו המקום, שם דרפו אחריו שני>Showעלים, אשר הסתדרו בין העצים והעשבים הגבוהים, וככלבים רצים לפניהם ונובחים. ויברכו השועלים ויגיעו עד מקום ה"קמפא", להסתדר בעבי העיר, והכלבים דרפו אחריהם להוציאם אל כר נרחב של חול, כדי שהצדירים יראו ליריות עליהם מרוחק. וכיahi כאשר הגיעו קול נביחת הכלבים לאוזני פיגה, ידראה מאך

נפש ישעיה'

רפב

גוז להשׁוּב החדש ולהשׁוראים אותו אסר לגורע את שׁבר השׁוּב הראשׁון עיִישׁ ועיִיר בשׁוֹית דבר משה שם שכ' דאף אם הליוּוְראנט (הוא החוכר הטאקסם"ע) שלח אחר השׁוחט ח' וטוען שהוא מוכשר

סיפורי מעשיות

מן הצלבים, פן יתגלו עליה, ולבה היה נוקפה מאד לאמר : הנה בא הקץ ! ומפני הפחד טפסה ועלתה על דاش עץ גבוה, לבל יוכלו הצלבים להתגלו עליה על נקלה. גם מקל ארוך תפשה בידיה, למען תגדש בו את הצלבים אם יתגלו עליה, אבל כל זה לא הוועיל לה מאומה. כאשר באו הצלבים בין עצי הקמא", הרגישו בחוש הריח שלהם. שבמקרים הזה נמצאה איזה איש, וחיכף הגיעו למקום המיצאה. אך גם הצלבים נבהלו מפניו, כי מעולם לא דאו בן אדרט במלבושים תנן באלה, והחלו לבוהו יותר. לאט לאט התקדבו אליה, אל העץ שהוא עמד עליו, ויבקשו לשוחב אותה ממש. היא נבהלה מאד, ותצעק בקול גדול, ומתאים עליהם מקל אשר בידה. אך הם לא פחדו מפני המקל, ואדרבא, נתמלאו כעס וחמה, ויקצפו וידצטו מסביב לעין, וינבחו بكل קודע שחיקים. בתוך כך התקדבו גם הצידים, דוכבים על סוסים, אל המקום הזה ויבלחו מאד בשמעם קול בן אדם צועק מעל דاش העץ, מאיימת הצלבים הנובחים. ויתקעו בחיצרות אשר בידיהם, לאוותה שהצלבים לא ינשבו אותה, רק יעדמו על מקומם וינבחו, עד אשר הם יגיעו שם. למקומות עמידתם, כי לבבי הצידים מלומדים הם, להבין את רצון בעלייהם, על פי תקיעות החיצרות. ובאופן זה הבינו הצלבים וייחכו לצידים בעלייהם, עדי הגעים לקול נביחותם אליהם. וילכו הצידים לקול האשאה, בצעקה, ולקול הצלבים בנביחתם, עדי הגיעם למקום האשאה הצועקת. כאשר דאו את האשאה המעוטפת במחלאות תנן, נבהלו מאד, כי לא ידעו מה היא, אם מבני אדם או רוח רעה היא. וירහיבו בנפשם לשאול את פיה מרוחך : "מי אתה ? ומה שאתה ?" ותען אותם בלשונם : "אשה אומלה אני, שנסהפתה הנה בזעם גלי המים, ופה אנכי יושבת זה שבאות אחדים, מפני שאיןי יודעת למצא את הדרכ הביתה". ויהי בשמעם את הדברים האלה, נגשו אליה וחתחו לדבר אתה ולשאלה על פרטיו הדבריים. וחספר להם, שהלכה להתרחק בנהר הסמוך לביתה, ואני יודעת איך הגיע הדבר לידי זה, אך בברkr, כאשר הקיצה משנתה, והנה היא נמצאת במקום הזה ; נדאה שטבעה במים, והם הציפו אותה לכגן. איך נשארה בחים, אף שהחמים טליתה "מעת לעת", אינה מבינה ; בדרכ נס נצלה. ובמקום הזה הסתתרה, ותקלע לה מן העשבים מחלאות, לבסתה בהן את מעדמי בשדה. כאשר שמעו את שם הכהן, מקום מגודלה, והם ידעו היטב את הגדר אדון הכהן, וניחמו אותה ויאמרו לה : "אנחנו בעלי היירות והכפרדים האלה — ולא יאונה לך כל דעת". גם הבטיחו להשיכה הביתה לבני משפטה. מיד דרב ציד אחד אל ביתו להביא עגלה דתומה לטוסים טובים,

נפש יש עי'

לפניו יותר מן הראשון אסור לו לשחות דין זה דומה למלמד שיכول הטעאה"ב לומר השני נוח לי יותר מן הראשון דברו"ב מה לי בnihota דברה"ב בזה ואין לנו אלא מה שהכשורתה התורה עיו"ש ועי' במנחת יוסף שם מ"ש בזה בנוסגר ועי' מזה בשווית אורין תליתאי סי' נ"א ובקונטרם התשובות שבספר משמרות הקודש סי' א.

סיפורו מעשיות

גם מלובשים מתאים לה, ושני הציידים נשארה אתה, וישבו וישחו ביניהם, ותספר בפניהם את כל אשר עבר עליה, ויתפללו על הנסים שעברו עליה ועל חכמתה הרבה שחק לה ה', להזכיר את הכל מתוך עשבי השדה ולהתפנדס מפדי האדמה העצם. וישמחו האדונים מאד, על אשר הקרה ה' לידם להצילה מצרתה, וישחקו ויאמרו: «הנה רככנו לצד ציד שעול, ועלה בידינו לצד ציד אשא».

לפנות עבר באה העגלה עם מלובשים נאים לה, וילכו האנשים ממשם, ושיארודה לבדה ללובש את הבגדים. אחדרי כן ישבה האשה בעגלה, והאדונים הציידים רכבו על סוסים אחדיה, ויסעו ויבאו לחצר אחד האדונים האלה, ויתנו לה לחם וחמין, פידות טוביים וביצים להшиб את נפשה; גם נתנו לה חדר מיוחד לローン. ויהי בבקה, והנה נקבעו ובאו שלושת האדונים יחד, ויאמרו לדכוב אהדריה ולולותה עד מקום כפר מגורייה, כדי לדעת את שרש דבר המקרא הנפלא הזה, וידתו בעבורה עגלה כבודה לסוסים יפים, ותשע לבדה במדכבה, והם רכבו אחרת.

ויהיו כבואה הביתה, וירעש כל הכהן. ובראותה כי בעלה וילדייה אינם שם, אך עוזיאל יושב לו שוב בבית הריחיים, השותמה מאד. ובפרט היה הדבר לפלא בעיניה, כאשר ראתה איך שמשפחת עוזיאל מקבלת אותה בסכבר פנים יפות, ומתוך אהבה מרובה — והם הלא שנואים זה זהה, ומשפחחה אחת אויבת את השניה. אך לבסוף נודע לה, שבעללה החזיר את הריחסים למשפחת עוזיאל, והוא דר בכפר הסמוך ואהבה וידידות שוררות ביניהם. גם לסתוכן של הגרכ הודיעו את דבר בואה, ויבוא תיכף אל המקום ההוא, לראות בעיניו את האשה הנפלאה הזאת ולשמע עת כל אשר עבר עליה. אך האשה בקשה מנת כל האנשים, שלא לעצב אותה כי אם לחתה לנסוע מהר אל בעלה וילדייה, כי היא מתגעגעת עליהם מאד וחפיצה היא לדאותם. ויקח סוכן הכהר שני מרכיבות בבודות, אחת לו ואחת לכל בני בית עוזיאל, ופוגה ישבה במרקבהת האדונים אשר הביאה הביתה, ויסעו כלם יחד אל הכהר, שם נמצא בית משפחתי יעקב. וישלחו בראשונה רכב אחד, לבשר את בשורת בואה בבית יעקב, כדי שלא תהיה סכנה אם תבוא לפטע פתאם, ותבוא כל הכבודה לפני בית יעקב. את שמחת המשפחה הזאת אין לשער; כל הלילה היו געורים,

נְפָשׁ יִשְׁעֵי

‡

ובספר השוות והשחיטה בספרות הרבנות ז"ל: גדויל הפסיקים שלנו קבעו לחק לאסור את השוחט אם נכנס בגבול חברו והשיג גבולו, ולמזהה בן מדברי התוספת בקידושין דף נ"ט ע"א ד"ה עני מה הפך נחרחה ובא אחר ונטה הימנו מי? אמר ליה נקרה רשע. ושם "ומכאן נראה מהר"ר יצחק שאסור למלמד להשכיר עצמו לבעל הבית שיש לו מלמד אחר בביתו (א) כל זמן שהמלמד בביתו". וכן

סִיפּוֹרִי מַעֲשֵׂיוֹת

שמחים וצוהלים. ויכתו ארבעת האדונים בלשונו. וגם עוריאל ויעקב בלשון היהודית. את כל המעשה הזה מהחל עדalla להודיע לעולם את נפלאות ה' יתברך, שהדראה על ידי עבורי הסבא קדישא משפטלי; ואחר כך נסעו לbijitem. ביום המחרת התחתחן עוריאל עם יעקב ויכתו תנאים. גם הכנינו כרה גדרולה, והשמחה הייתה גדרולה במעונם. אחרי התנאים נסעו כולם, המהותנים ונשייהם, גם החתן והכלה, אל הסבא קדישא, ויספרו לפניו את כל המעשה זהה. וישמה הצדיק עליהם מאה, ויברך אותם, וישובו לביהם בשמחה רבת. יעקב ריף עסק במסחרים טובים, גם עם הגראף פוטוצקי בא בקשרי המסחר, ובכל מקום אשר פנהazel ונתעשר מאד. ומאו נחפה לבו עליו והיה לאיש אחר, האמין באמונות צדיקים ונעשה למוכנים אורחים גדול. שני המהותנים היו שניהם שעירדים גדולים כל ימי חייהם, ויבלו בטוח וبنעימים את כל ימיהם.

(תפארת מהר"ל, פיעטרקוב תרע"ב)

הצה"ק ר' אהרן מצ'רנוביל ז"ל בנו של הצה"ק ר' מאטעלע מצ'רנוביל ז"ל, אמר פעם לחסידיו כי מי שאינו נזהר בעולם הוא שלא להזיך לוולטן, או מי שמסיג גבול רעהו, הוא מתגליל לזכוב או לצערעה. כי מובה בירושלמי ברכות ט. א. מפני מה ברא הקב"ה שקצים ורמשים בעולמו? זכוב נברא כדי לפרנס את הצערעה, פשפש נברא כדי לפרנס לעולקה, נחש נברא כדי לפרנס לחפיפית, שבול נברא כדי לפרנס את החוזית. لكن תזהרו שלא יאכל אחד את חברו, והבוחה בה חסר יסובנה.

(ס"י)

א) שם בתוספות "אם לא שיאמר בעל הבית דין אין רצונו לעכב המלמד שלו", ואם כי מזה שפטו אחדים שיש רשות לבעל הבית לומר שאין רצונו לעכב יותר המלמד שלו, אז רשאי למלמד אחר להשכיר עצמו ומילא גם בשוחות כן, אכן רבים ברשו שטעות לחשוב כן, ראה בתשובה שלמה תגינה יורץ א' ושם "אך לענין אין הדבר כן, דבר קשו מהרי"ט והעכמתו יוסף בחידושים מה כתבו התוספות שצרכ' שיחי" המלמד

רפה

נפש יש עי'

נפקד הדיון בש"ע ח"מ סימן רל"ז ס"ב, וממילא אסור לשוחט להשכיר עצמו במקומות שיש שוחט ואם עובר ע"ז נקרא רשע ואסור לאכול משחיתתו.

הא לך פסקים אחדים מגודלי הדור שצמצמו דבריהם בלשון זה. הנanon שואל ומשיב תליתאי ב'-קי"ט "מה אשוב ? הדין ברור ופשוט, שהוא בכלל אරור מסיג גבול רעהו ויש להשוחטים דין עני המהפרק בחורה, ואף לשיטת ר"ת ודעתיה, דבמציאות לא שייך, בנ"ד כ"ע מודים דזה מיקרי פוקד חיותו, והרי השו"ב دمش מכבר זכה להיות שו"ב וכבר אמרו חז"ל היורד לאומנות חברו מיקרי רשע . . . והנה דמו ודם זרעותם של השו"ב הישנים צעקיים עליו לומר חמתינו عليك מה באת להשחית נחלת אבותינו וע"כ ישום בנפשו גודל האיסור ואם לא יתחרט ויישוב למקומו ידע כי מריה תהי' באחרונה, כי נאסר שחיתתו על כל העולם ועל דעתך די באזורה זו מפני שאין עונשין אלא אם כן מזהירותין".

ובאופן זה הוא משיב ג"כ בתליתאי ח"א—רכ"א, שוחט אם אין בו פסול, קיבלתו היה לעולם (ב) ושם "סוף דבר אני במקומי עומד שככל עוד שלא יתברר שהשוחטים הישנים פסולים, ע"פ שני עדים הרי בחזקת תמתם עומדים, והשו"ב הרוצה להציג גבולם יש עליו דין עני המהפרק בחורה ויורד שלא ברשות לאומנות חברו".
ובביתו שלמה יור"ד י"ד בשם ים של שלמה פ"ק דחולין סימן נ"א ובתשובה סימן כ/, דאף הקהיל א"י לשלק תוך זמנו ללא פשיעת

בביתו, הלא מדין עני המהפרק בחורה, הוא רק אם משתדל והיה לו פיסוק דמים מהני, אך לפי דברי המקנה שפריש דברי התוספות שכונתם אף בשוכר לזמן אחד ו עבר הזמן ונשאר על זמן השני דבזה א"צ פיסוק דמים כלל ומסתמא על פיסוק החראשון של זמן הקודם וכמ"ש בח"מ שלג' טעיף ח' עכ"ה, ולפ"ז דברי התוספות עולמים כהוגן, אדם שכדו לזמן, אם יבא מלמד אחר להשכיר עצמו אין זה בגין מהפרק בחורה, כ"א הוא גולן גם מומר וגומ בעבilet האינו יכול לומר אין דצוני לעכבהו אך כשללה הזמן והוא נשאר מסתמא, גם כן אסור למלמד אחר להשכיר עצמו ממש עני מהפרק בחורה, אבל בעל הבית יכול ע"ז לומר שאין דצוני לעכבה עוד".

(ב) גאנונים אידירים החליטו כן שקבלה שוחט גלי זמן, קיבלתו היא על כל ימי חייו, כל זמן שלא יהיה פסול לשחיטה ראה ד"ה ח' ב' יור"ד כי, שאם נתקבל במעמד אגשי העיר, ונתחייב הוא לשוחט כל מה שביאו לו והם מוחייבים לשוחט דין רק אזלו לא זולתו כודרך מגנוג שכירית בשו"ב במדינתנו, וא"כ בודאי שבא אחר שבא לשוחט במקומות השו"ב דמתא נקרא גולן ומוציאין ממשו כדין גולן גמור. והביא ראיות לדבריו, וכן הוא בתשובה ח'.

רפוא

נפש יש עי

כל רק באופן שישלמו לו שכירות עד כלות זמנו (ג). וא"כ לפט"ש האחרונים דברמן זהה המנהג של המניין שנתקבלו מן הקהלה בסתר הוא על כל ימי חייו, פשוט דה"ה בשו"ב כל ימי חייו כ"ז שרואי להיות שו"ב הוא תוך זמנו וAINם יכולם לשלקו בלי פשיעה, אבל כל שפצע אפילו היחיד יכול להעבירו".

ח

כן נמצא בשו"ת שאלות אחדות, שארכך הבהיר להשו"ב שם לימוד עמו שヒיטות ובדיקות, או כי הוא מקבל על עצמו באלה ובשבועה שלא ישחת בהעיר ההיא לעולם, והשוחט הוקן נחלש ולא יצילו עוד לאומנתו אבל יש לו בן שרוצה לסייע לאביו אם גם בזה יש השנת גבול? או מתי השוחט הוקן? ראה בשו"ת מהר"ש (ענגל) ח"ה סימן ה', שנשאל מק"ק ואמיישן שאחד נשבע בכתב שלא יגרום היוק להשו"ב ר' ראובן יצחק ובعد זה למד אותו מלאתה שו"ב ונפטר הוקן וכעת נשאר בן מהן"ל והוא רוצה להיות שו"ב בטוקם אביו, אבל התלמיד הנ"ל רוצה להשיג גבולו והלך לבית דין להתריר לו שביעתו, אכן העלים מהם שנשבע על דעת רבים ועל דעת ר' ראובן יצחק והתרו לו השבועה, מה דין? והאריך הרוב בבירור דין זה וסימן "וא"כ פשיטה בנ"ד דרצון רוב אנשי העיר למנות את בנו של השו"ב המנוח במקומו אביו וע"כ לא מיביעא להסברים דבן קודם לאחרר... א"כ מהויבים המיעוט לבטל דעתם נגד הרוב כמ"ש בשו"ת דברי ריבונות ח"א סימן ס"ה. ואפילו לשיטות החולקים דליך דין חזקה בשו"ב ובפרטanca דהשו"ב עדין לא נmr כל הלימוד להיות ראוי לה, אף"ה כיוון דרוב אנשי העיר רוצים לקבל את בן השו"ב, בזודאי

(ג) קרה גם כן בטענה שיש בה ממש וכי"ז לא רצוי הגאנונים להתריר השגת גבול, ראה בשואל ומшиб קמא ח"ב ל"ב שנשאל מקהל ליבטשוב על משגיג גבול השוחט שלהם, שהוא נתמנה לשוחט אצל בני הכהנים הסרים למשמעות החקלא... וכעת בא (שוחט חדש) ומשגיג גבול השוחט שלהם, ע"כ מה מה תובעים להחזר להשוחט מה שההווינו עד עתה, ומהוים והלאה לבירום שום שוחט לשוחט כליל וככל בהכהנים השיעיכים להם, אלים המשגיג גבול טען שכבר קרו כמה מכשולים בזה שלחו ע"י גוי לשוחט, גם א"א בכל עת לשוחט שליח עם עוף ונתרכזו בניו וצריכים לשוחט בפ"ע. הרוב זיל לא הסכים שפכו מהעיר השיעיכים לה בוגגו להמסים וביה"ק והרב, אבל הצעע לעשות תיקוניים עד כמה אפשר וכך הוא מшиб בשואל ומшиб קמא ח"א תשובה נ/, שוחט הכהן סמוך למאשיצק שוחט לכל מי שבא לשהות ומקופה פרונת השו"ב דער מאשיצק וגם שם לא שמע להתנצלות וזה ככל חומר הרין לאיש שמשגיג גבול רעהו.

רפו

נפש יש עי'

הרשות בידם ובפרט דיליכא דעדיף מיני' כמעט לרוב הפסיקים בן קודם . . ושוב שפיר אסור לר"א להשיג גבול בן השו"ב המנוח".

ט

ובספר "פרdam הבינה" (אמשטרדם תר"ב) להרב משה במ"ה אהרן, דף ל"ט, נשאל באחד שלמד ש"ב אצל ש"ב מפורסם, אבל התנה באלה ובשבועה שלא יטוק בש"ב בעיר היה משך עשר שנה, ונדחה השוחט הוקן מלחמת זקנה, ובעיר היה לפי חוקי המஸלה א"א לקבל שוחט ממدينة אחרת, מה יעשו ? והביא דברי הרדכ"ז בח"ב תרל"ה בקהל שנשבעו על דעת החכם שלא יחליפו אותו באחר, והשיב שאפילו לחכם אינם צרים לילך, לפי שנשבען לבטל מצות ת"ת, ופשיטה שמותר לו לשוחט, הלא א"א להם לקבל שוחט אחר.

עוד תמצא בגודלי הפסיקים (ד) איסורים שונים על כי היטב חרה להם שאיזה פוחזום לא שמעו לקול חכמים והשיגו גבול השוחטים ואחד (ה) מגודלי אדרומי"ס כתוב "הנה כבר שקדו חז"ל את היורד

(ד) ראה בעדי הלבנון יור"ד ל' שנשאל ג"כ על שוחט שהשיג גבול רעהו, ושם תשובה ל"א שהשיג ג"כ גבול שוחט והרב אסר שחיטתו ולא שמע ג"כ לאיסורי של הרבי, שהצטרכ' א"ע עם הרב האוסר ואסרו ג"כ.

והגאון ר"יש בש"מ ג' — ל"ז נכט בפולם עם הגאון רבינו שלמה קליגער על כי האמן למוציאי דבה על השוחט ושם בתרח' דבריו "scal mi dis lo avio shnaha על השוחטים, אמר שאין לו נמננות ואם היה רואה . . . זול כמה מכשולות יצא מזה וכמה דמי ענים צוקים על החכם שנעשה להם היה תבר' לגוזיזי . . . אשר בעזה"ר רבבו כמו דברו השנה והקנאה וכל אחד עוטף מה שיוכל לעוטף בו וקלון על חבדו ובהדי שיתה נגע בדמי ענים ובאיונים . . . וכל שחיתת ש"ב המשיג גבול הרוי הוא רשות וחמשן והאנשי המחזיקים בו ירו הרי גם מסיים'ם לדבר עברית. ובכלל השגת גבולו הוא ג"כ אם הטמיןו בחיקם את ההוספה שננתנו הקהל עבורו הרב קר וכך מכל נסה ורקה, ראה בספר תפארת יוסף יור"ד ט' להרב ר' יוסף חנינא ליפא מייליש — פרעומישלא שם השוחט מקפת שכרו של הרב הקצוב לו מכל גסה ודקה אסורה לאכול משחיטתו והביא שם חשובה הגה"ק מהרש"ז תשובה ט, דש"ב כוה נקרא רשע ואינו נאמן על בדיקת סכין וכן הוא בדיח' ח"ב י"ה, טוטו"ד מהז"ג סימן ס"ב שם לא ישמע למסור השכירות להרב שחיטתו אסורה כנביבה. ראה בבארא משה להג"ט משה נחים ירושלמייסקי בקונטרס כבוד חכמים סימן ב' שהאריך בה והביא עוז ראות לחוק דבריו, ושם בקונטרס הנ"ל סימן ג' האריך גם כן בדיון זה השגת גבול וכבוד הרבי.

(ה) ראה בדעת תורה סימן א' אותן צ"ו העתקת פסקים שונים מגודלי אדרומי' שעמדו בפרק בכל כהן לעמוד על המשמר מבלי ליתן המשחת המשיג גבול ליגיל להם מפני השוחט.

נפש יש עיי'

רפח

לתוכן אומנות חכירו לדונו כאלו טמא אשת רעהו ובכל מה שהחזיק קרווי אומנות חכירו", וחותם, "יעקב שמשון ברבי יצחק משפטיווקא" ושם עוד פסקים מהה"צ מאפטא ועדו.

⁹

והנה בנוגע למנהג מדינה זו, שמוכרי עופות כל אחד ואחד מוחזק לו שוחט, אם יש גם להם חזקה וגם גם הם אסורים להשיג גבולם, ראה בש"ת תשובה מהאהבה תנינא יור"ד סימן א', שمبرדר דין זה בארכות וסימן לאסור לשוחט אחר להשיג גבולו, ושם "זהלא ידוע שברוב הפעמים אין הסוחרי עופות חפצים למלך את השוחט, רק שוחטים אחרים בהם ומפתחים אותם בכל מיני פתואים וחבתחות ועוברים בשעת נפש על איסור עני המהפק בחזרה ובא אחר ונוטלה שנקרוא רשות והבעל הבית יملك השוחט ממקוםיו ליקח את הרשות ויקיים מאמר הנמרה (ב"ק כ"א ע"ב) הכלב שנטל חורה, ובאופן כזה שחייבתו אסורה וכיישיל רבים, ע"כ נראה דאסור להשו"ב השני לעמוד במקום הזה אשר בגרמתו נדחה רעהו.

(ממ' השוחט והשחיטה בספרות הרבנות)

פרק טז

סדר קליפת הסירכות חלק א:

ג

קליפת הסירכות

מעשה קליפת הסירכות

א. מאחר שהמנగ היوم לקלף את הסירכות מהריהה, אנו מוצאים לחובה להביא את דעתם של הגאנונים והצדיקים מהדורות הקודמים בנושא זה.

ב. המנג החל בזמןו של הבעל שבוט יעקב זצ"ל. קם אז בודק מהעיר פראג שהוא החל להנהיג לקלוף את הסירכות, והגט שמספר גאנונים התירו זאת אז, אבל רובא דרבא של הרבנים (כמעט כולם) הריעישו עלמות נגד מעשה זה וטענו שאסור לעשות זאת, ואם עושים זאת הרי שאותו בשר הוא ספק טריפות.

קליפת הסירכות

**בשל חשיבות העניין נצטט כאן דבריו
מספר גאנונים שאסרו זאת**

בספר יד אליהו (ס"ק מ"ג) כתוב, שהוא בעצמו שמע מהగאון רבי חיים מוואלאזין זצ"ל, שאז כשהבודק הנהייג זאת קמה מהומה גדולה אצל גולי הדור ורצו להעביר את אותו שוחט, אך בעוננותינו הרבים הצליח מעשה שטן והשוחט הצליח להישאר במשרתו, אלו תמצית דבריו של רבי חיים מוואלאזין זצ"ל.

ד. הגאון הצדיק רבי יונתן זצ"ל כותב בספרו (פלתי סימן ל"ט) בעניין הסיפור מהותו השוחט, בפאלענד, כמה אז מהומה גדולה בפראג נגד אותן השוחטים שקולפים, אך בעוננותינו הרבים התחזקה אז החנופה, כמה מהחכמים דاز התחנפו לשוחטים, ובכח הממשלת דاز הצלicho לגבור על היהודים היראים שהתנגדו לכך, ולא איפשרו עוד למחרות נגד מעשה זה.

ה. עוד מוסיף לסיפור זה הרב רבי יונתן בספרו שאפילו הגאון בעל שבות יעקב שעמד אז לצידם של השוחטים בעניין והדפיס לאחר מכן את ההיתר בספרו שבות יעקב הודה שהפירצה הייתה גדולה, רק לא הייתה אז את

ה

קליפת הסירכות

האפשרות למחות נגד המהרסים והמחריבים, אבל באמת מסיים בעל השבות יעקב, שכל מי שירא וחרד שישמור את נפשו מאכילת אותו בשר כי הוא מסכן את נפשו.

ו. הפרי מגדים כותב, שאוטם השוחטים הנוגאים לקלוף את הסירכות מאכילים את כלל ישראל בטריפות ממש.

ז. החתם סופר הקדוש כותב בספרו (סימן ל'יט), שמי שרוצה לשומר על נפשו, שיתרחק מאכילת בשר זהה.

ח. בספר **תורת יקוטיאל** כותב, השוחטים הקולפים סירכות, מאכילים את עם ישראל בטריפות, ואסור לאכול שום מאכל שנtabש בשירם שבהם בישלו בשר שנקלף ממנו הסירכות.

ט. **בעל התניא** זכר צדיק וקדוש לברכה כותב בחריפות במכתבו לדין של בארדייטשוב כשהוא חשד בו שהוא רצח להתייר לקלוף את הסירכות, כי אף פעם לא עלה דעתו אפילו להקל בכך, ושיעידעו שאסור בשום אופן להקל בעניין זה.

ו קליפת הסירכות

ג. גם הצמח צדק הקדוש כותב (יורה דעתה סימן ק"ד), שאסור להקל ראש בעניין זה.

יא. הבעל ישמח משה זכר צדיק וקדוש לברכה כותב בספרו (השיב משה יורה דעתה סימן כ"ח), **שכל ההיתר מקורו ויסודות בטעות.**

יב. רבתה של צאנז זכר צדיק וקדוש לברכה כותב בספרו (שאלות ותשובות דברי חיים חלק ב' יורה דעתה סימן כ"ג וסוף סימן כ"ה), בעניין זה, שפלא הדבר איך שיכלו הדורות הבאים להקל בעניין ולחולק על הגאנונים והצדיקים מהדורות הקודמים, וגם אם אליהו הנביא יבוא ויתיר את הדבר אסור לשמעו לו, ודבר מזה שבכל תפוצות ישראל נזהרו ונשמרו לאסור זאת, בミלא לא כדי בכלל לדבר על ההיתר - מסיים הדברי חיים את דבריו בעניין.

יג. הגאון בעל ישועות יעקב כותב (יורה דעתה סימן ל"ט), שהוא התפלל בהלכה עם הגאון מווילנא שרצה להתריר זאת, וטען בפניוuai שאי אפשר כלל להתריר זאת, ולכון הוא מסיים אסור כלל להקל בעניין.

יד. הרראש יוסף כותב (חידושים ס"ק ר"מ), [בעירו היה מאד פרוץ נושא זה של

ז

קליפת הסירכות

קליפת הסירכות], שם הוא היה מוצא
שוחט שלא קולף את הסירכות הוא היה
עשה הכל על מנת לגודלו ולכבודו בכל מה
דאפשר, והקדוש ברוך הוא יעזר לעמו
שהשוחטים ילמדו שלא לקלוף את
הסירכות.

ט"ו. הגר"א (ביאור הגר"א סימן ל"ט סעיף
קטן כ"ו), מחייב מאד בהלכה של **קליפת**
הסירכות.

פרק יז

סדר קליפה הסירות חלק ב:

מן הרב עובדיה יוסף שליט"א

שאלה: מהו בשר "חלק" או בשר "גלאט" והאם יש חובה מן הדין להקפיד דוקא על אכילתבשר שכזה?

תשובה: לאחר שחיטת הבהמה או העוף, נערכות על ידי בודקים מומחים בדיקות בכמה מאיברי הבהמה או העוף, כי יש מקומות בבהמה או בעוף שאם נמצא בהם נקב או בועה או חוליות אחר, הרי הבהמה או העוף טרפיים ואסורים באכילה. אולם בדרך כלל מתברר שרוב העופות והבהמות יוצאים כשרים מבדיוקות אלו, חוץ מבדיקה הריאת של הבהמה מן הסרכות, (דהיינו כעין חוטים הנמשכים בריאה מצד לצד), שבדקה זו במקומות רבים רוב הבהמות נמצאות שיש בהן סירות, ומדובר בהפסד גדול, שכן מחיר הבהמה משתבר כשהיא טריפה והוא נמוך יחסית.

ונ敦 הפסיקם, בסירכה שנמעכת בקלות על ידי העברת היד ומשימוש בסירכה, ואז מתנתקת הסירכה, שיש אמורים שאין לסירכה צו דין סירכה כלל, משום שאמורים שסירכה זו אינה אלא ריר הנמשך מצד לצד בריאה, ורק סירכה שאינה נקרעת אפילו בהעברת היד, דין סירכה יש לה. וכן נשאל רבינו הרשב"א, האם יש להקל בסירותן כאשר קאלו או לא, והשיב לשואלים בזו הלשון: גם זה, אחד מן הדברים שצרכיכם אתם להתרחק מהם הרבה, ואני גערכנו הרבה למי שעושה כן (שממען סירות בידו) ואם יעשה (ושוחט ובודק) אחד ביןינו כזה, אחר התראה (אחרי שנתרה בו פעם אחת) נסלק אותו. לפי שזה העניין (היתר העברת היד ומיינת הסירות, בטענה שאין אלא רירין) לא מצאנוו בשום מקום בתלמוד ולא ידענו לו עיקר, וכי אין סירכה אלא אם היא כעבות העגלת שימושכין בה ואינה יכולה להתנתק? (דהיינו, וכי לא נחשבת הסירכה, סירכה כדי להטרף את הבהמה, אלא אם היא עבה כמו החבלים שימושכין בהם את הסוסים), סוף דבר אל תשמעו להקל בדבר זה בשום צד כלל. עד כאן דברין.

ורבינו הרשב"ץ (רבי שמעון בר זמח) כתוב, שככל העושה כן, למעור הסירות בידו, כאילו מאכיל טריפות לישראל. וכן פסק מרדן רבינו יוסף קארו זלה"ה, בשולחן ערוך (חלה יורה דעה סיון ט"ל סעיף י). שככל מקום שאסרו סירכת הריאת, אין הפרש בין שתיהה הסירכה דקה כחוות

הבדצים והסכינים

השערה, בין שתיהה עבה וחזקה מאד, ולא כאותם שמנעכים ביד ואם נתמעכה תולים להקל, וכל הנוגג כן, כאילו מאכיל טריפות לישראל.

אולם הרמ"א (בטעيق יג) כתוב בזו הלשון: ויש מתירין למשמש בסירכות ולמער בהם, ואומרים שישירכה (שאSTOREת, דהיינו שאינה סטודית), אפילו אם ימער בה אדם כל היום, לא תנתק, ולכן כל מקום שיתמער תולין להקל, ואומרים שאינו סיירכה אלא ריר, וכך על פי שהוא קולא גדולה, כבר נהגו כל בני מדינות אלו, ואין למחות בידם מאחר שיש להם על מה שישימכו. עד כאן לשונו. ומה שכותב שיש להם על מה שייסמו, כוונתו לרביינו הרاء"ש, שהזיכיר שכר הוא מנהג אשכנז, למער הסירכות ביד, וכך לבדוק אם מדובר בסירכה או בריר בעלמא. וכן פסק להקל המהר"ל והש"ך ועוד רבים. ובשר זהה שאין בו סירכות כלל נקרא בשר "חלק", ובשר שנמצא בו סירכות שנמעכות ביד נקרא "בשר", ואם אין נמעכות אפילו ביד, הבשר מוגדר "טרף".

ומכל מקום הדבר ברור, שהספרדים ובני עדות המזרח, אשר קבלו עליהם הוראות מrown הבית יוסוף, מוחיימים ליזהר מאד בדבר זה, להחמיר שלא לאכול מבמה שנמצא בו ברייתה סירכות ואפילו אם הם דקוט כחוט השערה. ורבותינו הספרדים החמירו בזה מאד.

ולפניהם חמישים שנה, בעת ישיבת מועצת הרבנות הראשית לישראל, היו שהציעו למען אחדות קהילות הספרדים והאשכנזים בירושלים (שהיו בינם סכסיום רבים בענייני השחיטה והשותפים), לאחד את השחיטות, ולהניג בירושלים את כל השחיטה על פי מנהג האשכנזים, ובכלל זה גם ההיתר הנ"ל בעניין מעיכות הסירכות, והגאון הצדיק הראשון לציון רבי בן ציון מאיר חי עוזיאל צ"ל, שהיה מפורסם במידותיו התורומיות, הסכים להצעה זו בחפצו להרבות אהבה ושלום בין הקהילות השונות בירושלים, אף על פי שעל פי הצעה זו גם הספרדים יאכלו מבשר שיש בו סירכות שנמעכות ביד. וכשראתה כן הרבה של ירושלים מופת הדור הגאון רבי צבי פסח פראנק צ"ל (שהיא אשכנזי) קם על מקומו והודיע שאם תבוטל השחיטה הספרדית בירושלים, יקום הוא ויקים גוף שיקפיד על ענייני השחיטה כדעת מrown ומנהגי הספרדים. ולכן תihilות לאל יתרבר ירצה הצעה זו לטמיון. וכיוום ניתן להשיג בשפע בשר כשר "חלק" אף לדעת מrown השולחן ערוך, וכי שיבואר בהלכה הבאה.

פרק יח

מרן הרב עובדיה יוסף שליט"א

(המשר) דין בשר "חלק", והאם מותר לספרדי לאכול בשר כשר שאינו "חלק" בשמחה
משפחתית וכדומה

בhalcha הקודמת ביארנו מהו בשר חלק, ושלדעת מרן השולחן עורך חובה להחמיר לאכול
דוקא בשר חלק, ושהרמ"א כתב שאף על פי שזוהי קולא גדולה, מכל מקום מנהג רבים
מן האשכנזים להקלanza.

והנה יש לדעת שלא בכל מקום שມפרטים שהבשר הוא "חלק" או "גלאט" או "שיטת
בית יוסף" אמונה בכך הדבר, ולדאבור הלב, ישנים גופי כשרות מפורטים שモוצאים
לעצמם היתרים שונים ומפוקפקים מאד למכוור בשר שאינו חלק, ולכתבו עליו שהוא
חלק, (וכמו שמצווח בשוו"ת תשובות והנוגות חלק ד. שבכחשך בד"ץ מסויים הטוענו
שהבשר שנמכר תחת השגחתו הוא "חלק", הדבר אינו כן כלל) ולכן אין לספרדים ובני
עדות המזרח, וההולכים על פי דעת מרן לקנות בשר אלא אם הוא נמצא תחת השגחה
מכורת שסמכים עליה גdots הדור הספרדים, הבקאים ומצויים במנהגי הספרדים על פי
דעת מרן הבית יוסף.

ועתה נבהיר אם אדם נמצא בסעודת מצוה, כגון שמחת נישואין, ומוגש לפניו בשר כשר
שאינו "חלק", האם יכול להקל לאכול מבשר זה.

והנה בשוו"ת דבר שמואל (להגאון רבי שמואל אבוחב, מגדולי חכמי הספרדים באיטליה),
לפני ארבע מאות שנה, והיה אב בית הדין בונציה, והיה מראשי הלוחמים במשיח השקר
שבתאי צבי שר"י, וכל חכמי דורו מרצוים לפניו את שאלותיהם, נשאל, אודות ספרדים
שהולכים לערי אשכנז, אם יכולים לאכול משחיתתם, או לאחר שהספרדים מחמירים
בבדיקה הריאה יש להם להחמיר שלא לאכול בשר. והשיב, שאם לא ידוע בברור שהייתה
סירכא בריאה שמעכו אותה כמנהג האשכנזים, יש להקל לאכול מאותו הבשר, כיון שיש
لتallows שמא הייתה בהמה כשרה, וasma הולכה כהמיקלים, וכן אף שמנהג הספרדים
להחמיר בזה מאד, מכל מקום במקום שמתארח יכול להקל לאכול מבשר זה, וכן פסק מרן
הרב עובדיה יוסף שליט"א, שמותר לספרדי לאכול אצל אשכנזי כמנהג הספרדים
והחמיר תבואה עליו הברכה. ובפרט יש להקל בזה בסעודת מצוה.

פרק יט

סדר קליפת הסירכות חלק ד:

איסור סירכות לאשכנזים על פי מרן הצעה"ק מרן הרב עובדיה יוסף זצוקללה"ה ביביע אומר חלק ה' יורה דעת סימן ג ע"מ קנו-קסא (ע"ש חנויות והוספות בעיירה ח)

ענין הסרכות: הרב עובדיה יוסף

נשאלתי מאדם ירא שמים, בהיות שלפי מנהגינו בארץינו הקדושה אין אנו אוכלים מבשר בהמה אלא אם כן הוא בשר חלק (גלאט), בלי חשש סרכות כלל, וכדעת מרן השולחן ערוץ שקבלנו הוראותיו, והנה הזמן לסעודה מצווה שעורך אחד משפחתו, שكونה סתם בשර כשר מן השוק, אם רשאי לאכול שם מפני כבוד משפחה מבלתי לחקור אם הבשר חלק, או לא.

א. פתח דברי יאיר להודיע בקיצור נמרץ חומר העניין, כי בעוננותינו הרבים כמעט נשתחכה הדבר גם מאנשים החודדים לדבר ה', והמדקדקים במצבות, ואילו כאן מהסור ידיעה פשתה המספחת לאכול סתם בשר כשר, שהוא בחזקת השוחר ע"י מעוק ומשימוש הסרכות או קילוף בצפורה וכיוצא בהזה, ואינם נזהרים לדריש מהקצבב אך ורק בשר שחתוכם עליו חלק או גלאט, וכגון זה מצווה הרבה להודיע, ובפרט לנו הספרדים ועדות המזרח שהולכים אחר שיפולי טליתו של מרן זכרו לברכה, ככל הפירוש ממנו כפושט מן החיים. ובהתשובה הרשב"א [2] (ס"י שד), נשאל, אם מותר למשמש באכבעותיו בסירכה שנמצאת במקום שאסרו חכמים, לראות אם תהיה נימוחה ואז נקשר אותה, או לא, והשיב, דבר זה צריכים להתרחק ממנה הרבה, ואנו גערנו מאד במי שעושה כן, ואם יעשה אחד ביןינו לדבר הזה אנו מסלקים אותו מן השחיטה לאחר התראה, לפי שאין עיקר ויסוד זהה בתלמוד, וכי אין סירכה אלא אם היא כעבות העגלת? [3] או איזה שיעור נקבע לדבר, יש שימוש אכבעות שאפירלו הריה והקנקנות ימחו בכך, סוף דבר אין להקל בזה בשום צד כלל. עד כאן.

וכך כתוב הרשב"ץ [4] בספר יבין שמוועה (די"ט רע"ב) בשם הרשב"א, ושכל העושא כן כאילו מאכלי טרפנות לישראל... וכך פסק הטור והשולחן ערוץ (ס"י לט ס"י), שככל מקום שאסרו סרכות הריה אין הפרש בין שתהאה הסירכה דקה כחות השערה בין שתהאה עבה וחזקה, ולאআוּתְם שמאמעיכים ביד ואם נתמעה תולין להקל, וכל הנוהג כן כאילו מאכלי טרפנות לישראל. עד כאן.

הבדדים והסכנים

אך הרם"א [5] (שם סי'ג) כתב, ויש מתיירן למשמש בסিירותות ולמעך בהן, ואומרים שישריכא אם ימעך בה אדם כל היום לא תנתק, ולכן כל מה שתתמער תולין להקל שאין זו סיריכא אלא ריר בעלמא, ואף על פי שקווא גדולה היא, כבר נהגו כן במדיניות הלאו ואין למחות בידם. עד כאן. ... והנה גם הרם"א הזהיר שלא למעך בכוח, כי אם בנחת, שלא ינתק הסিירותות. עיין שם. ... וכותב השל"ה [6] (בשער האותיות דף נ ע"ד), בעניין מייעוץ ומשימוש בסיריכא שנותפסת הנגע בהרבה מדיניות בחועל להקל בהזאת, כבר כתוב הרש"ב "שהועשים כן כאילו מאכלין טרופות לישראל וכך כתוב רבינו ירוחם בשם רבינו תם וגדרלי האחוריים, ואך שמוון מדברי הרם"א ביריה דעה סיימן לט שאין הדבר כשר, מכל מקום לא מיחה, כי כן דרכו שלא לסתור מנהג שנהגו בו. אמנם קנאת ה' צבאות תעשה זאת לבתיה שמוע אל המנהג הרע זהה, כי אפילו בענונו הריה שהורה מר יעקב גאון, רבו החולקים עליו. (ע' בב"י שם). ואתם הבנים בני, הנני מצווה אתכם שלא תאכלו בשור הנכשך מכוח מייעוץ, ולא תקנו בשור מהטבח עד שתתרשו ותחקרו אחר זה. וכן מנהג יושבי ארץ ישראל וכל תפוצות ישראל היישבים במלכות תוגרמא להטריך. עד כאן.

והחכמת אדם [7] בספר שעריך צדק (שער משפט הארץ פרק יא סי' כו), כתוב, בדיון מייעוץ הסিירותות, שבארץ ישראל הולכים אחר פסק השולחן ערוך שאסור למעך, ובני האשכנזים נהגו אחר הרם"א, בכגן זה כופים לאשכנזים שנהגו כמו הספרדים, משום בל תגוזדו, לא תעשו אגדות אגדות. והסביר בבנית אדם, משום שרץ ישראל אחר של הרמב"ם והשולחן ערוך, ואם והרי אף בחועל צוחין כרכוכיא על מייעוץ הסিירותות,ומי יתן שיוכלו בטול המנהג הרע זהה, ואם כן אין יעלה על הדעת לנהוג קולא זאת בארץ ישראל. ומון הרואי שככל החכמים יתקבצו לדוד גדר לבב ישמע עוד צאת, ולהתרות בשוחטים על זה, ואם לא יישמעו יציוו לרודפים ולהבדילים מקהל ה' עד שיקבלו. ותבאו עליהם ברכה. עד כאן. אתה הוראת לדעת כמה החMRIו גדולי ישראל בזה והגדילו המדורה לדודך את השוחטים המקלים בזה שמאליכים טרופות לישראל. והן עתה מה נדבר ומה נצטדק כי אין פוצהפה ומיצפץ נגד המקלים בזה, עד שמרעה אל רעה יצא להתר Miyuor ומשימוש בכוכ גדולoid חזקה, וקיילוף בצפורה, וכבר כ' הגאון תורת יקוחתיאל [8] (סי' לט סק"י), כי עתה רבתה המספקת להסידר הסিירותות שלא כדת של תורה, וכל אחד מהשוחטים תוליה קלקלתו ברבותוי, ותמה אני מאי על חכמי הדור, מודיעו שרים עצרו במליון, ובפרט באיסור דאוריתא, ולפי עניות דעתיהם מאכלים טרופות לישראל, וצריך להתרחק אף מהכלים שלהם, שלא הקל רם"א אלא בנימוח ע"ז משימוש בנחת וכו'. עיין שם.

... והנה ידוע מה שכתב בתשובה מאהבה [9] חלק ג (ס"י ש) בשם רבינו הגאון מהר"י לנדא [10] זכר צדיק לברכה, בעל נודע ביהודה, כי הנה ברוב השולחן ערוך מרבן המחבר להקל, והרמ"א מן המחיםירים, ולענין מייעוץ ומשימוש בסিירותות הריה מוחלפת השיטה, מרן המחבר מחמיר, והרמ"א מקל, והלוואי שהיו חכמי ישראל מסכימים להיפר (כלומר: שישיכמו לפטוק בכל מקום כדי מרן המחבר). כי רבו המכשולים בעונונתינו הרבים ע"י קולא זו, מה שאין כן בכל הקולות שזכר מרן המחבר השולחן ערוך, אלא שכבר קבלנו הוראות הרם"א. עד כאן. ובאמת שהיה מן הדיון, שעלה כל פנים, בארץ ישראל שמרן הבית יוסף הוא מרא דארטרא, וגם האשכנזים בדורות הקודמים נהגו בזה כדבריו, כמו שכתב השל"ה הנזכר לעיל, להמשיך גם

הבדדים והסכנים

ר' י

בדורות אלו באיסור זה למנوع מעורך ומשמוש, ומכל שכן קילוף בצחורה וכיוצא בה. ואפיוں בעיר שרוב תושביה כיוון אשכנזים, כל שתושביה נהגו מתחילה להחמיר, ראשון ראשון שבא' להם מארצות אשכנז עליו לנוהג כמנוג ארץ ישראל, כמו שכתב מרכן בשו"ת אבתק רוכל (ס"י ריב), שעיר שבאו לדור בה ספרדים ואשכנזים, והספרדים היו מרובים על האשכנזים, והיה על האשכנזים לנוהג כמנוג הספרדים בין להקל בין להחמיר, לאחר שאין דעתם לחזור, וכן עשו, הגם אחר כך נתרבו האשכנזים על הספרדים, צרייכים האשכנזים לנוהג כמנוג הספרדים גם להקל, לפי שהאשכנזים הראשונים בטלו לגבי הספרדים אשר קדמו להם, והוא להם כאילו כולם ספרדים, והאשכנזים הבאים אחר כך בטלים לגבייהם, ועל פי זה נתבאר שפשות יותר מכוביצה בכוחה (מאכל מחלב חמוץ במלח ופירורי לחם - ביטוי תלמודי זה משמעו 'ברור לגמר') שהאשכנזים שנידונו רשאים לאכול מבדיקת הספרדים בעיר היא, ולא עוד אלא שם באו להחמיר על עצם אין רשאים, מפני הלעוז ומפני המחלוקת. עד כאן.

...ועיין בשו"ת דבר משה התאומים [11] (ס"י לח), בתשובה הרב הגאון מהר"ש העליר [12], מטבריה, שכותב, ומה שיש טוענים שכיוון שיש פוסקים המתירים לציר/arון הקודש דמות אריה וצבי וכיוצא בה, וכן נהגו בכמה מקומות בחו"ל, והואיל וכהילות האשכנזים בעיר הקודש צפת יש להם בית דין בפני עצם, והם רביים יותר מקהילות הספרדים, אינם חייבים ללבת אחר מנוג הספרדים שנהגו להחמיר בה, אלא יכולם לנוהג כקולותיהם וכחוומרותיהם שנהגו בהם במדינתם בחו"ל, ואין זה משום לאTAGGEDDO, ולא משום איל ישנה אדם מפני המחלוקת, אולם הנה בשו"ת אבתק רוכל (ס"י ריב) מבואר, שאף על פי שקהל האשכנזים מוחוביים על הספרדים, בטלים הם בכל מונחים לספרדים, כיון שלא באו אלא מעט וראשון ראנון בטול וכו'. אמן במס' באבתק רוכל (ס"י לב) מוכיח שיש לחלק בה, כלומר שהדבר זהה, כשהקהל האשכנזים מעורב יחד עם הספרדים, מה שאין כן כשהם מחולקים למורי, ויש להם בית דין בפני עצמן, אולם חילוק זה שייר דזוקא כשהוא קהיל גדול ביחיד, מה שאין כן כשהוא ונתלתו אחד אחד. אפיו נתרבו ונעושו קהיל בפני עצם, יש להם לנוהג כמנוג הספרדים לכל דבר עין שם. ומבוואר בתשובה הגאון ר' בנימין מרדי נבון [13], בעל שו"ת בני בנימין, שפה עיר הקודש ירושלים התושבים הוותיקים היו רק מקהילות ספרד, ורק מזמן הרב המופלא ר' מנחם מנדל תלמיד הגר"א התחילו לבוא מעט מעת מאחינו בני ישראל האשכנזים, עד שנעשה קהיל גדול בפני עצמו, ואפיו הכי כי יהיה להם דבר למשפט באים לפני בית דין הספרדים, ורק מזה כשתים שנים שפרצה מחלוקת והושיבו בית דין בפני עצמו מעדות האשכנזים, ולפיכך יש להם לנוהג כמנוג הספרדים. עיין שם...

ב. נחזר פנינו לנידונו שלנו, כי הנה בשו"ת דבר שמואל אבוחב [14] (ס"י שח) נשאל, אודות ספרדים שהולכים לערי אשכנז, אם יכולם לאכול משחיתתן, או מאחר שהספרדים מחמירים יותר בבדיקה הריאיה יש להם להחמיר מקום מוסר שיצאו שם. והשיב, שאם ידע האורה שנמצאת ריעוטה באותו בהמה, יש לו להימנע מאכילתתה, מבלי שירגשו בטעם חומרתו, אלא يتלה המניעה בסיבה אחרת. ומעשים בכלל יום בכמה תמיימי דרך ההולכים בתורתה 'שנמנעים ממאכלות ומשקדים שנוהגים בהם איסור, מבלתי הודיע סיבת מניעתם. אבל בסתם בשער כשר

הבדצים והסכינים

הנאלל באוטן מקומות נראת פשוט שאין להחמיר מספק פן נמצאת ריעוטה באוטה בהמה, כיוון שעייר בדיקת הריה מדרבנן, ואם בא כלב או גוי ונטלה והלך לו בהמה מותרת, ואין חוששים לומר שהוא טמא נקובה או סרכחה היתה... .

הרב עובדיה יוסף, עמ"ן הסירכות, ש"ת יביע אומר, ירושלים: מאור ישראל, 1974, חלק ה, יורה דעתה סימן ג, עמ' קנז-קסא

[1] לנוחות הקרייה תרגמנו ארכית לעברית ופתחנו ראשי תיבות. לפי הצורך הוספנו מילוט הבירה בסוגרים.

[2] הרשב"א - רבי שלמה בן אדרת (1310-1355), מגדולי הפוסקים בספרד.

[3] ככלומר, האם סירכה האסורה היא רק סירכה חזקה כמו עבות העגלה (חבלים המשוכים את העגלה) שימושcin בה ואני יכולה להנתנק? הרי ברור שגם בפחות מכך יש לאסור הסרכות.

[4] הרשב"ץ - רבי שמעון בן צמח דוראן (1444-1361), מגדולי הפוסקים באלאג'יריה

[5] הרמ"א - רבי משה איסרלייס (1572-1520), מגדולי הפוסקים בפולין, מחבר **הגהות על השולחן ערוך**.

[6] השל"ה - רבי ישעה הורביץ (1558-1630), מגדולי חכמי אשכנז, מחבר **ספר שני לוחות הברית**.

[7] החכמת אדם - רבי אברהם דנציג (1748-1820), מגדולי הפוסקים בפולין. מחבר **ספר חכמת אדם על שולחן ערוך יורה דעתה**. ספרו שעריו צדק דן בהלות התלויות בארץ.

[8] תורה יקوتיאל - רבי רפאל בן יקוטיאל זיסקינד כ"ץ (1722-1803), מפוסקי אשכנז, חיבורו **תורת יקוטיאל הוא פירוש לשולחן ערוך יורה דעתה**.

[9] רבי אלעזר פלקלש (1754-1826), תלמיד הנודע ביהודה, ראו העערה הבאה.

[10] מהר"י לנדא - רבי יצחק לנדא (1713-1793), מגדולי הפוסקים האשכנזים בדורות האחרונים, חיבור **ש"ת נודע ביהודה**.

[11] דבר משה תאומים - רבי משה תאומים (נפטר ב-1884), מגדולי הפוסקים בגליציה, חיבור **ש"ת דבר משה**.

[12] מהר"ש העליר - רבי שמואל העליר (1803-1884), עלה לארץ מגליציה והיה למנהיגה של הקהילה האשכנזית בצרפת.

[13] רבי בנימין מרדכי נבון (1788-1852), מגדולי החכמים והמקובלים בארץ ישראל בזמןנו.

[14] דבר שמואל אבוחב - רבי שמואל אבוחב (1610-1694), מגדולי הרבנים בונצ'יה, חיבור **ספר ש"ת דבר שמואל**.

ממן עובדיה יוסף זצוקללה"ה

הלכה ל - יום שני 22 אדר 5775 - 11/05/2015

בשר חלק

על פי דת תורתינו הקדושה, מותר לבני האדם לאכול בהמה או עוף טהוריים, שנחחו כדת וכלהכה, אולם ישנם פרטי דין רבים, הנוגעים להלכות "טריפות", והם מומינים וחולאים שונים העולמים להמצאה בהמה או בעוף, שאם הם אמנים למצאים בו, אסור על פי ההלכה לאכול את הבשר, והרי הוא "טריפה". ובפרט יש לבדוק את הריאות של הבהמה, שבחן מצוי מאד סימני טריפות.

ובכל הדברים האוסרים את הבהמה, הן "הסирכות" (כעין חוטים הנמשכים מן הריאה מצד לצד, שאם נמצאת סירכה בהמה, הרי זה סימן שהיה נקב במקום ההוא, שנסתם אחר כך על ידי הסירכה). ובבידיקת הסירכות, ישנן סירכות בעיתיות שיש בהן שאלה על פי ההלכה, אם להכשיר את הבהמה או להטירה.

ודנו רבוותינו הקדמוניים, בסירכה שנמעכת בקלות על ידי העברת היד ומשימוש בסירכה, ואז מתנתקת הסירכה, שיש אומרים שאין לסירכה כזו דין "סירכה" כלל, שאינה אלא "ריר" הנמשך מצד לצד בריאה, ורק סירכה שאינה נקרעת אפילו בהעברת היד, דין סירכה יש לה.

וכך נשאל רביינו הרשב"א, האם יש להקל בסירכות כאלו או לא, והשיב לשואלים בזו הלשון: גם זה, אחד מן הדברים שצרכיהם את התarakק ממנו הרבה, ואנו גערנו הרבה במי שעשו כן (שממער סירכות בידו) ואם עשה (שותח ובודק) אחד בינוינו כזה, אחר התראאה (אחרי שנתרה בו פעם אחת) נסלק אותו. לפי זהה העניין (היתר העברת היד ומעיכת הסירכות, בטענה שאינן אלא רירין), לא מצאנוו בשום מקום בתלמוד ולא ידענו לו עיקר, וכי אין סירכה אלא אם היא בעבות העגלה שמושכייה בה ואינה יכולה להתקתק? (זהיינו, וכי לא נחשבת הסירכה, סירכה כדי להטרייף את הבהמה, אלא אם היא עבה כמו החבלים שמושכים בהם את הסוסים), סוף דבר, אל תשמעו להקל בדבר זה בשום צד כלל, עד כאן דברי הרשב"א.

ורביינו הרשב"ז (רבי שמעון בר צמח) כתב, שככל העושה כן, למעור הסירכות בידו, כאילו מأكل טריפות לישראל. וכן פסק מרן רביינו יוסף קארו זלה"ה, בשלchan ערוך (חלק יורה דעה סימן ט"ל סעיף י), שככל מקום שאסרו סירכת הריאה, אין הפרש בין שתיהה הסירכה דקה כחות השערה, בין שתיהה עבה וחזקה מאד, ולא כאותם שמעניים בידיהם נתמעכה תולמים להקל, וכל הנוגג כן, כאילו מأكل טריפות לישראל.

אולם הרמ"א (בסעיף יג), שבני אשכנז הולכים אחר הוראותיו, כתוב בזו הלשון: ויש מתירין למשמש בסירכות ולמער בהם, ואומרים שישירכה (shawurah, דהיינו שאינה סתם ריר), אפילו אם ימער בה אדם כל היום, לא תנתק, וכך כל מקום שיתמער תולין להקל, ואומרים שאינו סירכה אלא ריר, ואף על פי שהיא קולא גדולה, כבר נהגו כל בני מדינות אלו, ואין למחרות בידם מאחר שיש להם על מה שיסמכו. עד כאן לשונו.

הבדצים והסכינים

ומה שכתב הרם"א שיש להם על מה שישמו, כוונתו לרביינו הרاء"ש, שהזכיר שכך הוא מנהג אשכנז, למער הסירות ביד, וכך לבדוק אם מדובר בסירכה או בריר בעלה. וכן פסקו להקל המהרש"ל והש"ך ועוד רבים. ובשר זהה שאין בו סירות כלל נקרא בש"ר "חלק", ובשר שנמצאו בו סירות שנותר ביד נקרא "כשור", ואם איןן נמעכות אפילו ביד, הבשר מוגדר "טרף".

והדבר ברור, שהספרדים ובני עדות המזרח, אשר קבלו עליהם הוראות ממן הבית יוסף, מחווים ליזהר מaad בדבר זה, להחמיר שלא לאכול מבהמה שנמצאו בריאתה סירות ואפילו אם הן דקוט כחות השערה. ורובינו הספרדים החמירו בזה מaad.

ואחד הדברים היסודיים שעמד עליהם ממן ורבינו עובדיה יוסף צזוק"ל ותיקנם לכל ישראל, שהיה עומד ומזהיר הרבה מaad, שישמרו הספרדים, וכל מי שיראת ה' נוגעת אל לבו, שלאLKנותו מן הבשר שאינו "חלק" ממש, משומ ש לדעת רוב הפסקים, ועל צבאים ממן השלחן ערוך, יש בדבר נגיעה באיסור תורה, ובאכילת טריפות. ואף מה שנחגו להקלanza באשכנז, לא היקלוanza אלא מחתמת שעת הדחק הגדולה שהיתה בימייהם ההם, וכמו שכתב הרם"א, שהיא קולא גדולה מaad, אבל בזמן זהה שהבשר חקל מצוי בשפע, ראוי ונכון מאד גם לבני אשכנז, להחמיר בדבר, שלא לקנות בשר, אלא שהוא "חלק", שנבדק כדת וכלהכה.

ומעהה היה לפני כשיישים שנה, שהיו אנשים שהציעו לאחד את קהילות הספרדים והאשכנזים בירושלים (שהיו ביןיהם סכסוכים ורבים בענייני השחיטה והשוחטים), ולהנהייג בירושלים את כל השחיטה על פי מנהג האשכנזים, ובכלל זה גם התייר הנ"ל בעניין מעיצת הסירות, והגאון הצדיק הראשון לציוון רבי בן ציון מאיר חי עוזיאל צצ"ל, שהוא מפורסם במידותיו התרומיות, הסכים להצעה זו בחרפצו להרבות אהבה ושלום בין הקהילות השונות בירושלים, אף על פי שעל פי הצעה זו גם הספרדים יאכלו מבשר שיש בו סירות הנמעכות ביד.

כאשר עלהה הצעה זו על ידי הגאון רבי בן ציון מאיר חי עוזיאל, בעת ישיבת מועצת הרבניים הראשית, עמד רבבה של ירושלים ממן הגאון רבי צבי פשח פרנק צצ"ל (שהיה אשכנזי), גם על מקומו והודיע, שם תבוטל השחיטה הספרדית בירושלים, יקום הוא ויקים גוף שיקפיד על ענייני השחיטה דעתה ממן ומנהגי הספרדים. ולכן תהיילות לאיל יתרברך ירצה הצעה זו מן הפרק. וכיום, לאחר השתקפות ממן ורבינו צזוק"ל ואחרים, מצוי מaad על ידי גופי כשרות שונים, שמייצרים בש"ר שנבדק כלהכה, והוינו "חלק" אף לדעת ממן הבית יוסף.

ספר

שׂוֹלְחָן עֲרוֹךְ

אוֹרֶח חַיִם

מִחְבֵּר עִם רְמַ"א

עם מפתח הסימנים
וטבלאות ללימוד או"ח היומי במעגל השנה

* * *

י"ל ע"י מפעל עולמי
ללימוד שולחן ערוך אוֹרֶח חַיִם
מחבר עם רְמַ"א

תשבי תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מצווה גזולה לזכות את הרבים

לפרנסת את הלימוד שוי"ע אורה חיים – מחבר עם רמ"א
בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא"
עי"י לימוד "הלכה" בכל יום – שהוא תורה לשם
ולכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

הכזה ראשית:

MIFAL ORACH CHAYIM

4620 12 AVE.

BROOKLYN NY 11219

1 (347) 683-5939

עוזר מעם ה' ומלאה הארץ רעה את ה' כמים לים מנכים
עשה שמיים וארץ עוזר מעם ה'
כל יום מובטח לו שהוא בן עולם הנברא סוף חמשה הילכות

ספר

שולחן ערוך אורח חיים

מחבר עם רמ"א

לפנינו זקנים עם נערים
בברך קטן למן ישאוו בחיקם
להגוט בו בכל עת ובכל מקום כאשר יחנו או יסעו

זה השלחן אשר לפניו ה' אשר ערכו המחברים הקדושים
מרן רבינו יוסף קארו ז"ע
וירושת הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ
ורבינו משה איסרליש ז"ע
בני ישואיל יוצאים ביד רמה

הוספנו בפנים

מפתח הסימנים

וובלאות ללימוד כל ש"ע או"ח
היוםי במעגל כל השנה
ח"ש, אורה חיים שבע שמחות את פניכך נ"ז
יום טהור בית המקדש אין לך ב"ר בעטנו אלא ארבע אמות שעט להבנה בלבד

ירצחים לאורח חיים שבע שמחות את פניכך נ"ז
מפעל עולמי ללימוד ש"ע או"ח – מחבר עם רמ"א

מטרת המפעל:

לקנות ידיעה יסודית בהלכות אורח חיים בדיקות
ספורות בלבד – ולזכות להיות בן עולם הבא

תשורי תש"ז לפ"ק – ברוקלין ניו יורק י"צ'

אשרי מי שבא לבאן ותכלמוו בידו

שער שׁוּע אורה חיים – מחבר עם רמ"א קרاكא ש"ל לפ"ק

דף שׁוּע אורה חיים – מחבר עם רמ"א קרاكא ש"ל לפ"ק

שולחן ערוך

לפנֵי זקנִים עַם נָעָרִים
בְּכַרְךָ קָטָן לְמַעַן יִשְׂאָהוּ בְּחִיקָם
לְהִגּוֹת בּוֹ בְּכָל עַת וּבְכָל
מָקוֹם כִּאֵשֶׁר יִחְנוּ אוֹ יִסְעוּ
פָּנָיו כִּי תְּלִיל וּפָקָדוּ יוֹאֵל כְּהֵל
חֲפִיסָה קָדוֹם וְלָלוֹ :
לְלַפְתַּח טָעֵין לְכָה עַת תְּסִפְתַּת נָהָל קָמְלָת

מִגְוָת אַלְכָן מִיעָר אֲלִיכְדָּה גְּדָלָה וְגִיכָּה
פָּה וּוְנִצְיאָה
שַׁעַר שׁו"ע וּוְנִצְיאָה
שָׁנָת שְׁל"ח לְפָק

שולחן ערוך

לפנֵי זקנִים עַם נָעָרִים
בְּכַרְךָ קָטָן לְמַעַן יִשְׂאָהוּ בְּחִיקָם
לְהִגּוֹת בּוֹ בְּכָל עַת וּבְכָל
מָקוֹם כִּאֵשֶׁר יִחְנוּ אוֹ יִסְעוּ

סְכוּן כְּחַמְלָגָה יוֹמָגָה בְּכָבָג
פְּגָסִים קָרְנוֹבָג :

לְלַפְתַּח טָעֵין לְכָה עַת תְּסִפְתַּת נָהָל קָמְלָת

אָבָן הַעוֹר

בְּמִגְוָת מִפְּרָט הַלְּוִוָּת כְּלִימָדִין

פה וּוְנִצְיאָה

שַׁעַר שׁו"ע וּוְנִצְיאָה
שָׁנָת שְׁל"ד לְפָק

תְּפִלָּה קָדָם לְמוֹד הַשּׁוֹלֵחַ עֲרוֹף:

הָנָנִי רֹצֶחֶת לְלִמּוֹד, בְּדֵי שִׁיבְיאָנִי חַתְלִמּוֹד הָזֶה
לִידֵי מְעִשָּׂה, וּלִידֵי מִדּוֹת יִשְׂרָאֵל, וּלִידֵי יִדְעָת
הַתּוֹרָה. וְהַרְגִּינִי עֹזֶשֶׁה לְשֵׁם יְהוָה קָדְשָׁא בְּרִיךָ
הָוּא וּשְׁבִינָתָה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֱלֹהִים
מִתְּחִדְרִים יְאַהֲרֹןָהִי עַל יְדֵי הַנּוּלָם בְּרַחְיָלוֹ
וּרְחִימָנוּ בְּיְהוּדָה שְׁלִימָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

כתר תורה

להורים – מלמדים – מנהליים
רבנים – וראשי ישיבות

בידכם לעשות כל תלמידיכם ליהודים הלומדים תורה לשמה ווהולכים בדרך השולחן ערוך, על ידי שיחזקם ללמידה בכל יום שולחן ערוך "אורח חיים היומיי" מחבר רם"א, לסיים כל ש"ע או"ח במשך שנה תמיימה, לימוד של 5 50 דקות בלבד בכל יום). ועל ידי זה ירשו הארץ להנהייג את ביתם על פי השולחן ערוך.

ונרו נא מה שבוגב בחונת הלגנות שער אמת ח' זזה לשונו:

ובכן מי שאינו מתכן אלא אתנפשו בלבד תהיה זכורתו מעוטה. וממי שמתתקן נפשו ונפשות רבות תכפלו זכותו כדי זכיות מי שמתתקן לאלוקים, עד כאן לשונו.

חברך חברא אית ל"ה!!!

מצوها על כל אחד להתקזק ללמידה שולחן ערוך אורח חיים – מחבר עם רם"א – וייחס את חבריו וקרוביו שגם הם יצטרפו ללמידה שולחן ערוך מדי יום ביוםו, ויהיה נמינה בין מוצי הרבים שצדקהם עומדת לעד, ועי"ז יהיה נכוון לבו בטוח בה' שיזכה לבנים צדיקים!!!

ספר
בנְ
עוזלם
הבא

הוצאת:

מצווה גזולה לזכות את הרביהם

לפרנסת את הלימוד שוי"ע אורה חיים – מחבר עם רמ"א
בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לזכות את הרביהם להיות "בן עולם הבא"
ע"י לימוד "הלכה" בכל יום – שהוא תורה לשם
וכל המזכה את הרביהם זוכה לבנים צדיקים

הכזה ראשית:

MIFAL ORACH CHAYIM

4620 12 AVE.

BROOKLYN NY 11219

1 (347) 683-5939

עוזרי מעם ה' עושה שמיים וארץ
כל חשינה הלכה בכל יום מובטה לו שהוא בן עולם הבא

ספר

בן עולם הבא

וכו שמוונה קונטרסים – כולם בשם יקראו

– קונטרס ראשון –
"תערוך לך פני שלוחן"
למוד שולחן עירך

– קונטרס שני –
"זיווסף הוא להשלייט על הארץ"
מן הבית יוסף

– קונטרס שלישי –
"ובני ישראל יוצאים ביד רמ"א"
מן הרמ"א

– קונטרס רביעי –
"אללה מקראי קודש"
קראה קדשה לכל בני ישראל

– קונטרס חמוץ –
"ארבע אמות של הילכה"
ענין ליטורד הילכה

– קונטרס שש –
"תודעני אורח חיים"
ענין ליטורד שבעת תרומות בשרה

– קונטרס שבע –
"כהדים בשערת תלויים הלקוטיה"
ענין ליטורד להמת שבת תלויים בשערת

– קונטרס שמני –
"שלשים יומם קודם החג"
ענין ליטורד והבאת תורת שלשים יום
קוטם הוון, ליטורד להמת גתת

גם הציגנו בתחלית הספר "קונטרס לzech החטבלאות" ל"יב חדש השנה
ללימוד כל סדר ש"ע או"ח חיים מחבר עם רמ"א במעגל החדשנה
יצא לאור בעזהשיות על ידי:

מפעל עולמי ללימוד ש"ע או"ח – מחבר עם רמ"א

מטרת המפעלי: לקנות ידיעה סודית בהלהות אורח חיים
דקות ספורות לבדר – ולזנות להיות בן עולם הבא!

חישון תש"ח לפ"ק – ברוקlein יי' ארך יצ"ז
אשר מי שבא לבאן ותיכטחו בידו

כ"ז טבת בית המקדש אי יי' להגב'ר בעטנו אליא ארבע שבע הלבה בלב

תערוץ לפנִ שולחן ננד צוררי דשנת בשמן ראש נטולין

קונטרם ראשון תערוץ לפנִי שולחן

לימוד שולחן ערוץ

הקוונטרס הזה יוצא לאור לראשונה, ובכובוסם הזה עדין לא נראת, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעהיה"ת יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההונחתה, ובוداعי שהמעין בקונטרס לבו יתעורר להתחזוק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו ואת הזולת ללימוד השולחן ערוץ אורה חיים בכל יום, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבים.

יוצא לאור בע"ה על ידי
מפעל עולמי ללימוד שולחן ערוץ
אורח חיים – מחבר עם רמ"א

חשון תשס"ה לפ"ק – ברוקלין ניו יורק י"צ

בָּן עַיְלָם כוֹנְטְרָם א' – תַּעֲרוֹךְ לִפְנֵי שְׁלֹחַן הַבָּא לו'

**— קונטרם ראשון —
"תערוץ לפני שלחן"
לימוד שולחן ערוץ**

א.

הקדמת מרן המחבר לשולחן ערוץ – חיוב לימוד שולחן ערוץ
בכל יום – ישנו לשונו על פה – שם הספר "שולחן ערוץ"

ראיתי אני בלבבי כי טוב ללקוט שושני ספרי אמריו בדרך קצרה בלשון צח וכובל יפה ונעים לטען תהיה תורה ה' תמיינה שנורה בפי כל איש ישראל, כי כאשר ישאלו לת'ח דבר הלכה לא יגמג בה אלא יאמר לחכמה אחוי את שם שברור לו שאחותו אסורה לו כך יהוה ברור לו כל מי שיאשא עליו הלכה למעשה בהיותו שגור בפיו ספר זה הבניי לתלפיות תל' שהכל פונים בו לחקקו לחקקים שלשים למד בו בכל יום חלק, ונמצא שבכל חדש הוא חוזר תלמודו ויאמר עליו אשרי מי שבא לכאנן ותלמודו בידיו.

זאת ועוד התלמידים הקטנים יהנו בו תמיד וישנו לשונו על פה ותהייה גירסה דיניקותא מפודרת בפייהם מקטנותם הלכה למעשה וגם כי יזקינו לא יסרו ממנה והמשכילים יזהרו כוזהר הרקייע בהניח להם מעצבם ויגיע כפים ישעשעו נפשם בהגותם בספר זה אשר כו' מהCMDים הלכה פסוקה באין אומר ואין דברים.

וקרأت שם ספר זה "שלחן ערוץ" כי בו נמצא ההוגה כל מיני מטעמים ערוכיים בכ' ושמורים פדורים וברורים. ומובהה אני בחף עליון כי על ידי ספר זה תמלא הארץ דעה את ה' הקטנים עם הגודלים תלמיד עם מבין חכם חרשם ונקון לחש.

לו בן עולם קונטרם א' – תערוך לפני שולחן הבא

ובכן אפשר כי אל ה' יעורי על דבר כבוד שמו להיות ממצידי
הרבים ויזכני הקל להחל ולגמור להיות מסודר כהכלתו מתוקן ומקובל,
ותוב ויפה, והנני מתחילה לעשות כאשר יעצתי, וזה יהיה בעורי, אמן.
(הקדמת מון המחבר ז"ל)

ב.

דעת הבעל שם טוב ז"ע על לימוד השו"ע בקביעות

מובא ב"כתיר שם טוב": **שלימוד השולחן ערוץ רק המחבר**
עם רמ"א, הוא כדי שירכוש ידיעת נרחבת בכל חלקי
השולחן ערוץ, ואם יצטרך האדם לדעת ההלכה מסויימת, ידע היכן
לחפש זאת, יתעמק בכל נושא הכלים והפוסקים הדנים בהלהה זו ויכול
לברר היטב ההלכה למעשה.

ג.

חיווב ותיקון גדול ללימוד "שולחן ערוץ"!

על לימוד הפוסקים זההיר מאד מאד ביותר מכל
ה萊מידים, וראוי ללמד כל הארבעה "שולחן ערוץ" כולם
מראשם עד סופם כסדר, אם יכול ללמד כל הארבעה
שולחן ערוץ עם כל הפירושים הגדולים מה טוב, ואם
לאו על כל פנים ללמד כל הארבעה "שולחן ערוץ"
הקטנים, והוא תיקון גדול מאד מואוד, כי על ידי חטאיהם
נתערב טוב ורע, ועל ידי לימוד פוסק שمبر הקשר והפסול המותר
והאסור הטהור והטהרא, על ידי זה נתברר ונפרש הטוב מן הרע,
וכמובן במאמר "ראייתי מנורת זהב" ובשאר מאמריהם מעלה לימוד
הפוסקים.

(שיחות הר"ן סימן כט)

בָּן עֲולֵם **הַבָּא** **לְח**
קונטרם א' – תערוך לפני שולחן

.ד.

**לא יעבור يوم בלי לימוד לכל הפחות איזה סעיף "שולחן ערוך",
אף אם הוא אנוס ואין לו פנאי**

ואמר: "שבל איש ישראלי מחייב ללימוד בכל יום ויום פוסקים, ולא יעבור. ואף אם הוא אנוס ואין לו פנאי, לימוד על כל פנים איזה סעיף "שולחן ערוך" באיזה מקום שהוא, אפילו שלא במקומו שהוא עומד עתה בשולחן ערוך, כי צריך ללימוד איזה דין ב"שולחן ערוך" בכל יום ויום כל ימי חייו, וכשיגמור ויסיים הארבעה "שולחן ערוך" יחזור ויתחיל ללימוד סדר, וכן נוהג כל ימי חייו.

(שיחות הר"ן סימן כט)

.ה.

לلمוד איזה סעיף "שולחן ערוך" בכל יום הוא חייב גדול על כל אחד מישראל

זוatta הייתה הננה הכללית שצוה והזהיר את כולם. דהינו ללימוד פוסק בכל יום. אפילו ביום שאין לו פנאי לימוד על כל פנים איזה סעיף "שולחן ערוך" בכל מקום שהוא. ואמר שהוא חייב גדול על כל אחד מישראל.

(שיחות הר"ן סימן קפה)

.ו.

כשמעין בשולחן ערוך שם רבותיו לידע מקור הדיון, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא, להיות לעולם קיים במדוריגת קדוש!

נדריך לעין בפוסקים ובשולחן ערוך שם רבותיו ולידיע מקור הדיון והוא עיון הלכהDKאמיר (האריז'ל), כי אז הליכות עילם לו, אל תקרי הליכות אלא הלכות,

לט בן עולם קונטרס א – תערוך לפני שולחן הבא

ומוכתח לו שהוא בן עולם הבא (סוף נדה), ליהות לעולם
קיים במדרגת קדוש כדאמרין.

(רבי נפתלי כ"ץ ז"ל בעל סמיכת חכמים, בצוואתו)

.๒.

בכל סימן וסימן של שו"ע נמצאת רפואה למחלת ידו – הרפואה נמצאת בטור ובית יוסף

כותב הגה"ק מהרש"ם מברעוזן זצוק"ל: ואני שמעתי כי פעם אחת היה לבנו הקדוש מהרי ז"ל חולין הקדחת רת"ל. והוא מפורסם ונזכר ומנוסה, כי בבואה החולי כוה לפני מרן ז"ע, אמר שלא יהיה עודה, והחולן חלף לו, וכאשר רأיתי בעני שהיתה לי המחלת כל הקיז, ובבואי לפני מרן ז"ל ואמר שלא יהיה עודה, הוטב לי תיכף ופסקה המחלת.

ובבואה בנו הניל לפניו, אמר לו כدرכו ולא הוועיל, ובא שנות אלין, ואמר מרן מהר"ש זי"ע, כי במור וריה יוסף יש כל מיוני רפואות, וייש שם סימן אחד המסתוג למחלה הנ"ל, שאם ילמד סימן זה ייש בכוחו לగירושמחלה הנ"ל, וזה זמן רב שלא למד סימן זה, ולמד או, ואמר לו כדרכו, ופסקה תיכף המחלת.

(קונטרס מהר"ש מבעלזא זי"ע)

קונטרם שני

ז'וסף הוז השליט על הארץ מרן הבית זוסף

הקונטרס הזה יוצא לאור ליאשונה, ובכבודו הזה עדרין לא נראתה, מאיר עיניהם, וממעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"ת יעור את בותם בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלות רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההנאה, ובוואדי שהמעין בקונטרס לבו יתעורר להתחזוק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את עצמו ואת הזולות ללימוד השולחן ערוך אורח חיים בכל יום, ויפעל בכל כוחו ואנו לזכות את הרבים.

יוציא לאור בע"ה על ידי:
מפעלי עולמי ללימוד שולחן ערוד
אורח חיים – מהבר עם רמ"א

חשון תשס"ה לפ"ק – ברוקלין ניו יורק י"צ

מ בָּן עֲולֵם קונטראם ב' – יוסף הוא השליט על הארץ **הבא**

– קונטרם שני –

"זִוְיָסֶף הֹא הַשְׁלִיט עַל הָארֵץ"

מרן הבית יוסף

.א.

שורש נשמהתו של מרן הבית יוסף

"כתב מהרחה זו זצ"ל שהיה (מרן הבית יוסף) משורש רבי יהודה בר אילעى, והוא בכונף הראשון השמאלי, והוא מבחינת אצילות, ובמקום אחר כתב, שהוא משורש רשב"א והרא"ה והרב המגיד וכמה תנאים ואמוראים ונואנים".

(שם הגודולים להחיד"א ז"ל)

.ב.

זכה למלאך שנגלה אליו

"זכה למגיד המלאך הדובר בו כمفופש בספר מגיד מישרים, ובמאמר הרב החסיד מהר"ש בן אלקבץ במעשה אור לghan השבועות, והביאו הרב שני לוחות הברית".

(שם)

.ג.

ענותנותו של הבית יוסף – וכוכנת הרם"א לשם שמיים

ג' חכמים היו בדורו של רבי יוסף קאו שנקראו בשם "יוסף", וכל אחד משלוחתם היה ראוי לחתיר ספר שיקבץ את כל הדיינים ויגלה שרושיהם ויסיק שמעתתא אליבא דהילכתא דוגמתה ה"בית יוסף", והם: רבי יוסף טאיטאצק. רבי יוסף נ' לב ורבינו, אבל אם כי כל אחד מהם הי' ראוי למלאכה זו, דפסיכמו מן השמיים שתיעשה על ידי רבינו

בן עולם קונטראם ב' – יוסף הוא השליט על הארץ **הבא** מא

```
מפני ענוותנותו היתירה, ועל ידי מרגן הרמ"א זי"ע  
שכונתו אך ורק לשם שמיים.  
(בשם החיד"א)
```

ד.

מגדולתו

בתשובות מהרנא"ח נכתב: "בארץ הצבי וארץ מצרים ערי دمشق וארם צובא וערי פرم ונגלילות טורקיה וערי המערב קבלו עלייהם הוראת מרן".

ה.

מדברי המלאך

"יכול אשר עשית והורית עד היום, כי מצלייח בידך,
וכן מסכימים במתיבתא דרכיע, חי כי כי הפסק אמת
ויציב, הלכה למשה מסיני, הלכה כוונתך ומטעמך וכן כל
מה שתעשה לTorah מכאן ולהלאה הקדוש ברוך הוא
יצלייח ויכomics על ידק ניכרים דברי אמת".

(מגיד מישרים להב"י)

ו.

מדוע נקרא השם "בית יוסף"?

אמר המגיד למרגן בעל המחבר שולחן ערוך, שמצויה לקרוא את שמו "בית יוסף" – כי "זהו ביתך בעולם הזה ובעולם הבא".
(שם)

ז.

דעת הרמ"א על הבית יוסף: "כל החולק עליו כחולק על השכינה"

כתב הרמ"א באחת מתשובותיו: "באתי להסביר מפני הכלבוד לדברי הנאון הנדול מורנו ורבינו יוסף קאראו יצ"ו אשר מומיו אלו שותים

מבן עולם קונטרס ב' – וויסף הוא השליט על הארץ **הבא**

ומקנכנו וכדרו, ומה אוסף בשבחו ללבודו, לאחר דכל מה דעת משבחה
לי את מנהה במעשה ידו אתפלו אל ה' על העתיד להאריך ימי מורנו
ורבנו נשיא אלוקים בתוכינו חיליה להרמות דבר מכבוד תורה ובל
החולק עליו בחולק עלי השכינה.

(ס"י מ"ח, ואראשא תרמ"ג, דף מ"ז, א')

.ח.

מעשה נורא, ה"בית יוסף" זכה מן השם שיתפסט ספרו בכל העולם כלו

כאשר יצא לאור הספר "בית יוסף", גור הרב הגדול מהרב"ל גיירה,
שלא למדו בו תלמידיו מפני שממעט הבקיאות. וכן ה' סדר למדונו,
תלמידיו היו לומדים לפניו ספר הطورים, והוא ה' אומר להם מקור
נפתח לכל דין מהש"ם, לא ארע שנעלם מהרב מהרב"ל שום מקור דין
ברוב בקיאותו, אך אחר שנור הגיירה קרה יום אחד, שלמדו דין והרב
לא מצא ידיו ורגלו בבית המדרש, כל בקיאותו נסתלקה ממנו כלא
היתה, טרה וחפש חפש אחר חפש, פשפש ולא מצא. הודה רב
מהרב"ל: נראה שמן השם רוצים שספר "בית יוסף" יתפסט בעולם,
לכו חזו, הלו וחתשו ב"בית יוסף" וממצו איה מקור הדין בש"ם, הילך
והתיר להם הגיירה. מפני שראה שהסוגיה היתה ידועה לו, אך נסתירה
מבינתו, והסביר כי מין השם זכו לו למזרן ה"בית יוסף"
שיתפסט ספרו בכל העולם כלו.

.ט.

כל העושה כפסקין מרן, עביד כמאתיים רבען, ולכך קורין למרן מר"ן סתם, כי הוא ראש תיבות ממאתן ר'בן נסמן

כתב מרן הבי' ז"ל בהקדמת ספרו "בית יוסף": הפטמתי בדעותי כי
להיות שלושה עמודי ההוראה אשר בית ישראל נשען
עליהם בהוראותיהם, הלא מה הרא"ף והרמ"ב והרא"ש
וז"ל ... והעיר מרן החיד"א ז"ל ששמע מפומ רבען קדישי ששמעו מפי
הרב הגרול מופת הדור מהר"ח אבולעפיא זלה"ה, שקיבל מוקני גאוני

בן עולם קונטרס ב' – יוסף הוא השליט על הארץ **הבא** מג

הדור שהמכימו בכלל זה דמן ללבת אחר נ' עמודי הוראה קרוב למאתיים רבעים מדורו כאמור לעיל, וכן היה אומר פי כל אשר יעשה פסק ממן עביד כמאתן רבנן, אלו דבריו ז"ל. ורבנן קדמאי אתנהו סימנא, לך קוריין לממן מר"ז סתם, כי הוא ראשינו תיבות מ'מתן ר'בן נסמן.

מד בן עולם קונטראם ג' – ובני ישראל יוצאים ביד רמ"א הבא

– קונטרם שלישי –

"ובני ישראל יוצאים ביד רמ"א"

מן הרמ"א

א.

הקדמת רבינו הרמ"א להגהות השולחן ערוץ

בבביה כי הנאון המחבר בית יוסף ושלחן ערוץ שלו חכם עדיף מנביא טבח טבחו ערץ שלחנו לא הניה אחריו מקום להתנדר בו לולי ללקט דברי האחרונים ולהורות דרך המנהגים שנגנו במדינות אלו, באתי אחריו לפרש מפה על שלחן ערוץ שהחבר ועליו כל פרי מדדים ומטעמים אשר יאהב האדם, ובלא זה השלחן אשר הוא ערץ לפני ה' ולא נתנו עדין לבני אדם אשר במדינות אלו... וואני ראוי כי בדבריו בשלחן ערוץ נתנו משה מפי הגבורה... יושב בסתר עליון הוא ישמרנו ויזכנו לבקשת המשורר שביבש תערוץ לפנוי שלחן נגד צורדי דשנתם בשמן ראשי כוסי רוויה אך טוב וחסד יזרפוני כל ימי חי ושבתי בבית ה' לאורך ימים.

ב.

הרמ"א מגדלוֹתו

הספריו הגמ"ר שמואל יהודה כאצינעלבולובגען: "גָדוֹל הַדּוֹר שֶׁלֹא
הנִיחַ כְּמוֹתוֹ בְכָל דְגַלְילּוֹת הָהֵם".

ג.

ממשה עד משה לא קם כמשה

נחרת על מצבתו: "ה"ה נר המערבי הנאון הנגדל בדורו, מי משה רועה אבן ישראל ביום ג'ל למספר בני ישראל, משה היה רועה צאן ישראל, צדקה ד' עשה ומשפטיו לישראל, הרבין תורה לישראל, גלה כבוד

הבדצים והסכינים

בן עולם קונטרס ג' – ובני ישראל יוצאים ניד רמ"א **הבא** מה

ישראל העמיד תלמידים לרבות אלפי ישראל, וממשה ועד משה לא כם כמשה בישראל, וזאת תורה החטאות ותורת העולה אשר שם משה לפני בני ישראל שנת של"ב לפ"ק.

ד.

והאיש משה גדול מאד

הגאון המהרש"ל אמר עלייו: "זה איש משה גדול מאוד, אהובי שאריו האלוף י尼克 וחכימא דדרא כי מי גדול ממר שהלכה למשה מסני".

ה.

דברי השל"ה הקדוש על הרמ"א: "זכה מן השמיים שיפסקו כמותו"

כותב בעל השל"ה הקדוש: "הגאון מהר"ש לוריא ז"ל והגאון מהר"ם איסרלן ז"ל וכבר יצא טבעו של הגאון מהרמ"א ז"ל, לילך אחריו ולפיטוק במותו ובודאי מן השמיים זכה לזויה, כמו שנפסק הלכתא כבית היל אף על גב דברי שmai הוא חריף".

ו.

ראוי לסתוך על פסקי הרמ"א

רבי אברהם סג'ל הורווין (תלמיד הרמ"א אביו של השל"ה) כותב: "אם יש מחלוקת בין הגאנונים בעלי השולחן ערוך, ואנחנו בני אשכנו נוהנים כמו מו' במוהר"ר משה איסרלייש זצ"ל, כי זה האיש משה ה'י אהרון לאחרונים, וראה וקרה וישנה דברי הראשונים ואחרונים, חידושים ונימשנים, וידע דעת כלום מקטנם ועד גROLם, דבר ממנו לא נעלם, והסכימים אל האמת וכי המנהג שנחנו המדינות אלו. על כן ראוי לסתוך עליו אפילו שלא בשעת הדחק".

* * *